

Giới thiệu Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh

Truyện Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh của tác giả Lạc Vân Phi nghe tên sẽ rất hài hước, nhưng câu truyện mang tính nhân văn rất cao.

Có một thứ tình cảm tên là cố chấp, có một loại đàn ông mang tên là bạc tình. Dù cho bản thân có đánh đổi vì hắn bao nhiêu đi nữa thì đổi lại vẫn chỉ là ánh mắt lạnh lùng.

Cô thay đổi, cô lạnh nhạt, cô có người mình thích. Tưởng có thể bắt đầu lại một kiếp! Ai ngờ từ sau tai nạn lần đó, hắn dùng mọi thủ đoạn, từ dụ dỗ, săn sóc cho đến ti hiếp, hạ lưu vẫn dây dưa không dứt!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cuộc sống của Lạc Mẫn (1)

Ring! Ring!

Một bóng dáng nho nhỏ, tròn tròn trong bếp vội vàng chùi đôi tay còn đang dính bột lẫn mùi dầu mỡ để nghe điện thoại ầm ĩ ngoài phòng khách.

-Tôi muốn ăn bánh gato và cơm trưa. Cô mang hai phần cho tôi được không?!

-Dạ! Dạ được ạ!

Giọng nói đầu dây tuy lạnh nhạt, không chút gì yêu thương triu mến nhưng gương mặt trắng hồng đang bắt máy lại vui sướng không thể tả.

“Hắn muốn cô mang cơm cho hắn! Hắn muốn cô mang cơm cho hắn!” Trong đầu cô lúc này vẫn chỉ quanh quẩn ý nghĩ này!

Không hề đặt ra câu hỏi: “Hai phần cơm là dành cho ai?!”

Không biết nên trách Mẫn Mẫn cô là ngu hay là ngốc?! Kết hôn năm năm, gần gũi thì không quá hai lần trên một tháng, thật điều đặn! Và dường như chuyện vợ chồng chỉ là do cô chủ động, hẳn dường như chỉ là người phối hợp trong bóng tối mà thôi, vì khi làm với cô, hắn phải tắt đèn!

Cô không ngốc, cô biết! Nhưng cô chấp nhận! Hôn nhân này do cô, do cô giả vờ mang thai gạt hắn lấy cô! Nhưng sau đó thì sao?! Một đứa con cô cũng không có cho Nguyễn gia!

Đã vậy, với chiều cao 1m6 mà nặng 68 kg của cô thì đối với hắn chắc là con ác mộng! Nghĩ tới bản thân cô chỉ cười trong đau lòng, rồi khề khàng cõng bộ chiếc tạp dề quen thuộc.

Từ hồi đi học đến giờ, ai mền cô thì bảo cô mủm mĩm, đáng yêu! Còn ai không ưa gọi cô là gì không phải cô không phải là không nghe. Là “con mập xấu xí”, “con heo biết nói tiếng người”!!! Nhưng không sao... Chỉ cần cô vui vẻ, cô hiền lành, cô hòa đồng thì mọi người sẽ sớm nhận ra thân hình béo bệu của cô cũng tốt mà thôi! Chồng cô cũng sẽ như vậy mà! Rồi anh ấy sẽ yêu quý cô, sẽ thương cô thôi mà! Rồi cô sẽ có một gia đình hạnh phúc thôi!

Với tâm trạng đó Lạc Mẫn đã đứng dưới tòa nhà cao ốc nhất nhì của thành phố Bạch Trì. Trước khi bước vào cô không quên mỉm cười một cái thật tươi để lấy lại tinh thần và vuốt mái tóc rối được búi lên đứng chuẩn một bà nội trợ.

Bước vào tòa cao ốc, có những nhân viên còn không biết cô là ai. Đến một cái gạt đầu chào đúng phép với phu nhân tổng giám đốc công ty. Nhưng không sao... Cô chỉ cần Nguyễn Trọng Nam— chồng cô biết cô là vợ anh ấy là được rồi!

Nhưng liệu thật sự là hắn có biết bản thân đã có vợ?!

Cô thuận lợi bước đến căn phòng của chồng cô, không một ai ngăn cản! Chính bản thân cô cũng cảm thấy lạ, không lẽ thư ký của chồng cô đi đâu rồi?!

Đến khi bước đến gần cánh cửa kia cô mới rõ, cô ta không đi đâu, mà là đang ở bên trong! Ở bên trong với chồng cô!

-Người ta muốn ăn bánh mà! Sao bây giờ mụ vợ béo của anh vẫn chưa đến nữa?!

-Chắc tại béo quá nên lần chưa đến đó mà!

-Không hiểu sao người đẹp trai như anh lại chịu lấy mụ béo ấy!?

-Đúng ra phải lấy người đẹp như em phải không, tiểu yêu tinh?!

-... Ừm... Anh xấu quá hà, giám đốc!

Một tiếng nam nhân nói, một tiếng nữ nhân đáp, từng tiếng từng tiếng như đánh vào trái tim của người ngoài cửa! Nhưng cô vẫn không tin! Vẫn không tin người đang nói kia là người chồng trầm lặng ít nói mà cô từng yêu, mà cô hết mực tôn trọng. Nhưng đến khi dùng tay đẩy nhẹ cánh cửa kia, cô bất buộc phải chấp nhận, mọi thứ là sự thật!!! Là sự thật!!! Chồng cô đang ôm ấp cô thư ký xinh đẹp kia, để cô ta ngồi trên đùi mình, bàn tay cả hai đang dạo quanh trên cơ thể của nhau... Thật nhục nhã, nhục nhã cho bản thân mình...

Sao hắn có thể nói những lời như vậy?! Hắn không yêu cô! Cô biết! Nhưng hắn có cần sỉ nhục cô với người ngoài không?! Tại sao?! Tại sao?! Tại sao trái tim cô lại đau như vậy?! Tại sao nước mắt cô cứ rơi mãi không dừng nhưng lại không thể nào phát ra bất cứ tiếng động nào?!

Cô thật sự có lỗi khi ép hắn phải cưới cô, nhưng bao năm qua, để bù đắp lỗi lầm cô đã làm biết bao nhiêu là thứ! Vừa trở thành nôi com điện đa năng, vừa trở thành hầu gái không công cho chồng! Vì tất cả những thứ này mà cô đã từ bỏ giấc mơ trở thành một cô giáo, từ bỏ giấc mơ giảng đường! Nhưng hôm nay, đổi lại cho cố gắng của cô chỉ là sự phản bội, sự lạnh lùng và khinh bỉ!

Hóa ra hôm nay Lạc Mẫn cô mới biết đến cái câu si tâm vọng tưởng là như thế nào?! Thì ra nó đau như vậy!!!

Không phải từ xưa đến giờ cô không đau! Mà là bây giờ cô mới chân chính chấp nhận thực tại! Chấp nhận rằng anh ta không yêu cô! Anh ta chỉ xem cô như công cụ trả thù cho hành động ngu ngốc năm xưa của cô thôi!!!

Đúng ra cô phải xông vào cho hai người một trận toi bời hay làm âm chuyện này lên... Nhưng bản tính nhịn nhục dường như ăn mòn vào trong tâm trí nên hai chân cô chỉ đứng vững thôi đã là điều khó khăn lúc này. Với lại nếu cô vào thì người mất mặt sẽ là cô?! Hay là hai người bọn họ?!

Chính bản thân cô còn không biết... Chỉ biết trái tim rất đau... Chỉ biết nước mắt cứ liên tục trào ra... Cô chỉ biết bao nhiêu đó... mà thôi...

Hai phần com và phần bánh cô mang đến đã rót tự lúc nào. Tiếng động phát ra làm hai người đang ân ái trong phòng phải giật mình.

Nhưng đến khi bước ra thì chỉ còn lại là thức ăn vương vãi trên mặt sàn đá đất tiền cùng hơi ấm người con gái mang tên “mụ béo” kia để lại!

Như lời đã hứa. Ta tung chương 1 :D3 Húy húy có gì mong mn góp ý và cho nhận xét ạ ^):”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mập Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cuộc sống của Lạc Mẫn (2)

Đường phố Bạch Trì lúc 12h đêm thật vắng vẻ, nhưng lại càng buồn bã hơn khi cơn mưa giữa mùa xuân đang đến.

Trái tim của cô cũng vậy, Lạc Mẫn cũng vô cùng vắng vẻ.

Kết hôn năm năm, cô dày công vun đắp cho cuộc sống vợ chồng. Biết bản thân xấu xí, cô cố gắng giảm cân, nhưng chẳng hiểu tại sao thân hình vẫn mập ra! Biết chồng chán ghét thân hình mình, cô cố gắng học nấu ăn. Vì người ta nói “tình yêu nhanh nhất là bằng dạ dày” nhưng hắn đã ăn món cô nấu năm năm nhưng tình cảm thì vẫn chỉ là con số không! Biết hắn muốn có người nối dõi, cô cố gắng uống thuốc Đông y, cố gắng tìm cách gần gũi hắn nhưng thì sao chứ?! Có ý nghĩa sao?! Buồn cười thay cho công sức của cô. Vì người mang thai hộ chồng cô không những có một mà còn có hai! Không những là cô thư ký Trương Hồng Tiệp xinh đẹp kia mà còn là cô em gái ruột của cô!

Lúc chiều, sau khi nhìn chồng cùng người khác âu âu yếm yếm trái tim cô như vỡ vụn, nhưng cô phải đi đâu đây?! Cô chỉ có duy nhất mái nhà cùng người chồng kia! Nhưng nay cô không thể về được nữa, hay nói đúng hơn là không có can đảm để quay về! Nên cô quyết định về nhà mẹ đẻ, nhưng nếu được thật sự cô mong bản thân mình đừng trở về nơi ấy!

Vì cả nhà họ đang nói đến em gái cô, đang nói đến đứa con trong bụng em gái cô! Và em cô, Lạc Hy nói rằng đứa con ấy là của chồng cô!!!

Ha ha! Vậy ra những ngày hắn đưa cô về quê ngoại chơi là những ngày hắn cùng em gái cô lăn lộn trên chiếc giường nhà cô! Ha ha! Thì ra chỉ có cô ngu, chỉ có cô ngốc mới tin sẽ thay đổi được trái tim hắn!

Nụ cười của Lạc Mẫn vang lên nhưng lại kèm theo vị chua, vị mặn của những dòng nước mắt, của những đau khổ chất chứa. Nụ cười ấy khó coi hơn cả khóc!

Cô sai rồi! Cô thật sự sai rồi! Trái tim hắn suốt đời sẽ không bao giờ một kẻ như cô có thể thay đổi được! Vì nó làm bằng sắt! Hay nói đơn giản hơn là vì nó chưa bao giờ đập một nhịp đập cho vị kẻ xấu xí lại ngu si như cô!

Lạc Mẫn cô đứng là kiếp trước tạo nghiệt! Nên kiếp này phải trả giá quá đắt, quá đắt mà!

Lúc còn bé, cha cô qua đời sớm, để nuôi được cô ăn học, mẹ cô buộc phải tái giá. Nhưng túi thân thay bên nhà cha dượng có ai yêu thương đứa con

không cùng chung máu huyết lại xấu xí như cô?! Khi Lạc Hy ra đời thì cô còn khổ hơn gấp bội. Mọi người từ cha dượng, mẹ ruột hay cả là thầy giáo, họ hàng và cả hàng xóm đều bắt đầu so sánh, bắt đầu chê bai cô! Vì dù thành tích của cô có giỏi, có cao tới đâu nhưng bề ngoài béo ú, chậm chạp thờ ơ ai thích chứ?! Có thích thì thích nhưng so với đứa em học tập bình thường xinh như hoa như ngọc thì...

Nhưng cô vẫn mạnh mẽ để sống, để vươn lên. Đến ngày gặp được hân – Nguyễn Trọng Nam thì cô mới biết được yêu một người là ra sao! Nên dù cho biết Lạc Hy cũng thích hân, nhưng cô vẫn nhất quyết không buông tay!

“Đúng là người tính không bằng trời tính!” _ Lạc Mẫn như mất hồn tự lẩm bầm với bản thân.

Mưa từng đợt từng đợt cứ bắn lên khuôn mặt tròn trĩnh kia, nhưng mãi không gột rửa được cái đau sâu tận trong cô...

“Mây đúng là đồ ngu! Lạc Mẫn! Mây có mắt sao không biết nhìn người!” _ Cô gào khóc giữa màn đêm u tối. Bao nhiêu u uất trong lòng như theo tiếng thét kia trôi theo dòng nước mưa đang xối mạnh lên người cô... Nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng gió đêm xuyên qua những tán cây lớn nơi phố thị, kèm theo từng đợt mưa đang xối mạnh xuống mặt đường xi măng.

Cô lê từng bước chân dài trong đêm, bất chấp trời mưa như xối, bất chấp cái lạnh run làm cho người cô không ngừng từng đợt run rẩy, bất chấp ánh mắt người ta nhìn cô như quái vật, vì dù sao cả đời cô đã làm quái vật rồi...

-Cẩn thận!

Khi tiếng la kia của ai đó trên đường cắt đứt dòng suy nghĩ của cô nhận ra mình đang đứng giữa lòng đường xe chạy thì đã là quá muộn!

Nhưng không sao! Cô không hề né tránh hay chạy trốn chiếc xe tải đang lao nhanh kia mà là thanh thân nhắm hai mắt lại, từ từ đón nhận...

....

Trong đêm **/**/**** giữa đường Lê Hoạch, thành phố Bạch Trì có một nạn nhân tử vong do tai nạn xe. Đó là một cô gái trẻ, theo khám nghiệm tử thi cô gái cô đã mang thai được hai tháng. Trên người cô gái không mang theo giấy tờ tùy thân, nhưng có đặc điểm nhận dạng là đang mặc trên người một chiếc áo màu lam, cùng chiếc váy nâu đơn giản. Nếu ai là thân nhân hãy đến liên lạc số ***** để nhận xác nạn nhân.

Đây là dòng tin ngắn của ngày hôm sau, nhưng liệu người còn sống sẽ nhớ đến người đã khuất?! Sẽ có ai đến nhận xác Lạc Mẫn?! Câu trả lời chắc chỉ có thời gian và lương tâm của những kẻ mang hai tiếng “người thân” kia!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc sống tuổi mười sáu

Trong con hẻm nhỏ, một bóng dáng mập mạp đang cười lên một con ngựa sắt màu hồng phấn nhạt đang làm tung bay chiếc váy nữ sinh.

Gương mặt mím mím không che dấu nổi nụ cười hồn nhiên đang nở rộ trên khóe môi.

Hôm nay là một trong những ngày cuối năm lớp 11 của Lạc Mẫn. Cũng là đã nửa năm Lạc Mẫn cô sống lại. Đây chính là thật sự sống lại, vì cô từ cõi chết quay về. Chính bản thân cô cũng không ngờ bản thân mình còn có thể vui vẻ sống lại một lần nữa.

Cô không mộng lớn như người khác, nếu ông trời đã cho cô sống lại một lần nữa, cô sẽ không thù không oán gì cả! Thật sự không thể phủ nhận trước lúc chết cô rất oán hận. Oán hận người chồng bạc tình mà cô dùng cả tám năm yêu thương! Oán hận đứa em gái xinh đẹp nhưng lại quá nhẫn tâm! Oán hận cha dượng ích kỷ! Oán hận mẹ nhu nhược!

Nhưng thật sự cô oán hận nhất vẫn là bản thân! Giận sự cố chấp đến ngu muội của mình. Thế gian này đâu phải chỉ mình Nguyễn Trọng Nam là đàn ông?! Mặc gì cô phải vì một người đàn ông mà đau khổ đến cả hai đời?!

Hắn không đáng! Thật sự là không hề xứng đáng! Nên thay vì hận hân, tìm cách trả thù thì cô lại vui vẻ, vui vẻ mà sống và còn vui vẻ để lo cho tương lai của bản thân và mẹ mình nữa. Theo trí nhớ của cô kiếp trước, lão cha dượng của cô sớm muộn cũng sẽ chán ghét hai mẹ con cô thôi, nên trước lúc đó cô phải đưa mẹ rời xa căn nhà đáng sợ đó thật xa... thật xa!

Cô đã biết trời sinh bản thân mập lùn – không xinh đẹp, nhưng không có nghĩa là ông trời không cho cô trí tuệ. Vì vậy sao cô không tự lực cố gắng để tạo cho mình một mái nhà?! Cho bản thân một chỗ dựa?!

Với suy nghĩ lạc quan, rũ bỏ hết quá khứ ấy thật sự cô lại cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Hận người rồi cô làm gì?! Giảm cân rồi quyến rũ hân, thầy giáo của cô, để trả thù sao?! Hi hi! Đó chỉ là trong mơ thôi hà, giống phim truyền hình hay truyện đó hả?! Cô không mơ! Cô chỉ mơ tương lai đi làm cô giáo, rồi có một ông chồng hiền lành, dễ thương, yêu cô cùng đám con mập mạp giống mình là được!

Khẽ giờ bàn tay tròn tròn của mình lên, đón ánh nắng mặt trời rồi cười một cái thật tươi, cô khẽ nói vào trong nắng sớm: “Lạc Mẫn sống lại nửa năm rồi đó nha!” Sau đó như sợ ai nghe thấy cô tặc lưỡi một cái rồi cố gắng đạp thật nhanh tới trường.

Tại trường trung học phổ thông chuyên Lam Sơn.

Bóng dáng be bé ban nãy cuối cùng cũng đã đến nơi, vội vội vàng vàng dắt xe vào sân trường. Bỗng một đôi chân mang giày thể thao đá chặn lại bánh trước của cô, lớn tiếng quát:

-Sao giờ này cậu mới vô vậy, biết hôm nay là ngày gì không hả Lạc Mẫn?!

Kẻ điên trước mắt này không ai xa lạ mà là Trương Ngũ, là hàng xóm của cô. Nhưng hắn là một tên ngốc, một tên ngốc chính hiệu, chỉ được cái tay chân là phát triển mà thôi. Tính cách trẻ con của hắn làm cô không thể nhịn mà phải lên tiếng:

-Bỏ cái chân cậu xuống ra khỏi xe đạp của tôi ngay!

-Nếu không?! Cậu làm được gì được tôi hả, bé mập?!

Nói xong, thằng nhóc này còn ngả ngón lấy chân đá đá vào sườn xe đạp của cô.

-Bốp!

Lạc Mẫn không do dự đá mạnh vào chân hắn. Đá xong cô còn bình thản nói:

-Trương Ngũ, tôi nói cho cậu biết, cậu mà còn kiếm chuyện vô cớ thì đừng trách tôi mách với mẹ cậu!

Ôm cái chân bị đau nhưng không ai để ý gương mặt thằng nhóc này đang vui vẻ thấy rõ, nhưng miệng thì vẫn quát ra vẻ hung dữ:

-Cậu chờ đó đi, Lạc Mẫn. Nếu một ngày cậu không còn làm lớp trưởng hay là tôi ra trường rồi cậu sẽ biết tay tôi!

“Đồ điên! Cậu ra trường hẳn là tôi đã lấy được học bổng đi du học rồi!” _ Đây là những lời Lạc Mẫn tự nói với bản thân từ khi sống dậy. Cô sẽ ráng học thật tốt, để lấy được học bổng của các nhà tài trợ, dù chỉ là học bổng nửa phần thôi cũng được, cô sẽ cố gắng làm việc thêm ở nước đó để có đủ tiền học phí! Cô sẽ đi đến một nơi nào đó lập nghiệp, quên đi quá khứ ngày xưa, quên luôn cả tình yêu ngày ngốc kia! Sẽ bắt đầu từ đầu! Nhất định thế!

Cô không thèm trả lời hắn lấy một tiếng mà thẳng tiến dẫn chiếc xe vào bãi rồi đi lên thẳng lớp. Cô đâu hiểu được tâm trạng của chàng trai trẻ ngốc nghếch kia.

Trương Ngũ đứng nhìn Lạc Mẫn đi rất xa. Thân hình nhỏ nhắn, tròn trịa kia đã biến mất hẳn vẫn còn thân người ở đó. Suy nghĩ điều gì rồi sờ sờ vào chân vừa bị đá kia mà cười cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp lại

Mưa, con mưa đầu mùa xuân đã bắt đầu rơi.

Nhưng dường như uy lực của tiếng chuông tan trường vẫn bình thường, tiếng chuông vừa dứt thì học sinh lại ủa ra kín cả sân trường Lam Sơn.

Lạc Mẫn cũng trong hàng học sinh đang chen chúc đi về kia.

Nhưng xe đạp của cô ... hôm nay... sao lại không đi...

-Cho tôi đi kè với!

Lại là Trương Ngũ, thằng nhóc này không biết có vấn đề thần kinh gì không nữa! Nói tới hắn cô không thể ngưng nhớ tới thâm thù đại hận lúc trước. Những trò tình nghịch như đâm bể bánh xe, hại Lạc Mẫn lê bộ cả mấy cây số, sau đó hắn còn giả làm người tốt cho cô quá giang xe, như trét kẹo cao su đã nhai lên ghế Lạc Mẫn đầu tuần thì không thể không nhắc tới Trương Ngũ.

Lạc Mẫn là lớp trưởng A13, một lớp chuyên văn đa phần là các bạn nữ ngoan hiền, thêm nữa Lạc Mẫn cũng hiền lành, dễ mến lại học giỏi nên thường rất ít người ghét. Nói tới người thường xuyên quấy phá Lạc Mẫn thì ai ai cũng biết là thằng nhóc Trương Ngũ lớp bên cạnh!

Hay tôi tệ hơn là thời gian gần đây, Lạc Mẫn đang cùng bọn con gái trong lớp nói thích sâu bông, chẳng hiểu lỗi tại thằng nhóc này nghe sao, ngày hôm sau nào là chỗ ngồi, nào là trong rô xe, đều là sâu lông. Mẹ ơi, kinh khiếp! Nói vấn đề thằng nhóc này thì... phải nói là vô số!

Nhưng chắc có một bí mật mà cả đời này Lạc Mẫn không ngờ, đó là kiếp trước vì cái chết của cô mà hấn gần như phát điên, từ quân đội xa xôi nơi ngoại thành đã xin phép trở về chỉ mong được nhìn thấy xác cô lần cuối!

-Không! Cậu biến đi!

Nói xong, Lạc Mẫn dứt khoát lôi xe ra một đường làm cho Trương Ngũ ngẩn tò te. Nhưng chưa được ít phút sau Trương Ngũ lại lều đẹo la lên:

-Chờ tôi đi mà, không phải là lúc xe cậu bê bánh tôi cũng đã cho cậu quá giang mà! Cậu mà xấu tính thế, coi chừng trời cao có mắt sẽ cho cậu ứ nự luôn bây giờ!

Lãi nhãi... Lãi nhãi...

Ai nói từ mập có thể Lạc Mẫn còn cảm thấy dị ứng, nhưng tên nhóc này thì cô mặc hấn! Dù sao “miệng chó không mọc được ngà voi”!

-Ai ui! Không lẽ mờ lẩn lên não cậu luôn rồi hả, Lạc Mẫn?!

Lạc Mẫn bỗng dừng chiếc xe đạp lại đột ngột làm cho Trương Ngũ bị đụng đầu kêu oai oái.

Đôi mắt to tròn dưới chiếc áo mưa màu xanh nhìn theo bóng dáng một ai mà tim khẽ chùng nhịp.

Nguyễn Trọng Nam! Đúng rồi! Chính là hấn!

Vấn gương mặt điển trai đó, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt thâm sâu, sắc bén kèm bá khí bức người được che lại thật tốt dưới lớp kính không có độ kia, đúng là lừa người! Vóc dáng cao to khoác chiếc sơ mi trắng đang điềm đạm mở chiếc lamborghini veneno. Chỉ là giáo viên dạy cấp ba, lại đi siêu xe, quả nhiên là không biết hai chữ “khiêm tốn” viết như thế nào! Nhưng do học sinh Lam Sơn đều đã quen với tình cảnh trước mắt nên cũng chẳng ai ngạc nhiên!

Thầy Nam là người như thế nào mà lại có người dám chọc! Hấn có cha là cục trưởng ở trung ương, cây cao chắn gió cho đứa con trai độc nhất! Còn bản thân hấn thì cũng chẳng tình nguyện gì mà đi dạy ở Lam Sơn nhưng vì có vài lý do kinh doanh Bạch Trì nên cha hấn ra lệnh cho hấn nên công tác ở nơi này để cho thuận tiện. Lúc thích hợp sẽ đảm bảo cho hấn một hồ sơ tốt đẹp! Mà bằng cấp của hấn là thạc sĩ du học từ Anh quốc về nên đương nhiên dạy ở Lam Sơn đã là hạ mình!

Đúng là nghĩ lại cũng thấy bản thân mình si dại.

Một tên đàn ông chăm chút cho bản thân từng thứ như vậy đã từng có yêu ai chưa?! Lạc Mẫn cô nghĩ là chưa hề! Một người xinh đẹp như Trương Hồng Tiệp cũng chưa bao giờ! Và cả Lạc Hy cũng vậy! Bọn họ đều cao hơn cô một bậc, nhưng lại đều chung một sai lầm là yêu một kẻ không tìm, không phối!

Giọt mưa lặng lẽ rơi xuống che giấu giọt nước mắt không biết vô tình hay hữu ý chảy dài trên đôi má phúng phính của Lạc Mẫn.

Trương Ngũ chạy theo, thấy cô cứ nhìn mãi về phía thầy Nam không khỏi tặc lưỡi.

Nhưng khi vượt lên nắm lấy tay lái xe cô thì mới phát hiện Lạc Mẫn cứ nhiên... hình như... đang... khóc!

Bàn tay vô thức đưa lên gạt đi giọt nước trên má cô, nhẹ giọng:

-Cậu sao vậy, tiểu Mẫn?!

Tiếng kêu đó đánh thức tâm trạng chạy dài theo quá khứ trở về thực tại!

-Buông tay lái ra đi chứ!

Đúng rồi! Mày nên buông tay rồi, Lạc Mẫn à!

Tĩnh rồi, cô mới thấy Trương Ngũ nhìn cô chăm chăm trông thật mất mặt! Cô đang làm gì thế này! Xấu hổ chết đi được!

Giật mạnh tay lái xe của mình, Lạc Mẫn mới phát hiện thằng nhóc Trương Ngũ này cao hơn mình đến một cái đầu lặn cơ đấy! Cơ bắp chưa nở nang như trưởng thành nhưng cũng hứa hẹn tương lai thân hình rắn chắc. Nếu cô nhớ không lầm sau này hấn trở thành một quân nhân phục vụ cho quân đội thật thục thi phải! Chuyện đời đúng là khó ngờ!

-Cậu mệt thì để tôi đưa cậu về!

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Lạc Mẫn thật sự leo lên xe cho hấn đèo về.

Ngồi đằng sau, cô mới thấy tội cho Trương Ngũ, rõ ràng chỉ khoác lên mình chiếc áo mưa bằng nylon nhưng lại chắn cơn mưa đang ngày một to cho cô,

trong khi cô mặc cả một chiếc áo mưa dày cộm.

Đã vậy còn đeo một khối thịt hơn nửa tạ này nữa!

-Cậu mệt lắm không, để tôi chở cho! _ Hiếm khi Lạc Mẫn mới là người mở lời trước cái thằng nhóc Trương Ngũ này.

-...

Nhưng đáp lại chỉ là tiếng xe cộ cùng với làn gió lùa qua từng hàng cây cao mà thôi!

-Đồ ngốc!

Rất lâu sau, Lạc Mẫn mới nghe được tiếng chửi thề này từ thằng nhóc đang chở mình, nhưng hỏi lại vẫn là im lặng. Đến mức bản thân cô cũng tưởng bản thân mình chắc đã nghe lầm!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tớ thích cậu!

Kể từ ngày mưa đưa cô về ấy, thằng nhóc tên Trương Ngũ này ngày nào cũng đứng dưới nhà cô, điện thoại um lên. Bảo cô xuống rồi hai đứa cùng đến trường.

Thật sự là phiền phức mà! Tỷ như lúc này chẳng hạn, cô đang trong phòng giáo viên lúc giờ về, điện thoại cô lại rung lên liên tục.

Hôm nay, cô đến đây để xin chữ ký của Nguyễn Trọng Nam trong giờ anh văn, do hần đi vội quá cô chưa xin được ý kiến cho lớp.

Đứng trước hần, cô vẫn e dè, lo sợ như xưa. Chỉ khác có cái là ánh mắt cô nhìn hần đã thôi không còn mê đắm.

-Cám ơn thầy Nam! Em xin phép về trước!

Hần chỉ “ừm” nhẹ mà thôi. Đôi mắt sắc bén cũng lười nhác ngược lên nhìn cô.

Nhưng khi cô bước đến cánh cửa thì giọng nói trầm ấm kia lại vang lên:

-Mấy hôm nay hai bác sao rồi?! Lạc Hy học hành tốt không?

-Dạ, ba mẹ em buôn bán vẫn ổn. Còn Lạc Hy học hành vẫn tốt ạ. Có thể năm sau em ấy sẽ thi vào Lam Sơn, mong có gì thầy Nam chiếu cố giúp ạ!

Nói xong, Lạc Mẫn dứt khoát bước ra khỏi cửa, mạnh mẽ và kiên quyết!

Thành công rồi, trái tim cô đã không còn loạn nhịp khi đứng trước hần nữa. Và nó càng không đau khi hần hỏi về cô gái khác! Thậm chí, cô còn có phần trông mong tương lai có thể gọi hần bằng ... em rể!

Hay nói đúng hơn trái tim cô đã không còn e dè vì yêu thương nữa rồi, có chăng chỉ là e dè vì sợ sệt ánh mắt cùng lời nói không mặn không nhạt kia mà thôi. Hay nói đúng hơn, việc bị hần ức hiếp, bị hần thao túng cả một kiếp đã ăn vào trong máu cô rồi! Khó mà thay đổi!

Vừa bước ra khỏi cửa lại gặp Trương Ngũ, thằng nhóc này thật sự bám dai còn hơn cả đĩa!

-Cái gì nữa đây, Trương Ngũ?! Sao ngày nào cậu cũng bám theo kiếm chuyện với tôi vậy?! Ghét tôi thì cậu chọc phá tôi bao nhiêu đó đủ rồi! Tôi không chọc phá cậu?! Sao cậu lại bám tôi hoài vậy?! Nếu cậu còn như thế nữa thì từ nay về sau tôi không bao giờ nói chuyện với cậu nữa!!!

Mấy câu “không bao giờ nói chuyện với cậu nữa” vừa dứt thì Trương Ngũ đã ôm chầm lấy Lạc Mẫn, nói lấp ba lấp bắp:

-Đừng mà, Mẫn Mẫn!... Tớ... Tớ... thích cậu!

“Tớ thích cậu! Tớ thích cậu! Tớ thích cậu!”. Ba chữ này cứ lẩn quẩn trong đầu Lạc Mẫn. Cô không ngờ thằng nhóc này lại nói thích mình thật?! Nhưng ... Nhưng ...

Lạc Mẫn thân người vốn tròn trĩnh, kèm theo cặp mắt kính một độ nữa bị tên nhóc to con này ôm chầm, thật sự muốn rút cả mắt kính, thêm trước cửa là phòng giáo viên, tâm không khỏi như trên lửa nóng, nếu ai đi ngang qua thì đúng là chết cô! Nghĩ vậy, cô càng vùng vẫy dữ dội hơn, nhỏ tiếng gầm nhẹ:

-Bỏ tôi ra ngay, Trương Ngũ!!!

Trương Ngũ chẳng những không buông mà còn ghì chặt hơn đến mức Lạc Mẫn tưởng rằng mình sắp chết ngạt! Cậu ta còn nói to hơn ban nãy:

-Tớ thích Lạc Mẫn, cậu không thể ghét tớ, càng không thể không nói chuyện với tớ!

Sức lực làm sao so nổi thẳng nhóc như bò tót này nên Lạc Mẫn ậm ừ hứa cho qua. Quả nhiên chỉ cần cô hứa không ghét hắn, không nghỉ chơi hắn thì hẳn cuối cùng cũng chịu im lặng theo cô ra về!

Mấy ngày nay, cô cũng có lúc phiền lòng bởi câu nói của Trương Ngũ. Rõ ràng kiếp trước cô đâu nhớ thẳng nhóc này có tỏ tình với cô! Mà thôi, chắc vì lúc trước suốt ngày chỉ đeo bám theo Nguyễn Trọng Nam nên làm gì có thời gian cho đồ ngốc ấy chứ!

Nhưng phải nói thật là Trương Ngũ đích thị là chàng trai tốt, tuy có hơi ngờ nghệch chút nhưng quả là anh chàng thiệt thà, chân chất.

Mấy hôm nay, từ ngày dám ôm chầm cô, ngày nào cậu ấy cũng đợi cô ra về chung. Lúc nào cũng trốn giờ ra chơi ra ngoài trường mua cho cô cả đồng đồ ăn vặt cô thích như bánh bông lan phô mai hay ly trà sữa góc đường kia. Đã vậy, còn ngoan ngoãn không dám nói về vấn đề thích cô, chỉ là tặng cô cả đồng thứ linh tinh mà thôi.

Và dĩ nhiên là Lạc Mẫn có không muốn cũng phải nhận! Nếu không hẳn lại tiếp tục réo gọi “Mẫn Mẫn! Nhận đi mà! Nhận đi mà! Không tiểu Ngũ giận bây giờ!”

-Tôm lộn! _ Miệng thì nói thế chứ nhớ đến vẻ mặt ngây ngô khi hắn thẹn thùng nhìn cô như vậy thật sự cô khó mà nín cười được, và đánh mềm lòng mà rình hết đồng đó về hay ăn hết cho hắn vui!

Nếu nói Lạc Mẫn ngây thơ thì thật sự là đúng vậy! Kiếp trước mãi lo theo đuổi một người lớn tuổi hơn mình, với lại hắn là đại công tử độc nhất, từ nhỏ đã giàu sang ai cũng phải cúi đầu! Thêm lớn lên sự nghiệp vững chắc thì làm gì có thời gian lo cho những sở thích ngây ngô của cô!

“Thật ra với thân hình mập mạp như cô mà có bạn trai như Trương Ngũ cũng xem như là điển trai rồi! Mà còn suy nghĩ gì nữa, chọn cậu ấy đi. Dù sao có lấy về cũng dễ sai xử” _ Suy nghĩ một bên là như vậy.

Còn một bên lại đấu tranh đến cùng: “Nhưng tương lai mày còn muốn đi du học. Lúc đó bỏ hắn ở lại đây thì hắn cũng sẽ như Nguyễn Trọng Nam, cũng sẽ vì cô gái xinh đẹp khác mà quên lãng mày thôi!”

Hai bên giằng co mãi làm cho đầu óc Lạc Mẫn muốn nổ tung, nhưng thật sự thì riêng cô cảm thấy Trương Ngũ rất ... đáng yêu!

Nhưng ý nghĩ giằng co đó không giúp gì được cho hai hàng mi nặng trĩu của Lạc Mẫn. Thân hình béo tròn đó lại lăn ru ngủ tự lúc nào chẳng hay, bỏ lại tất cả muộn phiền sau lưng.

Chắc đây là lý do vì sao cô nàng Lạc Mẫn này không bao giờ giảm cân được?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đêm mưa

Hôm nay là chủ nhật, lão cha dựng bảo Lạc Mẫn đi giao hàng. Giao xong vừa về đến nhà lại nghe ông ta nói:

-Hay con giao nốt luôn phần này nhé, tiểu Mẫn?!

Còn Lạc Hy đâu ư?! Cô ta “bận” ngủ trưa, “bận” ôn thi cuối kỳ! Nếu không có thi thì cũng Lạc Mẫn cô làm tất! Vậy tranh cạnh làm gì?! Với lại mẹ cô luôn bảo cô phải nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn!

Đúng là số khổ! Lại phải nhẫn với chả nhịn!

Nhưng chỉ cần Lạc Mẫn ra đến đầu hẻm thì lại có người chấp nhận làm “người vận chuyển” không công cho cô rồi!

Nghĩ tới gương mặt xị ra của hắn, Lạc Mẫn không khỏi lấy một tay che miệng cười lớn! Đúng là đồ ngốc!

Cả tháng rồi, cô chưa hề nhận lời đồng ý thích hắn, hay làm bạn gái hắn mà hắn vẫn tò tò đi theo. Chỉ có điều kỳ này hắn không hề trêu chọc cô nữa. Mà là giúp đỡ cô luôn tay luôn chân thôi! Thiệt sự ... có phần ... Đáng yêu!

Suy nghĩ vẫn vơ, cô đã leo lên xe cho hắn chờ tự bao giờ rồi!

Hi hi! Chờ cô kèm theo một thùng mì gói, tính ra cũng nặng nhí?! Nhưng hỏi thì hấn cũng chỉ im lặng mà thôi.

Đôi bàn tay mủm mỉm của Lạc Mẫn âm thầm ôm nhẹ cái eo của ai kia. Làm cho lòng hấn trong gió xuân man mát cũng như nhuộm một màu hồng hạnh phúc.

Cái ôm này thật sự thể hiện không ít tình cảm của Lạc Mẫn, cô là một cô gái bảo thủ! Thêm nữa là do sai lầm của kiếp trước nên trái tim Lạc Mẫn có phần chai sạn. Nhưng tình cảm bao ngày qua của Trương Ngũ đã lay động cô không ít. Cô cảm thấy tại sao không cho bản thân một cơ hội để thử! Thử một lần hạnh phúc, thử một lần có ai đó quan tâm, che chở! Và quan trọng nhất là thử một lần yêu một người yêu mình!

-Chiều nay ở cô nhi viện có tổ chức liên hoan chuẩn bị cho kỳ nghỉ hè, cậu đến chứ, tiểu Ngũ?!

Rất lâu sau đó cô mới nghe hấn “ừm” thật nhẹ, dường như tiếng kêu ấy lặng theo gió...

Cô nhi viện Ươm mầm 1

Lạc Mẫn rất được bọn trẻ yêu thích, vì sao ư?! Đơn giản thôi vì cô đáng yêu, cô dễ gần và vô cùng thông minh, lạc quan. Dường như đối với bọn trẻ cô là ánh mặt trời nhỏ, Lạc Mẫn đẹp nhất khi cười, và nụ cười ấy dường như là tia sáng chiếu vào lòng bọn trẻ... Và lòng hấn nữa!

Lúc trước Trương Ngũ tưởng rằng Lạc Mẫn chỉ biết đi học rồi đi làm thêm phụ cho tiệm tạp hóa gia đình cô nhưng giờ cô mới biết cô vào cuối tuần thường đến đây dạy kèm cho bọn trẻ, hoặc nấu rảnh hơn cô sẽ đến nấu những bữa cơm từ thiện cho người già neo đơn.

Trương Ngũ đôi khi cũng hơi ngạc nhiên về bản thân! Lúc trước rõ ràng muốn có một cô bạn gái đáng chuẩn, cá tính nhưng bây giờ lại quay phắt sang tỏ tình cùng cô bé Lạc Mẫn. Chính hấn cũng thấy mình ngốc! Có ai lại chịu làm nô lệ không công cho cô thế này không?! Nhưng ... hấn tình nguyện!

-Anh Ngũ, chơi trò gia đình với bọn em đi! _ Một cô bé mặc bộ đồ ngủ màu xanh yêu cầu.

-Đúng rồi đó, ra chơi với tụi em đi!

...

Theo lời yêu cầu của đám nhóc, Trương Ngũ đảm nhận vai ba ba. Còn số phận đóng vai mẹ mẹ dĩ nhiên là Lạc Mẫn của chúng ta!

...

Rầm!

Tiếng sét xé ngang bầu trời cũng làm cho cả đám nhóc tung tóe, vội vàng chạy về giường.

May mắn thôi trò chơi kết thúc sớm, không hai mạng tai ai chắc đã đổ bưng bưng rồi!

Trên quốc lộ số 1 từ thành phố Bạch Trì trở về.

Chiếc lamborghini veneno màu xám đen đang chạy với tốc độ cao như xé cả màn mưa.

Tiếng điện thoại không dứt, hấn cũng bỏ qua bên tai.

Mẹ kiếp! Ông đây không muốn nữa sao cô ta bám còn dai hơn cả đĩa! Đã đến trường Lam Sơn làm giáo viên mà cô ta vẫn còn đeo theo. Chả hiểu hoa khôi gì mà lại dai như thế! Bảo chỉ chơi nhau một lần rồi thôi, người lớn hết rồi, nhà ai tự về! Bây giờ bắt hấn chịu trách nhiệm, nực cười! Làm như trình nữ chẳng bằng bắt hấn phải chịu trách nhiệm! Đúng là mơ mộng hão huyền! Trong từ điển Nguyễn Trọng Nam hấn không bao giờ có ba từ “chịu trách nhiệm”!

-Đúng là xui xẻo! Mẹ nó!

Nguyễn Trọng Nam chửi đồng khi thấy trước mặt mình xuất hiện mấy bóng người làm hấn không thể không đạp chân thắng gấp! Làm chiếc xe đất tiền gần như tạo ra những tia lửa trong đêm do đang chạy với vận tốc cao!

-Mày ra đây cho tao, Nguyễn Trọng Nam, thằng khốn!

Phiền phức tới! Nhưng là tới với người đang ngồi trong xe hay với lũ đàn ông đang đứng dưới màn mưa kia!?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Cứu người

Hắn thông thả mở cửa chiếc xe đưa sang trọng ra, mặc cho làn mưa dần dần thấm đẫm ướt hết cả chiếc áo vest hắn đang mặc trên người, và ướt cả mái tóc mềm làm rũ xuống một bên mắt, trông có phần bí ẩn.

Nhóm thanh niên chặn đường Nguyễn Trọng Nam khoảng năm, sáu tên gì đó. Ăn mặc cỡ lũ choai choai, làm cho khóe miệng Nguyễn Trọng Nam khẽ nhếch mép khinh thường!

Bọn này tìm tới hắn chẳng biết vì việc gì, nhưng đã dám chặn xe hắn giờ này chắc hẳn là không biết sống chết! Từ thời đi học, hắn đã nổi tiếng là đàn anh của mỗi khối, chuyện đánh nhau cứ như ăn cơm bữa. Đã vậy, vừa tốt nghiệp thi cha hắn đã tống cổ hắn vào quân đội, nên kỹ năng đánh đấm càng thêm cao tay! Chỉ khi hai năm nay mới rước hắn về để lãnh đạo việc kinh doanh tại Bạch Trì và học lên học vị tiến sĩ nên hắn mới chấm dứt việc choảng nhau đó thôi!

Xem như hôm nay giải gân giải cốt đi!

Vừa bước xuống xe quả nhiên tên cầm đầu đã xông vào định đấm vào mặt Nguyễn Trọng Nam. Nhưng đáng tiếc hắn né kịp và cho tên ấy một đấm rỗ đầu vào bụng. Làm cho thằng nhãi ấy ôm bụng mãi chưa đứng dậy được! Thừa thế xông lên, hắn cho hai thằng nhóc gần đó chưa kịp trở tay mỗi đứa một đá vào hạ thể. Bọn nhóc ăn đau nằm la liệt trên mặt đất, bần đật làm cho mặt bọn chúng đang vện vẹo càng khó coi!

Đánh nhau không quan trọng ra nhiều đòn! Chỉ cần ra tay đủ mạnh, đủ hung và đủ ác thì chắc chắn sẽ thắng!

Hai thằng nhóc kia thấy đồng bọn chỉ ăn có một đòn đều nằm lì trên đất thì biết người trước mặt không phải là tiểu bạch kiểm như bọn chúng nghĩ! Nên co chân lên mà ra sức chạy. Nhưng vì trời mưa, nên chạy một khoảng vì trơn trượt mà té đau, nhưng vẫn cố gắng bò chạy đi!

Mẹ nó! Đúng là chết nhất! Mới mấy tuổi đầu định đánh ông tui bây sao?! Non lắm mấy nhóc à!

Hắn xoay người định quay lại trong xe thì thằng nhãi cầm đầu ban nãy rút dưới túi quần ra con dao được thủ sẵn, cố bò đứng dậy mà lao vào Nguyễn Trọng Nam.

-Đúng là xui xẻo mà! _ Đây là những lời mà Lạc Mẫn của chúng ta nói mỗi khi chạy qua một khúc đường trên quốc lộ. Rõ ràng hôm nay đi với cô thì có Trương Ngũ, nhưng ra về thì không có hắn! Vì ban nãy mẹ hắn bảo hắn phải về ngay, nghe nói ba hắn bỗng dưng bị con lên máu hành hạ!

Hắn không yên tâm ra về bảo cô cứ đi taxi mà về. Về rồi hắn trả lại tiền cho cô, nhưng làm sao Lạc Mẫn có thể làm thế được! Dù gì cô cũng đâu có nhận lời hắn làm bạn trai chứ?! Với cô nhận thì cũng đâu thể ăn bám hắn như vậy! Dù sao Trương Ngũ cũng là học sinh như cô mà, thêm gia đình hắn chỉ là gia đình sửa xe thôi mà, thu nhập cũng bấp bênh vô cùng! Cô không thể chưa bước vào nhà người ta mà làm cho người ta chán ghét mình thế chứ?!

Với ý nghĩ nhiều đó thôi mà giờ Lạc Mẫn đang chạy con ngựa sắt của mình trên đường quốc lộ nè! Dù sao bản thân cũng lùn mập tè tè, thêm con ngựa cũ mềm của cô chắc không ai thèm đụng đầu hén! Nhưng về nhà ... chắc cô ăn chửi quá! Thảm hơn còn có thể ăn đòn đấy chứ! Hu hu... Đúng là xui xẻo mà! Đúng ra ban nãy nên theo Trương Ngũ về cho rồi, vì sợ lũ nhóc thất vọng vì cô đang kể chuyện cho chúng ngủ mà, nên cô đành nán lại nửa giờ, thành ra thế này đây nè! Một mình mặc áo mưa lết về nhà!

Trời mưa làm cho tầm mắt của Lạc Mẫn có phần kém đi, nhưng không kém tới mức nhìn ma thấy người đó chứ!

Nếu không làm thì đoạn đường trước mắt là cả đám người đang nằm la liệt, chẳng biết có chuyện gì nữa?! Cô muốn lách sang đường khác mà đi, nhưng ngoài con đường này thì cô đi đường nào đây?! Hu hu! Ai chỉ cho cô đi với!

Lấy hết dũng khí đôi chân mập mạp mới đạp tiếp! Đến gần thì Lạc Mẫn chắc rằng đây là một cuộc ẩu đả! Ba tên nhóc độ tuổi cô đang nằm dài trên mặt đường. Thảm nhất chỉ e là một thằng nhóc mặc áo xám kia. Gương mặt nó bê bết máu trông khiếp lắm, đoán chừng cũng gãy xương mũi đó!

Má ơi, kinh dị quá! Chỉ đạp xe đi ngang thôi nha! Đừng có ám tôi nha!

Nhưng gần đó là chiếc xe xám bạc quen thuộc! Khi nhìn thấy biển số xe thì cô chắc chắn đây là xe của một người cô vô cùng quen thuộc! Nguyễn Trọng Nam! Đúng! Chính hắn!

Thôi đẹp! Chuyện gì liên quan đến hắn Lạc Mẫn vẫn nên biến đi cho lành chuyện!

Giơ chân lên định đạp thật nhanh bỗng một bàn tay to, lạnh lẽo nắm chặt chân cô, làm cho Lạc Mẫn lão đảo té nhào! Té vào ngay cạnh vị trí chiếc xe thể thao đắt tiền hay nói đúng hơn là té lên trên người Nguyễn Trọng Nam!

Hắn lúc này gương mặt điển trai tái nhợt, đôi mắt sắc bén bình thường bây giờ đang nhắm chặt chỉ riêng đôi môi mỏng là run lên bần bật. Nhìn xuống người hắn, cô mới phát kinh! Cả vùng bụng đều ướt đẫm, nhưng không phải ướt đẫm nước mưa mà là ướt đẫm máu! Trông thật ghê người, làm Lạc

Mẫn không do dự mà quay đầu định bỏ đi! Nhưng vừa bước đi lại nghe giọng hần trầm đục, rên từng tiếng nhỏ: “Cứu ... Cứu...”

Lạc Mẫn không bỏ đi, nhưng cô định bỏ đi!

Phải biết người trước mặt cô chính là người chồng bội bạc cô một kiếp! Hần biến cô thành con ngốc, hần đùa bốn trái tim cùng tình cảm cô dành cho hần, hần nhẫn tâm đem cô ra làm trò đùa cho những ả tình nhân của mình, đã vậy hần còn đánh đập loạn luân cùng em gái cô cho ra một đứa bé, thật đáng sợ! Con người đang thoi thóp từng giây trước mặt cô thật đáng sợ! Thật đáng hận! Cô sống lại một kiếp chuyện đầu tiên cô làm là sống thật vui vẻ và tránh hần thật xa, thật xa! Không phải cô không muốn trả thù mà là cô biết mình đâu không lại hần! Từ địa vị cho đến đầu óc, cô không đủ giàu, cô cũng không đủ vô liêm sỉ như hần, thì cô lấy gì mà đấu!

Nhưng trước mắt đây đúng là cơ hội trả thù ngàn năm! Chỉ cần cô đập cho hần một phát ngay vết thương hay hoặc bỏ mặc hần rồi về, cô không tin trong đêm mưa gió này mà hần có thể vượt qua! Đây là khu đường quốc lộ, thường rất ít ai đi ngang qua. Hoặc có đi qua cũng là xe lớn lúc rạng sáng, lúc ấy chắc hần đã hồn lìa khỏi xác rồi! Cô cũng muốn hần một lần chết đi trong màn mưa, để trả hết lại những oan ức, bất công mà kiếp trước cô phải chịu!

Nhưng ... hần sẽ không may mắn như cô! Và dù sao cô cũng là con người, nếu làm việc mất nhân tính như vậy thì dù cho không ai tra ra được, nhưng liệu nửa đời sau cô có được yên thân?! Hay sẽ ám ảnh đến cả đời!

Đấu tranh tâm lý, lại nhìn lên bầu trời đang mưa tầm tã, hần cùng đám người này đến sáng mai có khả năng sẽ... chết hết!

Dù kiếp trước hần tội tệ với cô trong tình cảm, nhưng về vật chất thật sự hần chưa bao giờ cho cô chịu khổ! Từ quần áo, nhà cửa, thức ăn, ... đến cả gia đình cô cũng nhận không ít ân huệ của hần!

“Hãy xem như tích lại chút đức cho con cháu sau này!”

Nghĩ vậy, nên cô vội vàng lôi hần vào lại trong xe. Nhưng do thân hình chênh lệch với nhau quá nhiều nên mất gần mười phút cô mới đem được cái cơ thể ướt nhem kia vào trong xe.

Trước khi nhả ga đi, cô không quên gọi số báo cho cảnh sát ba thằng nhóc nằm la liệt trên đường kia. Nhìn tình hình cô khẳng định là tên Nguyễn Trọng Nam này cùng ba thằng nhóc này xảy ra ẩu đả nên mới thảm hại như vậy! Nếu bây giờ chờ luôn ba đứa đó thì chúng tình lại bắt chột, người khổ vẫn là cô! Nên thôi, làm vậy là tốt nhất!

Thương nhất vẫn là chiếc xe đạp cũ kỹ kia. Cô đành quăng nó vào lùm cây xa xa để cho mọi người đừng truy tìm tới cô là tốt rồi! Hai ba ngày sau cô sẽ quay lại, cầu mong vẫn còn ở đó!

May thay cho tên chồng cũ của cô, vì dù là siêu xe nhưng Lạc Mẫn cô vẫn lái được, dù không giỏi! Vì đời trước cô cũng vì hần, vì sợ hần tương lai bận rộn nên không đưa con đi được, nên Lạc Mẫn đã âm thầm học một khóa học lái ô tô và còn lấy được bằng rồi! Dĩ nhiên đó là chuyện đời trước, nên bây giờ cô vẫn là chạy ẩu! Nhưng nhờ đêm khuya lại thêm mưa bão nên hầu như trên đường đi không có cảnh sát! Chỉ cần chạy thật cẩn thận để bảo toàn tính mạng là xong!

Lạc Mẫn chắc suốt đời cũng không ngờ rằng biến cố đêm mưa này đã thay đổi số phận cả cô và cả chồng trước của cô – Nguyễn Trọng Nam!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sống lại

Đau! Đau rất vùng bụng! Đây là cảm giác của hần lúc này!

Cố gắng mở hai hàng mi nặng trĩu ra nhưng dường như là việc khó khăn, chỉ sau khoảng hai ba lần cố gắng hần mới mở được đôi mắt ra!

Một màu trắng toát đập vào mắt Nguyễn Trọng Nam! Đây là đâu?! Không phải hần đang ở công trường xây dựng sao?! Không lẽ do công trình có vấn đề nên hần được nhân viên đưa vào đây?! Nhưng đây giống cảnh của thành phố Bạch Trì, còn hần đang ở Las Vegas mà !

Mà đau nhất trên cơ thể hần không phải là đâu sao?! Sao bây giờ đau nhất của hần lại là vùng bụng?!

Dùng tay giờ áo bệnh nhân ra, quả nhiên là vùng bụng được băng bó lại nhiều lớp vải, nhưng vẫn có một chút máu lộ ra, chứng tỏ vết thương này không hề nhẹ!

Hần vội vàng sờ lên cổ, đâu rồi?! Chiếc đồng hồ có hình vợ cùng tro cốt của cô đâu?! Đâu rồi!? Hần nhân viên của hần biết đây là vật bất ly thân của hần, ai đụng vào chắc chắn không yên!

Hần vội vàng đeo dép lê đặt dưới giường vào, tìm y tá gần nhất hỏi:

-Cô ơi, ban nãy có ai tháo đồng hồ trên cổ tôi ra không?!

-Không, chúng tôi không thấy đồng hồ gì cả, chúng tôi chỉ thay cho anh bộ quần áo bệnh nhân thôi! Còn xe và tiền bạc của anh thì vẫn giữ nguyên, do cô gái bên ngoài giữ!

Cảm thấy đúng là quá kỳ lạ! Hấn không khỏi mở miệng hỏi thêm:

-Cô ơi, cho tôi hỏi tý tôi đang ở đâu đây?! Và bây giờ là ngày mấy, tháng mấy?!

Thấy một anh chàng điển trai nhưng lại hỏi những câu vớ vẩn như vậy cô y tá kia không khỏi bật cười:

-Anh đang ở bệnh viện Bạch Trì. Hôm nay là thứ bảy, ngày 16/08/2015!

2015! 2015! Chẳng phải là mười lăm năm trước hay sao?! Chẳng phải lúc này hấn còn là thầy giáo đang công tác ở trường trung học phổ thông chuyên Lam Sơn sao?!

Và điều quan trọng là đây chẳng phải là thời gian vợ hấn, Lạc Mẫn vẫn còn sống sao?! Vậy là ... hấn trở lại mười lăm năm trước!

Nghĩ đến đây, khoe môi hấn cong lên một độ cong thấy rõ, hay nói đúng hơn hấn cười tươi đến nỗi cô y tá đứng bên cạnh cũng cảm thấy hấn cực kỳ ấm áp.

Vậy “cô gái” đưa hấn đến đây là ai?! Hấn muốn gặp cô ấy ngay!

Vội hỏi đường đến phòng hồi sức, tâm trạng của hấn thật sự vừa vui mừng, vừa hồi hộp! Đã bao nhiêu năm hấn chưa bao giờ biết đến niềm vui là gì rồi! Mười năm, mười năm hấn chờ một người, mười năm hấn dùng để chuộc lại lỗi lầm năm xưa! Nhưng hôm nay, không lẽ ông trời đã nghe lời thỉnh cầu của hấn! Đúng ra hấn nghĩ bản thân đang mơ, nghĩ là bản thân do uống quá nhiều thuốc ổn định tâm thần mà sinh ra ảo giác, nhưng cái đau ở vết thương, cái bông rớt của cơ thể hấn do da thịt bị khâu lại nhắc nhở hấn đây là sự thật... Đây là hấn được ... sống lại một lần nữa! Hấn được sống lại! Và quan nhất là lúc này vợ bé nhỏ của hấn vẫn còn đó!!!

Hấn quả nhiên thấy lại hình bóng năm xưa.

Vợ hấn! Đúng rồi, đúng là Lạc Mẫn mà! Đúng là em rồi!

Hấn chạy vội đến chiếc giường có một thân thể tròn trĩnh đang cuộn mình lại! Nhưng đến rồi bỗng bàn tay hấn bỗng run khi đứng trước Lạc Mẫn. Bàn tay to nắm chặt rồi lại buông ra, cứ như thể gần chục lần hấn vẫn không dám đụng vào người cô.

Cuối cùng hấn vẫn không thoát được khao khát sờ nhẹ lên mái tóc được buộc lại lỏng lẻo che đi khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu!

Anh biết, kiếp trước là anh ngu! Là anh có mắt không có trông mới thương tổn em, mới đi ngoại tình cùng người khác! Lúc ấy anh chỉ cảm thấy bản thân mình mới là kẻ đáng thương, vì dù sao bản thân về ngoài cũng được xem là điển trai thêm gia sản của hấn cũng thuộc dạng giàu có nứt tiếng trong nước. Nhưng lại bị ép phải lấy một bà vợ mập mạp, chẳng có điểm gì ưu tú hơn người, hấn cảm thấy thật là mất mặt! Trả thù cô, hấn chẳng buồn để ý đến hai chữ “hôn nhân”, vì dù sao hấn cũng đâu phải là loại người coi trọng mấy cái thứ khuôn phép lễ nghi ấy!

Nhưng khi Lạc Mẫn bị tai nạn mất đi, lòng hấn bỗng dưng cảm thấy thật trống vắng! Càng đau hơn khi hấn biết cô vì hấn đã mang bào thai hai tháng! Phải chỉ lúc ấy hấn đuổi theo... Phải chỉ lúc ấy hấn bỏ cô thư ký xinh đẹp kia ra để chạy theo vợ... Dù không đỗ dành, ngọt ngào thì chắc hấn Lạc Mẫn đã không tuyệt vọng đến mức bỏ đi giữa trời đem giồng bão!

Cô mất đi, hấn một giọt nước mắt cũng rơi không nổi! Vì sao ư?! Vì trái tim hấn thật sự đã chết lặng đi từ lúc nào rồi! Khốn nạn thay, lúc này hấn mới nhận ra hấn yêu cô! Hấn yêu gương mặt tròn trĩnh cười thật đẹp dưới ánh mặt trời khi tiễn hấn đi làm! Hấn yêu cả thân hình nộn nộn thịt đầy vòng tay hấn! Hấn yêu cả những hành động thực nữ, thiện lương của cô! Thì ra hấn yêu cả con người Lạc Mẫn! Hấn thật sự đã quá yêu cô! Đường như hai tiếng “Lạc Mẫn” đã ăn sâu vào tâm trí hấn một cách vô thức!

Hấn không buồn về nhà! Vì về nhà là hình bóng cô lại lần nữa quấn trong tâm trí hấn! Vì về nhà là hấn lại muốn chết quách đi cho xong! Sao hấn lại có thể khốn nạn như thế chứ?!

Lúc ấy, hấn mới nhận ra, không phải là Lạc Mẫn không xứng với hấn mà là hấn không xứng với cô! Hấn thật sự là một thằng tồi! Một thằng đàn ông ích kỷ! Có ngọc quý trong tay mà chỉ biết đi ấp ôm loài hoa dại! Hấn đúng là ngu muội!

Sau đó gần như vì đứa con của hấn và Lạc Hy, hấn phải tiếp tục sống, nhưng hấn tuyệt không rước cô ta vào cửa! Vì trên đời này người vợ của hấn – Nguyễn Trọng Nam danh chính ngôn thuận chỉ một mình Lạc Mẫn mà thôi! Sống vì cha mẹ hấn, sống vì con trai hấn, sống vì trách nhiệm! Nhưng sống còn khó chịu hơn là chết! Vì trái tim của hấn dường như không còn đập nữa. Hấn sống mỗi ngày chỉ vì công việc, vì tương lai con hấn, vì sự kỳ vọng của cha hấn!

Hấn nhớ Lạc Mẫn, nhưng cô chẳng để lại gì cho hấn cả, trừ một tấm ảnh trên bàn thờ... Còn chứ, cô để lại cho hấn tro cốt của cô! Hấn đã đem một phần tro cốt bỏ vào trong một chiếc đồng hồ quả quýt nhỏ, cùng với tấm hình tươi cười của cô! Đường như hấn coi trọng chiếc đồng hồ đặc chế ấy hơn cả mạng sống của mình...

Nhưng giờ cô đang ở trước mặt hắn, vẫn nét mặt như xưa, vẫn thanh tú đáng yêu như ngày nào! Thật sự làm hắn không kiềm chế nổi mà muốn rước ngay cô về nhà!

Nhưng không thể vội! vì lúc này cô vẫn chỉ là một cô bé 17 tuổi và điều quan trọng là lúc này cô đang yêu hắn tha thiết!

Ông trời xem như còn thương hắn! Xem như mười năm chờ đợi, thủy chung của hắn cũng đã không uổng phí! Đã cho hắn trở về ngày vợ hắn còn yêu hắn say đắm!

Nghĩ vậy, hắn cảm thấy nhẹ lòng. Lúc này, hắn chỉ cần chờ đợi bà xã nhỏ của hắn đeo bám hắn, kiếp này hắn sẽ ngoan ngoãn theo cô. Chỉ chờ đến sinh nhật 18 tuổi của cô, cô sẽ lại như xưa lôi kéo hắn lên giường! Lần này hắn sẽ hai tay dang bản thân lên mặc Lạc Mẫn “chà đạp”, còn phối hợp nhuần nhuyễn làm cho gạo nấu thành cơm, chính thức rước cô vào Nguyễn gia, sẽ yêu thương cô cho tới già!

Nhưng bây giờ vẫn là nên chờ cá cắn câu, vội vã quá e là hóa vũng! Nên hắn chỉ cúi đầu hôn nhẹ nhàng lên đôi má bầu bĩnh đang ngủ say kia! Hôn xong một bên má còn cảm thấy dường như chưa đủ, vội hôn bên má còn lại rồi đi nhanh về giường bệnh.

Nằm trên giường bệnh hắn nhẹ nhàng sờ lại lên đôi môi mỏng đang không thể khép lại kia! Da thịt ấm nóng, trơn mịn kia thật sự là của vợ hắn! Cả mùi hương sữa tắm đó cũng chẳng có gì thay đổi!

Mười năm rồi! Hắn chờ đã mười năm rồi, hắn mới có thể có được cảm giác chân thật này! Thật sự hắn gấp đến độ muốn ẵm cô về nhà ngay, rồi đem giấu trong nhà, ngày nào cũng tha hồ lần qua lộn lại cho đỡ nhưng chán nhớ!

Nghĩ đến tương lai tươi đẹp phía trước cùng bà xã mũm mĩm, đáng yêu hắn chìm vào giấc ngủ tự lúc nào! Một giấc ngủ đúng nghĩa sau mười năm dài dang dở, một giấc ngủ yên bình không có những cơn ác mộng vây quanh và gương mặt điển trai không che giấu nỗi niềm hạnh phúc ngay cả khi đã chìm vào mộng!

Nhưng thật sự mọi việc có đơn giản như Nguyễn Trọng Nam nghĩ?! Lòng hắn vẫn như xưa nhưng lòng của Lạc Mẫn có còn như xưa?!

Chắc chỉ có thời gian và số mệnh mới có thể giúp hai con người này trả lời những câu hỏi trong tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mập Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mừng huyệt

Khi kim giờ đồng hồ vừa chỉ đến năm giờ thì hai mắt người trên giường đã mở mắt thức dậy! Đồng hồ sinh học trên người hắn quả nhiên vẫn luôn chính xác như vậy!

Vừa mở mắt, tâm trí không rõ ràng, bỗng đưa tay sờ lên cổ tìm chiếc đồng hồ kia...

Bỗng nhìn lên trần nhà, từng giọt mồ hôi trên trán hắn không ngừng rơi, dùng tay kéo mạnh tấm rèm hắn mới dám khẳng định bản thân không mơ!

Thật sự trong tâm trí hắn rất lo, rất sợ!!! Sợ rằng cái cảm giác được nhìn người mình yêu thương, được hôn nhẹ lên má cô là điều mơ ước, là ảo mộng xa vời! Hắn rất sợ cái cảm giác một mình nơi căn phòng màu đen lạnh lẽo với gối chăn lạnh lùng kia! Ai nói chỉ có phụ nữ mới sợ lạnh lẽo, quanh hiu, bây giờ hắn hiểu đàn ông cũng sợ! Một kẻ bất cần đời như hắn cũng biết sợ... Sợ mỗi lần con trai hắn nhìn vào chén cơm hắn đặt trên bàn mà hỏi: “Cơm đó dành cho ai vậy ba?!” Sợ mỗi khi đứng trên những tòa nhà cao, sang trọng thiếu một người đi bên nói cười tâm sự... Nói thật, hắn rất sợ! Hắn sợ là bản thân mình đêm qua là một giấc mơ, một giấc mơ thì đương nhiên sẽ tỉnh... Nếu thật sự đêm qua là mơ thì hắn ... muốn sống mãi trong mơ... Vì trong cơn mê ấy hắn sẽ còn có người hắn yêu, còn có một gia đình hạnh phúc của tương lai...

Nhớ đến bản thân đã trở về mười lăm năm trước, thật sự hắn cảm thấy vui sướng khó tả, không tự chống tay lên trán mà nỡ một nụ cười ngốc nghếch! Lạc Mẫn bằng xương bằng thịt của hắn sẽ ngày ngày cùng ân ái ái ái, chứ không phải là tro cốt cùng bức ảnh vô tri kia nữa!

Mẫn Mẫn à, kiếp này anh dù có chuyện gì anh cũng không buông tay em ra! Dù có chết!!!

Không biết giờ này tiểu bảo bối của hắn đã thức dậy chưa?! Hắn rất muốn bước đến xem thử?!

Nhưng theo trí nhớ không lầm thì bà xã nhỏ nhà hắn thích ngủ dậy rất trễ. Nên hắn chỉ dám đứng từ xa nhìn thôi, sợ làm cô tỉnh giấc. Lúc này do Lạc Mẫn xoay người hắn mới thấy vết thương được băng lại của cô. Lòng hắn bỗng đau vô cùng, bỏ quên mất trên người còn có vết may ở bụng chưa liền mủi, chạy đi kiếm bác sĩ điều trị cho hắn hỏi thăm tình hình của cô.

Thì ra đêm qua hắn bị mất máu quá nhiều nên cần người truyền máu. Chính Lạc Mẫn đã giúp hắn truyền máu...

Nghe đến đây, tâm hắn vừa đau vừa vui mừng!

Quả nhiên là bà xã của hần là tốt nhất!

Nhìn ánh mắt ngây dại rồi cái cười khó hiểu nhưng ngập tràn hạnh phúc kia của Trọng Nam vị bác sĩ già kia không khỏi chặc lưỡi!

Nhưng mọi việc thật sự nằm ngoài dự đoán của hần. Hần quay về phòng đợi đến độ giữa trưa cũng chẳng thấy bóng ai đến thăm. Tất nhiên những kẻ xã giao đến thăm thì không ít, nhưng hần không cần và cũng chẳng muốn tiếp nên tiện tay đóng sầm cửa bảo bản thân khó chịu!

Nhưng tại sao cô vợ bé nhỏ của hần còn chưa đến thăm?!! Ngủ đến giờ này không phải là quá rồi chứ?!

Nếu nói không biết đường thì hần chê Lạc Mẫn ngốc quá đi! Dù cho không được xinh đẹp tuyệt thế nhưng hần quả quyết bảo bởi nhà hần rất thông minh à nha! Còn hần thì ngay cả phòng VIP cũng không dám đổi, sợ cô tìm kiếm mất công! Ngay cả lão già nhà hần điện hỏi thăm hần cũng lười nói nhiều, chỉ chờ có Lạc Mẫn đến thăm thiếu tý nữa là phát điên!

Cốc! Cốc!

-Em vào được không?!

Quả nhiên đã tới! Không được nôn nóng! Không được nôn nóng! Phải đếm từ một tới ba rồi mới lên tiếng!

Một ... Ba...

-Vào đi!

Bước vào vẫn tà áo nữ sinh, vẫn là một cô gái xinh đẹp, nhưng không phải là người mà hần chờ, mà là em của cô ấy, Lạc Hy!

Mẹ kiếp! Ông đây đúng là mừng hụt!

Hần cũng không ngờ từ khi sống lại đến giờ mình lại nóng tính đến như vậy!

Nghĩ vậy, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng, tùy tiện hỏi vài câu giả lả:

-Em đến đây có việc gì sao, Lạc Hy?!

-Dạ, em nghe nói thầy bị tai nạn nên đến thăm ạ.

-Vậy còn Mẫn Mẫn đâu, nghe nói em ấy đưa thầy vào đây, tại sao không thấy em ấy đến thăm thầy!

Chưa đầy hai câu, hần đã nhin không nổi hỏi Lạc Hy. Có lẽ Lạc Hy tuổi còn nhỏ không nhận ra ánh mắt khác thường của hần khi hỏi về chị gái mình. Trong đó có chờ mong, có yêu thương và không kém hơn nhiều phần chiếm hữu cùng dục vọng! Và quan trọng là hần không gọi thẳng họ và tên như Lạc Mẫn mà lại kêu thân thiết là Mẫn Mẫn!

-Dạ, chị ấy về nhà rồi ạ. Chị ấy nhờ em tới thăm thầy!

Trong mắt Nguyễn Trọng Nam không khỏi lóe lên tia kinh hách làm đôi mày kiếm khẽ chau lại! Cô ấy bỏ về sao?! Làm sao có thể?! Hần bị thương, cô đứng ra phải lo lắng, phải quần quýt lấy hần hỏi thăm chứ?! Đây không phải là thời điểm tốt để ghi điểm trước mặt hần sao?!

Lạc Hy thích hần! Lạc Mẫn phải biết chứ! Tại sao lại để cô ta gần hần chứ?!

Gần như cả đồng câu hỏi tại sao nhảy loạn lên trong suy nghĩ của Nguyễn Trọng Nam. Đầu óc hần rất tốt mà! Không phải đây là thời gian vợ hần thích hần vô cùng sao?! Tuy chưa dám tỏ lời nhưng với một con người quan tâm, chăm sóc như cô ấy thì nhất định là ...

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của hần, hần vội nói với cô nhóc đang ngơ ngẩn nhìn hần:

-Em về trước đi, Lạc Hy! Cho thầy gọi lời cảm ơn hai chị em nhé! Xuất viện thầy sẽ đến thăm cả gia đình!

Và sẵn thăm luôn cô vợ nhỏ của hần nữa! Xem cô ấy vì cái gì hay là vì ai mà dám bỏ rơi hần như thế này!

Hần không quan tâm đến gương mặt xinh đẹp kia không hèn mà có nhiều hơn một nỗi thất vọng! Nghe tin hần bị thương do lũ côn đồ gây ra từ miệng chị hai, Lạc Hy cô bỏ cả một buổi học để đến thăm hần, nhưng đổi lại hần chỉ dường như không hề bận tâm, chỉ đổi lại gương mặt lạnh như băng cùng vài câu nói có cũng như không!

Khi cánh cửa phòng bệnh vừa đóng lại, hần liền nghe điện thoại, quả nhiên không sai, là lão Đường, hần yên lặng chờ nghe giọng đầu dây máy kia:

-Nguyễn thiếu, bọn đánh cậu đã được cảnh sát đưa nhập viện, giờ lão gia hỏi thương tích cậu thế nào?! Và... Cậu định xử lý bọn hần thế nào?!

-Cứ để pháp luật xử lý bọn chúng! Đừng để chuyện nhỏ này làm phiền tôi!

Mấy chữ “đề pháp luật xử lý” xem như hấn đã nhân từ với đám nhóc đó lắm rồi! Vì tuy bọn chó đó làm hấn bị thương, nhưng cũng nhờ vết thương này mà linh hồn hấn mới quay lại được bên bà xã, lại còn ngay lúc ban đầu nữa chứ! Nên thôi! Chứ nếu để hấn tự tay “xử” tụi nó thì... Chi e tương lai tụi nó chỉ biết có hai chữ “kết thúc”!

Tiếng gõ cửa bỗng làm hấn lại dừng lại cuộc nói chuyện:

-Ai?!

-Dạ, em Lạc Mẫn ạ!

Chỉ đơn giản vậy thôi, hấn nhanh chóng tắt ngay điện thoại với lão quản gia mà không có lời tạm biệt.

Vừa mở cửa đập vào là ánh mắt của Nguyễn Trọng Nam đã dán chặt lên người cô. Không hiểu sao hôm nay cô cảm thấy ánh mắt hấn rất đáng sợ. Phải nói sao cho đúng nhỉ?! Ánh mắt ấy thật là nóng bỏng, cứ như xuyên qua cả cơ thể để nhìn thấu đến tận tâm hồn cô, cứ như kiểu sẽ... ăn tươi nuốt sống cô ngay vậy! Bình thường chẳng phải ánh mắt hấn nhìn cô rất điềm đạm, trầm tĩnh sao?! Hay tại vì hôm nay hấn không đeo mắt kiếng nên khi nhìn thẳng vào đôi mắt ung kia, cô khó lòng ... không e dè!

Thấy cô vẫn chậm chạp cầm giỏ trái cây cùng một cà mên đứng ngưỡng cửa phòng bệnh. Hấn nhìn không nổi mà lên tiếng:

-Em vào đi!

Cảm thấy bản thân thật sự lưỡng lự quá mức, cô nhanh chóng “Dạ!” rồi bước lẹ vào phòng!

Đóng cánh cửa phòng bệnh lại, cô cảm thấy bản thân dường như đang bị hấn soi xét đến từng chi tiết! Có cần nhìn cô chăm chăm như vậy không?!

Nói thật, nếu không vì cha dượng kêu cô mang ít trái cây cùng canh gà mới nấu đến biếu hấn thì cô đã không đến đây! Mà phải nói đúng hơn là nếu mà em cô Lạc Hy của cô không phải vội đến mức tức tốc đi ngay mà quên luôn cả hai thứ này thì có chết cô cũng không muốn một mình ở gần kẻ như hấn! Quá nguy hiểm! Quá áp lực!

Cha dượng cô nghe lời Lạc Hy nên luôn luôn bảo cô phải cư xử sao cho lễ phép! Thầy Nam là cây đại thụ lớn như vậy, tương lai có gì còn có thể giúp cho cả nhà cô nhiều! Nhà của Lạc Mẫn thật ra là một trong những hộ dân cư nằm trong vùng quy hoạch của nhà nước. Ai không biết quy hoạch tiền đền bù được bao nhiêu?! Nhưng nếu được là hộ nghèo hay có công với nhà nước thì khác! Sẽ có đền bù thỏa đáng hơn! Nên ông ta mong là có thể lân la mối quan hệ này càng lâu càng tốt! Nếu làm được ân tình cho hấn tương lai có thể nhờ hấn nói đỡ với cục trưởng giúp cho ông có giấy chứng nhận hộ nghèo. Còn nếu không chờ Lạc Hy tương lai lớn rồi gả cho hấn! Dù sao con bé yêu thâm hấn là chuyện không ai trong nhà không biết!

“Quả nhiên là tính toán khéo!” _ Lạc Mẫn không thể không thốt ra khi hiểu cách suy nghĩ trục lợi của người mà cô kêu bằng “dượng”. Nhưng ông ta không cần lo, vì vài năm nữa thôi, Lạc Hy sẽ thông minh, xinh đẹp hơn người! Không có cô cản trở thì biết đâu sẽ còn trở thành Nguyễn phu nhân!

Cũng vì xem trọng hấn như thế nên đêm qua cô cả đêm không về, nhưng về lại mang theo giấy chứng nhận bệnh viện của bệnh nhân viết to tướng ba chữ “Nguyễn Trọng Nam” thì lão cũng không hề la mắng cô một câu! Sau khi cô nói thêm đã giúp hấn hiến máu thì ông ta còn lộ rõ vẻ vui mừng! Còn vội vàng tặng tiền tiêu vặt tháng này cho cô! Đúng là máu cô đáng giá thật nhỉ?!

“Vây là đã có một ân tình rồi!” _ Cô chắc lười nghĩ lại dáng vẻ của ông ta mà đoán rằng ông ta nhất định sẽ nói câu này!

Bạn đang đọc truyện *Có Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Em có thích ai chưa?!

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Lạc Mẫn hấn không khỏi chau mày!

Hấn bị người ta đâm chém thành ra thế này mà cô còn có thể đứng đó, trong mắt không một tia lo lắng, thật sự có phải là quá mức vô tình không?!

Thấy ánh mắt hấn cứ nhìn mình chăm chăm, cô không tự động mở miệng:

-Dạ, em để trái cây ở đây rồi. Chiều nay em có tiết ạ, cho em và gia đình chúc thầy mau hồi phục ạ!

Nhiều đó là đủ rồi! Chuồn sớm vẫn là an lành cho bản thân nhất!

Đôi chân nhỏ nhắn mập mạp chưa kịp bước đến bước thứ ba, hấn đã lên tiếng:

-Thầy cho phép em về chưa?! Không lẽ đây là cách gia đình em bảo em thăm tôi?!

-Nhưng chiều nay... em... em... có tiết! _ Cô lí nhí trả lời, dường như sợ hấn đã ăn sâu vào tâm trí của cô!

Ở bên hấn bao nhiêu năm, cô dường như đã quen với việc nghe lời hấn rồi, “thói quen”!

Nhìn bước chân Lạc Mẫn không dời đi thêm bước nào làm hấn khẽ cười, giọng nói ảm áp lên một tầng ôn nhu:

-Em lại đây ngồi với thầy tỷ! Khoảng nửa tiếng thôi, được không?! _ Giọng nói hấn không khô khan, mềm mại!

Sống lại một lần, hấn hiểu vợ là để yêu thương, để dịu dàng chiều chuộng chứ không phải là người hầu mà tùy ý quát la nên giọng nói không khô có phần nài nỉ.

Nói không được?! Được sao?! Hấn đang là giáo viên của cô. Về tình thầy trò cô cũng không đi được. Thêm nữa hấn đang dạy môn cô dốt nhất, nếu không khéo lần sau hấn chấm bài hay trả bài trên lớp không nương tay thì chi e là... cái học bổng của cô mất toi! Và lại cha dưong cũng đã “phân tích” rõ lợi ích cho cô nghe, cần gì mà làm việc hại người hại mình chứ?! Nửa tiếng thôi mà! Đồi lại sự đẹp lòng vừa dạ của kẻ có tiền như Nguyễn Trọng Nam cũng đáng lắm chứ!

Nên đôi chân nhỏ không tình nguyện mà bước lại gần giường bệnh.

Nhưng bàn tay hấn đặt có gì sai sai... Tại sao có hai ba cái ghế kia hấn không nhìn, bàn tay lại vỗ vỗ trên giường hấn đang nằm cơ chứ?! Đã vậy còn nhích người qua một bên, ý không phải là cô ngồi gần hấn sao?!

Nhìn thấy sự do dự trên từng động tác của cô, làm tâm hấn bỗng nhón nháo làm mày kiếm khẽ chau lại! Ngồi gần hấn thì sao chứ?! Đã năm năm vợ chồng, có bao giờ cô không đeo bám muốn bên hấn đâu chứ?! Sao bây giờ... hấn cứ cảm thấy... Lạc Mẫn muốn tránh xa hấn! Từ ánh mắt cho đến từng cử động, đều mang một tia do dự khi đến gần hấn! Chẳng lẽ cô đã không còn thích hấn... như kiếp trước...

Bước đến, lúi nhúi cái ghế inox gần đó, Lạc Mẫn thẹn thùng ngồi lại.

Bầu không khí im lặng...

Hấn nhẹ nhàng thờ dài, bà xã đã không lên tiếng thì hấn đành lên tiếng vậy:

-Hôm qua là em cứu tôi à?!

-Dạ.

-Vậy em cũng đã hiến máu cho tôi sao?! _ Nói xong hấn còn không quên liếc mắt nhìn về cánh tay mũm mĩm trắng nõn nổi bật là miếng băng cá nhân.

Nhìn như vậy thử hỏi Lạc Mẫn sao dám nói dối, cô cô đương nhiên là: “Dạ.” Với lại nói với hấn chẳng phải nói với hấn như vậy chẳng phải là có một ân tình thôi sao?! Một ân tình thì sao này gia đình cô có xin xỏ cái gì... cũng có cái để i ôi!

Nói thật, đôi khi kiếp trước cô cảm thấy khinh thường những việc tư lợi của cha dưong. Nhưng sống lại thì cô hiểu thì ra tư lợi cũng chẳng phải điều gì quá xấu, nếu bản thân mình không hại ai! Ví như bây giờ, cô chỉ thừa nhận những việc tốt mình đã làm mà thôi, không thêm cũng không bớt! Với lại nói đi phải nói lại nếu như cha dưong cô được nhờ vào hấn có được một số tiền bồi thường thì chẳng phải cô cũng được hưởng lợi sao?! Vậy thì ngu gì cô không làm?!

Tâm trí của cô đã bay theo ý nghĩ làm sao có được hai chữ “ân tình” kia thì làm sao còn quan tâm đến ánh mắt hấn đã nhuộm một tàn đau lòng. Thật ra không cần hai chữ “ân tình” kia thì cả đời này người trên giường bệnh kia đã định sẽ quyết không ngưng dây dưa cùng cô, Lạc Mẫn!

Nhìn thấy bàn tay mũm mĩm đang có vết của kim tiêm kia, hấn đau lòng thay, bàn tay to không tự chủ mà vươn đến bên bàn tay kia...

Người đang xoắn hai ngón tay vào nhau bỗng quay sang thấy hấn gương mặt chăm chú vươn tay đến bên người mình, bỗng hiểu ý ra, cười một cái thật tươi.

-Thầy đói ạ, thầy muốn ăn canh gà không ạ, canh gà mẹ em nấu ngon lắm cơ!

Đôi mắt to mờ thật lớn, nụ cười trên cánh môi thật tươi, hấn bỗng thấy mình quá vội vàng, gương mặt điển trai không khỏi quay sang nơi khác, miệng “A... Ừm...” cho qua chuyện...

Nhìn xuống đống quần bệnh nhân hấn bỗng chào thua, phản ứng sinh lý cơ thể thật đáng xấu hổ mà!

Lạc Mẫn ngây thơ đâu nhận ra sự xấu xa của người trên giường, cứ vô tư mà múc ra một bát canh gà đầy, còn vội vàng hít hà.

-Thơm quá! Mời thầy dùng, canh còn nóng ạ!

-...

Thầy sao vậy, cô cảm thấy kỳ lạ bên xoay người sang, thấy mặt hấn cứ che đi, khó hiểu, bèn đi vòng qua bên kia giường, mới hay mặt của thầy Nam đỏ

gay!

-Thầy bị sốt rồi à?! Vậy để em đi gọi bác sĩ, nếu bị sốt thật sự là vết thương chuyển biến không tốt đâu ạ.

Cô vừa bỏ chén canh xuống, hần đã nhanh tay bắt lấy cánh tay ấy, bàn tay nóng hổi chứng tỏ cả cơ thể hần không phải nóng tầm thường à nha...

-Thầy ...

-Tôi đói rồi. Không có gì đâu. Em đừng lo!

Để cô gọi bác sĩ đến chẳng phải mất mặt sao.

Nghe lời hần cô cũng quay về ghế ban nãy ngồi, tay còn cầm chén canh nóng hổi, đưa đến bên tay hần, nhưng hần chà mấy may đụng đến chỉ nhìn cô chăm chăm! Rồi đôi mắt đen lại quay về nhìn nơi vết thương mình.

Như vậy chẳng phải rõ ràng sao, người ta nói đến thế này chẳng lẽ cô còn làm lơ được sao, bèn không tình không nguyện mà đưa một muỗng canh lên bên môi thổi nhẹ nhẹ, sau đó đưa đến miệng ai. Hần thật sự quá phôi hạp, đôi môi mỏng cứ đóng mở theo từng muỗng đưa đến, chỉ cần rơi một giọt hần liền tự động liếm nhẹ vào!

Một muỗng, hai muỗng rồi lại ba muỗng, cứ thế chén canh dần vơi.

Thấy chén canh gần hết, cô cũng mở miệng nói chuyện:

-Canh có ngon không thầy?!

Gương mặt người hần mong nhớ mười năm, nụ cười dịu dàng quan tâm, mùi sữa tắm mát lạnh dịu nhẹ, cơ thể trắng mịn sau lớp váy nữ sinh...

Hần còn nhớ rất rõ lúc trước mỗi lần ân ái cùng vợ hần đều tự kiêu tắt đèn, điều đó đã làm tổn thương Mẫn Mẫn vô cùng! Chính hần lúc đó đã tưởng đâu đạt thành ước nguyện, nhưng giờ có hối hận cũng đã là quá khư! Mà tương lai hần tuyệt đối sẽ đối cô quan tâm, yêu mến thật nhiều, thật nhiều.

Hần theo xúc giác vẫn còn nhớ rõ cơ thể đầy đặn kia, mềm nhẵn, cứ tưởng động mạnh sẽ vỡ ngay nhưng lại đàn hồi đáng yêu! Da thịt trắng như trứng gà bóc, đôi gò bồng do mập mập nên cũng đầy đặn hơn người, gương mặt khả ái đáng yêu với đôi môi mọng đỏ luôn rậm rì điều gì không rõ...

Nghĩ đến bao nhiêu đó bỗng hần thốt ra lời đầu môi:

-Ngon, rất ngọt!

“Ngọt!” Cái gì ngọt?!

Rõ ràng ban nãy trước cửa phòng bệnh cô đã len lén nếm thử một ít rồi, rõ ràng lạt lăm mà, chỉ thơm mùi gà thôi, béo ngậy luôn! Hay là vị giác của hần có vấn đề?!

-Cám ơn em! Tôi thật sự là nợ em một nhân tình lớn rồi! Nếu không có em không biết giờ tôi có nằm đây không, hay đã mất mạng trong đêm mưa gió ấy rồi!

Hần nói xong hai tiếng “cám ơn” thật sự rất nhẹ lòng, còn hướng về cô một ánh mắt nhu tình, nếu là Lạc Mẫn kiếp trước hần hẳn lạc phách xiêu, nhưng kiếp này thì khác, hôn vĩa cô theo hộp kem sữa trên bàn mất rồi!

Liếc mắt thấy cô nhìn về phía hộp kem sữa của Pháp kia ban nãy được cả đồng người tặng cả đồng đồ tắm bỏ chẳng rõ của ai, nhưng vẫn cố nén đau ở bụng vươn tay lấy đưa đến trước mặt cô.

Ánh mắt to ngược dậy đầy về e ngại, nhưng tiếng “ọt!ọt!” phát ra từ bụng ai thật quá xấu hổ!

Nếu là lúc trước thì hần là hần đã khinh bỉ cô gái mập mập trước mặt này, đã mỉa mai cô ngu ngốc, không có hình tượng, nhưng bây giờ hần chỉ cảm thấy cô thật đáng yêu, thật chân thật!

Vì sáng sớm về nhà sau cả đêm, cô ăn không ít chửi đi! Chỉ khi chia tờ giấy bệnh viện mới được yên thôi! Nhưng sau đó giờ cơm trưa thì cũng có ai quan tâm đâu! Điều hối hận bảo cô đem đưa trái cây và cả mèn canh vào bệnh viện cho nhanh, nếu kịp còn tạo được cơ hội cho em cô cùng thầy Nam luôn! Mẹ cô xót lòng, biết con gái thể trạng cũng chẳng tốt gì thêm gần nửa ngày không có gì vào bụng nhưng cũng không dám cãi lại cha dưong cô, sợ gia đình xào xáo, nên đành dúi vào tay cô ít tiền bảo muốn gì ăn thì ăn! Nhưng cô đến đây cho mau theo lời cha dưong tạo cơ hội cho em thì làm sao ăn được gì cơ chứ! Bất quá chỉ lén uống có ba ngụm canh thôi mà! Lén uống thôi, làm sao no được! Nên ... Bây giờ mắt mặt thế này!

Người đàn ông trước mặt này hần đang khinh bỉ cô lắm, hần chẳng phải luôn yêu thích những quý cô lịch sự, tao nhã, thân hình quyến rũ sao?! Trong mắt hần cô chẳng khác gì một cái bao cát mập lùn, đã vậy còn thô lỗ, ngu ngốc! Nghĩ lại cô kiếp trước không phải là không biết hần không yêu mình, mà là mù quáng! Mù quáng, cố chấp yêu người ta thôi! Nghĩ cũng tại mình ngu thôi, đâu ai ép mình cơ chứ!

Người trước mặt là kẻ nguy hiểm, hần như là người hai mặt, mặt nạ dịu dàng có thể ném ra thì đến lúc bạn bị đối xử tàn nhẫn cùng lãng nhục cũng không còn gì để tránh hay phản kháng! Nên thôi, hãy tự biết điều mà quay về vị trí của mình!

Cứu hân, xem như cô đã có tình người lắm rồi, chỉ cầu mong việc này có lợi cho Lạc gia cô!

Cô còn có Tiểu Ngũ! Đúng vậy, tiểu Ngũ, dù chưa nhận lời hân nhưng cô cũng đã thăm xem hân như bạn trai tương lai. Tuy không biết cả hai sẽ đi với nhau được đến đâu, nhưng cô có thể đảm bảo sẽ không là thảm cảnh như cùng sán duyên với Nguyễn Trọng Nam!

Nghĩ vậy, Lạc Mẫn lễ phép đứng dậy, nhẹ nhàng đặt bát canh lại trên bàn, thu xếp mọi thứ ổn rồi, lễ phép cúi người:

-Dạ, thầy đã dùng canh xong, em xin phép về trước, thầy nghỉ ngơi cho tốt ạ! Canh còn lại thầy có thể hâm lại dùng cho buổi tối ạ, nó thật sự rất tốt cho sức khỏe.

Nói vậy cho phải phép, chứ cô biết hân làm gì mà lại đi hâm lại đồ ăn thừa. Đại thiếu gia nhà người ta làm gì xem trọng món ăn tầm thường này, bất quá thì đói quá ăn quăng!

Bàn tay cầm hộp sữa với ý tốt đẹp của ai bỗng hệt giữa không gian. Làm sao vậy?! Hân đã làm gì sai sao?! Tại sao thái độ của cô ấy lại vội vàng rồi đi như vậy. Hân cũng đâu phải là hồng thủy hay dã thú!

Tức giận vì chẳng hiểu bản thân đã làm gì, cô đói hân rõ ràng còn chú ý quan sát thấy cô nhìn vào hộp sữa kia nên tiện tay giúp cô đem qua. Tại sao chứ?!

Bản tính thiếu gia trong người Nguyễn Trọng Nam nổi dậy, từ trước đến nay ai lại dám xem thường hân như vậy chứ, hân đã thấp giọng năn nỉ cô ở lại với hân nửa giờ, mà bây giờ thì sao chưa đầy mười lăm phút cô đã vội vã rồi đi, hân thật sự muốn ném mạnh hộp sữa cho cô cô mập mạp ngốc nghếch này biết cảm nhận của hân lúc này!

Nhưng nghĩ lại, hân biết hân mà làm thế Mẫn Mẫn của hân sẽ sợ, có thể sẽ khóc, vì em ấy rất ...nhát gan! Nên hân không dám... Kiếp trước hân làm cho cô khóc quá nhiều, tạo quá nhiều đau khổ cho người vợ hân yêu nên kiếp này hân sẽ cố gắng kiềm chế tính khí của bản thân. Bảo bối đã mất rồi có lại được đòi người phải biết quý trọng!

-A... Ah... Đau... Đau quá!

Dường như sợ chưa đủ tính thuyết phục, hân còn quặn người xuống, hít lấy vài ngụm khí để hơi thở thêm phần nặng nề!

Quả nhiên, Lạc Mẫn nghe hân kêu đau bèn quay lại ngay, bản tính vốn thiện lương nên cô cô đâu thấy được ánh mắt sắc bén kia trên gương mặt kia không hề mang một tí đau đớn.

...

Hù dọa cho cô nàng Lạc Mẫn chạy đi kêu bác sĩ gần mười phút hân mới “khỏi đau”. Và giờ thì dường như cô cô sức kiệt hơi hết nên đành ngậm chiếc ống hút kia mà hút một hơi sữa lấy tinh thần cho tiết buổi chiều.

Thật ra lúc này thì lớp 10 đã chuẩn bị nghỉ hè rồi, cánh hoa phượng vĩ đã báo hiệu điều đó! Nhưng đối với lớp chuyên như Lạc Mẫn thì phải chạy trước chương trình, để vào lớp 12 có nền tảng vững chắc, nên dường như cô phải học thêm một tháng nữa, chỉ còn nghỉ được một tháng rưỡi mà thôi!

Rột rột! Ngon quá!

Nghĩ lại sao lại phải trốn như giặc chứ! Tương lai sớm muộn gì hân cũng có thể thành em rẻ mình mà. Với lại đâu phải giữ hình tượng gì với kẻ không yêu thích mình! Uống xong no bụng rồi đi. Cũng vì hân mà cô chịu đủ khổ cả ngày rồi... Sữa nguyên kem ngon quá! Ngọt ngọt! Béo béo! Lại thanh mát nữa! Sữa đất tiền có khác nhĩ...

Gương mặt vợ hân vẫn như xưa, vẫn đôi mắt to, đôi môi nhỏ chúm chím, hai má phúng phính bầu bĩnh. Chỉ có điều đôi mắt cô ấy lúc này không mang vẻ u buồn mà là sức sống, gương mặt không phát nét u buồn mà là nét thanh xuân của nữ sinh tuổi mười bảy.

Giờ hân mới nhận ra vợ hân đẹp như vậy, cô đẹp cái đẹp của cô gái dịu dàng hiền ngoan và đẹp cả bởi tấm lòng nhân hậu nữa! Thì ra trước hân đã đối xử quá tàn nhẫn với cô, với cả chính bản thân mình. Trái tim hân đau quá... Đau quá...

Nhìn cô bây giờ bỗng hân nhìn không nổi mà nói:

-Mẫn Mẫn, em có thích ai chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhìn thấy

Câu nói đó nói ra hấn mới biết bản thân đã đi quá mức! Nhưng lời đã lỡ thốt ra thì làm sao thu lại!

Lúc này gương mặt đang chuyên tâm hút sữa kia mới ngẩng lên! Đôi mắt to mờ thật lớn hết cỡ. Câu nói này của thầy Nam... thật sự là có phần quá phần! Dù có là giáo viên của cô cũng đâu có quyền hỏi cô câu hỏi riêng tư như thế chứ! Điều này thể hiện rõ qua đôi mày nhỏ khể chau lại.

Nhưng câu hỏi này cô đôi khi cũng phải tự đặt cho mình, và hình bóng hiện sau câu nói đó là một câu thanh niên chân tay thô lỗ, miệng một tiếng “đồ mập ử”, hai tiếng lại “đồ ngốc” hay “Ăn cái gì mà cậu ngốc được như thế vậy, Lạc Mẫn?!” nhưng luôn quan tâm, chăm sóc cô! Và nhất là hình ảnh cậu chờ cô về trong buổi chiều mưa đó! Nó thật sự đẹp, rất đẹp trong lòng Lạc Mẫn!

Lại nhìn về người mới vừa nói câu nói vừa rồi. Hấn hoàn toàn gương mặt lạnh lùng, câu nói ban nãy xem như là một lời nói băng quơ... Làm cho lòng Lạc Mẫn cũng bớt lo lắng, cứ cho là mình suy nghĩ nhiều đi!

Nói thật, cô cảm giác từ lúc gặp lại Nguyễn Trọng Nam trong bệnh viện, ánh mắt hấn nhìn cô rất khác! Rất nóng bỏng, rất kỳ lạ,

Nhưng... cô không biết giải thích nó khác thế nào?!

-Dạ, em còn nhỏ tuổi, em chỉ nghĩ đến việc học thôi ạ! Với lại tương lai em còn muốn đi du học nên em sẽ cố gắng ạ!

Câu trả lời này làm cho hấn không khỏi thất vọng! Không phải là phải thích hấn sao?! Hấn đã mở cửa sao cô không bước vào?! Đúng là đồ ngốc!

Nhưng không sao, e thẹn như vậy mới là vợ hấn!

Đề ý đến Tiểu Ngũ nhưng Lạc Mẫn càng đề ý tương lai hơn! Cả hai đứa hoàn cảnh gia đình đều nghèo khó, mà tương lai Tiểu Ngũ lại vào quân đội, cũng chẳng giàu có gì! Muốn giảm bớt áp lực thì ít nhất cũng phải có tiền, có tiền mới có thể thoát khỏi cha dượng, mới có thể không có áp lực khi đối diện với người giàu có, sẽ không cảm thấy bản thân tự ti hay lo sợ, ví như khi đối diện Nguyễn Trọng Nam chẳng hạn... Nên dù muốn dù không cô vẫn không từ bỏ ước mơ du học đâu!

-Tiểu Mẫn thật sự càng ngày càng hiểu chuyện!

Chỉ một tiếng nói ngắn gọn, nhưng trong lòng hấn hoàn toàn đổi lập! Học hành đối với vợ hấn cần sao?! Hấn có thể đảm bảo tương lai vợ hấn không cần làm vẫn sung sướng! Vợ hấn cần mình hấn là đủ rồi!

Cô bé kia đâu biết ý tưởng điên cuồng này trong tâm hồn người đàn ông ngồi kia, chỉ thẹn thùng cười vì lời khen của hấn, dù sao tâm tư nhỏ cũng hạnh diện tý!

Dường như Lạc Mẫn ngây thơ quá, đến mức quên kẻ trên giường bệnh kia kiếp trước đáng sợ đến mức nào!

Cô chỉ ung dung nghĩ rằng cứu mạng hấn một lần, hấn lại có cảm giác tốt với mình hơn, tương lai nước Lạc Hy về cũng sẽ không xử tệ với chị vợ như cô!

Hấn lại tiếp tục cuộc trò chuyện:

-Thành phố Bạch Trì cũng có rất nhiều trường đại học tốt, sao em lại muốn đi du học?!

Cô nhanh nhẩu đáp, dường như sau khi có “ân tình” với hấn cô cũng bớt sợ con người này hơn:

-Dạ, thầy nói đúng, nhưng mà em thấy nếu được ra nước ngoài du học thì em sẽ có được những trải nghiệm thực tế ạ!

Nói xong còn cười thật tươi.

Sao hấn cứ cảm thấy bồn chồn trong dạ, cứ cảm thấy cô gái nhỏ này tuy vẫn là gương mặt ngây thơ đó, vẫn là thân hình mập mập đó, tính cách vẫn nhút nhát như xưa... Nhưng có nét gì đó không phải là cô gái hấn biết trong tâm khảm.

Dường như cô muốn đi du học không chỉ là phát triển cho bản thân, mà dường như muốn... trốn tránh hấn!

Linh cảm của hấn nói cho hấn biết như vậy!

—

Dù cho có muốn níu kéo với Lạc Mẫn đến đâu thì hấn cũng biết không thể quá mức! Rót cuộc cũng đến lúc cô rời đi...

Không tự giác cố gắng gượng đau đứng dậy, lấy tay kéo rèm trắng ra trông chờ nhìn theo hình bóng cô.

Đứng lặng người bên cửa sổ khoảng nửa giờ hấn mới thấy được cái bóng dáng nhỏ mập mập kia.

Nhưng sánh đôi với cô là ai?!

Thằng nhãi kia cũng mặc áo đồng phục nam sinh Lam Sơn.

Lúc này hàng trăm câu hỏi ngổn ngang trong đầu hắn!!!

Tên đó có quan hệ gì với Lạc Mẫn?!

Tại sao gần nửa giờ cô mới rời đi cùng thằng đó?! Nửa giờ đó cả hai làm gì?!

Tại sao cô nói là không thích ai mà?! Và lại cô không phải là tuýp người sống nội tâm, nhút nhát với người khác giới vô cùng!

Sao lại vui vẻ cười đùa cùng thằng nhãi kia?!

—

-Cậu là đồ heo mập, ham ăn, mau theo tớ về đi ăn trưa rồi còn học buổi chiều nữa!

Tiếng “ọt!ọt!” từ bụng cô đã báo động cô thêm lần nữa trước Tiểu Ngũ!

Cô không nói gì chỉ đánh bôm bốp vào bờ vai rộng của hắn!

-Cậu mới mập! Cả nhà cậu mới mập, đồ ngốc!

Lâu lâu cô gái nhỏ cũng biết phản bác ấy chứ!

Lời phản bác ấy đáng yêu lắm sao trong mắt cậu trai trẻ! Cậu chỉ cười tủm tỉm, lên xe đạp ngồi vào tư thế chuẩn bị chạy rồi quay sang với cô nhóc kia:

-Lên xe không, đánh nữa tôi quăng lại ở đây, đừng có khóc nhè đó!

-Xì!

Nói rồi, cả thân hình tròn trĩnh vội leo lên chiếc xe đạp thể thao của Trương Ngũ, do xe hơi cao nên với chiều cao 160 cm cô leo lên cũng hơi mệt nhọc à nha!

Ngồi chính chu rồi hắn mới vững vàng đạp xe.

Cảnh tượng đó thật hài hòa trong buổi trưa mát dịu của mùa mưa, nhưng đập vào mắt kẻ đang chứng kiến từ cửa sổ kia thật là churóng mắt!

Bốp!

Hắn không tự chủ mà đánh mạnh một phát vào bức tường cạnh cửa sổ! Làm bàn tay phải của hắn ửng đỏ do các mạch máu vỡ ra dưới lớp da màu đồng khỏe khoắn!

Cử động mạnh còn làm hắn động đến vết mổ ở bụng, nhưng hắn lại không quan tâm mà chỉ kéo mạnh rèm xuống! Không biết để tránh ánh nắng ban trưa hay để hạn chế tâm tình rất không tốt của mình!

Mẹ kiếp!

Nào là còn nhỏ, nào là chỉ lo việc học, giỏi lắm, Lạc Mẫn em dám gạt tôi!

Không biết vì lý do gì, nhưng tôi tuyệt không chấp nhận em dám nói dối! Chuyện này tôi sẽ làm cho ra!

Em cả đời này chỉ có thể là vợ Nguyễn Trọng Nam tôi!

Hắn nhanh chóng quay về giường, cầm điện thoại gọi một dãy số mang tên “Vũ Trạch”

-Điều tra giúp tôi một vài chuyện!

...

“Trái chưa chín, ép hái tất không ngọt!” Đạo lý này hắn không phải không nhớ!

Hắn thật sự rất nhớ cô, vô cùng nhớ, bản thân trải qua một kiếp sống, hắn không ngờ mình lại nóng vội như vậy! Nhưng thật sự là kiểm soát bản thân trước bầu vật mất đi có lại được không phải dễ chịu như hắn nghĩ!

Nhìn căn phòng trống vắng, hắn cũng trống vắng! Thì ra kiếp nào cũng thế, thiếu Lạc Mẫn đời hắn đều trống vắng.

Bàn tay không tự giác mà cầm chiếc hộp sữa ban nãy cô chạm môi.

Nhớ lại đôi môi nhỏ đỏ hồng mở ra hút từng hơi, sữa trắng chảy ra làm ướt hai khóe miệng, thật mê người!

Không tự chủ đưa chiếc ống hút đó đến, mở môi ngậm vào.

Hắn cứ tưởng tượng bản thân đang hôn cô, đang gián tiếp hôn lên cánh môi nhỏ đỏ mọng tự nhiên thơm mát của cô! Thoang thoang mùi sữa, cùng với cảm giác như đụng vào môi người hắn yêu. Cảm giác cứ lâng lâng.

Thật ngọt, ngọt từ đầu lưỡi đến tâm hồn...

Nhưng trái tim cũng đau, đau từ trái tim lan ra toàn cơ thể...

Mẫn Mẫn, không lẽ kiếp này tôi phải xa em sao?!

Không!!!! Không bao giờ!!!!

Đôi mắt hắn mở ra, trong ánh mắt đen xua tan đục vọng ban nầy mà có nét mạnh mẽ, kiên định!

Bàn tay bóp mạnh hộp sữa, dứt khoát vứt vào thùng rác!

Hắn chỉ nhìn vào không trung mà mỉm cười, nói khẽ hai tiếng: “Lạc Mẫn...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bình yên trước cơn bão

Công viên trò chơi Lê Thị Minh

-Lạc Mẫn, sao cậu ngốc thế?!

Nói rồi, chàng trai đánh lên cái nón lưỡi trai của cô gái kế bên.

Hừ, tại sao vậy?! Tại sao cô bắn gần cả chục lần vẫn không trúng được con gấu kia chứ?! Chỉ có tiền xu thì mất thôi...

-Cậu không ngốc, bắn cho tôi coi đi!

Nói dứt câu, cô đem cây súng trên tay đặt vào bàn tay đầy vết chai của kẻ đang chê cười kia!

-Được!

Quẹt mũi một cái, ra dáng một thanh niên tinh nghịch xong cậu đặt súng lên bên mắt trái, neho con mắt phải lại. Sau đó... Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Ba phát liên tục, thật sự là trúng! Nhưng không phải là con gấu bự! Hu hu! Tại sao lại bắn trúng con heo chứ?!

...

Lạc Mẫn vốn thân hình mập mạp, tay chân tròn lẳn cảm một bên là cây kẹo trái cây, cảm một bên là con heo bông ban nầy! Trông cô vô cùng đáng yêu! Đi cạnh Trương Ngũ không hề không đẹp đôi tý nào! Mà là cực kỳ đáng yêu!!!! Điều này thể hiện rõ qua ánh mắt như biết cười, biết nói của những người đi đường.

Cô liếm liếm que kem, tranh thủ ngón luôn phần trái cây trong kem, rồi kéo kéo áo Trương Ngũ, hỏi nhỏ:

-Nè, cậu có thấy mọi người đều nhìn tôi không?!

Cô vô tư hỏi hắn rồi cuộc đổi lại cái bóp mũi rõ đau à nha!

-Tại vì họ ngạc nhiên khi thấy một anh chàng đẹp trai như tôi lại đi chung với đồ heo ú như cậu á!

-Đau! Đau! Cậu mới là heo ú! Cậu là ... là ... lợn giống!

Bị bóp cái mũi đến đỏ ửng mà không thể làm được gì, thêm nữa là bị kêu là “heo ú” ai mà không giận chứ! Cô rõ ràng không ú! Không ú nga! Nên tùy tay chân mà đánh đánh đấm đấm liên hồi vào bàn tay néo mũi mình ban nầy! Lời nói cũng không kiềm chế mà tuột ra hai chữ “lợn giống” kia luôn!

Rõ ràng là Trương Ngũ đứng hình một lúc, sau đó lại bật cười ha hả, không phải nói là hắn cười như điên!

Sau đó hấn ghi chặt thân hình chưa đứng đến vai mình, ghi chặt không cho cô nàng Lạc Mẫn chạy thoát rồi mới nói thì thào vào tai cô ấy:

-Đứng! Cậu nói đứng! Tôi là lợn giống nên phải được phối giống cùng lợn mẹ như cậu chứ!

Nói xong nhìn thân hình cứng đờ của người trong lòng, ánh mắt e ngại, thẹn thùng của Lạc Mẫn! Cô ngại ngùng hay xấu hổ thì mang tai cùng với hai gò má vụn cao kia sẽ đỏ bừng bừng như trái cà chua chín, nên cô rất khó giấu tâm tư của mình!

Cô cứ đi càng ngày càng nhanh, đi trốn tránh lời nói đùa quá mức của cậu bạn bên cạnh hay vì trái tim cô nàng đã lợn mất mấy nhịp rồi...

-Nè, Lạc Mẫn, cậu chạy đi đâu vậy?!

...

Hết tất cả các trò chơi, nào là vòng quay siêu tốc, nào là tàu bay, nào là đua xe điện, ... Nói chung tiếc nuối lớn nhất của Lạc Mẫn có lẽ là trò chơi vòng quay ngựa gỗ, vì cô chưa được chơi!!! Tại sao ư?! Vì tối trò đó mới mở! Mà cô đã hứa là xế chiều về nhà phụ bán rồi!

Kết thúc gần một ngày toàn là nụ cười, Lạc Mẫn đến giờ gương mặt vẫn là nụ cười tươi rói! Hai má cô ửng hồng cả, phúm phúm trông đáng yêu vô cùng, làm người ta không nhìn được mà muốn cắn một cái!

Nhưng Trương Ngũ tuyệt đối không dám cắn đâu! Cô nhóc mập mạp này sẽ khóc thật đó nha!

Hi hi, nhưng béo một cái chắc không sao?!

Dường như biết được hấn sẽ giơ tay lên béo mặt mình, Lạc Mẫn tranh thủ há miệng cắn vào tay hấn một cái!

-Ai ui!

-Đáng đời cậu lắm, ai bảo định béo má tôi?! Định béo chùa hả?! Cắn cái coi như huê!

Nói xong, cô nàng mập mạp nhà ta còn hứ một cái!

Bây giờ Trương Ngũ đã hiểu tại sao mình lại thích cô bé mập mạp này rồi! Đúng là cô không xinh đẹp, không thân hình đủ chuẩn chữ S nhưng cô thật sự rất đáng yêu! Cô không đẹp nhưng cô dễ thương, cô không rạng rỡ nhưng cô tốt bụng, cô không quyền rũ nhưng cô thật thà, chất phát! Cô không cao sang nhưng cô nghịch ngợm, ngây thơ!

Hấn cũng hiểu tại sao mỗi khi nhìn vào gương mặt mủm mĩm, chỉ được cái thanh tú này mà tim hấn lại đập nhanh rồi!

Trương Ngũ kéo tay Lạc Mẫn lại, mạnh mẽ ôm cô. Một cô gái nhỏ trong lòng thanh niên cao to thu hút không ít ánh mắt của người đi dạo nha!

Nếu là lúc trước thật sự người ư ngại ngùng như Lạc Mẫn sẽ cố gắng thoát khỏi thành trung tâm chú ý. Nhưng qua một kiếp, cứ ngại ngùng mà sống, luôn chui rúc dưới cái bóng to lớn của ông chồng vĩ đại, cô đã đủ chịu đựng rồi! Đã được sống lại, đang đứng lúc tuổi thanh xuân tại sao không thử thoải mái bản thân chứ?!

Vội lại cảm giác có người ôm cũng tốt lắm nha! Ấm lắm nha!

Khoảng chốc lát sau, người ngại ngùng buông ra trước lại là Trương Ngũ nha! Anh chàng này nhanh chóng sải bước kéo Lạc Mẫn đang cười tủm tỉm đi đến bãi xe.

...

Cạch! Cạch!

Tiếng xe đạp lạch lạch chạy, đang ngồi ngẩn ngơ đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa đến ngày lĩnh lương ở tiệm coffee cô làm thêm thì bỗng...

Thắng gấp!!!!

-Cậu điên hả?! Muốn tôi té chết sao?!

Bỗng phía trên chỉ có tiếng cười phía trên của Tiểu Ngũ, hấn nhẹ nhàng xoay đầu lại, cười thật tươi rồi nói:

-Nè, xuống xe tý đi bé mập! Có quà cho cậu nè!

-Xùy! Quà gì chả biết!

Nói rồi cô hậm hực buông đôi chân mủm mĩm không tình nguyện leo xuống.

Trương Ngũ lôi trong túi quần ra một chiếc hộp nhưng đồ đã hơi phai màu, rồi mở chiếc hộp, thì trong hộp là một đôi bông tai phỉ thúy!

Đôi bông tai đã nhuộm màu của thời gian trông thấy rõ, chiếc bông làm bằng phi thủy xanh ngọc hình đồng tiền, phần khoen cài được làm bằng vàng, rất mảnh.

-Đây là bông tai của mẹ tớ. Bà ấy bảo khi nào tớ gặp được người vừa ý hãy tặng cho cô ấy!

-Tớ...

Trương Ngũ nhanh miệng hơn cướp lời Lạc Mẫn:

-Tớ là một đứa không khéo ăn khéo nói! Cũng không học giỏi hay đẹp trai ngồi ngồi! Nói chung luận về gia thế hay ngoại hình tớ đều không bằng một phần mười thầy Nam, người mà cậu ngưỡng mộ từ lâu! Nhưng... Tớ vẫn muốn một lần được nắm tay cậu đi tiếp! Dù cho hai đứa có thể không thể... không thể... Nhưng... Nhưng... tôi hứa sẽ đối xử với cậu tốt nhất có thể! Sẽ... Sẽ... chân thành với cậu hết lòng! Đến ngày cậu không cần tớ nữa thì thôi!

Câu cuối hắn nói nhỏ như tiếng muỗi kêu!

Lời nói ngắt quãng, ý tứ tự ti, lời lẽ thô kệch! Nhưng... nhưng sao nước mắt Lạc Mẫn cứ tuôn mãi vậy?! Ai giải thích giúp cô được không?!

Đời trước đúng là cô quá mù quáng! Thì ra bên cạnh cô có kẻ chân thành như vậy, có kẻ khờ dại như vậy, cô lại ngu ngốc không nhận ra! Thôi, nếu đã sống lại rồi cô sẽ trân trọng người bên cạnh, sẽ đối xử thật tốt với Trương Ngũ, xem như bù đắp cho bản thân tiêu từ kiếp này, và cũng xem như là cho bản thân thêm một cơ hội, thử yêu, thử tin vào màu hồng hạnh phúc do nam nhân trước mắt này vẽ ra!

Cô nhào vào lòng hắn, ôm hắn thật chặt, miệng ầm ừ mấy tiếng:

-Tớ biết rồi, đồ ngốc nhà cậu! Tớ nhận! Cậu đừng tự hạ thấp bản thân mình nữa! Tớ không thích thầy Nam, tớ chỉ là... chỉ là thấy người đẹp, tài giỏi thì tùy tiện ngắm thôi! Tớ không có ý nghĩ xa vời gì cả! Với lại cậu nhìn đi, tớ như thế này, ai lại thích chứ?! Cậu phải cố lên, phải cố học giỏi, phải cố đậu đại học rồi hai đứa mình sẽ có tương lai tốt thôi!

Thấy hắn “ừm” nhẹ, cô mới thở hắt ra, lấy tay gạt quoa loa nước mắt, nhưng lại vô tình làm nước mắt lem nhòa cả mặt, nhưng cô không quan tâm, nói tiếp:

-... Hức... Hức... Cậu phải ráng lên! Nếu được thì hai đứa mình cùng học tiếp lên đại học nha!

-Ừm, nhưng tớ sợ...

Hắn dùng ngón tay thô to gạt lệ cho cô, đôi tay còn thuận tiện sờ qua sờ lại lên đôi má mịn màng căng thịt!

Không muốn cô nhóc này buồn, hắn nín bật hai chữ “không được” lại nơi đáy lòng, cảm giác cứ nghen nghẹn! Vì cha mẹ hắn đã nói rồi, chỉ cần hắn tốt nghiệp cấp ba thì cho hắn vào quân ngũ ngay! Gia đình không đủ điều kiện nên vào quân đội sẽ đỡ tốn kém một khoảng do nhà nước chi trả! Thêm em hắn còn nhỏ để tiền cho nó theo học ngành sửa xe của cha. Nhưng... Hắn thật sự không muốn Lạc Mẫn biết! Sợ cô sẽ thất vọng! Sợ cô sẽ chê hắn chỉ hướng thấp kém! ... Nên thôi!!!

-Đừng nói tương lai xa vời, giờ cậu nhận thì để tớ đeo cho!

-Nhưng... Cái này quý như vậy... Tớ...

Ngón tay hắn chặn ở môi cô, rồi cười khê:

-Cậu nhận được mà, tin tớ đi, Mẫn Mẫn!

Ngón tay hắn khẽ đeo vào đôi tay nhỏ của Lạc Mẫn!

Nói cô là người con gái truyền thống thật sự không sai! Dù cho kiếp trước từng trải qua chuyện thân mật nhất đời người cùng Nguyễn Trọng Nam rồi, nhưng... Thật sự cô vẫn rất ngại! Hay nói đúng hơn cô và hắn chỉ là da thịt va chạm mà thôi, chứ chưa hề có âu yếm hay dạo đầu gì giống mấy quyển sách giới tính kia nói!

Còn bây giờ Trương Ngũ đang đụng chạm vào vành tai cô, nơi cô nhạy cảm nhất nha! Nhột à nha!! Cô cảm nhận được bàn tay nham nhám đang lướt qua da thịt mình, thêm hơi thở nhẹ nhè cứ phả vào mặt, cảm giác rất dễ nổi lên một tảng da gà nha!

...

-Xong!

Đeo giúp cô xong hắn vội kéo dần khoảng cách ra, nhìn ngắm cô thật kỹ rồi cười tươi, nói:

-Lạc Mẫn nhà ta đẹp thật!

Cô mặc một chiếc quần bò, áo thun phồng hình Mickey, đeo đôi bông theo lối cổ xưa nhìn thật không hợp gì cả!

Nhưng chẳng hiểu sao trông mặt cậu lúc này Lạc Mẫn đẹp thật! Đẹp đến chói cả mắt!

Chia tay Trương Ngũ xong Lạc Mẫn mới đi bộ dần dần về nhà, trong ánh ráng chiều cô thấy bóng dáng quen thuộc của chiếc lamborghini veneno đen bóng. Đã vậy theo sau còn có một chiếc xe du lịch mang bản số xanh đặc trưng của quân đội.

Chẳng lẽ nhà cô có khách?!

Quả thật không sai, trong nhà cô có khách lớn, mà người kia không ai xa lạ, chính là Nguyễn Trọng Nam!!

Vừa bước vào cô đã nghe tiếng nói cười duyên thuyên của cha dượng cô, còn trên bàn là đồng hồ to đồ nhỏ đựng trong các giỏ giấy mang tên nước ngoài khó đọc, ắt hẳn đắt tiền lắm đây! Đây chẳng phải là “đại lễ” sao?!

Lạc Mẫn vừa cất tiếng chào cả nhà thì ánh mắt hần đã dán chặt lên người cô!

Đúng là xinh tươi nhỉ?! Tay còn cầm cả heo bông nữa cơ đấy!!! Em giỏi lắm Lạc Mẫn!

Hôm đó cô rời đi, hần chịu không nổi mà buột miệng hỏi: “Em có định đến nữa không?”. Cô ấy mau mắn trả lời: “Dạ, khi rảnh em sẽ đến thăm thầy ạ!”

Rốt cuộc cái rảnh kia là cả một tháng trời, đến khi vết thương hần đã liền lại, đến khi hần ngóng đợi muốn dài cả cổ, bóng dáng đó cũng chưa hề bước đến phòng bệnh của hần thêm một lần nữa!

Hôm nay, vừa xuất viện hần đã nhịn không nổi mà đến tận nơi! Vậy mà nghe nói cô đã đi chơi đến giờ này mới về! Đúng là ngoan ngoãn nhỉ?!

Lần này, tôi bình phục, em đừng hòng thoát khỏi tôi, Lạc Mẫn!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ái muội

Trốn tránh ánh mắt như dao cùng cái nhếch môi khó hiểu của Nguyễn Trọng Nam, Lạc Mẫn vội chào hỏi tất cả mọi người, sau đó mới lách người lên thang lầu:

-Dạ, con xin phép thay đồ ạ.

Tiếng nói của cô nhỏ như vậy, êm tai như vậy, nếu mỗi ngày thức dậy đều nghe thật tốt biết mấy!

Cha dượng cô – Lạc Thổ Trọng vội vàng cười to hào sảng:

-Ồ, con đi đi! Thay đồ xong nhớ xuống bếp phụ mẹ bày gọt trái cây tiếp thầy Nam nha! À, kêu Lạc Hy về nhà sớm nha con!

-Dạ!

Thay đồ xong, cô vừa bước vào phòng, liền ôm thorn lên con heo bông kia một cái, rồi cười ngẩn người.

Bàn tay trắng mịn sờ lên hai đôi bông tai được Tiểu Ngũ đeo vào! Lòng bỗng vui sướng khó tả! Thì ra Lạc Mẫn cô cũng có ngày có được chân tình như thế này! Thì ra còn có người yêu thích cô thật sự!

Cô cảm con heo bông lên rồi hôn thêm một cái nữa thật kêu, rồi với tay tắt chiếc đèn ngủ màu hồng phấn xinh xắn, nói nhỏ:

-Chị xuống tiếp “ôn thần” tý! Em ngoan nha! Ngủ ngoan nha, trư trư của chị!

Nói thật, lúc này cô còn thấy con heo bông là bản sao của mình cơ đấy!

Làm xong nhiệm vụ gọi điện cho Lạc Hy xong, nói đúng hơn cô chỉ kịp nói mấy câu như: “Thầy Nam đến nhà chơi kia, cha kêu em...” Chưa dứt hết câu thì bên kia đã ngắt máy rồi.

Hết nói! Haizzzz...

Cô ngoan ngoãn theo lời cha dượng vào phòng bếp, nhìn xung quanh thì thấy mấy miếng dưa hấu đã được mẹ cô cắt tinh xảo thành hình con phượng rồi, còn sắp xếp các lát dưa thành so le, cho dễ ăn và tăng tính cảm quan cơ đấy!

Nhìn chúng đang cắt dở, cô thuận tay xếp lại cho chỉnh chu tý!

“Chắc mẹ cô bận ra tiếp hán đó mà!” _ Đây là ý nghĩ duy nhất của cô lúc này. Nên không hề hay biết có một người đang bước vào không gian phòng bếp nhỏ hẹp này!

Bàn tay mập mập còn tranh thủ ăn mấy miếng dưa vụn do trang trí nữa, còn chấp miệng “chep chep”.

Sau đó, nhanh nhẹn lau khôc môi dính nước dưa hấu, xoay người kiểm con dao để cắt quả thơm kế bên kia.

Bỗng con dao xuất hiện trước mặt cô nha!

Chắc là mẹ rồi! Hi hi! Đúng là mẹ hiểu cô nhất nha!

Bàn tay thoăn thoắt để quả thơm lên thớt, nhẹ nhàng cắt bỏ hết mắt nha! Vì mắt thơm ăn rất đắng!

Tiếp Nguyễn Trọng Nam bằng trái cây thì tuyệt đối phải loại bỏ thơm nha! Đây là loại trái cây hán không ưa gì cả! Năm năm vợ chồng, cô nhớ là thế, nhưng chưa một lần cô dám hỏi! Vì cô quan sát được trong các món ăn có thơm, hán tuyệt đối không động đũa. Nhưng kẻ làm “vợ” như cô chỉ lẳng lặng dọn dẹp mà thôi! Hoặc tội tệ hơn là vào bàn ăn thấy màu vàng tươi của những lát thơm thì hán thẳng thừng bằm một dĩa sô gọi thức ăn nhanh! Đúng là trên người, công sức của cô cả buổi chiều hôm ấy coi như đổ sông đổ biển!

Nên hán đã không thích, tuyệt đối sẽ không đụng tới đâu... Vậy... cô ăn vụng tý không sao đâu nhĩ?!

Cười khi rồi cô bỏ một miếng thơm vừa được cắt xong vào miệng.

Chua chua, ngọt ngọt! Ngon quá hà! Thơm này chắc là thơm nữ hoàng rồi! Lâu rồi, từ ngày trùng sinh đến giờ cô mới được nếm lại loại quả này!

-Em ở đây ăn vụng, ngon nhĩ?!

-Khục... Khục... Thầy... Thầy Nam, sao... sao... thầy ở đây?!

Cô ho khan liên tục, miếng thơm vừa chua vừa ngọt vào họng cô giờ đã muốn nghẹn lại, còn miếng thơm được cắn một cái bỗng run run theo đôi tay chủ nhân đang cầm nó!

-Tại sao tôi không thể ở đây, hửm?!

Nói rồi, hán sấn cả thân thể cao to của mình, ép cô nàng đang cầm miếng thơm lấp ba lấp bắp kia vào hõm bếp. Nơi đây diện tích nhỏ hẹp nhưng dường như đủ cho cả hai thân thể dính chặt vào nhau!

Cô dường như cảm nhận được gương mặt điển trai kia đang càng ngày càng phóng đại, chiếc mũi cao còn không ngừng phả hơi thở vào bên tai cô...

Ghê quá! Cảm giác như bản thân sắp bị hán bóp nghẹt, bản thân thì bị giam cầm trong không gian chỉ của riêng hán! Cô thật sự không muốn... Không muốn gần người đàn ông kinh tởm này tí nào?!

Không hiểu sao cảm giác kiếp trước cứ lớn vồn trong đầu Lạc Mẫn! Hình ảnh hán áp ôm cô thư ký hôm nọ cứ hiện về, làm cho cô cảm thấy hán thật... dơ bẩn!

Bàn tay cô không tự chủ đặt lên người hán, đẩy mạnh hán ra, nhưng người trước mắt cô còn cứng hơn cả mấy cái bao gạo cô khiêng nữa! Đẩy hoài không ra nha!

Còn vô si cười lộ ra hàm răng trắng, nói tiếp:

-... Tôi đang ở trong nhà em, sao lại không thể ở trong bếp, hử? Không những ở đây... Mà... tôi còn bắt gặp em đang ăn vụng trái cây sắp đem ra tiếp khách! Không lẽ...

Hán dừng lại một hơi, sau đó dán vào tai cô nàng mập mập làm cho da gà cô gái nhỏ không ngừng dựng lên cả:

-... Đây là cách ba mẹ em kêu em làm sao?! Không biết, nếu nói với ba mẹ em thì ra sao nhĩ?! Khó nghĩ quá nhĩ, Mẫn Mẫn?!

Hai tay đặt trong túi quần bây giờ lạng lẽ bỏ ra! Bàn tay trái giờ lên vuốt lên cái má mịn màng đang chuyển sang đỏ lự, mồ hôi chảy xuống càng ngày càng nhiều!

Sợ sao, em can đảm nói dối tôi, bây giờ biết sợ sao?! Đây chỉ là bắt đầu thôi!

Cô run run, miếng thơm vừa ăn chưa kịp lau miệng đã muốn rót xuống!

Hắn đang làm cái gì vậy?!

Nói vậy, nghĩa là sao?! Nghĩa là hắn muốn nói với cha mẹ cô sao?! Mẹ cô thì là người hiền dịu, nhưng cha dượng cô thì... không phải đâu! Lão ta vốn đã chẳng ưa gì cô, nhưng do cô tính tình ngoan ngoãn nên dù chướng mắt bất quá dưới sự che chở của mẹ cô nên bất quá cũng chỉ là sai cô ba cái chuyện vặt vãi mà thôi! Hôm nay, có khách quý đến mà cô dưới bếp ăn vụng! Nhất định... cũng lớn chuyện!

Ký ức kiếp trước bỗng chạy về trong người Lạc Mẫn, đêm đó! Đêm cô ép người đàn ông trước mắt này lên giường cùng cô đòi lấy lời lẽ vô tình của hắn: “Đây là cô tự biên tự diễn, tôi không chịu trách nhiệm!” trước mặt cả gia đình cô! Lúc đó em gái cô một bên thì cười nhạo cô ngu ngốc, cha dượng cô thì không ngừng dùng dây nịt quất vào cô! Ông ta nói cô ngu si, nói cô làm mất thể diện gia đình, nói cô lẳng lơ, vô liêm sỉ! Nói cô không xứng họ Lạc!... Cái đau đó, đau đến tận xương tủy! Từng roi, từng roi mạnh mẽ cứ quất xuống, chẳng có ai can cho cô cả! Vì lúc đó mẹ cô mất mặt quá đã ngất đi từ lúc nào rồi...

Tiếng đóng sầm cửa phòng bếp làm cho tâm trí của Lạc Mẫn như quay về thực tế!

Cô không muốn ăn dây da, nhưng lại càng không muốn dây dưa cùng người đàn ông nguy hiểm trước mắt này! Miệng lắp ba lắp bắp vẫn cố gắng lấy hết can đảm:

-Dạ... Dạ... vì miếng thơm này bị sâu, nên em mới...

-Mới thử dùng tôi hả, em thật là “tốt bụng” nha! Để tôi nói công trạng này cho cha dượng em nghe nha!

Hai tiếng “tốt bụng” và “cha dượng” như nhấn mạnh thêm hai ba phần, làm cô gái nhỏ không ngừng run, nhớ lại lần mưa roi đó, cơ thể không tự động run run, đôi mắt mở to đã phấp phồng, đôi môi nhỏ không tự chủ được mà nài nỉ:

-Thầy, thầy đừng nói, em xin lỗi! Em xin lỗi mà! Em hứa không dám như vậy nữa! Thầy đừng nói với cha em! ...Đừng nói! ...Đừng nói mà!... Ông ấy sẽ... sẽ đánh em chết... Hức... Hức...

Cô lấy cánh tay không bị dính nước thơm với lấy cánh tay hắn đang làm loạn trên má cô! Còn lúc lắc không ngừng!

Cô thật sự sợ lắm! Cô sợ bị đau lắm! Cô không muốn mà...

Nhìn cô gái nhỏ bị mình hù đến mức này! Hắn cười thỏa mãn, nhưng trong tâm sao lại nhói nhói lên thế này?! Không lẽ trong lòng cô hắn dễ tiện như vậy sao?! Hắn sẽ nhân tâm hại cô bị đánh, hắn vui sao?!

Kiếp trước, hắn không yêu cô, nên nhìn cô bị đánh, lòng tự dung không biết đau! Nhưng giờ nếu thật sự cảnh ấy tái hiện trước mắt hắn lần nữa... Hắn chỉ sợ bản thân không kiềm chế nổi mà đánh chết kẻ làm tổn thương cô quá! Không sai!!! Cô có thể khóc, có thể bị hù dọa, nhưng kẻ làm điều đó chỉ có thể là hắn!!! Nhưng hắn cũng tuyệt không muốn làm tổn thương cô thật sự!

Tâm tư không nở làm cho cô nàng nhát gan này khóc, hắn chỉ cười khế gật đầu, xem như ân xá cho việc cô ôm tay hắn đi!

-Xem em sau này còn dám nói dối tôi nữa không?!

Không biết câu hỏi này là cho việc cô ăn vụng hay là việc cô đã không đến thăm hắn! Chính hắn cũng cảm thấy bản thân áu trĩ! Có thể nào hù cô một cái mà đã thỏa mãn được một tháng đợi một tháng chờ cơ chứ?!

Lạc Mẫn hờn vĩa đều theo cái gật đầu ân xá ban nãy mất rồi! Làm gì còn tâm tình mà nghe hắn nói chuyện chứ!

Nhưng... Nhìn cô run run, nhìn cô ngược đôi mắt to sợ hãi... Nói thật, lòng hắn mềm nhũn!

Cô không tự chủ lắc đầu, ngậm ngừ “... Dạ... Dạ...” cho qua chuyện, vòng áp sát của ai kia mới chậm rãi thả lỏng ra!

Cô chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì cánh tay mập mập đang cầm miếng thơm đã bị một tay Nguyễn Trọng Nam mạnh mẽ nắm đưa lên môi, cắn ngay một phát ở chỗ cô vừa ăn dở!

Ăn xong, nuốt xuống trôi, cảm thấy dư vị còn lại không tệ, lại cảm tay ai dứt thêm một cái nữa. Đường như ăn miếng thơm chưa đủ đôi môi mỏng còn như có như không liếm lên đầu ngón tay Lạc Mẫn, khiến cô không khỏi rùng mình!

-Thầy Nam... Thầy...

-Coi như trả công cho tôi vì im lặng giúp em đi!

Nói rồi, hắn còn liếm nhẹ đôi môi mỏng, bắn mị tình ra khoe mắt câu hồn!

Hắn không phải ghét thơm sao?! Hắn không phải là người ưa sạch sẽ sao?! Sao lại ăn thơm rồi còn kinh tởm là ăn miếng cô vừa cắn dở cơ chứ?! “Hắn kinh tởm, hắn dơ bẩn! Hắn không ngại, nhưng cô ngại!”_ Nhưng ý nghĩ này dường như bị chặn lại nơi cổ họng, do nỗi sợ còn đọng lại nơi đáy lòng, do

việc lần mưa roi uy hiếp kia tác dụng còn không nhỏ!

-Mẫn nhi, con có trong bếp không, sao lại khóa trái cửa thế này?!

Tiếng kêu quen thuộc của mẹ cô càng làm Lạc Mẫn thêm lo sợ! Nếu mẹ cô vào đây bắt gặp hấn đang áp người lên cô thì làm sao?! Giải thích thế nào?! Đường như gương mặt cô cùng hấn cách nhau có vài cm, nói sao đây?!

Nguyễn Trọng Nam thấy cô như vậy, càng cười sâu hơn, làm cho đồng điệu bên má trái của hấn như ần như hiện:

-Sao?! Sợ tôi mách mẹ em à?! Hay sợ không biết cách nào giải thích?!

Cô cuống loạn lắc đầu, miệng không ngừng cuống quýt, giọng ép nhỏ hết sức có thể:

-Đừng! Đừng mà thầy... Em... Em... Em... Không dám nữa!

Lời nói của cô lúc này như chú thỏ nhỏ đang run rẩy, thật sự chỉ muốn nhanh chóng áp cô xuống mà chà đạp! Nhưng hấn biết, chuyện này hôm nay đã đủ rồi, hôm nay là ở nhà cô, nếu mẹ cô biết thì chuyện tương lai cũng khó khăn không kém nên cũng thu liễm không ít! Người mẹ này thật sự yêu Mẫn hết mình! Hôm đám tang của cô, ai cũng bảo bà điên!!! Nhưng hấn biết bà không điên! Bà rất tinh táo! Tinh táo đến mức tát thẳng vào mặt hấn hai bạt tai! Tinh táo đến mức nói: “Con gái tao điên rồi mới yêu mà nặng nề đòi lấy thứ cầm thú như mày! Trả con gái lại cho tao! Trả nó lại cho tao!!! Trả Mẫn Mẫn lại cho tao... Hu hu...”

Tâm trạng hỗn loạn nhưng bàn tay không kiềm nổi mà vuốt nhẹ mái tóc lộn xộn do gãy dựa này giờ của cô, rồi ôn tồn nói:

-Ngoan! Sau này không được dối thầy! Hứa không?!

Lúc này, lời nói này chẳng khác gì ân xá cho Lạc Mẫn, cô sợ mẹ vào gần chết, không kịp ảm ự gì mà chỉ gần đầu như già tòi, đôi mắt long lanh còn sợ không đủ tính thuyết phục mà mở thật to, nói trong lòng thật lớn: “Sau này em hứa sẽ không bao giờ ăn vụng thức ăn của thầy nữa!”

Giờ cô mới biết tên chồng cũ của cô không những xấu tính mà còn thật nhỏ mọn! Chỉ có mấy miếng thức ăn cũng tính toán dừ thật!

Thấy cô ngoan ngoãn rụt vào góc bếp, hấn mới thả cô ra! Sửa sang quần áo lại của cả hai rồi mới đi luôn vào nhà vệ sinh, làm cho Lạc Mẫn mừng không kịp!

Nhưng ... Cảm giác có gì không đúng!

Đây chẳng phải là lần đầu hấn đến nhà cô sao?! Sao ... Sao lại biết đường tắt từ phòng bếp vào nhà vệ sinh cơ chứ?!

Vội lại thêm nữa, hấn chẳng phải yêu cầu nhà vệ sinh cao lắm sao?! Chỉ riêng nhà vệ sinh của Nguyễn gia cũng bằng cả căn nhà cả gia đình cô sống rồi! Đi đến nhà cô hình như trong năm năm kết hôn đêm cũng không quá một lần tay!!

Bao nhiêu thứ cô thắc mắc, nhưng tiếng mẹ cô kêu ngoài cửa nhanh chóng phui bay tất cả, cô nhanh chóng sửa soạn lại hàng hoàng, tay bụng đĩa trái cây kia rồi vội ra mở cửa, nhovn miệng cười với mẹ:

-Dạ, con vô ý khóa cửa! Mẹ đừng lo! Mẹ xem, con cắt thơm có đẹp không nè!

Bà nhìn đĩa trái cây rồi mỉm cười, tay vỗ đầu cô con gái cưng:

-Giỏi! Con gái Mẫn Mẫn của mẹ làm gì chẳng giỏi nè!

Nhìn bóng mẹ đi ra phòng khách, trái tim đang đập liên hồi của cô mới nhẹ nhàng đập lại! Đúng là điên rồi! Loạn rồi! Chuyện gì vừa xảy ra vậy!!!

Thật sự cô không muốn!!! Hãy coi như ác mộng! Đúng! Chỉ là một phút trêu đùa thôi! Chỉ là trêu đùa vô ý thôi! Không có gì đâu, Lạc Mẫn!!! Mày phải bình tĩnh...

—

-Dạ, cảm ơn hai bác!

Hấn vẫn điềm đạm, lễ phép như lúc đầu, dùng chiếc nĩa nhẹ nhàng ăn một miếng dưa hấu được đem ra xem như là phải lễ, sau đó lại nói tiếp:

-Lần này, con đến đây là xin hai bác cho phép Lạc Mẫn chuyển đến nhà con, con sẽ giúp em ấy ôn tập để thi vào trường đại học tốt của nước ta! Vì con đã xem qua kết quả học tập môn ngoại ngữ của em ấy không được xuất sắc lắm! Nhưng con sẽ kèm em ấy mà không cần học phí, xem như cảm ơn việc Lạc Mẫn đã giúp con vừa rồi! Sẵn nhà con cũng có ít công việc soạn văn bản, hay giáo án gì đó, xem như là việc làm thêm cho em ấy đỡ buồn chán! Mỗi tháng cháu sẽ gởi năm triệu vào tài khoản bác trai xem như là lương cho em ấy đã giúp cháu!

Lời nói phải phép, ý tứ rõ ràng!

Thật ra đối với Lạc Mẫn mà nói, học thêm là một điều xa xỉ! Hầu như mọi môn cô đều tự mình giải quyết! May nhờ siêng năng, chăm chỉ nên năm nào

cũng được loại giỏi! Nhưng mấy năm nay, anh vẫn càng ngày càng khó! Cô lại không có khiếu nên thành tích không cao là lẽ thường tình!

Thầy Nam là người học từ Anh về, lại đạt được mấy giải thưởng quốc tế về các cuộc thi vấn đáp kinh tế ngoại quốc, nên dĩ nhiên tài năng thế nào thì khỏi bàn cãi! Thêm nữa là được thầy ấy dạy thêm không lấy tiền còn được lãnh năm triệu. . . Một tháng năm triệu, chín tháng cũng bốn mươi lăm triệu rồi, trong khi con bé đi bung quán coffee gì đó mỗi tháng cũng chỉ có một triệu mấy. . . Thật sự lòi lỗ đã trước mắt rồi còn gì?!

Cái gì?! Cô chuyển đến nhà hấn sống?! Không!!!! Không!!!! Như vậy khác nào ở tù chứ?! Ở tù nhà nước còn sướng hơn?! Cô không chịu!!! Càng không muốn!!!

Chuyện ban nãy trong nhà bếp cô vẫn còn chưa quên!!! Hấn đây muốn gì, cô không biết!!! Nhưng cô biết cô muốn gì!!! Cô biết!!! Cô không muốn gần tên đàn ông nguy hiểm này!

Từ ngày trong bệnh viện cô đã tưởng bản thân nhìn lảm! Nhưng hôm nay cô tuyệt đối không lảm, trong ánh mắt ấy có điều . . . ái muội! Hơn nữa, ở chung nhà ai nói có thể quá khứ lập lại không chứ! Không!!! Kiếp này cô không biết bản thân có thể là vợ Trương Ngũ hay không, nhưng tuyệt đối không phải là vợ của kẻ bạc tình như Nguyễn Trọng Nam hấn!!! Không!!! Không bao giờ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Quyết định

“Cô không muốn một lần nữa sống trong nhà quạnh vắng, không muốn một lần nữa có người chồng không thương không yêu mình! Càng không muốn phải chết một lần nữa! Chết trong đau đớn, tủi nhục!!!! Cô không muốn!!! Tuyệt đối không muốn!!!!”

Ý nghĩ đó như tiếp thêm sức mạnh cho cô gái nhỏ đang len lén nghe chuyện nơi cánh cửa kia bay thẳng vào mà nói:

-Không! Con không muốn! Con không thể đến ở nhà thầy Nam cả tuần được! Như vậy rất . . . rất . . .

Cha dượng cô đang cao hứng tính toán bỗng nghe như vậy, gương mặt mập mạp đang vui cười bỗng xệ ra không ít:

-Lạc Mẫn, chỗ người lớn nói chuyện, con mau ra chỗ khác chơi!

-Con . . .

Cô chỉ biết ậm ừ, đôi mắt to mở lảo liên tìm viện mình sang mẹ!

Mẹ cô thấy thế thì kéo tay cô lại, kéo cô lại ngồi gần mình, vuốt tóc mai của con mẹ cô từ tốn:

-Sao vậy, thầy Nam có ý tốt như vậy, sao con lại không chịu hả, Mẫn Mẫn của mẹ?!

Cô biết nói làm sao đây, nói hấn rất đáng sợ, nói hấn ban nãy bên trong bếp. . . Nói, nhưng biết nói sao đây!

-Ôi trời, cái con bé này, đúng thật là chiều riết đâm hư! Thầy Nam là người nào mà này muốn nói gì thì nói hả, con bé này!

Nói xong, lão định giờ tay lên, Lạc Mẫn không tự động rụt người lại!

Tâm Nguyễn Trọng Nam cả kinh, không kiềm chế được mà suýt nhảy dựng đứng dậy!

Bỗng tiếng nói nhẹ nhàng của ai ngoài cửa vọng vào:

-Dạ, con chào cả nhà!

Bước vào không ai xa lạ mà là Lạc Hy, em gái cô!

Con bé đứng thật xinh đẹp! Mái tóc dài chấm vai được tết lại thành một bím sau lưng, trông xinh xắn vô cùng, vóc người lại nhỏ nhắn, trông rất cần được che chở nâng niu! Làn da thì giống mẹ cô, trắng mịn, đôi chân nhỏ dài trong bộ váy nữ sinh càng tôn thêm đáng yêu hoa lệ của tương lai!

Nhìn lại mình, Lạc Mẫn chỉ biết cười trừ! Thì ra kiếp trước cô quá ngốc, quá khờ mới đem bản thân mà so sánh với con bé! Đúng là ngu ngốc! Đàn ông ai chẳng yêu chân dài đáng đẹp! Nhất là loại đàn ông xã giao nhiều như Nguyễn Trọng Nam! Thử hỏi dẫn một cô gái thướt tha dự tiệc chẳng phải tốt hơn một cô nàng mập lùn chỉ biết việc bếp núc thôi sao?! Một người toàn là hương dầu thơm hàng hiệu, miệng đỏ mọng son môi chẳng phải tốt hơn một người toàn thân mỡ với chả dầu còn kèm theo thân hình béo béo tròn tròn không?!

Nhưng . . . Có ai giúp cô chuyện ban nãy không?! Tại sao bây giờ kẻ có mắt cũng trông thấy được giữa hai chị em, cô không đẹp bằng Lạc Hy, không

xinh bằng con bé, muốn đây đưa thì hẳn phải đây đưa với con bé chứ!!! Dây đưa với cô làm chi?!

Lạc Mẫn nhìn Lạc Hy bỗng này ra sáng kiến:

-Mẹ ơi, con lớn rồi, có thể tự học! Năm sau Hy Hy cũng phải chuyển cấp, không phải ước mơ của em ấy là được vào Lam Sơn sao ạ, nên con nghĩ thầy Nam dạy cho em ấy sẽ tốt hơn. Với lại con cũng có công việc làm thêm rồi, con cảm thấy em ấy thông minh lại hoạt bát! Rất hợp để học hỏi ạ!

Mấy chữ cuối cô nói như muỗi kêu vì cô ít nhiều cảm nhận được ánh mắt nóng như lửa của Nguyễn Trọng Nam đang nhìn cô. Cô chỉ biết cúi đầu nhìn xuống bàn chân mập mập co co, dùng mấy ngón chân nhỏ đan đan vào nhau mới có can đảm để nói ra vài lời đúng ý mình.

Mẹ cô cười cười, lòng bàn tay xoa nắn bàn tay nộn thịt của con gái rồi quay sang nói với Lạc Hy đang ngơ ngác đằng kia:

-Thầy Nam vì muốn cảm ơn chị con hôm trước nên định dạy kèm cho con bé, nhưng con bé nói bản thân ổn. Vậy giờ Hy Hy thấy sao nếu học thêm thầy Nam?!

Dù sao con gái bà đưa nào cũng còn nhỏ, việc sống ở nhà người khác là điều hơi quá! Dù cho có là giáo viên đi nữa, nhưng tâm tư của một người mẹ bà vẫn không an tâm... Nên tự nhiên bỏ đi việc chuyển đến nhà hẳn sống!

Lạc Hy vừa nghe nói đến nhà thầy Nam học thêm thì gương mặt xinh đẹp không khỏi giấu được nụ cười e thẹn! Đi học thêm dường như chỉ cần được gặp hẳn là tốt rồi! Hẳn đẹp trai như vậy, giàu có như vậy, tương lai mà là bạn gái của hẳn thôi thì cũng xứng với danh hot girl toàn khối của Lạc Hy cô rồi! Với lại chẳng phải người đàn ông này tuy là giáo viên nhưng chưa bao giờ mở một lớp dạy thêm nào sao?! Đơn giản vì hẳn không thích ồn ào sau giờ lên lớp, với lại kiếm tiền hẳn cũng chẳng hứng thú! Nếu không phải chị cô cứu hẳn thì chắc hẳn đã không ngờ lời mời vừa kỳ lạ vừa tốt đẹp như vậy đâu!

Lạc Hy không hề do dự, nhưng chỉ e lệ nhìn về phía người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi đối diện đang trầm tư sau cặp mắt kính kia thôi:

-Dạ, con thì... Sao cũng được! Chỉ cần thầy Nam thấy không thấy phiền là được ạ!

Nói rồi cô không quên xem biểu cảm của mình qua ánh mắt người đàn ông trưởng thành kia, nhưng đổi lại chỉ là cặp mắt kính vô hồn.

Lạc Thổ Trọng quả nhiên cười hề hề với lời nói quá "phải phép" của tiểu công chúa nhà mình:

-Thầy Nam hay dạy cho Hy Hy đi, dù sao con bé năm sau cũng có kỳ thi chuyển cấp quan trọng. Với lại thêm Lạc Mẫn chẳng phải rất phiền cho thầy sao?! Với con bé cũng thích tự học hơn để mau trưởng thành, làm chị cả phải chịu thiệt thòi một tý!

Hắn không biết nói thêm lời nào, bây giờ mà công khai nói không được chẳng phải là thể hiện rõ hẳn có ý định với con gái lớn nhà người ta sao?!

Lạc Mẫn nhanh nhẹn đáp ứng ngay, đầu cũng lễ phép gật gù:

-Dạ, con tự học được! Thầy Nam bận rộn nhiều việc, với lại nhà mình còn nhiều chuyện cần con phụ giúp, với lại chị chủ quán coffee cũng đang thiếu người ạ! Con... Con có thể tự học ạ!

Giỏi lắm, Lạc Mẫn!!! Tôi cho em con đường tốt em không đi! Tôi tự có biện pháp cho em phải đến nhà tôi!!! Em sớm muộn cũng là của tôi!

—

Rốt cuộc mọi việc cũng được thu xếp ổn thỏa! Rốt cuộc nhà cô nhận được những quà tặng đắt tiền kia rồi, làm cha dưỡng cô dĩ nhiên cười tít mắt. Còn về việc dạy thêm thì cô không cần đi, sẽ là Lạc Hy đi học! Còn cô thì... tự học được mà! Và lại có chết cô cũng không muốn một tuần ngày nào cũng phải được "chạm mặt" hẳn!

Chỉ riêng việc làm thêm thì cái giá hẳn đưa ra quá hấp dẫn, năm triệu một tháng, chỉ cần cuối tuần cô đến dọn dẹp ít giáo án này kia trong tòa chung cư cao cấp kia cho hẳn thôi. Cha dưỡng cô thật sự không nỡ từ chối miếng thịt béo bở kia được. Lão ta hào phóng đáp ứng ngay!!! Mẹ cô thì ậm ừ cho qua vì vui về cả nhà! Với lại nhìn dáng vẻ thư sinh nho nhã của hẳn, lời nói thì đúng đắn đàng hoàng, thêm vào đó là người có gia thế hiển hách lại còn là giáo viên Lam Sơn, cô ít nhất cũng quen biết hẳn, vẫn tốt hơn là người xa lạ đi, nên cũng ít lo sợ khi cho cô đi!

Cô khóc bao nhiêu đều bị mẹ cô chặn lại bằng cái giọng mềm mềm nhẹ nhẹ êm êm ấy hết! Ví như lúc này chẳng hạn:

-Ngoan, con gái! Chỉ đi làm thêm thôi sao lại nói đến sống chết ở đây hả?! Mẫn Mẫn của mẹ từ bé đến giờ nổi tiếng can đảm mà, phải không?! Thầy Nam lại hết lời muốn con đi đến nhà thầy ấy giúp đỡ, vì nhà người ta giàu nên mới sợ người xấu đó con, có nghĩa người ta tin con lắm! Đừng có nghĩ quá mà, Mẫn Mẫn!

Cô không chịu! Hẳn sợ người xấu! Nhưng cô sợ hẳn! Hẳn trong mắt cô không kém người xấu bao nhiêu cả! Với lại ai có thể giúp cô không?! Cô càng ngày càng cảm thấy sự việc đi quá xa rồi! Việc ban chiều giờ nghĩ lại da gà da óc cô còn thì nhàu nổi lên này! Cô không muốn mà! Ai biết cuối tuần hẳn có ở nhà không, ai biết hẳn có làm trò quái dị gì như chiều hôm nay không?!

-Hức... Hức... Con không muốn mà mẹ, con... con sợ thầy Nam lắm! Mẹ bảo Lạc Hy giúp thầy ấy đi! Con không muốn! Không muốn đâu! Tay chân con vụng về, với lại con sợ lắm, lỡ làm gì thầy không vừa ý, thì con... Con sẽ không tốt nghiệp được! Con sẽ chết mất! Hức... Hức...

Tiếng khóc của cô bị cha dưỡng cô cắt đứt:

-Tối ngày chỉ biết khóc với lóc! Mày không nghe Lạc Hy nói à, nhà thầy Nam có chó đấy! Là giống chó săn của Đức đó! Lạc Hy rất sợ, chỉ vì phải tốt nghiệp nên con bé mới cố gắng đến để học thêm thôi! Với lại thầy ấy bảo nếu được sẽ đến quán nước gần đây dạy nó! Còn cuối tuần mày rảnh rồi mà, ở nhà cũng chỉ nằm chơi thôi, không phải sao?!

Nói đúng hơn là lão không muốn con gái cưng của mình chịu cực! Dù sao con bé mập này chẳng phải đi làm vẫn tốt hơn con lão sao?! Tuy chung dòng máu nhưng chỉ là chung mẹ thôi, con lão thông minh, xinh đẹp như vậy! Tương lai chỉ cần học lực vừa vừa sau đó lấy một đại gia, hưởng lạc cả đời chẳng phải khỏe sao?! Cuối tuần con lão phải ở nhà nghỉ ngơi!

Bị lão nói như vậy không còn gì để nói nữa, Lạc Mẫn buồn bã quay về phòng. Mẹ cô chỉ biết thờ dài cho đứa con nhỏ!

Vừa bước vào căn phòng nhỏ cô cũng chẳng buồn bật đèn, chỉ đứng lẳng lặng khóc!

Cực khổ để cô, vui về thì Lạc Hy! Cuộc đời này thật sự quá mức bất công! Không lẽ chỉ vì cô xấu xí, mập mạp mà đối xử với cô vậy sao?! Chẳng phải cô đã rất ngoan rồi sao?! Cái gì cô cũng nghe theo, nhưng sao chẳng ai chịu nghe cô dù chỉ một lần cơ chứ...

Cũng may ban nãy cô không nói việc Nguyễn Trọng Nam sàm sỡ cô, bằng không trừ mẹ cô trong nhà này ai cũng nghĩ cô bị điên, bị ảo tưởng cơ đấy! Đời nào một người lịch sự, đẹp trai lại giỏi giang như hấn thêm nhìn đến cái thân đầy mỡ này của cô!

Quá đáng! Thật quá đáng mà!

Bật tung cửa sổ cho làn gió lạnh đánh vào từng đợt, cho những giọt nước mắt trên khuôn mặt mềm mịn dần trôi đi, cô mới nhìn lên bầu trời thăm cầu nguyện, đời này mong sao cho Lạc Mẫn con được toại nguyện! Được hạnh phúc an nhàn và sống bên cạnh một người chồng hiền lành đến trọn đời!

Ngước nhìn xuống...

Trời ơi! Đứng là ông trời không thương cô mà! Kê cô trăm tránh ngàn tránh vẫn còn đang đứng dưới nhà cô!!!!

Đã vậy ánh mắt đen còn ngẩng đầu lên nhìn vào cửa sổ phòng cô! Đôi mắt đen sáng quắc gờ bò lóp mắt kính trông nguy hiểm thêm vạn phần! Vừa to vừa lạnh cùng nụ cười ngả ngớn luôn bên môi...

Cô nhanh chóng cụp đầu xuống, trốn được lúc nào thì trốn! Cô rất là sợ hấn! Cô cứ tưởng đầu chạy trốn khỏi ký ức kiếp trước thì bản thân liền không sợ, nhưng cô sai rồi!!! Cô vẫn rất sợ! Dù kiếp trước hấn cũng chưa hề thượng cẳng tay hạ cẳng chân với cô, nhưng sự uy hiếp cùng lời nói cứ chi tuyệt tình, quyết liệt cùng cô vẫn làm cô ám ảnh không thôi!!!

Cô không muốn dây dưa cùng hấn!!! Tuyệt đối không!!!

Cô thà làm rùa rụt đầu cũng không muốn nhìn thấy hấn, không muốn!!!

Nghĩ vậy cô không dám thọt đầu ra đóng cửa sổ lại mà ngủ, rèm cửa cô chỉ phủ nhẹ xuống thôi!

Tâm trạng cô gái nhỏ hoàn toàn khác hẳn người đàn ông đứng dưới lầu kia!

Hấn rất vui! Vui đến khó tả! Từ lúc trong bệnh viện đến giờ hôm nay hấn mới lại được gần vợ hấn như vậy!

Hấn rất nhớ cô, rất nhớ mùi hương sữa thoang thoang của cô, rất nhớ cơ thể đầy đặn nộn nộn thịt trắng mềm của cô, rất muốn ôm cô vào lòng mà thương yêu! Rất muốn đưa cô rời khỏi căn nhà chật hẹp cùng người cha dượng ích kỷ kia! Nếu được, kiếp này hấn sẵn sàng chờ che cho hai mẹ con cô!

Nhưng... Hình như hôm nay trong mắt cô hấn rất đáng sợ! Trong ánh mắt non mềm ấy dường như có cái gì... rất khác với Lạc Mẫn! Nhưng... đó thật sự là Lạc Mẫn của hấn mà! Tại sao cô lại quay phắt từ yêu đến say đắm sang sợ hãi, trốn chạy như vậy! Hấn hoàn toàn không nhớ trước khi sống đây bản thân đã làm gì cô tổn thương!

Thương nhớ một người thì ra cảm giác như vậy, trong tim như xa như vắng, trong hồn như thiếu thiếu thứ gì đó, đầu óc thì cứ như ngốc hấn ra, không gặp được cô ấy tâm trạng bỗng buồn nhớ kỷ đi! Đến nỗi gần mười giờ mà hấn vẫn còn âm thầm đứng dưới lầu nhà người ta! Ngước mắt lên trên chỉ mong nhìn thấy người ấy một lần, dù là sợ hãi, dù là trốn tránh mới vui về mà quay xe ra về!

Lạc Mẫn, kiếp trước là em dây dưa không ngừng, là em trói chặt cả trái tim và linh hồn tôi lại, kiếp này em phải chịu trách nhiệm! Dù chết tôi cũng phải chết cùng em!

Khi tiếng rít gió của chiếc xe đua lao nhanh rồi biến mất trong màn đêm, Lạc Mẫn mới dám thò đầu đứng dậy!

“Đi rồi, cuối cùng cũng đi thật rồi!”_ Cô chỉ biết ôm trái tim nhỏ của mình mà tự trấn an...

Nhớ lại nụ cười gian xảo cùng cách ăn miếng thơm mà nói “ngọt lắm” của hấn tim cô không khỏi đập thình thịch! Đập không phải vì lúng túng như thiếu nữ vì vẻ đẹp trai choáng ngợp hơi thở bá đạo của hấn, mà đập vì lo sợ! Sống một kiếp rồi, trải qua một kiếp làm vợ, làm người phụ nữ của hấn, nhưng về mặt đó đến lúc chết đi cô vẫn không thấy! Nhưng hôm nay đáng về ngả ngớn đó cô đã thấy tận hai lần! Ban nãy là lần thứ hai, hấn không những cười tươi lộ ra hàm răng trắng bóng như ma quỷ trong đêm còn vấy tay với cô cơ đấy!

Cô thật sự lo sợ cho cô, lo sợ cho Trương Ngũ, lo sợ cho tương lai hai đứa không được êm xuôi mà thôi!

Bỗng tiếng run điện thoại làm hồn vía bé nhỏ của cô hù suýt hết lên!

Nhìn xuống mới thấy cái tên “Đại ngốc”

Dòng chữ: “Ngủ chưa, heo con?!” thật sự làm cô ngây ngốc một hồi, sau đó cười tủm tỉm một mình! Bàn tay bắt giắc đưa lên tìm mình, không sao! Cô vẫn còn có Tiểu Ngũ mà! Dù có đối mặt với số phận nghiệt ngã một lần nữa thì cô cũng không sợ, vì cô đã có “đại ngốc” ở bên rồi! Cô sẽ không phải một mình đối diện nữa, sẽ không ...

Ấn lên phím trả lời bằng gương mặt lè lưỡi cười vui cô mới an lòng mà lên giường! Bàn tay trắng nhỏ còn không quên cầm chú heo bông ôm chặt vào lòng như tìm một điểm tựa an ủi, từ từ an ổn đi vào giấc ngủ trong đêm dài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Làm chuyện khác

Cuộc sống của Lạc Mẫn nhà ta cả ba tháng qua thật sự yên bình không thể yên bình hơn! Hằng ngày vừa đi học, vừa có thêm tiền ôn thi đại học, thật sự cảm giác cũng không tệ đi! Nói tới việc có thêm tiền này cũng phải nhờ công việc hằng tuần dọn dẹp đẹp đẹp kia ở nhà Nguyễn Trọng Nam kia đó! Thật sự là hẳn không có ở nhà, hẳn đi công tác hay gì mà nói chung chỉ có cô ở nhà dọn dẹp, lau chùi thôi. Tiền lương thì hằng tháng vẫn gởi đều đều, bây giờ cha dượng cô dù sao đối với cô cũng dễ chịu không ít!

Vì lương lớn lương nhỏ cô đều nộp đủ, nên tự dưng không ai phàn nàn gì cả! Mẹ cô nghe cô xin nài mãi rốt cuộc cũng thảo luận đưa cô đến trường ôn luyện đại học! Phải nói cô vui không tả nổi. Hi hi! Mẹ luôn tốt nhất nha, mẹ kỳ này còn cãi và với lão cha dượng một hồi vì cô nữa...

Nói chung gia đình nghèo khó, cô cũng tự biết phận chỉ xin đi học có một môn hà, nhưng mà môn đó lại là ngoại ngữ nha! Cô dạy rất hay, giọng rất êm, ở đây còn gặp phải nhỏ bạn chung lớp với cô, Trình Anh nữa.

Nhỏ này năng động hơn người, đáng người lại cao hơn cô gần nửa cái đầu, tính tình hoạt bát dễ thương, ngồi cách cô có một cái bàn trong lớp. Cô bé này rất dễ thương, kiếp trước cũng là một người bạn tốt của cô! Chỉ tiếc sau khi lập gia đình thì cô đã không còn liên lạc cùng cô ấy nữa.

-Nè, Mẫn Mẫn, kem sầu riêng này ngon không?!

-Ừm, ngon! Hi hi, cảm ơn cậu nhiều nha, Trình Anh!

Hai đứa con gái ngồi ở một góc bàn ăn món vặt chẳng lạ gì nữa rồi, nhất còn là Lạc Mẫn, cô nàng nổi tiếng thích ăn vặt nhất lớp! Gương mặt bầu bĩnh đó càng đáng yêu hơn khi ăn, hai má núng nính cứ lúc lắc, thức ăn thì luôn thừa mứa vụn hai bên, trông như trẻ con!

-Xi! Tối ngày toàn khách với chả sáo! _ Trình Anh vội đáp lời cô.

Nói xong cô bạn nhỏ còn tranh thủ ngấu cái má múp míp của Lạc Mẫn...

Đau nha! Nhưng thôi cô không thèm chấp đâu! Vì dù sao thì kem cũng là Trình Anh bao mà... Hic! Hic!

Tiếng chuông reo báo hiệu vào lớp thông báo cho cả bọn học sinh đang nháo nhào ổn định lại. Lạc Mẫn nhà ta thì tranh thủ ăn cho xong miếng kem cuối cùng, rồi dùng tay quẹt quẹt để tranh thủ lên lớp.

...

Tính toong! Tính toong!

Chuông báo hiệu cả buổi học buổi chiều kết thúc, làm cho học sinh toàn trường lao ra về như chim vỡ tổ.

Lạc Mẫn thì cũng chẳng khác ngày nào là mấy, thu dọn mấy quyển sổ, kiểm tra lại bàn ghế cùng với việc trực nhật của mấy bạn xong mới lúi húi bước ra về.

Đối với cô về nhà sớm hay muộn cũng như nhau thôi, vì nơi đó đâu phải là “nhà” cô cần!

Chưa bước ra khỏi lớp bỗng một bóng đen tóm chặt cánh tay cô, cánh tay trắng kiện còn ép chặt miệng nàng.

Ai?! Ai?! Ai đang làm loạn vậy?! Không lẽ là...

-Hù!

... Là Tiểu Ngũ! Làm cô sợ hết cả hồn! Mà cô quên, đây là thời gian hán bận ngập đầu mà! Biết đâu ra nước ngoài đã kiếm được em chân dài nào rồi, quên cô luôn càng tốt!!! Càng tốt!!!

-Cậu đúng là heo ngốc nhất gan?! Hù có tý mà sợ từ nãy tới giờ!

Vừa chạy xe chở khối thịt nhỏ về, Tiểu Ngũ vừa cần nhần nhưng gương mặt thanh xuân cứ cười tươi như gió xuân!

Cô đánh vào lưng hán bồm bộp, miệng thì râm rì:

-Cậu mà còn làm như vậy nữa, tôi... tôi... Nghỉ chơi cậu luôn!

Uy hiệp nhỏ này có tác dụng lắm nha, với ai thì không biết chứ với Tiểu Ngũ thì cậu “đầu hàng” ngay, lập tức bỏ một tay đang chạy xe đạp ra, gơ tay lên làm dáng vẻ thể thót ghê gớm, làm cho người nhất gan như Lạc Mẫn choáng không nhẹ à nha!

Tiếng la hét, vui đùa làm cho cả con đường hẻm vắng như thêm vài phần sức sống!

Nhưng khi về đến nhà, nhìn thấy tấm lịch treo tường, tâm trạng Lạc Mẫn không khỏi nặng nề thêm vài phần.

Hôm nay thứ sáu rồi, ngày mai thứ bảy, một lại đến chủ nhật rồi, lại phải đến chung cư cao cấp ở Bạch Trì rồi, tòa nhà cao lớn, tầng 15B ở giữa khu đô thị nhộn nhịp!

Kéo lê chiếc va li màu đen, một bóng dáng vội vã vừa nhìn đồng hồ vừa chạy vào sân bay.

Ngồi yên vị trên chuyến bay 1h của nước Mỹ, Nguyễn Trọng Nam gấp gáp quay về thành phố Bạch Trì.

Ba tháng vừa qua hán thật sự không có thời gian để làm phiền người ta mà!

Hán nhớ cô đến muốn chết đi được! Nhiều khi chỉ nghĩ đến hương sữa tắm của cô thoang thoảng bên mũi, cảm giác da thịt man mát mềm mại thì tự động phản ứng sinh lý không đáng có cũng phải có! Nhưng hán tuyệt đối không xảy ra bê bối gì ở đất khách, vì lần này hán muốn bản thân sẽ chịu đựng vì vợ mình!

Kiếp trước gả cho hán cả tâm hồn lẫn thể xác của cô đều là một thiếu nữ trinh nguyên trong khi đó... Bản thân hán không biết đã trải qua bao nhiêu cuộc tình, bao nhiêu đêm đã chiến! Nhưng, kiếp này hán muốn một lần vì người mình yêu làm người đàn ông tốt!

Trạch Vũ, bạn thân cũng kiêm luôn trợ thủ của hán bảo hán bị điên, bảo hán bảo thủ! Có cần vì một người đàn bà mà bỏ mặc cả rừng hoa thơm không?! Đúng! Kiếp trước hán cũng nghĩ như vậy! Nhưng kiếp này từ lúc sống đây hán cũng tự nhận bản thân mình rất “truyền thống”! Hán muốn vì cô một lần này, vì cô mà làm một người đàn ông tốt thật sự!

Sống lại lần nữa, lần nữa đối mặt với những khó khăn về mặt công việc! Lần này còn phải giữ gìn bản thân không sa đà quá mức nên hầu như hán sắp phát điên! Dự án làm ăn ở thành phố Bạch Trì thì đụng vào đất của những mạnh thường quân lớn tuổi, tuy tài lực họ hiện giờ không mạnh nhưng quyết tâm không bán đất thì cao ngất ngưỡng! Còn làm ăn ở nước ngoài lại dính phải pháp luật, thuế và thêm những đối thủ cạnh tranh ghê gớm! Kiếp trước hán nhớ không lầm thì công ty của hán giá cổ phiếu rớt giá trầm trọng, phải khoảng một năm sau mới từ từ vực dậy nổi...

Thật sự nhức đầu chuyện làm ăn chưa dứt, cha hán kỳ này lại vì muốn hán gia tăng học vị, ép hán phải tiếp tục qua Anh quốc học lên tiến sĩ!

Nhưng... hán nhớ nhất vẫn là Mẫn Mẫn nha! Vợ à, em lớn nhanh tý, sinh nhật em tròn 18 tuổi nhanh tý rồi về nhà với anh được không?! Đôi khi, anh mệt mỏi quá...

Suy nghĩ vẫn vợ một hồi hán cũng ngủ quên mất tự lúc nào, trong tay còn cầm một bức ảnh nữ sinh đang mặc tà áo dài thướt tha cười tươi trong nắng sớm, còn dặt bên cạnh chiếc xe đạp hồng hồng. Trông có vài phần ngây thơ...

Sợ thì sợ, nhưng vì tiền thì ráng lết thân mà tới!

Dọn tới dọn lui, trong nhà hán cũng chỉ có vậy thôi, chả biết có gì dọn nữa!

Nhưng thôi cứ trốn ở đây tạm cho đến khi chiều chiều khoảng 7 giờ tối cái đã!

Rõ ràng hán chỉ nói dối, chó săn của Đức gì chứ! Đây là chung cư mà, chung cư cao cấp đấy! Ai lại nuôi chó! Hán đúng là gạt người!

Nói dạy kèm cho Lạc Hy nhưng rõ ràng bật bóng mắt cả ba tháng trời, chỉ đưa cho con bé mấy cái phiếu học tại trung tâm anh ngữ cao cấp! Trước khi đi còn điện xin lỗi cả nhà cô vì đã thất hứa! Biết hán sớm thất hứa như vậy cô đã lấy mấy cái phiếu đó rồi...

Thêm nữa chung cư này đối với Lạc Mẫn cô phải nói là vô cùng quen thuộc. Kiếp trước sau khi kết hôn xong cô cũng sống ở đây một khoảng thời gian độ ba năm. Vì cha mẹ chồng tuy kêu hai đứa về nhà sống chung, nhưng hẳn lại bảo không tiện, sống riêng vẫn tốt hơn! Đúng là tốt hơn vì chỉ có cô, hẳn muốn đi đâu cũng được, gần như mỗi tháng đều có hai ba hôm đi đến sáng mới về! Sau đó hẳn nhận việc làm ăn ở Bạch Trì nên mua một căn nhà riêng cho tiện việc đi lại và sinh hoạt.

Cô đã ở đây sống lặng lẽ qua ngày ba năm, nên mọi thứ ở đây từ thiết bị cho đến hàng xóm cô đều biết cả. Nói hàng xóm chứ chỉ là biết mặt thôi.

Bỗng ngọn đèn sáng trong đèn chớp chớp tắt tắt làm cho Lạc Mẫn hồn vía như trên mây! Tâm nhảy dựng lên! Dù sao chung cư này cũng ghé thăm à nha! Rộng lắm luôn so với căn nhà cô! Tối rồi, ai biết có ... có mấy thứ... đó đó không?!

Thôi đẹp! Không nán ná lại nữa! Chuồn về đi ăn cái gì tốt hơn!!!

Sợ quá cô chạy nhào ra phía cửa, bỗng rơi vào một vòng ôm vững chắc. Xung quanh hơi thở cô lập tức bị quán lấy bởi mùi nước hoa nam tính.

Giọng nói trầm khàn đặc trưng của phái nam xuất phát từ đỉnh đầu cô:

-Sao lại chạy loạn trong nhà tôi vậy, hửm?!

Nếu nghe kỹ còn cảm nhận được tiếng cười khê từ miệng hẳn, Nguyễn Trọng Nam!!!!

Đối với cô, hẳn còn ghé hơn mấy “đó đó” nữa! Vội vàng vùng vằng ngay!!!

Cô luống cuống tay chân đẩy hẳn ra, nhưng lần này quả nhiên được như ý, đẩy mạnh ra rồi cuộc người chịu thiệt vẫn là cô! Mất thăng bằng cả người đập vào cạnh bàn, đau muốn chết!!!

Nhìn cô như vậy, hẳn nhếch mép:

-Đáng đời! Cho em chữa cái tội.

Miệng thì nói vậy nhưng vẫn ôm cô đứng dậy, nhưng Lạc Mẫn tránh Nguyễn Trọng Nam như tránh hủi, dễ gì chịu đứng yên, tay chân nhanh chóng xua đi, chọc cho con người của hẳn lạnh lùng một mảng!

Nhìn đôi mắt nâu sẫm màu mang theo vẻ mệt mỏi cùng bưng bưng lửa giận, giọng Lạc Mẫn bỗng cất lên vô thức:

-Em... Em... Không sao! Cám... Cám... ơn thầy!

Chỉ cần nhìn thấy hẳn là cô đã sợ, dù biết là đây là nhà người ta, người ta xuất hiện là bình thường! Chỉ có cô xuất hiện mới là bất thường thôi!

Nhìn cô như chú thỏ nhỏ mập mập hiền lành thì lửa giận nhen nhóm trong lòng hẳn như bớt đi phần nào...

“Vợ là để yêu chiều, phải nhẹ nhàng, phải nhẹ nhàng với cô ấy!” _ Hẳn luôn tự lắm bằm với bản thân như vậy

À, hẳn còn có ít quà cho cô không phải sao?! Ít nhất lúc này tặng cô thì hình ảnh hẳn có lẽ đỡ hơn đi nhỉ?!

Không nói lời nào, hẳn lẳng lặng bỏ tay ra khỏi công tắc đèn!

Nãy giờ lo sợ quá nên cô quên thì ra là vậy! Thì ra là hẳn nhấn đèn nên cả đồng bóng đèn nào to nào nhỏ chớp chớp nháy nháy thấy ghê hà...

-Em ra ngoài này tý đi, tôi có thứ này muốn tặng em!

Tặng cho cô?! Điều này lạ kỳ lắm à nha! Dù sao cô cũng chỉ là giúp việc thôi mà! Năm năm vợ chồng hẳn còn chưa từng một lần tặng quà cho cô, trừ chiếc nhẫn kia... Nhưng đáng cay thay đeo nhẫn nhưng tâm người không giữ được thì đeo làm gì cơ chứ?!

Bây giờ cô càng không... dám cũng như không cần nhận quà của người xa lạ như hẳn đâu!

Thấy cô thần người, hẳn không khỏi tắc lưỡi, vội chạy vào kéo cô ra phòng khách.

Đặt trước mắt cô nào là năm sáu hộp chocolate đủ loại, đủ mùi vị! Hẳn thì nhanh tay cầm lấy một cái hộp ghi chữ “amayo santo” lên, rồi mở ra! Hiện ra bên trong là năm thanh chocolate đen, sắp xếp đơn giản nhưng vô cùng sang trọng, lịch sự.

-Đây là chocolate của Nhật, đây là tôi nhờ bạn tôi đi du lịch mua giúp, em mang về dùng thử đi! Nghe nói đây là hương vị mới năm nay, kết hợp giữa socola nguyên chất cùng đậu đỏ, nghe nói ăn ngon mà còn rất tốt cho nữ giới.

Hẳn nhẹ nhàng giải thích, đôi mắt còn nhìn cô không tự chủ thêm vài phần mặt ý nhu tình.

Hẳn đi công tác bận rộn nhưng vẫn nhớ tới cô vợ bé nhỏ này. Kiếp trước sống chung nhiều năm không phải không biết cô thích đồ ngọt. Ở Mỹ hẳn định đi mua, nhưng nếm thử mùi vị thì chocolate đậm quá! Hẳn cảm giác Mẫn Mẫn nhà hẳn sẽ hợp với vị của Nhật hơn, nhẹ nhàng, ngọt ngào nhưng đi sâu vào lòng người lúc nào chẳng hay...

Hắn định mua trang sức cho cô, phụ nữ thường rất hợp với những đồ sang trọng. Nhất là vợ hắn, lại càng xứng đáng hơn!!! Nhưng nghĩ lại với tính cách cùng tuổi tác của cô ấy thì đeo đồ đắt tiền sẽ vô cùng không hợp! Với tiểu bảo bối của hắn chưa chắc gì sẽ nhận. Tuổi cô vẫn còn mơ mộng nhiều điều, vẫn còn thích những món ăn vặt, vẫn còn ngây thơ lắm. Thức ăn ngon vẫn hợp với cô hơn! Kiếp này hắn sẽ nuôi cô thật tốt, tốt đến mức cô chẳng còn muốn rời xa hắn nữa càng hay!

Lạc Mẫn ngờ ngác chưa xong thì hắn lại tiếp tục đưa đến bất ngờ khác, hắn nhanh tay bóc một viên đưa đến môi cô:

-Em ăn thử đi, hửm?!

Chuyện động trời gì đang xảy ra đây!!! Cô vẫn còn tỉnh táo nha! Cô không muốn lún càng sâu đâu!!!

Cô gạt tay hắn xuống, cười gượng gạo:

-Thầy Nam à, em nghĩ... Em không hợp mấy thứ này đâu. Em nghĩ thầy nên đem cái này tặng cho bạn gái của thầy đi.

Không buồn nhìn gương mặt điển trai động đầy nét thất vọng, cô nhìn đồng hồ treo tường gần đó nói:

-Nhà thầy em dọn cũng đã xong rồi, với lại cũng đã gần sáu giờ, không có chuyện gì em cũng phải về rồi. Em xin phép!

Bạn gái?! Bạn gái nào?! Đồi trọc hắn phong lưu vô số, gần như đàn bà xung quanh không phải lúc nào không có! Nhưng từ lúc sống lại để bản thân hợp với cô, hắn chưa hề đụng đến một người, dù là ngón tay cũng chưa đụng!!! Cảm giác đàn ông hành hạ hắn nhưng hắn chỉ biết thuê người chụp lên ảnh cô, rồi “tự giải quyết” mà thôi. Vậy mà bây giờ cô bảo hắn đi tặng bạn gái đi!!!

Hắn kéo mạnh cô lại, giọng đánh lại mấy phần:

-Sao?! Chưa hết giờ tôi trả tiền cho em mà phải không?!

Nhìn đồng hồ, đúng vậy! Hắn thuê cô ba tiếng một tuần nha! Bây giờ thì vẫn còn gần một tiếng. Nhưng nói chuyện không cần đứng gần vậy chứ! Hơi thở từ hàm răng trắng bóng của hắn như ma như quỷ cứ lờn vờn trước mặt cô. Cảm giác nhồn nhột khó chịu!

Cô gạt gạt đầu!

Hắn lại hỏi tiếp:

-Vậy thời gian tiếp theo của em là của tôi?! Không dọn dẹp thì làm chuyện khác đi...

Bàn tay hắn chuyển từ mạnh bạo sang vuốt ve đôi má mịn màng, rồi chuyển dần xuống cái eo nộn thịt. Ghi chặt! Bàn tay còn lại không tự chủ mà đưa viên kẹo lên miệng liếm một cái, làm cho viên chocolate đen thêm vài phần bóng mượt...

Mồ hôi trên trán của Lạc Mẫn bắt đầu chảy rồi...

Chuyện khác, là... là... chuyện gì đây?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cái tát

Đôi môi mỏng càng ngày càng gần, vòng eo càng ngày càng siết lại chặt, hai tay cô chống trước ngực càng ngày càng bị ép ngược trở lại. Tay đang cầm viên chocolate kia thì càng ngày càng gần môi cô...

Hắn mạnh quá!!!

Khi cảm nhận được hơi thở kia càng ngày càng áp lên má mình, thoi từng đợt hơi khí lạnh thì cái giọng run run đến phát tội của Lạc Mẫn lại vang lên làm thốn thức trái tim ai đó:

-Thầy ơi... Em... em... đói quá!

...

Và kết quả của câu nói đó là đây, là ngồi trong nhà hàng Victory đây!

Hắn quả thật lúc đó buông cô ra ngay, sau khi nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, sau đó chỉ cười rồi nhẹ nhàng bỏ viên chocolate đó vào trong miệng. Đường như chocolate làm cho giọng nói phải nam thêm phần ngọt ngào từ tính:

-Được, tôi mời em ăn tối!

Đến nơi, hắn tự ý gọi hai phần beefsteak. Lạc Mẫn chỉ trơ mắt nhìn xung quanh!

Đây hoàn toàn không phải là ý cô muốn, nhưng nếu không lấy cớ đi ra ngoài như vậy, ở chung nhà với hắn... Nói thật cô rất sợ sẽ có chuyện không hay! Lần trước trong bếp hắn tuy không làm gì cô nhưng hành động ám muội, cứ chỉ không hề đứng đắn tạo nên, thật sự cô vẫn hơi... sợ!

Cô cảm giác hắn ở chung với cô kiếp này không hề đứng đắn, lạnh cảm nha! Mà có phần hơi... hơi... đề sao ấy! Cứ tìm cách đụng, đụng, chạm chạm toàn nơi nhạy cảm!

Ai ngờ cô nói thế mà hắn lại dẫn cô đến đây! Đây là nhà hàng ba sao của thành phố Bạch Trì, tuy là không phải nhà hàng sang trọng nhất, nhưng khung cảnh lãng mạn vô cùng! Thật ra nơi đây cô cảm thấy thích hợp với những cặp đang yêu nhau hơn! Hoàn toàn không hợp với cô cùng Nguyễn Trọng Nam hơn.

Thức ăn ở đây không tệ, vì kiếp trước hắn cũng ưa gọi đồ ăn nơi này cho tiện, nên dĩ nhiên đồ ăn nơi đây cô cũng ăn rồi.

Thấy cô ngần ngại, hắn tưởng cô còn chưa cắt được thịt bò, cười khê đẩy đĩa thịt đã được hắn cắt thành nhiều miếng nhỏ gọn. Lúc này Lạc Mẫn mới hoàn hồn!

Nhìn đĩa thịt, lòng cô cay đắng, phải chi lúc trước hắn cũng có được sự ân cần này với cô, chắc hắn cô mừng đến chết mất. Đáng tiếc, sự ân tình này cô bây giờ đã nhận không nổi rồi!

Bỗng cô nhớ đến Trương Ngũ, cậu ấy hiền lành như thế, dịu dàng như thế,... Đó mới là mẫu người của cô, đừng bao giờ để bản thân phải hối hận một lần nữa!

Cô nhìn vào Nguyễn Trọng Nam, nhưng mấy lời định can đảm nói ra đều nuốt ngược lại hết khi đối diện với ánh mắt sâu thẳm và cạnh gương mặt tuấn tú lạnh lùng kia!

Cô cúi mặt xuống, gặm mặt xuống đĩa thịt bò, miệng cảm nĩa từ từ cho lên miệng...

Không biết có phải vì được sống lại quá lâu, tận hưởng được thú vui của cuộc sống bình dân lâu quá hay không mà món thịt bò mềm mịn tan nhẹ trong miệng này đối với Lạc Mẫn lúc này lại không bằng tô cháo lòng nơi đường Công Trường A kia! Hôm nay Trương Ngũ hứa sẽ mua cho cô hai chiếc bánh quây, nhớ lại hương vị nóng hổi của tô cháo, cùng với những người văn phòng gần đó, cùng nhau thổi hì hục tô cháo rồi cười thật tươi, húp một cái! Ấm cả lòng người, ấm đến tận trái tim... Vì bên cạnh cô luôn có một cậu con trai ngờ nghệch, tay chân thô lỗ, gương mặt cũng lấm tẩm xăng dầu nhớt do sửa xe, thậm chí tệ hơn là cơ thể còn đậm mùi mồ hôi. Nhưng sự chăm sóc ấy là từ chân thành, cậu ấy sẽ xé nhỏ bánh cho cô, thổi nguội cháo cho cô, còn tình nguyện nhường mấy miếng gan heo hay ruột heo mềm mềm cô thích nữa!

Còn người đàn ông trước mắt trải qua hai đời cô càng không hiểu hắn!

Kiếp trước rõ ràng là hắn không bao giờ muốn dính dáng gì đến cô, thậm chí là cô mặt dày mày dạn đeo rồi lại bám!

Còn bây giờ, hay nói đúng hơn là từ lúc trong bệnh viện thì lại mờ mờ ám ám! Làm cho lòng cô nao nao không yên! Cứ cảm thấy dường như bánh xe vận mệnh lại quay sang một hướng khác!

Cô ăn đến khi hết cả gần nửa đĩa thịt với tâm trạng cứ bồn chồn thì mới ngẩng mặt lên! Phát hiện người đối diện hầu như không động một chút gì, chỉ lặng ngồi uống rượu rồi nhìn cô. Nhưng tự đứng trên bàn lại xuất hiện thêm một ít loại bánh, nào là bánh cheese chanh dây rồi lại thêm hai phần cupcake trang trí ngộ nghĩnh!

Hắn bỗng phá vỡ không khí tĩnh lặng này:

-Em thích ăn gì nữa không?!

Len lên nhìn chiếc đồng hồ trên tường gần đó, cô thở thê:

-Em... Em muốn về nhà, được không thầy?!

Nói rồi cô ngược đôi mắt to ngập nước nhìn về phía hắn, làm cho hắn không khỏi cảm giác như trái tim sắp nhũn ra, từ tốn nói:

-Em chưa ăn hết mà! Đừng ngại, muốn ăn gì thì cứ gọi, xem như tôi cảm ơn em vì đã giúp tôi đi!

-Dạ, thầy quá tốt với em rồi! Em nghĩ thầy đừng để bụng những chuyện đó nữa mà! Là người thì em phải giúp thôi, huống hồ thầy còn là thầy của em!

Sợ hắn không tin cô còn xua xua cánh tay mập mạp.

Cô tiếp tục nhìn về hắn tiếp lời:

-Cũng tới rồi, em... em muốn về nhà! Sợ mẹ em trông!

Hắn vẫn im lặng...

Sau khi thấy cô gái nhỏ không ngừng tủi thân nhìn xuống dưới chân, hai tay thì cứ đan vào nhau. Đây là biểu hiện mỗi khi cô bối rối!

-Em ăn hết phần đó đi, rồi tôi đưa em về!

Cô vội nói:

-Em có thể bắt bus về mà!

Hắn không nói nữa, chỉ ngửa mạnh cổ lên uống rượu.

Cô thấy thế đành im bất! Đây là biểu hiện hắn hết kiên nhẫn rồi, nếu cô còn đòi co đòi khi mọi chuyện có khi còn tệ hơn.

—

Rất cuộc hắn cũng chịu cho cô về, nhưng giờ cô đang đứng đợi hắn lấy xe rồi đưa cô về!

Trên tay cô là một đồng bánh ngọt do hắn tự bảo đầu bếp gói về, nói thì hắn lặng im, chỉ đưa cho cô cầm thôi!

Đồ độc tài! Cô cũng không hiểu kiếp trước mình yêu con người xấu tính ấy ở điểm nào! Ngoài vẻ đẹp trai và gia thế hiển hách ra thì dường như hắn mọi thứ đều là con số không! Chẳng lẽ kiếp trước cô cũng như bao đứa con gái khác thấy người giàu thì sắp lại sao?!

Bản thân Lạc Mẫn không khỏi tự cười mỉa.

Ồ... Ai mà trông giống Lạc Hy vậy?! Sao con bé đi với ai?! Trông người đi cùng đã lớn tuổi mà còn nhuộm tóc vàng hoe, đeo kính râm cơ đấy!

Trong cái đầu nhỏ của Lạc Mẫn không khỏi hình dung ra ba chữ “dân anh chị” nha!

Ngoáy cổ nhìn theo bóng dáng cả hai trên chiếc mô tô chạy như điên trên đường, gào thét vang trời kia thì Lạc Mẫn nhìn thấy bên kia đường là một cụ bà và một đứa trẻ nhỏ, đang nhìn dòng xe tấp nập bằng đôi mắt e sợ!

Cô không do dự chạy qua vạch trắng. Rồi cười tươi nói với cụ già và em nhỏ đó:

-Con dẫn hai người qua đường được không ạ?!

Bà lão không nói gì chỉ gật gật đầu.

Lạc Mẫn nhanh chóng nắm một tay cậu bé, một bên đỡ cụ già qua đường.

Qua tới đường rút cuộc thằng nhóc cũng cười tươi lộ ra hàm răng sún. Nó còn cười rồi dí vào tay cô cái gì đó, rồi mới nắm tay bà lão tiếp tục đi về phía trước.

Xòe đôi tay ra thì đó là hai viên kẹo trái cây. Cô cười, đuổi theo cậu bé, tặng cậu lại một chiếc bánh chocolate mà Nguyễn Trọng Nam mua cho cô!

Xong để thằng bé lấy cô còn nhẹ nhàng gỡ bỏ một viên kẹo cho vào miệng rồi vui vẻ nói:

-Thấy chưa, chị ăn kẹo của em rồi, em cũng phải ăn bánh của chị, vậy mới công bằng chứ?!

Bà cụ vui vẻ bảo thằng bé nhận rồi cảm ơn Lạc Mẫn rồi hai bà cháu mới tiếp tục về nhà.

Tất cả cảnh đó đều lọt vào tầm mắt của Nguyễn Trọng Nam. Hắn cười nhẹ, thì ra vợ của hắn hiền lành như vậy, đáng yêu như vậy! Thì ra kiếp trước hắn bỏ lỡ nhiều điều như vậy...

Nếu kiếp trước hắn biết hắn yêu cô sớm một chút, thương cô nhiều một chút thì chắc hắn đứa con của hai người cũng đã bằng đứa bé kia rồi.

Chiếc lamborghini veneno chạy đến trước mặt cô.

...

Trên suốt chặng đường về nhà, hắn chạy cứ từ từ, cô có cảm giác hắn đang kéo dài thời gian à nha!

-Lạc Mẫn, làm bạn gái tôi đi!

Câu nói này xuất phát từ Nguyễn Trọng Nam không lạnh không nóng. Đôi môi mỏng nói ra như đây là điều thân nhiên! Nhưng ai biết hắn suy nghĩ rất lâu

rồi. Kiếp trước Lạc Mẫn thua thiệt đủ điều, nhưng kiếp này, là đàn ông hẳn phải tỏ tình trước! Hoàn toàn không để ý đến người đang bị sốc quá nặng kia!

Đôi mắt cô mở to hết cỡ, môi không ngừng run run!!!

Chuyện quái quỷ gì đây?!?! Cô ... Cô không nghe lầm chứ?!

-Em không cần vội vàng, cứ tới nhà em rồi hãy trả lời!

Lạc Mẫn bị dọa không nhẹ, tim cô đập liên hồi như trống, miệng cô mấp máy:

-Nhưng... em là học trò của thầy mà!

-Tôi không quan tâm!

-Nhưng...

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

Vừa bắt máy lên thì đã là tiếng ca cảm quen thuộc của Trương Ngũ:

-Nè, Mẫn mập, cậu ở đâu vậy, sao giờ này còn chưa về?! Không phải cậu hẹn tôi chiều nay đi ăn cháo lòng sao?! Giờ này sao còn cháo được?!

Liếc nhìn lên người lái xe bên cạnh, cô nhỏ giọng trả lời:

-Đang về... Đang về... Tôi đi nhờ xe... một người bạn..

Nói xong cô còn không quên liếc về gương mặt lạnh như băng kia. Không hiểu sao cô vẫn cứ sợ hãi, cứ như là bản thân là một người vợ vụng trộm vậy! Không!!! Không!!! Cô đâu phải!!! Cô bây giờ chỉ là một Lạc Mẫn tự do mà thôi! Nên cô hoàn toàn có thể hẹn hò bạn trai!

Hắn nói muốn cô làm bạn gái. Nhưng hình như cô chưa đồng ý mà!

Nghĩ vậy, lời nói Lạc Mẫn càng thêm phần lưu loát, nhìn cảnh vật xung quanh quen dần cô nói:

-Khoảng năm phút nữa mình về tới rồi! Cậu chờ mình nha! Hôm nay ...

Chưa dứt câu thì Nguyễn Trọng Nam đã nhanh tay giựt lấy điện thoại trong tay Lạc Mẫn. Hắn nhẹ nhàng nói vào trong điện thoại:

-Mẫn Mẫn đang đi với tôi. Cậu đừng có làm phiền.

Tút...Tút...

Nguyễn Trọng Nam nhanh chóng đem cái điện thoại nhỏ của Lạc Mẫn bỏ vào trong túi quần.

-Dừng xe!!!

Hắn vẫn ung dung lái tiếp. Lạc Mẫn dường như là hét lên:

-Em nói dừng xe, thầy nghe không?!

Phanh!!!!

Tiếng lốp xe cọ sát với mặt đường, tuy hôm nay là ngày chủ nhật nên hầu như mọi người đều ở nhà, nhất là những con hẻm như vậy, nhưng chiếc xe đất tiền của hắn thu hút không ít ánh nhìn!

Hắn quay ngược đầu xe, lái vào một ngã tư vắng gần nhà Lạc Mẫn.

Cô nhanh chóng mở cánh cửa xe rồi chạy vọt ra. Nguyễn Trọng Nam cũng bước xuống theo.

-Bây giờ, em nói cho thầy biết, em không thích thầy!!! Dù cho có không là thầy trò em cũng không thích thầy! Em đã có bạn trai rồi! Thầy.. trả ..điện thoại của em lại đây! Em ... Em ...

Lời nói mạnh mẽ được, nhưng khi mắt thấy hắn càng ngày càng bước lại gần thì bao nhiêu khí thế của cô cứ như quả bóng xì hơi mất!

Hắn kéo mạnh Lạc Mẫn lại, ghì sát cô vào chiếc xe, ấn mạnh đôi môi mỏng xuống đôi môi đang nói kia! Cô toàn nói những lời khiến hắn không vui kia! Không ngờ hôm nay cô dám nói không thích hắn!!! Giỏi!!! Em giỏi lắm Lạc Mẫn!

Bờ môi mỏng thành thực cắn mút xung quanh bờ môi mọng đỏ, bàn tay đè chặt hai tay đang lộn xộn của cô. Đôi chân dài chen vào giữa chân cô, ép bần

thân cô và hấn gần như là không có khoảng cách!

Nụ hôn càng ngày càng cuồng loạn. Hấn không chỉ muốn hôn cắn ở bên ngoài, chiếc lưỡi dài tham lam mút mát cho cánh môi ướt đẫm, sau đó cạy mạnh mà chen vào đôi môi đang mím chặt kia.

Ai ngờ lúc này Lạc Mẫn lại lên gối hấn một phát, đánh ngay vào vị trí rất ư là đàn ông kia!

Hấn vừa buông cô ra, cô một tay lau khô cánh môi sưng đỏ. Một tay hướng thẳng gương mặt ngạc nhiên, đau đớn không ngờ kia...

Chát!!!

Tiếng vang không lớn không nhỏ, nhưng đủ vang cả ngả tư vắng lặng, và cũng đủ làm cho lòng cả hai người run lên từng nhịp khác nhau...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chỉ mình em thôi, được không?!

Lạc Mẫn cô vừa làm gì đấy?! Cô đánh Nguyễn Trọng Nam cơ đấy! Còn tát hấn một cái hết sức nữa. Nếu không phải trời đã sấm tời chắc mặt hấn cũng phải hiện đủ năm ngón tay rồi! Cái tát này là cái tát mà hấn nợ cô! Đúng!!! Đúng ra cô phải tát thẳng vào mặt hấn cùng ả thư ký kia từ lúc trước khi sống lại rồi!

Hôm nay, hấn cư nhiên... Cư nhiên cưỡng hôn cô!

Nụ hôn đầu trong trí tưởng tượng của Lạc Mẫn không phải là như vậy!!! Nó sẽ là một nụ hôn nhẹ nhàng, lãng mạn dưới nền hay dưới trăng. Đôi môi của người đàn ông của cô sẽ nhẹ nhàng lướt trên đôi môi cô, cả hai nhẹ nhàng sẽ lấp đầy nhau trong ngọt ngào, trong tình cảm...

Nào ngờ hấn lại... lại như con thú điên, cắn xé môi cô đến phát điên! Mà còn nhay nhựa nước bọt nữa. Gớm ghê!!! Dơ bẩn!!

Đối với cô bé chưa hiểu sự đời như Lạc Mẫn thì nụ hôn cuồng dã của Nguyễn Trọng Nam chẳng khác nào xúc phạm nặng nề! Kiếp trước tuy làm vợ hấn, nhưng thật sự chưa hề có một lần hôn môi đúng nghĩa cùng với cô vợ này!

Mà phải nói người hấn hôn môi thật ra cũng chẳng có mấy ai, chỉ trừ lúc làm tình lên cao trào, nhưng cũng rất ít nữ nhân hấn tiếp xúc môi đi!!! Đơn giản vì hấn ngại bẩn!

Nhưng hôm nay... hấn vừa hôn người con gái hấn yêu biết mấy, hấn định chỉ hôn nhẹ nhàng thôi, ai ngờ vừa đụng phải cánh môi mềm nhẵn còn không có mùi son phấn đến mức ngẹn, nên từ dịu dàng lại quay sang điên cuồng liếm mút. Ai ngờ hứ dọa cô thỏ nhỏ này cho hấn ăn tát!!!

Chú thỏ nhỏ luôn yêu hấn kiếp trước, nay đã thay đổi rồi!!! Hấn hoàn toàn cảm nhận được cô thay đổi rồi!!! Thay vì thẹn thùng chấp nhận cô lại lau khô môi mình cơ đấy!!! Sợ bẩn cơ đấy!!!

Cô còn dám tát vào mặt hấn cơ đấy!! Gương mặt này là thứ hấn hành diện vô cùng! Năm xưa có thằng nhóc trong quân đội dám dấm vào mặt hấn rồi cuộc hấn cũng đánh hấn đến gãy ba cái xương sườn! Đến cả lão gia hóa nhà hấn cũng chưa tát qua! Vậy mà... Lạc Mẫn cô dám tát hấn! Miệng còn nói không thích hấn!!!

Lạc Mẫn lúc này thật sự rất sợ, cô định bỏ chạy nhưng không hiểu sao đôi chân như mọc rễ bám vào đường lộ. Nhắc không lên...

Mất thấy hấn bước dần đến cô lần nữa, theo bản năng cô khóc rống lên, hai tay che đầu, ngồi thụp xuống. Chờ đợi hấn dấm đá thẳng tay!

Cô không phải không biết Nguyễn Trọng Nam không phải người hiền lành gì! Ai dám đụng đến hấn một hấn sẽ trả lại mười. Năm xưa có một lão làm vườn chỉ vì làm bẩn đôi giày da trắng muốt của hấn thì từ đó về sau cô không còn thấy ông lão tội nghiệp đó nữa. Huống chi hôm nay cô dám tát hấn.

Cô chỉ biết ngồi xuống ôm đầu run run chờ hấn đánh mình...

Nhưng... Sao gần năm phút trôi qua vẫn không thấy có đau đớn gì...

Lúc này, trái tim đập lại dần bình ổn nàng mới cảm nhận được có bàn tay to đang vuốt vuốt sau lưng mình, cùng cái giọng trầm khàn, ngược khuôn mặt lăm lăm lên mới thấy hấn đang ngồi xuống, đôi chân dài nửa quỳ xuống cho bằng với chiều cao cô:

-Ngoan, đừng khóc mà... Tôi... Tôi có làm gì em đâu! Đừng khóc nữa!

Thấy hấn không có động tĩnh định động tay động chân với mình Lạc Mẫn mới từ từ đứng dậy! Nhưng đôi mắt vẫn còn hoe hoe đỏ, đôi mắt to vẫn còn ầng ầng nước. Đôi môi đỏ vẫn còn thút tha thút thít.

Nhưng... Bình tĩnh hơn thì là cô định quay đầu bỏ chạy!

Đôi chân ngắn tròn của Lạc Mẫn làm sao so được với đôi chân dài của Nguyễn Trọng Nam. Cô chạy hai ba cái, thì một sợi chân hần đã kéo cô lại.

Lúc này hần mới bình tĩnh mà từ tốn nói chuyện, bỏ mặc bên má mình vừa sưng vừa đỏ hần nắm đầu ngón tay của nhỏ mập đứng trước mặt, trông có phần hơi buồn cười:

-Sao em lại dám nói ghét tôi hả?! Không phải chưa được một năm trước đây em còn đứng trước mặt tôi tỏ tình sao?! Sao bây giờ lại không muốn làm bạn gái tôi, hả?!

Cô ngược đôi mắt to ngập nước lên đầy vẻ không hiểu. Không phải lúc trước hần đã nói hần không thích cô sao, còn nói dù có thích thì cũng là thầy trò sao lại có thể yêu đương?! Sau này, hần còn bổ sung thêm dù không là thầy trò tôi cũng không có cảm giác với cô!!!!

Bây giờ... Không lẽ, hần quên?! Thế thì cô sẽ “tốt bụng” giúp hần nhớ lại:

-Rõ ràng lúc đó thầy cũng nói là thầy không thích em... Hức hức... Thầy còn bảo thầy trò... Hức... Hức... Thì không thể thích nhau được. Sao bây giờ...?!

-Bây giờ tôi chỉ hỏi em làm bạn gái tôi thôi, quá khứ không nhắc._ Hần tiếp lời.

Cô ngược đôi mắt to lên nói:

-Nhưng... Nhưng... Còn Lạc Hy. Con bé thích thầy.

-Tôi không quan tâm, tôi không có cảm giác!

Hay cho câu “không quan tâm, không có cảm giác”! Vậy đũa con lúc trước của hần và Lạc Hy là từ dưới đất nẻ chui ra à?! Cô thật là muốn tát cho hần thêm cái nữa. Rồi nói hần “Chết đi!!!” Nhưng ánh mắt dọa người cùng thái độ đáng sợ ban nãy nàng chưa hần là quên nhanh vậy, nên vẫn là cụp đầu xuống.

Đẩy cánh tay hần ra, lại nói:

-Nhưng... Nhưng thầy còn nhiều người khác. Em... Em... Với lại em đã...

Hần đặt ngón tay lên trên đôi môi đang nhấp nháy nói kia. Hần sợ, sợ cô lại nói thích người khác, sợ mình lại không kiềm chế được mà hành động cuồng loạn. Sợ cô lại coi người sợ hần! Nên tốt nhất hãy để hần nói:

-Em tin tôi được không?! Lần này, chỉ có em thôi, được không?!

Nói rồi hần ôm cô vào lòng bất chấp cô đánh bốp vào người hần, bất chấp hết. Cả hương thơm nước hoa nhàn nhạt cùng với nhịp tim của hần cô đều cảm nhận được, nhưng cô không cảm nhận được hơi ấm! Vì đơn giản là trái tim cô đã chết với người đàn ông trước mắt này rồi. Sống lại một lần cô càng cảm thấy bản thân kiếp trước đây đưa sai lầm!!! Yêu một tên đàn ông chỉ được về ngoài, còn lại thì đều rỗng tuếch! Suy cho cùng hần rất ích kỷ, ghen tỵ và xấu xa!

Nhưng sự xấu xa của Nguyễn Trọng Nam đã biểu hiện hết với Lạc Mẫn chưa!?

Chắc cô cũng không ngờ người đàn ông trước mắt mình cũng một lần sống lại và cũng một lần nữa sẽ xấu xa hơn xưa...

Hần móc chiếc điện thoại trong túi ra, nhẹ đưa vào tay Lạc Mẫn. Tay còn lại thì mở chìa khóa xe, đem đồng bánh ngọt ban nãy để vào trong tay kia của Lạc Mẫn.

-Tôi trả lại đồ cho em. Bánh ngọt em nhớ ăn. Còn việc kia thì đã định! Em chính thức thành bạn gái tôi. Tôi hứa từ đây chỉ biết có em thôi, những người phụ nữ khác đối với tôi ra sao em yên tâm, tuyệt trong sáng!

Thấy đáng vẻ của cô, hần chỉ đưa tay lên xoa cái đầu nhỏ nhỏ đang không gật không lắc kia.

-Còn bây giờ em về đi. Chuyện hôm nay em muốn quên hay nhớ đều được. Nhưng hãy nhớ, em là bạn gái Nguyễn Trọng Nam tôi, bắt đầu từ hôm nay! Chắc giờ em cũng không muốn tôi đưa em về đâu nhỉ?! Và lại từ đây về nhà em cũng chưa được năm phút!

...

Chạy được gần nửa đường, tâm Nguyễn Trọng Nam vẫn như lửa đốt! Hần nhìn lại điện thoại, bây giờ là 20:00. Cũng hơi tối đi, liệu cô vợ bé nhỏ của hần về nhà có an toàn không?!

Không an tâm, quay ngược đầu xe, chạy như bay quay về con hẻm ban nãy, thấy không còn ai, hần bước xuống xe. Đôi mắt nâu không khỏi bùng bùng lửa giận khi nhìn về chiếc bọc ni lông nơi gần đó!

Nhìn xuống chính xác toàn là đồng bánh ngọt ban nãy!!!

Lửa giận ngập lòng, đôi tay nắm chặt phát ra âm thanh răng rắc! Hấn không do dự đâm mạnh vào bức tường đá đang đứng!!!

Khốn kiếp!!! Lạc Mẫn, em giỏi lắm, bao nhiêu thứ tôi mua cho em, suy nghĩ vì em em lại lạnh lùng quăng vào đồng rác sao?!

Đau! Trái tim hấn đau... Đau đến khó thở! Thì ra cảm giác bị người mình yêu thương vứt bỏ này lại đau như vậy?! Hấn sống lại chưa được nửa năm nhưng lại trải nghiệm chỉ toàn đau đớn! Thì ra kiếp trước cảm giác hấn mang lại cho Lạc Mẫn cũng là như vậy...

Nhưng... Kiếp này rõ ràng hấn chưa làm gì sai?! Tại sao?! Tại sao cô nhún tâm vứt bỏ tâm ý hấn như vậy?! Trong hộp bánh ngọt đó hấn còn để vào những gói chocolate đã cất công mua cho cô. Định tạo bất ngờ nào đâu là thành ra như vậy?! Tất cả tâm lòng hấn đều là thùng rác trắng tinh!!!

Ánh mắt như sói trong đêm gần đầy tơ máu đỏ sẫm, bàn tay dính máu đỏ thẫm, hấn quay phắt nhìn thấy một người đàn ông mặc áo vàng, hay nói đúng hơn là một công nhân quét rác gần đó, hấn đi đến hỏi:

-Bác ơi, cho hỏi có thấy một cô bé cao độ chừng này, mặc trên người bộ quần áo thể dục trường phổ thông chuyên Lam Sơn đi lối này không?!

Nhìn thanh niên trước mắt giọng nói điềm tĩnh dễ nghe nhưng hai nắm tay đang nắm chặt run run, nếu nhìn kỹ thì hình như một tay còn rướm máu. Thân hình cao to khoảng 1m85 nhưng đôi mắt dưới cặp mắt kính thì đỏ sẫm đến dọa người! Ông cũng là người lớn tuổi, đảm bảo khẳng định thẳng thóc trước mắt này đang nổi giận.

-Có, ban nãy có một cậu nhóc mặc áo ba lỗ đến chạy xe đạp chở con bé chạy hướng ra đường Nguyễn Thị Trinh đó!

Ông lão thành thật nói. Nguyễn Trọng Nam trầm mặc không nói gì ngoài hai tiếng “cảm ơn” rồi quay lại xe.

Giỏi!!! Càng ngày em càng giỏi!!! Tôi thấy bản thân nhắc nhở em chưa đủ!!!

Hấn nhún ga chạy như bay khỏi con hẻm vắng. Lòng hấn quặn thắt...

Lạc Mẫn ngồi cười ngô nghê với câu hỏi ngớ ngẩn của Trương Ngũ. Thăng nhóc này học văn gốc là phải. Cảm nhận câu chuyện “Vợ nhặt” hấn cũng không hiểu. Lạc Mẫn cô đây thì khác à nha! Cô là chuyên văn. Sau khi giảng cho hấn mọi thứ cô mới vui mà ăn tiếp đĩa bánh tằm bì hấn mang tới.

Mẹ của Trương Ngũ nấu ăn cũng không tệ nha! Đồ ăn rất ngon, lại vừa khẩu vị cô nữa. Giảng hấn xong đồng thứ thì mấy miếng thịt bò kia tiêu mất rồi, cô lại tiếp tục ăn.

-Còn cái bánh flan cậu định ăn luôn không?!

Đang ăn ngon lành nghe hấn nói cô vội “ừm... ừm... ăn”

-Đúng là đồ heo ham ăn!

Nói thì như thế nhưng động tác trên tay lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô.

Nhìn cô ăn ngon lại vui vẻ như vậy, lòng hấn cũng tự dưng vui vẻ. Hấn cười tít mắt! Thật ra phần ăn này là hấn nói với mẹ đặc biệt để nhiều bánh cùng nước cốt dừa béo cùng bì, nhưng đặc biệt là nhiều thịt cho Lạc Mẫn! Hấn còn hứa với mẹ sẽ dẫn cô về nhà chơi cơ, chờ tốt nghiệp xong sẽ chính thức giới thiệu!

Nhưng nhớ lại giọng đàn ông ban nãy, không khỏi hỏi:

-Người ban nãy là ai vậy Mẫn?!

Bây giờ hấn tự xem bản thân là bạn trai Lạc Mẫn rồi nên cách xưng hô cũng thêm phần tự nhiên hơn!

-Ừm... Đó là anh họ mình thôi! Do ban nãy mình làm rơi điện thoại của anh ấy, nên anh ấy giận lấy nói vậy thôi!

Vừa nói cặp mắt to vừa liếc qua liếc lại! Cô sợ lắm! Sợ Trương Ngũ biết chuyện, sợ người đầu tiên cô dám mở lòng sẽ lại bỏ rơi cô! Hãy coi như cô ích kỷ đi! Cô cũng không muốn lại lần nữa quay vào vòng lẩn quẩn với Nguyễn Trọng Nam!

Ban nãy trên đường về cô đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Cô đã quyết buông tay thì dù có bị hấn uy hiếp cô cũng phải dứt khoát! Nụ hôn điên cuồng của hấn càng làm rõ cô phải mau chóng dứt khoát hơn! Cô không thể mãi trốn được! Phải vì hạnh phúc của tương lai mà phấn đấu!

Cô tin hấn chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời muốn trêu chọc cô thôi! Nếu cô nhất định cương quyết, cô tin hấn sẽ nhanh chóng chán ghét cô thôi! Dù sao đàn ông có tiền như hấn hạng phụ nữ chưa từng biết, với lại cô tin cô không dung nhan tuyệt mỹ, lại còn mập mập khó nhìn! Hấn sẽ không phí tâm tư vào đâu! Vì đơn giản hấn không có nhiều tâm tư cho phụ nữ... Hấn còn đồng sự nghiệp to lớn vĩ đại kia nữa. Đàn ông lý trí thì nên biết bên nặng bên nhẹ! Mà cô dựa vào kiến thức lúc trước tuyệt tin tên đàn ông mang tên Nguyễn Trọng Nam này rất lý trí, vô cùng lý trí!!!

Quảng hết đồng bánh ngọt tuy tiếc thật nhưng vì tương lai không dây dưa thì cô cũng bấm ruột đi!

Cô quyết định rồi, tuần sau cô sẽ không đến làm nữa! Sẽ chấm dứt dây dưa cùng hắn. Sẽ tuyệt mối nghiệt duyên này!!! Kiếp này cô sẽ sống tốt!!! Dù lần này cha dượng có đánh chết cô cũng chấp nhận!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hoảng loạn

Cứ tưởng sau nụ hôn đó thì Nguyễn Trọng Nam sẽ tiếp tục đùa bỡn cô, nhưng ngoài dự đoán thật sự thì hắn vẫn như cũ trên trường.

Hôm nay thứ tư có tiết anh văn của hắn. Nhưng kỳ lạ thay hắn vẫn bình thản, không hề có ý kiếm chuyện hay kêu cô lên trả bài gì cả. Hết tiết còn tự chủ ký tên vào sổ đầu bài không cần cô chạy quanh tìm kiếm!

Nói thật, cảm giác yên bình lạnh nhạt lúc này làm Lạc Mẫn mừng khôn xiết! Cô tưởng hắn đã thật sự quên mất việc đề nghị cô làm bạn gái rồi! Làm cho nụ cười không bao giờ dứt trên môi Lạc Mẫn.

Thì ra mọi việc đã khác với kiếp trước rồi! Thì ra hôm đó... À, chắc tại hôm đó Nguyễn Trọng Nam uống quá chén nên mới trông gà hóa cuốc, trông cô mà hóa Lạc Hy đấy chứ! Hi hi, chắc chắn là vậy rồi!

Nghĩ vậy, cô vui mừng gọi điện cho Trương Ngũ hẹn đi ăn trưa, còn tranh thủ chạy xuống tiệm bánh mì ngang đường mua hai ổ bánh mì thịt. Đếm đếm trong túi, may quá, hi hi, gần cuối tháng mà cô còn hơn hai trăm trong túi đó!

Chạy vào trong sân, tranh thủ ngồi gần ngay gốc phượng vĩ che nắng.

Trông thấy Trương Ngũ từ xa chạy lại, Lạc Mẫn còn hân hoan đứng dậy vẫy vẫy tay!

Trương Ngũ vừa tới cô bé nhỏ liền xòe hai ổ bánh mì ra, miệng cười tươi lộ hàm răng trắng bóng:

-Tớ mua cho cậu đó, ăn đi!

Trương Ngũ bỗng nhìn cô rất lâu sau đó nhận lấy ổ bánh mì, định ôm cô thì bị cô đẩy mạnh ra, miệng thì nói:

-Cậu bớt bệnh đi nha!

-Hi hi ! Đùa tý thôi mà! Cậu hung dữ quá coi chừng già đó!

-Xì! Cậu mơ đi! Tôi sinh sau cậu ba tháng đó! Tôi mà già thì cậu trẻ chắc!

Lạc Mẫn tỉnh nghịch nói tiếp:

-Thôi kìa, giờ nhìn cậu khó ưa quá! Trả tôi ổ bánh mì đi!

Nói rồi còn vờn người người với lấy ổ bánh! Trương Ngũ để gì cho Lạc Mẫn được toại nguyện, liền nhón người lên làm cho ai kia như viên bánh trôi chi lăn qua lăn lại thôi không rớt được gì cả!

Trương Ngũ còn nhanh chân nhảy lên bậc thang gần đó ngoạm một cái thật to miếng bánh, ngồm ngoàm còn lớn tiếng nói:

-Ăn rồi đó, cậu không ngại nước miếng thì trả lại cậu nè!

Ai ngờ Lạc Mẫn vờn tay lấy thật làm cho Trương Ngũ ngạc nhiên đến ho khan!

Bình thường thì kỹ tính chẳng khác cụ non! Nay có cần không ngại thế không!!!

Nhìn gương mặt nai vàng của Trương Ngũ, Lạc Mẫn cười to ha ha. Tiếng cười không to nhưng vang một góc sân lúc trưa vắng người, và cũng đủ để thu vào tai của kẻ đứng ở phòng giáo viên nhìn ra!

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn, ánh mắt nâu sẫm cả màu, bàn tay to đang băng bó quoa loa lại nắm chặt trong vô thức, miệng cười mỉm chỉ làm cho đồng điệu bên môi như ẩn như hiện. Nhưng nhìn vào chẳng ai dám nói người đàn ông này đang vui vẻ cả!

Hắn quay lại phòng giáo viên, cầm điện thoại lên bấm một dãy số rồi nói: “Chuyện tôi nhờ cậu làm xong chưa?!”

Chẳng biết đầu bên kia nói gì mà hấn chỉ “ừm” rồi tắt máy! Miệng cười khó hiểu, mở chiếc ví da hiệu Levi’s ra, rồi tự lẩm bẩm: “Mẫn Mẫn à, em đừng có trách tôi!

Có trách thì trách em thay đổi!... Lần này, em đừng mong thoát!”

Hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay thon dài miết vào tấm hình người con gái cười ngô nghê kia rồi đưa lên môi ấn xuống một nụ hôn nhẹ nhàng, như trân trọng, như chờ mong...

Đến khi có tiếng trò chuyện của những giáo viên khác bước vào thì hấn lại quay sang soạn lại đồng giáo án trong tay, nhìn đồng hồ chuẩn bị cho giờ lên lớp!

Bước chân dài chưa sải bước thì bỗng giọng nói nữ ngọt ngào vang lên:

-Thầy Nam, thầy ăn trưa chưa?! Tôi biết có một quán sushi gần đây...

Lời nói chưa dứt thì giọng Nguyễn Trọng Nam đã vội ngắt lời:

-Tôi không thích sushi!

Nói rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng giáo viên. Bỏ lại sau lưng biết bao nhiêu lời bàn tán, hấn cũng mặc!

Người vừa cất tiếng đó là Lê Thanh Hoa, cô giáo dạy văn nổi tiếng của cả khối mười hai. Cô ấy nổi tiếng là người xinh đẹp, dịu dàng. Cũng là người mà cha mẹ hấn rất vừa ý, nhưng hấn tuyệt không vừa ý! Gia đình cô ta cũng là quan chức nhà nước, cả nhà ba đời dường như trong sạch, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến hấn chứ! Hấn không muốn lấy, ông trời có xuống cũng đừng hòng thay đổi!

Trong tâm hấn lúc này chỉ toàn là hình ảnh của người con gái kia. Lúc cô cười, lúc cô khóc, lúc cô sợ hãi, rồi lại vui tươi...

Đúng là ông trời đùa hấn! Cho hấn sống lại nhưng lại cho vợ hấn đổi thay! Bây giờ cô có cười cũng cười vì thằng nhãi kia, còn khóc thì cho hấn xem...

Được!!! Lạc Mẫn em đã thích khóc, tôi sẽ cho em bên tôi, xem em khóc được suốt đời hay không! Tôi sẽ không chờ em đủ mười tám tuổi gì nữa cả!!!

...

Phòng VIP quán bar Foxx.

Tiếng nhạc quay cuồng cùng những người trẻ tuổi quay cuồng với nhau dường như không ảnh hưởng được hai người đàn ông trẻ tuổi đang cùng nhau uống rượu.

-Này, Nguyễn Trọng Nam, cậu kêu tôi đến xem cậu uống rượu hả?!

...

-Tôi nói chuyện với cậu đó, trả lời dùm một tiếng được không?! Uống xong bao nhiêu cũng theo đường dưới trời mẹ nó rồi!!! Cậu nói chuyện đi được không?!

...

-Khôn kiếp!!! Cậu kêu ông đây ra xem cậu uống rượu à?! Đến tôi gọi các cô gái xinh đẹp vào cậu cũng không cho?! Bộ cậu liệt dương hả?!

Chịu không nổi, Lương Trạch Vũ nhịn không được mà nắm cổ áo Nguyễn Trọng Nam, xóc mạnh hấn lên, dường như muốn đâm thẳng vào gương mặt điển trai nhưng đồ lự đó!

Nguyễn Trọng Nam không phản kháng, vẫn lặng thinh, miệng thì vẫn không dứt khỏi ly rượu. Dòng nước màu vàng nhạt theo cổ họng trôi xuống làm cho dạ dày hấn nóng như lửa. Nhưng hấn không quan tâm!!! Không phải người ta nói rượu vào sâu ra sao?! Tại sao hấn càng uống thì hình ảnh của cô càng nhiều vậy?! Hình ảnh lúc cô cười, cười rất đẹp, cười rất chói mắt, nhưng tại sao không phải là cười với hấn chứ?! Tại sao?! Tại sao?! Từ lúc hấn sống lại đến giờ cô cười cũng chỉ có lúc trong bệnh viện thôi, nhưng cười rất ít, cười rất gượng ép, tại sao lại cười với thằng nhãi kia nhiều vậy chứ?! Còn vì thằng nhóc đó vứt hết mọi thứ hấn tặng!!!

Lương Trạch Vũ thở dài, buông cổ áo hấn ra, ngồi ôm trán nói:

-Này cô nàng tên Lạc Mẫn đó làm cậu thành như vậy đó hả?!

Nói tới “Lạc Mẫn” quả nhiên đôi mắt sẫm từ không có tiêu cự dần chuyển sang dần đậm màu, chỉ rõ sự giận dữ, uất ức tới phát ghen của hấn!

Lương Vũ Trạch thấy vậy nói tiếp:

-Tôi thấy cô bé đó đáng yêu thật, tròn tròn mũm mĩm, nhưng hình như người ta vẫn còn bé lắm đấy, hình như không hợp với cậu đâu! Với lại hình như...

người ta có người yêu rồi mà!!!

Xoảng!!!

Chai Blue label còn một phần ba rơi ra từng mảnh vụn. Rượu trong đó cũng chảy ướt cả một khoảng lớn trên tường! Làm cho Lương Vũ Trạch im lặng.

Nguyễn Trọng Nam lúc này bỗng nói, giọng nói to lớn lấn át cả tiếng nhạc bên ngoài:

-Cô ấy là của tôi! Tương lai sẽ là vợ tôi! Thằng nhãi đó là gì chứ!!!

Sau đó ánh mắt đen sẫm của hắn dần nhớ lại mấy lời của Trạch Vũ nói: “người ta còn bé, không hợp với cậu đâu” bèn quát lớn:

-Tôi nói cho cậu biết, Vũ Trạch! Lạc Mẫn tương lai là của tôi! Là vợ của tôi, không có chuyện cô ấy còn bé gì cả!!! Càng hợp hơn cậu nghĩ đó!!!! Cô ấy là vợ tôi...

Nhưng hình như nhớ đến gì đó hắn nói giọng nhỏ nhỏ, trầm khàn:

-... Sớm hay là muộn thôi...

Nói xong còn loạng choạng bước ra về!

Lạc Trạch Vũ thật sự hết biết nói sao với dáng vẻ vừa rồi của Nguyễn Trọng Nam. Rõ ràng từ khi biết cậu ta cấp ba, cậu ta luôn là thằng nhóc kỳ lạ nhưng tự tin là bậc nhất! Cái gì cũng tự tin nên đâm ra thần chiến thắng luôn ủng hộ sao ấy! Từ việc học tập tới những trò cá độ cưa đổ các cô nàng đồng đánh hoặc là đua xe hay đánh nhau tới sứt đầu mẻ trán! Nhưng giờ chỉ vì chữ “tình” mà trông hắn thảm hại vô cùng! Hắn cảm giác lo sợ cho bản thân mình rồi nha!

Nói vọng ra cửa:

-Chuyện công ty bên Mỹ tôi đã ký được hợp đồng rồi! Chờ cậu về giải quyết tiếp kế hoạch mới đó!

Bước chân Nguyễn Trọng Nam dừng lại đôi phút rồi nhanh chóng bước đi, đóng sầm cánh cửa kính lại!

...

Làn gió mát thổi bay mái tóc mềm nhưng không thổi nổi cái nóng của tâm hồn hắn lúc này!

Rõ ràng nhớ lại cảm thấy bản thân đâu làm gì sai?! Tại sao?!?! Tại sao hắn dịu dàng như vậy, che chở cho cô như vậy?! Cô nói cô đói bụng hắn dẫn cô đi ăn, hắn còn sợ cô ngại nên tùy ý gọi thêm cho cô ít bánh ngọt, chẳng lẽ sai sao?! Cái gì hắn cũng nhận được, chờ được, nhưng sao... Em lại nói không thích anh?!

Anh sai cái gì em phải nói chứ?! Sao em lại nói không thích anh, còn quăng hết tấm lòng anh bỏ ra mà quay lưng đi với thằng nhãi đó!!!

Tính thoát khỏi anh?! Tính gặp anh làm lơ à?! Em đừng mơ!!!! Em và thằng đó làm anh không vui thì hai người các người cũng đừng hòng vui!!!

Nhớ lại nụ cười cùng ánh mắt to tròn ngập nước, bờ môi mím màng, da thịt mát rượi cùng với cơ thể mềm mẫn đó, hắn cười khẽ.

Chỉ vài ngày nữa em sẽ là của tôi thôi, Mẫn Mẫn...

Đây là em ép tôi, em ép tôi không chờ đến ngày em tròn mười tám tuổi!!!! Đúng!!!! Là em!!!!

—

Căn nhà to lớn ở thủ đô với phong cách cổ kính của nơi có ngàn năm văn hiến.

Một người đàn ông độ năm mươi tuổi đảo lên đang mặc áo pajama ngồi trên chiếc ghế dựa đan bằng mây, trên gương mặt không che giấu nổi nét không vui. Ông chính là Nguyễn Hữu Lộc, cha của Nguyễn Trọng Nam.

Đường nét gương mặt đầy nét nghiêm nghị, chiếc kính mắt đeo lên làm cho người ta thấy hai cha con thật sự có tám chín phần giống nhau.

Ông nhìn về phía người phụ nữ đứng tuổi vừa trở về:

-Nga, em có nghe thằng Nam nó nói cái gì không?!

Người phụ nữ tuy cũng khoảng năm mươi nhưng gương mặt rất trẻ là xinh đẹp, dáng người cũng độ trẻ hơn tuổi thật. Bà ngược lên hỏi:

-Nó nói cái gì mà từ chiều tới giờ lão Đường với anh từ nãy tới giờ đều mặt bí xị vậy?!

Ông chỉ lấy tay dè ngay mi tâm, miệng chặt lưỡi:

-Thằng con quý tử của em nó đòi năm sau lấy vợ! Nó nói khỏi lo cho nó, đừng tìm người giới thiệu xem mắt chi nữa! Cuối năm nay nó sẽ dắt vợ về, chuẩn bị giúp nó qua nhà người ta hỏi cưới đi! Nó xem như tôi với bà chết hết rồi sao ấy!

Bà Nga lúc đầu còn ngạc nhiên sau đó che miệng cười:

-Trời, nó đòi lấy vợ thì ông nên vui đi chứ lo gì! Thằng ấy long bong lắm! Cô nào nó chọn thì để nó lấy! Chứ có dùng chín con trâu kéo thằng ấy cũng không được đâu! Nó cứng đầu từ bé chẳng lẽ ông không biết!

Nguyễn Hữu Lộc cũng chẳng biết nói gì hơn. Nói với bà ấy chẳng bằng ông khỏi nói! Cũng tại bà ấy nuông chiều mà thằng nhóc Nguyễn Trọng Nam mới hư thành ra thế này! Nhớ lúc bé có lần nó lấy bút đâm vào tay một thằng bé thì cũng bà ấy giải quyết hết!

Nhưng gia đình hiếm muộn, có duy nhất một mụn con nên cũng không thể trách bà ấy!

Định lấy vợ! Tuổi đứa con trai của ông cũng gần bước qua tuổi hai mươi tư rồi! Lấy vợ thì ... ông chỉ e sự nghiệp của nó đang dở. Nhưng nếu không lấy ông chỉ sợ thằng con ư nổi loạn này lại gây thêm rắc rối! Gần đây nhất là nó đánh nhau với người ta đến mức vào viện! Thật sự càng ngày càng hết nói!

Cũng may nó cũng là một đứa hiểu biết. Từ xưa đến giờ học tập cũng đạt kết quả tốt, thêm vào đó giờ này cũng có sự nghiệp đang hoàng. Nên ông tin rằng nó có thể lo được cho gia đình nhỏ của mình!

Nhưng từ trước đến giờ ông chưa hề nghe nó đòi dẫn cô gái nào về dùng cơm. Sao bây giờ dùng một cái đòi có vợ. Chẳng biết có phải là “ăn cơm trước kẻng” không nữa?!

Nếu đứa con gái đó là hạng không đang hoàng! Nó đừng mong vào của nhà họ Nguyễn! Dù cho thế nào ông, người chủ gia đình này vẫn còn sống sờ sờ.

Bà Nga đến gần gỡ cây bút trong tay chồng mình, cười nhẹ nhàng, nói:

-Ông xã, anh đừng lo quá! Tôi nghĩ thằng Nam tuy tính tình phóng túng, nhưng không phải một đứa không có mắt nhìn người, tôi tin con bé nó chọn, chúng ta cũng sẽ yêu mến!

Ông cũng gỡ mắt kính ra, vỗ vỗ bàn tay bà nói:

-Tôi cũng mong vậy, bà ạ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cường ép

Hôm nay lại là ngày chủ nhật.

Không hiểu sao Lạc Thổ Trọng sáng nay lại kêu cô ra, bảo:

-Con muốn nghỉ làm cho thầy Nam cũng được. Cũng gần đến kỳ thi giữa kỳ rồi, con có thể ở nhà an tâm chuẩn bị ôn thi, với sẵn giúp đỡ Lạc Hy thì càng tốt! Dù sao con học cũng tốt hơn con bé. Nhưng thầy Nam bảo con hôm nay hãy đến, thầy ấy sẽ gọi thẳng tiền lương tháng này luôn, với hôm nay sẽ là ngày làm cuối luôn cho tròn tháng!

Lạc Mẫn không giấu được sự vui vẻ trong đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được mà: “Dạ!” ngay!

Cô quá ngây thơ hay trách cô mừng quá vội! Tại sao một người ham tiền như cha dượng cô lại chấp nhận buông bỏ số tiền béo bở mỗi tháng từ trên trời rơi xuống. Và tại sao dạo này lão ta lại qua lại cùng với những người kỳ lạ?!

Thật sự số phận đổi thay hay bàn tay con người sắp xếp tất cả...

Suốt cả ngày hôm nay dường như tâm trạng của Lạc Mẫn vô cùng tốt! Cô còn xin mẹ ít tiền về làm bánh bông lan nữa. Một phần cho Trương Ngũ, một phần đem cho Nguyễn Trọng Nam.

Vậy đúng là cô lo quá rồi! Đúng là hoàng thượng không lo thái giám đã vội! Nguyễn Trọng Nam người ta không sợ nói ra cô đeo bám thì thôi, làm gì có việc cô sợ hấn giờ trò dè tiện chứ! Đúng là cô nghĩ nhiều! Nụ hôn hôm bữa cùng với đề nghị làm bạn gái hẳn chắc là say quá nói nhảm thôi! Dù sao tên đàn ông đó cũng chẳng phải người hiền lành như Trương Ngũ.

Chắc thấy cô không đáp lại nên hẳn lúc này hẳn quên rồi! Cứ làm cô lo sợ mãi...

Cũng làm cô quăng hết đồng bánh ngọt đó lúc nóng giần, phải chi đem về ăn, thì đỡ biết mấy... Tiếc ghê...

Hi hi! Nhưng thôi kệ, né được kẻ như Nguyễn Trọng Nam tương lai cô giàu rồi mua cả tủ luôn!!!

Hôm nay, cô tranh thủ vào chợ mua ít nho khô Mỹ để vào bánh bông lan cho Trương Ngũ nữa. Còn phần của Nguyễn Trọng Nam thì cô chỉ cắt vài lát chuối cho vào thôi! Dù sao hấn hại cô mất ăn mất ngủ cũng gần cả tuần rồi, nên không thèm cho hấn ăn nho đâu!

Sẵn cô sẽ đem bánh này đến cảm ơn mẹ Trương Ngũ nữa.

Cầm hộp bánh nóng hổi cho vào chiếc hộp hình Doreamon cô quý nhất, lạch bạch xách chiếc xe hồng tính chạy đi, nghĩ nghĩ lại đi bộ.

Bỗng vừa ra cửa gặp Lạc Hy, Lạc Mẫn không khỏi kéo tay con bé lại:

-Hôm bữa chị có thấy em đi với một người nhuộm tóc vàng phải không?!

Cô khẳng định vì không muốn con bé chối tội, nếu nói là thấy giống, cô tin là con bé tuyệt không nhận đâu!

Tuy kiếp trước Lạc Hy làm cô đau khổ, nhưng dù sao cũng chung một dòng máu của mẹ nên cô không muốn con bé sa vào bước đường sai trái! Dù sao Nguyễn Trọng Nam cô cũng thấy tốt đẹp hơn cái lão vừa già trông vừa giang hồ hôm bữa.

Quả nhiên Lạc Hy tái xanh mặt, kéo nhanh Lạc Mẫn vào trong nhà:

-Suyt! Đó là bạn em, chị đừng có nói cho ba mẹ nghe nhé! Em có cái này, cho chị nè! Chị phải yên lặng giúp em nhé! Được không?! Năn nỉ chị đó Mẫn Mẫn!

Lạc Mẫn nhìn Lạc Hy như vậy không đành lòng từ chối, nên đành gật đầu, tuy nhiên miệng vẫn nói:

-Nhưng chị thấy ông ta trông ghê gớm lắm, chị nghĩ... không phải người tốt đâu! Em... Em...

-Rồi rồi em biết rồi, chị hai ơi!!! Mà chị cũng đừng nói cho thầy Nam nghe nhé!

Lạc Hy tuy quen cùng lão già kia, nhưng cũng cảm thấy Nguyễn Trọng Nam tốt hơn! Hấn nhà giàu, lại đẹp trai nhưng... vì lúc này cô đang kẹt tiền nên đành tạm thời quen lão già đó vậy! Chỉ cần đừng tới bước cuối cùng thì cô ta cũng đâu thiệt thời gì!

Nói xong, nhận được cái gật đầu của cô nàng mập mập thật thà rồi cô ta mới dúi vào tay Lạc Mẫn một cây son, rồi quay ngoác đầu bỏ đi!

Lạc Mẫn kéo cái tay mập mập của mình lên, hấn hết dấu đỏ lự rồi, đúng là con bé sợ chuyện này lộ ra thật, nhìn cây son hồng đào Lạc Mẫn cười khề.

Qua nhà Trương Ngũ cô thoá tý chắc không sao đâu nhì?!

...

Mẹ Trương Ngũ rất thân thiện, bà cũng mập mập giống cô nè, cũng khen bánh cô làm ngon nè!

-Mẫn Mẫn thiệt khéo tay nha, thằng Ngũ nhà bác thì trời ơi... Cái gì cũng dở, chỉ có ăn là giỏi thôi!

Người lớn tuổi như mẹ Trương Ngũ liếc nhẹ thấy đôi bông tai cô đeo thì đã biết thằng cu cậu nhà mình rất yêu quý cô bé này rồi. Thêm nữa con bé cũng đáng yêu vô cùng, cũng khéo tay nữa, với lại năm nào bà hợp phụ huynh hình như cũng thấy con bé được tuyên dương! Không phải nhất khối thì cũng là học sinh giỏi môn văn thành phố hay là nhì khối gì đó! Hào cảm cũng tăng lên không ít!

Trương Ngũ thấy mẹ mình yêu thích Lạc Mẫn như vậy cũng cười ngô ngô nghe nghe rồi gãi gãi đầu ngại ngùng thôi!

...

Cũng đã gần tới chiều rồi, cô chạy xe đạp tới chung cư đó cũng hơi xa à nha! Nên không đành lòng cũng phải nói lời chia tay với mẹ Trương Ngũ.

Đến cửa Lạc Mẫn bỗng nảy ra một ý nghĩ hơi táo bạo.

Cô nhanh chóng nhón chân lên hôn một cái “chụt” vào sườn mặt Trương Ngũ rồi chạy như tên về nhà mình, tuyệt không quay đầu lại cái nào!

Trương Ngũ thì gương mặt gần như thộn ra cả phút đồng hồ! Rồi môi mới cười như điên, tay thô to tự đưa lên mặt sờ sờ mới phát hiện ra còn có vết son nha.

Mẹ Trương Ngũ lên nhìn mà hớn vía lên mây định chạy ra ngăn cản thì ba Trương Ngũ chỉ cười cười rồi nắm tay bà:

-Kệ tụi nhỏ đi, năm sau thằng Ngũ cũng lớn rồi, nó thích cũng là chuyện tụi trẻ mà! Bà đừng lo quá, tôi thấy con bé còn khờ lắm! Không gạt mắt con bà đâu.

Vì chồng nói vậy nên ánh mắt mẹ Trương Ngũ mới đỡ đi phần nào lo lắng mà gật đầu cười cười:

-Ồ, ông nói phải! Nó là con cả, phải trưởng thành tý!

Rồi ngược nhìn cậu bé đang đứng gương mặt đỏ hồng bên ngoài.

...

Gởi xe vào chung cư xong, Lạc Mẫn mới nhấn thang máy lên phòng 15B.

Bước vào cửa phòng cô ngửi thấy không ít mùi thuốc lá nồng nặc cùng mùi rượu nặng đến muốn chóng mặt! Tường nhà không có ai cô vô tư đi mở rèm cửa! Bỗng giọng nói trầm khàn vang lên:

-Đừng vén rèm!

Giọng nói này làm cho hồn vía Lạc Mẫn bay mất! Cô nhanh tay buông tấm rèm trắng ra! Quay đầu lại nhìn mới phát hiện Nguyễn Trọng Nam bước ra từ hướng phòng tắm.

Trên thân hắn lúc này chỉ mặc có chiếc quần dài, còn trên thân trống trơn, lộ ra cơ thể rắn chắc cường tráng!

Cơ ngực nổi lên từng mảng, nhưng không hề đồ sộ đáng sợ mà là mạnh mẽ, quyến rũ. Cơ bụng thì phân ra sáu múi, nhìn vô cùng khỏe mạnh. Từng giọt, từng giọt nước rơi xuống mang theo mùi sữa tắm phái nam nồng đượm, thật sự nam tính vô cùng.

Nguyễn Trọng Nam từng bước từng bước đến gần cô, liếc mắt xuống cái hộp cô đang cầm trên tay.

Lạc Mẫn nuốt nước bọt một cái rồi theo tầm mắt của Nguyễn Trọng Nam mà trả lời, giọng nhỏ xiu:

-Đây là bánh bông lan chuối em làm! Đây là bữa cuối...

Chưa dứt câu hắn đã tiến đến gần cô hơn, rồi áp sát Lạc Mẫn về phía bức tường, thấy cô nhắm chặt mắt mới cất tiếng:

-Hôm bữa, tôi đưa em bánh em ăn ngon không?!

Lạc Mẫn tiếp tục nuốt nước bọt, đôi mắt to lúng liếng nhìn xuống bàn chân:

-Dạ... Dạ... Dạ... Ngon lắm ạ!

Đôi mắt nâu của hắn khẽ giật giật, giọng rít ra từ khóe miệng:

-Còn việc hôm bữa tôi hỏi em, em nghĩ sao?! Hừm?!

-Dạ... Việc gì ạ?! Em... Em nghĩ thầy nên mặc áo vào.

Cô dứt lời thì Nguyễn Trọng Nam cũng không vậy khờn cô trong không gian của hắn nữa. Hắn cười khẽ rồi chỉ tay về phía phòng ngủ:

-Tôi có để chiếc áo sơ mi trong đó, em vào lấy giúp tôi đi!

Lạc Mẫn cảm thấy không gian bớt ngột ngạt, thêm hắn bảo lấy áo cho hắn, nên tâm cũng nhẹ nhõm hơn, không kiềm chế được mà thở phào một cái nhẹ nhõm. Đôi bàn tay mập mập còn đưa lên vuốt vuốt lồng ngực đập loạn xạ của mình!

Lạc Mẫn nhanh nhẹn chạy nhanh vào phòng ngủ của Nguyễn Trọng Nam không một tí nghi ngờ.

Còn người đàn ông để trần nửa thân trên chỉ nhếch mép buồn cười, rồi nặng nề từng bước đến ngay theo hướng của Lạc Mẫn.

Đâu?! Áo sơ mi hắn để đâu?! Cô không thấy...

Nhưng đập vào mắt Lạc Mẫn là đồng hình chụp về cô!!! Nào là hình cô đang chạy xe đạp đi về, đi học! Nào là hình cô đang ôm Tiểu Ngũ trong công viên trò chơi! Nào là hình cô ban sáng vui vui về về mang bánh qua nhà Tiểu Ngũ! Hay còn ảnh cô đã vứt mấy chiếc bánh ngọt Nguyễn Trọng Nam mua cho cô chủ nhật vừa rồi!!!

Áo sơ mi thì không thấy nhưng trước mặt cô là một sấp dày cộm hình về bản thân mình, được rải lung tung trên chiếc ga giường trắng xóa!

Tất cả làm mờ hôi lạnh của Lạc Mẫn thi nhau chảy xuống! Thì ra hắn đã cho người điều tra cô!! Thì ra lịch sinh hoạt của cô đều trong tay hắn! Thì ra cô nói dối trước mặt hắn chẳng khác nào khi diễn trò!

Cạch!

Tiếng đóng cửa làm cho tâm Lạc Mẫn không khỏi hoảng sợ. Quay đầu sang thấy Nguyễn Trọng Nam đứng ngay cửa, hai tay để sau lưng, cả thân hình chặn lại cánh cửa như chặn lại con đường sống duy nhất của cô lúc này!

Lạc Mẫn thật sự run rẩy, giọng không khỏi sợ hãi:

-Thầy... thầy làm vậy là có ý gì?! Tại sao?! Tại sao thầy lại cho người theo dõi em?!

Hắn cười cười, chỉ bước lại gần Lạc Mẫn rồi nắm gọn chiếc cằm nhỏ xinh, bắt buộc cô phải nhìn vào mắt mình:

-Tôi đã nói rõ rồi! Tại em chậm tiêu hay tại tôi nói chưa rõ?! Hửm?!

Cô nhìn vào ánh mắt đó chẳng thấy gì khác ngoài gương mặt sợ hãi của mình. Cả cơ thể tròn vo đang run lên từng hồi!

Nhưng... Nhưng rõ ràng là hắn sai mà?! Cô là người tự do, muốn làm gì thì làm!!! Rõ ràng cô và hắn chưa hề có thứ gì ràng buộc nhau cả!!! Có chăng chỉ là hắn tự nói thôi!!! Lạc Mẫn cô còn chưa đồng ý mà!

Kiếp này phải mạnh mẽ lên! Đúng!!! Phải mạnh mẽ lên!!!

Cô lấy tay gạt phắt đôi tay đang nắm hờ cằm mình ra, đẩy hắn ra xa sau đó nói một cách đồng dục:

-Thầy Nam, em nghĩ thầy có hiểu lầm! Em với Trương Ngũ là bằng tuổi nhau, quen nhau cũng chẳng có gì là sai!!! Em rõ ràng đã nói là không thích thầy!!! Hôm nay, em nói rõ lại lần nữa!!!! Em không thích thầy!!! Em không thích thầy!!! Thầy đừng có sai người theo dõi em! Đồng hình này em có thể lấy làm bằng chứng ra báo công an rằng thầy xâm phạm nhân quyền của em!!!

Cô nói những lời này vô cùng trôi chảy, vô cùng mạnh mẽ, vô cùng quyết liệt!!! Đơn giản vì Lạc Mẫn cô nhắm chặt hai mắt, không hề nhìn vào mặt đối phương!

Cô cũng đã lấy hết can đảm rồi! Nói một lần cho rõ mọi chuyện! Dù sao kiếp này cũng đâu còn là vợ hắn! Mắc gì cô sợ hắn chứ! Cô với Trương Ngũ hiện tại mới là một đôi! Hắn mới là đồ... đồ phá đám!

Sao lâu rồi không thấy hắn trả lời trả vồn gì hết, Lạc Mẫn mới lấy hết can đảm mở mắt nhìn!

Bỗng cả gương mặt của Nguyễn Trọng Nam như hiện trước kính hiển vi, phóng đại hết cỡ trước mặt cô!

Làm người nhất gan như Lạc Mẫn sợ quá, té nhào ra phía sau, may mà có cái giường to lớn êm đềm đỡ thân hình béo tròn ấy!

Hắn lần người tới đè cô sát xuống, rít gào nhả ra từng chữ từng chữ một:

-Em nói cái gì, Lạc Mẫn?! Hôm nay em can đảm nhĩ?! Vì thằng nhóc đó mà dám phản kháng quyết liệt nhĩ?!

...

Thấy cô sợ đến mức không dám mở mắt, hắn biết cô đã lấy hết can đảm tí tẹo của mình rồi, nhưng cô có biết từng tiếng: “Em không thích thầy!!! Em không thích thầy!!!” tưởng chừng như đơn giản nhưng đối với hắn là một mũi dao bén nhọn. Mũi dao ấy vượt qua lớp da thịt của hắn xoáy từng đợt từng đợt vào trái tim hắn, làm nó đau! Đau đến tê tái!!!

Cô dùng bàn tay đẩy đẩy nhưng vô ích! Phắt một cái hắn dùng một bàn tay của mình đã đem hai bàn tay mập mạp đè chặt lên đỉnh đầu!

Đôi môi mỏng mơn trớn lên cái cổ nhỏ, trắng mịn đang nổi lên từng đợt lông tơ! Cơ thể nhỏ không ngừng quẫy đạp, nhưng cả cơ thể to lớn của hắn để tượng trưng à?! Chỉ sức nặng thôi là cô đã chịu không nổi mà ngừng giãy dụa trong vòng hai ba phút rồi! Vì giây cũng phí công thôi, hắn như đá tảng mà đè người vậy, làm cô mệt đến mức tưởng khó thở!

Hắn thấy mặt cô lúc xanh lúc trắng, đôi tay tê rần phía trên cũng chỉ còn bấu vào ga giường, lúc này mới nhẹ nhàng hỏi:

-Tôi cho em cơ hội lần nữa! Rút lại câu nói “Em không thích tôi!” đồng thời nói từ đây về sau sẽ chia tay với thằng nhóc họ Trương đó...Tôi sẽ tha cho em lần này!

Vừa nói hắn vừa dùng răng nanh cắn cắn lên chiếc cổ mịn màng! Làm trống ngực cùng cơ thể Lạc Mẫn không khỏi run lên từng hồi!

Còn khuya!!! Rõ ràng cô không thích hắn thật mà!!! Còn đòi cô chia tay cùng Trương Ngũ!!! Cô không chịu!

Gương mặt tròn quay sang hướng khác cố tình tránh xa hắn ra đã biểu hiện là cô kháng cự! Cô còn quay sang nơi khác nói:

-Em không nói!!! Vì đơn giản em không thích thầy!!!! Đó là sự thật!!! Thầy là kẻ biến thái!!! Em sẽ kiện thầy!!!

Mấy tiếng nói đơn giản đã phá hỏng giới hạn mà hắn nhẫn nhịn cô gái nhỏ này rồi.

Hắn bỗng thả người Lạc Mẫn ra làm cô cuống quýt bỏ chạy! Dù loạng choạng nhưng vẫn ra được tới cửa! Nhưng... cánh cửa gỗ đáng ghét!!! Cô

đường như dùng toàn lực để mở cũng chỉ là vô ích! Trong khi người đàn ông phía sau đã ôm chặt lấy cô, bàn tay to nắm hai cánh tay tròn lẳn của Lạc Mẫn kéo ra phía sau như tù nhân rồi gọng gàng dùng một cái dây thắt lưng trói chúng lại với nhau!

-Đau em!!!Thầy!!!! thầy thả em ra!!! Em muốn về nhà!!! Em muốn về nhà!!!

-Đêm nay em khỏi về nữa. _ Giọng nói của hắn thật thanh thản nhẹ nhàng, nhưng hành động lại mạnh bạo cuồng dã lôi kéo Lạc Mẫn quay về giường!

Đề trên thân thể mịn màng, mềm mại, hắn thương hắn nhớ lâu lắm rồi! Hắn cảm giác vật uy mãnh kia của mình đang bùng bùng lửa cháy!

Cô gái nhỏ không biết điều này còn quấy đạp lung tung, hai tay dù bị trói vẫn gặt qua gặt lại mong thoát thân!

Hắn cười, kéo thân thể cô nằm ngửa ra, hai tay phía sau lưng xem như vô dụng, đôi chân thì bị hắn ngồi ghì lên, trông Lạc Mẫn vô cùng thảm hại!

Tóc tai rối bù, nhưng lạ thay ban nãy đến giờ cô vẫn chưa hề khóc!

Miệng nhỏ còn không ngừng chửi người chẳng màng gì hết:

-Thầy thả em ra!!! Thầy là đồ biến thái!!! Dù hôm nay thầy có giết em, em cũng không thích thầy! Em sẽ nói với ba mẹ em!!! Em sẽ kiện lên nhà trường!!!

Nguyễn Trọng Nam chỉ cười ha hả chẳng khác gì kẻ điên!

-Tính kiện tôi à?! Tốt lắm, tôi chờ em, tôi sẽ lên hầu tòa cho em! Mà quên nói em nghe, hôm bữa tôi đánh người cũng không sao, còn về vụ này thì em đừng lo, tôi bất quá chỉ phiền tý thôi mà! Còn ba em, sẽ nghe em sao?!

Đúng!!! Hắn vốn là con rể lý tưởng của lão, nhưng là dành cho Lạc Hy không phải là cô!!! Danh cướp bạn trai em mình chắc không dễ chịu đâu!!!

Thấy sắc mặt cô càng ngày càng tái, hắn không ngại nói thêm:

-Còn mẹ em, qua quyền cha em được sao?! Tôi còn mới giới thiệu mới làm ăn mới cho ông ấy! Tôi có thể đảm bảo vụ này cũng sẽ êm thôi.

Giỏi!!! tốt lắm!!! Hắn cũng không ngờ bà xã nhỏ của mình lá gan cũng to lớn dữ vậy! Trông chỉ hù cô vài cái cô đã ngoan ngoãn ngò vào lòng hắn!!! Chỉ cần như vậy thì dù giận cô cả tuần qua làm lơ mình, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thô bạo với cô như bây giờ!

Bàn tay vô thức giờ cao lên sau tiếng “Em không thích thầy!”. Lạc Mẫn thì run run nhắm chặt mắt lại, đôi môi còn cắn chặt vào nhau nhưng vẫn cố nói:

-Em không thích thầy... Đồ biến thái!!!

Nhưng rốt cuộc cái tát không rơi xuống mà Lạc Mẫn chỉ cảm thấy có một bàn tay vỗ vỗ gương mặt tròn của mình, rồi sau đó lần xuống vén chiếc áo thể dục của cô lên cao! Cảm giác mát lạnh lập tức tập kích cô gái nhỏ!

Hắn làm gì vậy, không lẽ hắn định cưỡng bức cô sao?! Từng là phụ nữ trải qua một đời chồng, Lạc Mẫn dù ngây thơ cỡ nào cũng không thể không biết hắn muốn cái gì!!!

Nhưng cô bây giờ chỉ mới mười bảy mà thôi! Hắn làm như vậy là phạm pháp!!! Là cưỡng hiếp trẻ em vị thành niên đó!!! Tên điên này!! Hắn thật sự định làm nhục cô sao?!

Đến khi bàn tay to ép chặt hai chân quấy như vịt của cô xuống, gờ xuống từ từ lộ dần cặp đùi to trắng mịn!

Lạc Mẫn phản ứng không ngừng, dường như Nguyễn Trọng Nam cũng cảm thấy cô ưỡn người lên để hông ngẩng cản hắn! Bàn tay to không tự chủ mà nhéo mạnh vào bên hông mập mạp nộn thịt của cô làm cô kêu “Á!!!” lên một tiếng!!! Hành động nhúc nhích cũng không dám, hắn thành công lột xuống chiếc quần thể dục lông lẻo!

Lúc này bao nhiêu chí khí của Lạc Mẫn cũng như đồng quần áo bị lột ra mà xẹp xuống, gương mặt trắng tái dần dần đỏ hồng!!! Cô sẽ bị hắn làm nhục sao?! Không!!! Lý trí còn sót lại làm cho Lạc Mẫn không thể không cầu xin tha thứ:

-Thầy.... Thầy

Bóp!!! Chưa dứt câu hắn đã phát một cái lên bầu ngực tròn lẳn cho Lạc Mẫn vừa đau vừa thẹn! Bộ ngực sữa vừa phát dục của thiếu nữ vẫn còn được chiếc bra trắng bao bọc nửa ẩn nửa lộ ra ngoài, nhưng tiếp xúc với bàn tay đàn ông không khỏi nổi lên phản ứng!

-Tôi quên nói với em, lúc hai người tôi thích em kêu tôi bằng anh hơn.

Hu hu! Bây giờ kêu hắn bằng cha cô cũng chịu!

-Thầy... A... anh... tha cho em đi! Hu hu!!! Em sợ ... sợ lắm... Anh đừng làm như vậy nữa! Em còn ... còn nhỏ mà!! Hức hức!

Không phải là đùa đâu!!! Cô cảm nhận được vật cứng cứng nơi đùi quần của hắn cạ qua cạ lại cặp đùi to của cô rồi!! Cô sợ mình còn ương bướng

hắn thật sự nổi điên lên thì chỉ có mình chịu thiệt!!

Hắn vẫn cười, thông thả kéo khóa quần bản thân xuống. Lạc Mẫn càng muốn tự sát hơn! Tên biến thái này cứ nhiên không mặc quần lót!

Rõ ràng đây là cái bẫy mà!!! Nào là bữa cuối! Nào là áo sơ mi! Đều là đều giả! Đây là cái bẫy mà hắn dùng mồi ngon dụ kẻ ngốc như cô mà!

Dùng vật đàn ông cạ qua cạ lại từ bụng chạy dài xuống vùng đất mềm mại, còn cổ tình ẩn ẩn vài cái làm cho Lạc Mẫn hồn muốn rời khỏi xác!

Cô thật sự muốn xỉu quách đi cho rồi!!! Bây giờ cô bị người ta xâm phạm! Rõ ràng nhục nhã mà!!!

Giọng cô nhỏ xiu, chủ yếu là năn nỉ, cô biết người đàn ông này lúc này chỉ có tình dục thôi, đôi mắt đỏ lự của hắn nói cho cô biết lúc này hắn đã mất lý trí rồi! Nếu cô còn nói lời cứng rắn thì chỉ e...

-Anh... Anh à, tha cho em đi!! Chỉ cần anh đừng... đừng...

Nguyễn Trọng Nam cười cười, tiếp tục đẩy nhẹ vào huyết cốc sau chiếc quần lót nhỏ chẳng che được bao nhiêu động đảo nguyên màu mỡ, giọng ngả ngọt:

-Đừng làm gì, hửm?! Ban nãy nói ghét tôi mà, dù sao em cũng đâu thích tôi! Hay tôi giúp em hận tôi luôn nha!

Nói xong, bàn tay còn mở móc khóa sau lưng Lạc Mẫn, làm cho đôi nhũ phong e thẹn bỗng nhảy ra khỏi, làm cho yết hầu hắn không tự động lên xuống!

Trí nhớ của hắn cũng không tệ, bầu ngực tròn này hắn nhớ nhưng nhiều lắm rồi, đây đặn lại trắng nõn đáng yêu vô cùng! Vô thức hắn cúi người áp xuống hôn lên quả ô mai đỏ hồng bên trên, làm cho Lạc Mẫn càng thêm kinh hồn bạc vía!

Cô cảm nhận được khoang miệng ướt át, ấm nóng của hắn đang bắt lấy một bên, còn một bên rơi vào vòng xoa bóp nặng nề! Nhịp thở của hắn cũng hoảng loạn, gương mặt điển trai bớt đi nét trầm ổn thường ngày mà thay vào đó là nét nóng nảy! Kiếp trước cô cũng chưa thấy nét mặt bất thường này, thật đáng sợ!!! Thật kinh tởm!!!

Vật to lớn của hắn phía dưới càng ngày càng cứng, càng ngày càng nóng, như muốn đâm thủng cái bụng mỡ của cô!

-Hu hu... Em không ghét anh nữa! Em xin lỗi!!! Anh tha cho em lần này đi... Hức hức...

Càng ngày tiếng van xin của Lạc Mẫn càng lớn, cô la gần như khàn cả cổ!

Trong lúc này cô chỉ biết nói vậy thôi, mong hắn nhanh chóng bỏ qua cho cô!

Hắn vẫn tiếp tục cạ quanh nơi nữ tính, tâm tình giận dữ ban nãy bị tiếng nói ngọt ngào cùng hình ảnh bắt mắt này làm cho giảm xuống không ít đi!

Vốn dĩ hắn cũng chưa muốn "làm" cô thật sự đâu! Cô vẫn còn nhỏ, còn chưa trưởng thành nếu bị như vậy, cơ thể thật sự sẽ chịu nhiều tổn hại! Hắn chủ yếu chỉ muốn hù dọa cô một trận cho thỏa lòng thôi, cho cô biết trong mối quan hệ này ai mới là người chủ động! Nhìn cô nằm dưới thân hắn, nói vài lời ngọt ngào, thật sự là muốn mạng người mà!

Nhưng đùa chưa đủ! Ai bảo cô dám định làm lơ hắn cả tuần rồi, còn định to gan định cắt đứt quan hệ với hắn cơ đấy! Hắn phải dạy cho cô vợ nhỏ nhất gan này một bài học mới được!

-Không phải em định kiện tôi sao, tôi cho em bằng chứng.

Nghe hắn nói như vậy Lạc Mẫn lắc đầu nguầy nguậy! Cô sợ hắn lại làm chuyện điên cuồng gì! Giọng chỉ còn biết nhẹ nhàng năn nỉ hắn thả mình ra, nhưng Nguyễn Trọng Nam làm lơ mọi thứ, đưa tay với lấy chiếc điện thoại cảm ứng trên đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chụp ảnh

Nguyễn Trọng Nam dùng cánh tay dứt khoát tách hai cái đùi to trắng mịn đang cố khép lại kia của Lạc Mẫn rồi bấm máy liên tục vào nơi kín đáo, bàn tay xấu xa còn vén chiếc quần nhỏ trắng tinh khiết để chụp nơi mềm mại nhất của Lạc Mẫn.

Lạc Mẫn xấu hổ vô cùng, cái đùi cố gắng khép chặt lại nhưng không chống lại nổi sức hắn, chỉ biết cố gắng vùng tay che đi nơi tư mật. Cô yếu ớt nói:

-Tha... Tha cho em đi. Em không dám... Em không dám nói dối nữa... Hu hu!

Chụp cô từ mọi góc cạnh, làm nước mắt trên mặt Lạc Mẫn thi nhau chảy dài xuống. Cánh tay trắng do gầy dựa quá mức mà sưng da rướm máu.

Hắn cười mỉa.

Đến giờ em mới biết sợ sao, Lạc Mẫn?!

Hắn bỗng làm giọng như nhớ ra chuyện gì, cười nhếch môi nói:

-Tý nữa thì quên, để tiện cho em kiện tôi, thì tôi nên có mặt trong mấy bức ảnh này chứ, đúng không?!

-Không!!!... Đừng mà!

Nói rồi, hắn lập tức cúi người xuống, cắn một cái rõ đau trên ngực Lạc Mẫn rồi dùng điện thoại chụp lại, còn đưa cho Lạc Mẫn xem

Lạc Mẫn lúc này đã biết thế nào là cảm thú! Người đàn ông trước mắt cô này chính xác là cảm thú! Là kẻ tiểu nhân đề tiện vô liêm sỉ! Nói chụp hắn nhưng chính xác chỉ thấy mái tóc đàn ông. Gương mặt hắn mờ mờ ảo ảo, cô mà xách đi kiện có nước chỉ có mình cô thiệt thòi!

Kiếp trước rõ ràng là cô chưa hiểu hết hắn mà! Lúc này có khóc có năn nỉ thế nào hắn vẫn không chút buông tha cho cô.

Sau khi chụp hàng loạt hình biến thái kia xong, hắn mới chậm chạp gỡ bỏ trói buộc ở tay Lạc Mẫn.

Theo bản năng Lạc Mẫn vừa thoát được liền bò bò chạy xuống góc giường, bò được xuống dưới gầm giường nhưng bị Nguyễn Trọng Nam nắm lấy cổ chân, cười tà nị rồi lôi cô ra. Nguyễn Trọng Nam đề lên từ phía sau của cô, toàn bộ cơ thể cứng rắn của hắn cứ liên tục cọ qua cọ lại làm cho cô khóc càng ngày cảm thấm hơn! Nhưng hắn vẫn cười đề tiện:

-Thì ra em thích tư thế này?! Thật hoang dã, trùng hợp tôi cũng thích a.

-Không! Em không có! Em không có mà! Hu hu!

Hắn xoay gương mặt lem lem nước mắt của Lạc Mẫn lại, nhìn cô khóc hắn không động mà quay xuống nếm thử vị nước mắt cô.

Mặn! Mặn chết! Làm lòng hắn ần ần đau. ...

“Em hứa không đi gặp Trương Ngũ nữa!... Hức... Hức...”, “Em... Em thích anh nhất! Đừng mà...Hu hu! ... Đừng chạm... Đừng!!! Đừng đụng nơi đó!!! Ah...”. Hắn biết cô chỉ quá sợ mà hứa thôi, sợ hắn thật sự đâm xuyên qua người cô, ép cô không có đường lui.

Nhưng chẳng hiểu sao bây giờ chỉ cần nghe giọng nói của cô, nhỏ nhỏ lại ôm tai như chú mèo con nhỏ thì dù chuyện gì hắn cũng sẽ nghĩ cho cô cả! Hắn chỉ sợ tương lai càng lớn tuổi càng yêu chết cái điệu bộ đáng yêu đầy của cô gái nằm dưới thân này thôi!

Nhìn cô khóc lóc thảm thiết, ai nói hắn không đau không xót! Nhưng đành cứng rắn để cho cô sau này không dám vứt bỏ hắn thôi! Nhìn lên cổ tay ai sưng đỏ, hắn không động lòng mà đã đưa tay ra gỡ bỏ lúc nào chẳng hay.

Ai dè chú thỏ mập nhất gan này lại tìm đường bỏ chạy cơ đấy! Để hắn bắt được rồi!

Nhìn đôi môi thỏ hồng hồng, Nguyễn Trọng Nam cúi người hôn xuống. Nụ hôn không cuồng dã như hôm trước mà là nhẹ nhàng, là quán quýt là say mê. Hắn chỉ dùng lưỡi viền quanh khoé môi Lạc Mẫn rồi sau đó ấn nhẹ vào bờ môi căng mọng đang định thốt ra lời nào đó. Sau đó khẽ khàng buông Lạc Mẫn ra, liếm quanh môi mình, rồi chăm chăm nhìn vào gương mặt vương lệ kia. Nhìn không được mà đưa tay vuốt lại mái tóc rối tung của cô.

Hắn nói bằng cái giọng trầm khàn thường ngày, nhưng trong đầu Lạc Mẫn lúc này giọng hắn chẳng khác gì quỷ dữ:

-Em ngoan, tôi hôm nay không đi vào em! Nhưng em cũng phải giúp tôi ra chứ! Tôi khó chịu lắm... Ah...

“Không đi vào! Không đi vào!”. Đến khi Lạc Mẫn tiêu hóa được những từ này thì cảm thấy có một đôi tay to lớn đang ép mình lại!

Đến khi trên hai cánh móng cẳng tròn của ai xuất hiện những dòng dịch trắng sữa hắn mới thỏa mãn gầm lên, nằm úp sấp trên người cô đôi phút, rồi mới xoay người đứng dậy lấy khăn giấy lau sạch sẽ cho cô bé nằm thờ hồng hộc, chỉ nằm thút thít kia thôi!

Hắn nhìn cô lạnh lùng phun ra từng chữ:

-Em còn nằm đây thử thách xem tôi dám đụng em không à?!

Lạc Mẫn nghe vậy liền bật dậy, vội lôi đồng quần áo lộn xộn che kín thân mình rồi quay sang nói với hắn:

-Thầy...Ra đi! Em muốn thay đồ... Hức Hức!

Hắn chỉ “hừ” rồi quay lưng ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại!

Đối với Lạc Mẫn lúc này, thức ăn có ngon đến cách mấy cũng nuốt không vô. Nhưng quay sang người đàn ông ngồi đối diện, cô bỗng nhớ hành động điên cuồng ban nãy của hắn! Bản thân cô không biết từ đây làm sao để đối diện hắn!

Còn hắn đích thị là một tên gian xảo! Ban nãy trong phòng cô chỉ sợ hắn thật sự cưỡng đoạt cô!

Quay phắt lưng đi hắn lại là người đàn ông tao nhã, lịch sự. Còn từ tốn mà gấp cho cô miếng thịt chiên đượm mỡ hay là cắt cho cô một khoanh khổ qua dòn thịt. Nhưng hầu như gương mặt vợ anh đều không vui hết!

Nói chung hắn biết hành động ban nãy với cô bé mới lớn như Lạc Mẫn là kích động nặng nề! Nhưng ai bảo cô cứ luôn miệng nói không thích hắn! Hắn thật sự chỉ muốn hù dọa cô thôi, nhưng giờ thỏa mãn rồi, tự thấy cần phải cho cô ăn cái đã.

Bây giờ nắm đồng hình đó trong tay thì với tính cách nhát gan của Lạc Mẫn sẽ có chạy đằng trời!

Cô từ lúc bước ra phòng ăn thì chỉ biết cúi gằm mặt xuống! Com hắn cũng xúc, thức ăn cũng gấp, nhưng cô hồn vía như bay đi!

Đã vậy còn hời hợt đến mức cầm đôi đũa cũng đánh rơi!

Hắn liền đứng dậy định lấy cho cô chiếc đũa khác.

Ai ngờ Lạc Mẫn tưởng hắn muốn vươn đến đụng đến người, cô vội vàng đứng phắt dậy, còn ôm chặt ngực mình, đôi mắt to đỏ hồng sục sùi nhìn về phía Nguyễn Trọng Nam.

Nhìn cô như vậy tuy hắn thấy rất đáng yêu, nhưng không đành lòng nhìn trống ngực cô già liên hồi đành cười cười nói với dáng vẻ nhân nhượng nhất có thể:

-Em ngồi xuống ăn com đi.

Có chết cô cũng không quên lời trong lúc hoảng sợ, sợ hắn xâm phạm, sợ hắn tung hình đó lên mạng! Hắn không sợ nhưng cô sợ!!! Hắn còn dám chụp cả gương mặt lúc... lúc... Hu hu! Đúng là đồ dâm đảng, xấu xa mà!

Thấy trong mắt cô toàn hoang mang, hoảng loạn, còn gương mặt thì đỏ hồng, hắn cũng thờ dài!

Bèn đứng dậy kéo tay cô, cô run run nhưng không dám đẩy ra như trước nữa.

-Em ngồi ăn đi! Tôi hứa, sẽ không đụng em nữa!

Vài năm nữa thôi, hắn sẽ cho cô biết thế nào là chân chính “đụng”! Nhưng bây giờ tuy hù nhưng cô đã sợ như vậy. Đúng là cô nàng nhát gan! Hèn gì kiếp trước bị hết người này đến người khác ức hiếp! Nhưng kiếp này hắn xác định đừng ai hồng chạm vào viên cầu nhỏ mềm mềm, mịn mịn này của hắn. Và đương nhiên, chỉ có hắn có cái đặc quyền ức hiếp cô đi, vì hắn sẽ là người đàn ông duy nhất của cô. Và cô cũng vậy, người phụ nữ cuối cùng của hắn!

Rốt cuộc hắn lôi kéo được Lạc Mẫn lên ghế, nhưng com thì cô cứ không chịu cho lên miệng!

Hắn nhìn Lạc Mẫn rồi nở nụ cười quái dị, sau đó lôi chiếc điện thoại ban nãy ra, lướt vài cái rồi nói:

-Bác Lạc à, hôm nay cháu và Lạc Mẫn đã xảy ra quan hệ! Cháu muốn cô ấy dọn đến nhà cháu! Tương lai cháu sẽ cưới cô ấy!... Dạ! Được!

Hồn vía Lạc Mẫn lúc này như trở về thể xác. Bàn chân không do dự mà chạy qua phía hắn, không nói không rằng mà giật chiếc điện thoại của hắn, nhưng thất bại. Đôi mắt đỏ lự chực chờ khóc tiếp!

Giọng cô nghẹn ngào đứt quãng:

-Sao thầy ác vậy?! Em có làm gì sai đâu?! Em rõ ràng đã không trêu chọc gì thầy mà!!! Sao thầy có thể nói thế với cha dượng em!!! Ông ấy sẽ đánh em chết!!! Sao thầy ác vậy!!!

Không biết dừng khí đâu mà cô nhào tới giật tiếp, còn đánh hắn lia lịa.

Thấy cô có chút phản ứng lại hắn mới cười khê, quơ quơ chiếc điện thoại trước mặt cô!

Trông không?!

Đầu óc Lạc Mẫn lập tức hoạt động! Hắn lại gạt cô!!

Thấy cô dờ khóc dờ cười như vậy, hắn cũng chỉ biết cười.

Lần đầu Lạc Mẫn thấy hắn cười tươi! Nói thật gỡ bỏ lớp mác lạnh lùng, khoác lên mình chiếc áo sơ mi trắng tinh, phối cùng quần tây đen, trông hắn chẳng khác gì nam sinh trung học phổ thông như cô!

Hắn cười tươi, gò má lộ ra đồng điệu lúc ẩn lúc hiện, tiếng cười giòn tan làm cho Lạc Mẫn tý nữa thì quên người đàn ông trước mắt này đề tiện đến mức nào!

Nhưng nụ cười này bây giờ chẳng khác nào ác quỷ! Cô thu lại ánh mắt, ngồi lại bàn ăn, nhưng tâm để ăn cơm thì dường như không có. Nhìn cô vậy hắn cũng không định cứng rắn ép buộc nữa!

Dường như nhớ ra cái gì Nguyễn Trọng Nam loay hoay vào trong, mở ti vi lớn lên. Màn hình bật lên tiếng nhạc vui tươi:

“Bạn thân ơi vui quá là vui, bao ước mơ cùng túi thần kỳ...”

Doreamon!!!

Lạc Mẫn vô thức quay sang màn hình, quả nhiên là chú mèo máy cô yêu thích vô cùng! Ước mơ của cô là có một gấu bông hình Doreamon đó! Cô thích lắm cơ!!!

Nhưng ... sao dừng rồi!

Quay sang hung thần đang cầm điều chỉnh, Lạc Mẫn chỉ biết cúi đầu buồn bã nhìn bát cơm.

Bỗng ti vi lại tiếp tục bật lên.

Nguyễn Trọng Nam nói vẫn cái giọng lạnh nhạt:

-Em ăn cơm thì coi! Còn không thì tắt!

Do nhà cô có một cái ti vi, thêm nữa là đặt dưới phòng khách. Cha dựng cô không xem thì cũng Lạc Hy xem. Lạc Mẫn cô thì làm gì có laptop mà xem, nhưng lúc chiếu ban chiều thì cô còn đi học mà! Nhưng cô rất thích đó!

Dường như trước mắt chỉ còn có chú mèo máy đáng yêu, đôi môi nhỏ không trả lời, nhưng cánh tay mập mạp đã cầm đũa đút thức ăn vào miệng rồi!

Thà rằng quay mình vào màn hình, xem nhân vật mình yêu thích, thu lại trong không gian bé chỉ có cô cùng chiếc ti vi đi! Vì dù sao cô cũng rất sợ, rất sợ phải đối mặt với người đàn ông này! Hắn ta biết hết về cô, có đủ khả năng khống chế mọi thứ của cô, chỉ có cô là không biết gì về hắn hết... Không hề biết...

Thật sự ra đây là chiêu cuối của hắn! Nếu Lạc Mẫn không ăn chắc Nguyễn Trọng Nam hắn chỉ biết ngồi xuống rồi từ từ đổ dành thôi!

Hắn biết được điều này qua những vật dụng mà Lạc Mẫn sử dụng. Toàn là hình chú mèo máy này, lúc trước cũng vậy, căn phòng cô chuẩn bị cho đứa con của hai người cũng toàn là màu xanh biển đẹp mắt cùng với nhân vật hoạt hình này...

Nhớ lại nhiều chuyện lúc trước, hắn cũng tự biết bản thân đã nợ người con gái nhỏ này rất nhiều! Nhưng tại sao hắn làm gì cô cũng né, cũng tránh, cũng luôn miệng kêu “không thích” còn thẳng tay quăng đồ hắn tặng nữa! Nên hôm nay là cô ép! Đúng!! Hắn không có lỗi!

Dường như lặp lại điều đó cảm giác tội lỗi mới từ từ nhỏ đi trong Nguyễn Trọng Nam.

Nhưng cánh tay mập mạp giờ lên hiện rõ lần do bị trói cùng gãy dựa mà đồ ung, còn có những chỗ thấy kỹ sẽ có chảy máu, đôi mắt to hướng về ti vi, cái miệng nhỏ đang ăn còn không ngừng chồm chồm nuốt thức ăn...

Hắn tự giác mà vào phòng lôi ra một tuýp kem mờ, chờ cô ăn xong sẽ thoa cho cô rồi mới đưa Lạc Mẫn về nhà.

—

Ban đêm, Lạc Hy đi xuống nhà vệ sinh thì thấy đèn vẫn sáng.

Gõ cửa thì chỉ nghe tiếng nước cùng tiếng nói khàn khàn của Lạc Mẫn:

-Chị đây... từ từ chị ra!

Lạc Mẫn vừa bước ra quả thật hù Lạc Hy không nhỏ đi!

Cả gương mặt mập mạp toàn nước, chẳng phân biệt được nước mắt hay nước tắm. Còn đôi mắt to nay càng to hơn do sưng đỏ lù, chiếc mũi khịt khịt đỏ lị như vừa khóc xong, đôi môi cũng vừa đỏ vừa sưng! Còn quần áo ngủ hoạt hình thì lộn xộn, mặc dù trong ánh đèn mờ mờ Lạc Hy còn thấy vậy... Đầu cổ thì bù xù, trông rất dọa người trong đêm tối.

Lạc Hy cũng phải nuốt nước bọt, rồi nói nhanh với Lạc Mẫn:

-Chị nhìn ghê lắm đó, thôi em không xài nhà tắm nữa đâu!

Nói rồi như sợ nhìn cô nữa mà bỏ chạy lên lầu.

Lạc Mẫn cũng tắt đèn rồi bước từng bước âm thầm trở về phòng.

Về tới phòng cô mở cửa sổ ra cho gió khuya thổi lạnh cả người. Cô còn muốn thổi luôn cả những dơ bẩn của bản thân đi. Nhìn lại lần tay hắt đỏ, cô lại tiếp tục rơi nước mắt...

Nguyễn Trọng Nam, tại sao anh năm lần bảy lượt cứ xông vào cuộc sống của tôi!

Kiếp trước hẳn không cho cô dù là một ánh mắt tốt, còn bây giờ cô đã rời xa hẳn thì hẳn lại nhất quyết không tha!

Nhớ lại trước khi cô vào nhà hẳn còn kinh tâm nhắc nhở cô đừng quên những gì đã hứa.

Tại sao?! Tại sao chứ?! Cô và Trương Ngũ mới vừa bắt đầu không lẽ lại phải chịu kết thúc dưới bàn tay ác ma của hẳn sao?! Cô không cam tâm! Thật sự không cam tâm mà...

Hắt xì! Hắt xì!

Lúc này nhìn kỹ vào điện thoại mới thấy hai cuộc gọi nhớ kèm theo là hai tin nhắn.

Một tin nhắn: “Có chuyện gì vậy Mẫn? Có thể nói cho tôi nghe không?”

Trương Ngũ... Cậu đừng tốt với tôi như vậy nữa... Tôi là đứa nhát gan, một đứa hèn yếu, sợ mình sẽ không xứng với cậu đâu!

Tin nhắn còn lại là của một số máy lạ đối với điện thoại nhưng vô cùng quen thuộc với cô – Lạc Mẫn vì nó là số máy của Nguyễn Trọng Nam!!

Bàn tay Lạc Mẫn run run nhấn vào nút “Xem” thì dòng chữ ngắn gọn hiện ra: “Ngũ ngon, Mẫn!”

Lạc Mẫn thẳng tay quăng cái điện thoại vào một góc!

Đồ khốn nạn! Làm sao tôi ngủ ngon! Làm sao tôi không mơ về anh được!

Nhưng không phải là mộng đẹp mà là ác mộng, những cơn ác mộng luôn thống trị bởi người đàn ông đáng sợ đó...

Cảnh ban chiều cùng những tấm hình khốn kiếp đó cũng là cơn ác mộng kinh khủng đối với một người nhát gan như Lạc Mẫn rồi.

Đôi mắt sưng đỏ dần dần nặng trĩu, chìm vào giấc ngủ nhưng tấm chăn còn chưa đắp lên nên cả thân người co vào một góc giường, gương mặt còn lấm tấm hai hàng nước chưa kịp khô.

Cô mong bình minh ngày mai đừng tới, cô sợ lắm... Sợ phải đối mặt với Nguyễn Trọng Nam, sợ sẽ phải xa Tiểu Ngũ cũng như những ngày tháng yên bình hơn nửa năm qua... Cô sợ lắm mà...

Không lẽ ông trời không thương cô sao?! Tại sao cho cô sống lại, còn cho cô không thoát khỏi vết xe đổ, là quen biết Nguyễn Trọng Nam, tại sao?! Tại sao chứ?! Cô đã ngoan lắm mà! Đã phấn đấu lắm mà...

Dường như sự sợ hãi đó đã đem cô gái nhỏ chìm vào trong màn đêm, rồi lặng dần vào giấc ngủ yên tĩnh từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Xin lỗi

Ngày hôm sau Lạc Mẫn đồ bệnh. Sốt cao vô cùng! Mẹ cô phải viết sẵn đơn để chuẩn bị cho hôm đi học lại nộp vào trường.

Mẹ đem cháo cùng sữa lên cho Lạc Mẫn, rồi dặn cô ở nhà một mình tý! Vì bà phải đi siêu thị, Lạc Hy thì đi học, còn Lạc Thổ Trọng thì đi bàn việc làm ăn gì với người ta một tý.

Lạc Mẫn bỗng nhớ đến những lời Nguyễn Trọng Nam nói, giới thiệu mới làm ăn?! Cô thật sự càng ngày càng không hiểu chuyện gì nữa... Nhưng sao thâm tâm cô lại cảm thấy có điều bất an vậy chứ?!

Bỗng dưới nhà có tiếng người kêu làm cô phải quay sang rụt rè nhìn bên hướng cửa sổ.

Là Trương Ngũ!!!

Cậu ấy tới tìm cô! Cô có nên đi xuống không?! Hay nên làm con rùa rút đầu đi! Cô đã không còn là người xứng đáng với một cậu con trai tốt như cậu nữa rồi!

Nên cô quyết định lặng thinh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, làm tâm trí Lạc Mẫn như quay cuồng. Cô thật sự không muốn mà! Cô thật sự không muốn mà!

“Lạc Mẫn!!! Lạc Mẫn!!! Cậu có nhà không?! Cô Hoa bảo có điểm thi học sinh giỏi văn đợt vừa rồi đó!”

Cuộc thi học sinh giỏi thành phố môn Văn của cô! Cơ hội cho cô có được suất học bổng...

Không nghĩ ngợi nhiều nữa! Cô muốn rời khỏi đây, muốn bay khỏi Bạch Trì hết dính dáng với Nguyễn Trọng Nam thì cô phải đi du học! Đúng! Phải như vậy mới hóa may tên điên ấy ngưng hành động điên loạn với cô! Còn ở lại đây cô thật sự không thoát khỏi hắn! Sự việc hôm qua chứng tỏ hắn không định bỏ qua đơn giản như cô nghĩ ban đầu rồi. Cô đã không muốn dính dáng gì với người đàn ông đó nữa!

Nghĩ vậy nên dường như là động lực cho Lạc Mẫn bò dậy, cố gắng bỏ mặc con khó chịu trong người mà mặc quoa loa vào bộ đồng phục. Cũng may là buổi chiều nên cô không cần mặc áo dài!

Rồi không quên cầm theo tờ đơn xin phép mẹ cô vừa ghi ban sáng chạy xuống nhà!

Vừa định dắt xe đạp ra thì cô bỗng lại nghe thấy tiếng nói của Trương Ngũ. Cậu ta còn chưa đi! Từ nãy giờ cũng gần mười lăm phút cô không trả lời rồi vậy mà cậu ấy vẫn kiên nhẫn ở lại!

Thấy Lạc Mẫn sắc mặt hồng hồng, Trương Ngũ giả mặt ghê gớm, giơ tay lên, làm vẻ giang hồ:

-Dám để ông đợi! Tôi đánh chết cậu!

Trương Ngũ vừa đặt tay vào trán Lạc Mẫn thì rút tay lại, hét lớn lên:

-Cậu điên hả, nhỏ này! Sốt vậy ở nhà đi!

Cô phui tay Trương Ngũ ra, nói:

-Cậu đi trước đi!

Trương Ngũ chỉ hừ nhẹ rồi bế phốc Lạc Mẫn lên, làm cô hét phải hét lên:

-Bỏ tôi ra!!! Người ta thấy bây giờ... Với lại...

Trương Ngũ giả bộ mặt hung dữ, rồi nói:

-Với lại cái gì?!

-Với lại người ta mặc váy đó!_ Lạc Mẫn run run đáp lại, cô sốt quá nên điên rồi sao mà nói lời xấu hổ thế này không biết!

Trương Ngũ xoay cô một vòng, rồi bỏ cô lên yên xe của mình, liếm môi nói:

-Chứ không phải heo mập cậu sợ tôi gãy xương sao?!

Thấy Lạc Mẫn vẫn rầu rĩ im lặng cậu nghiêm túc lại:

-Tôi chờ cậu đi cho, được không?! Chiều lại rước cậu về, nhìn cậu như bây giờ tôi nghĩ đi một mình không được đâu!

Bỗng không hiểu sao cô gái gương mặt sốt đỏ hừng hực này lại khóc òa lên.

Trương Ngũ à, tôi muốn xa cậu mà, tôi muốn không gặp cậu nữa, sao cậu lại tốt với tôi như vậy! Sao lại cho tôi ám áp như vậy... Tại sao chứ!? Tại sao vậy...

Nhìn cô khóc cậu nhóc chẳng hiểu gì chỉ biết dỗ dành thôi:

-Xin lỗi cậu mà, cậu không có mập, cậu là bé mủm mĩm của lòng tôi thôi, đừng khóc nữa!

Cô vẫn rung rung nước mắt.

-Chiều về tôi mua kem cho cậu ăn nha?!

Cô vẫn chực chờ khóc.

-Thôi được rồi chiều tôi sẽ lấy tiền bỏ ống mua dẫn cậu đi ăn gà rán và mua đĩa phim hoạt hình mới chịu chưa!

Rồi nhìn đôi mắt to của cô lấp lánh nước, hấn đỏ mặt quay lên xe đạp nhanh nhất có thể!

Đừng đạp! Đừng đạp nhanh vậy! Cô ấy khóc mà mày còn cảm thấy đáng yêu sao?! Biến thái thật!

Rốt cuộc thi Lạc Mẫn cũng đã sai lời hứa với Nguyễn Trọng Nam. Cô để Trương Ngũ chờ cô đến trường.

Kết quả cuộc thi năm nay cô giành giải nhì cấp thành phố, chỉ cần cô vẫn đủ điểm học sinh giỏi thì cô sẽ có thể tiếp tục đi viết bài luận giành học bổng.

Lạc Mẫn có thể nói là người mau quên đi những gì làm cô đau khổ nhất, nên có thể nói cô là người lạc quan hay là người khờ khạo!

Chỉ vì tin tốt đó mà cô cố gắng cười thật tươi, thật vui trong cả buổi chiều. Bạn bè xung quanh ai cũng chúc mừng cô, còn tặng cho cô ít bánh kẹo. Cô Thanh Hoa còn bảo cô là tấm gương của lớp, còn nhờ cả lớp tặng cô một tràng vỗ tay!

Bỗng giọng nói nơi phía cửa lớp cắt đứt mọi vui sướng của Lạc Mẫn:

-Cả lớp vui nhì!

Nguyễn Trọng Nam! Hấn đứng nơi cửa lớp, đang cười thật tươi lộ hàm răng trắng đều. Một thân tây trang chỉnh chu, chân mang giày da đen bóng, tay cầm một chiếc cặp sách giáo viên, thật hoàn toàn khác đáng về cầm thú hôm qua!

Không hiểu sao nghe giọng nói của hấn Lạc Mẫn cô chỉ biết cúi gầm mặt xuống, cô sợ, vẫn rất sợ ánh mắt hấn nhìn cô. Và nếu không làm ban nãy hấn vừa nhìn cô!

-Thầy Nam, anh đến đây có gì không?! _ Cô Thanh Hoa nhẹ nhàng hỏi.

Hấn cúi bước chân dài thong thả đứng giữa lớp, rồi nói:

-Hôm nay, thầy hiệu trưởng nhờ tôi đến để phổ biến cho các em về chuyến đi dã ngoại lần tới cho học sinh khối mười hai. Chuyến đi này là chuyến đi giải trí cho các em sau kỳ thi giữa kỳ. Lịch trình, lệ phí và cả nội quy trong chuyến đi đều trong tờ giấy này. Các em có bất kỳ thắc mắc gì thì cứ hỏi tôi, vì tôi sẽ là giáo viên chịu trách nhiệm cho các em trong chuyến tham quan này.

Hấn đưa tờ giấy lên cho cả lớp cùng nhìn.

Nguyễn Trọng Nam bình thường tuần tú đã thu hút không ít ánh mắt nữ sinh, nhưng do thái độ lạnh lùng, kiêu ngạo nên chẳng mấy ai dám nghĩ xa vời, bỗng hôm nay hấn thành giáo viên phụ trách dã ngoại. Là dịp may hiếm có đối với nhiều người.

Rồi sau đó rào bước về phía Lạc Mẫn, bạn ngồi kế bên cô mới vội lay cô, rồi đỏ mặt quay đi, làm vẻ không chú ý:

-Thầy Nam đi về phía cậu kia, Lạc Mẫn!

-Em ra ngoài với tôi tí, được không?! Tôi sẽ giao cho em đủ số lượng giấy tham gia phát cho các bạn về tham khảo ý kiến phụ huynh.

Giọng nói nhàn nhạt của hấn làm cho Lạc Mẫn phát run.

Không ít đôi mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Lạc Mẫn, nhưng cô không cần!

Cô ngược mắt nhìn lên, muốn hỏi không thể giao cho cô ở trong lớp luôn sao?! Cô không muốn gặp hấn, tránh được giờ nào hay giờ đó! Cô sợ ở chung với hấn, vì cô không biết người đàn ông “đứng đắn” trước mắt này sẽ lại làm điều gì kinh khủng với cô!

Dường như hiểu những gì cô định hỏi, hấn cười tươi rồi nhìn về phía cô giáo chủ nhiệm của lớp:

-Cô không ngại tôi mượn Lạc Mẫn chút chứ?!

Thanh Hoa chỉ ập ứng rồi cười e lệ:

-Không đâu! Thầy có gì cần giúp đỡ thì lớp chúng em rất sẵn lòng.

Câu nói đã quyết định mọi thứ, với một học sinh ngoan như Lạc Mẫn thì hoàn toàn không có chuyện cãi lời giáo viên chủ nhiệm.

Ra ngoài cũng chỉ là ra trước cửa lớp thôi. Nguyễn Trọng Nam móc trong cặp ra một sấp giấy A4, nhưng trên mặt giấy là...

Là hình cô!!! Nhưng không phải là nấy tấm hình hôm bữa sao?! Tấm trên xấp giấy này là tấm cô đang khóc, đôi mắt to chực chờ van xin một điều gì, một điều chỉ bản thân cô mới biết...

Mặt Lạc Mẫn thì trắng tái, môi run run, còn hấn thì gương mặt vẫn bình thản vô cùng:

-À, tôi nhầm! Đây mới là giấy tham quan!

Hắn nhẹ nhàng đem cất đồng hình đó vào cặp, rồi đưa ra xấp giấy tham quan.

Lạc Mẫn run run cầm lấy.

Nguyễn Trọng Nam vẫn đáng vẻ ung dung, cứ như kẻ vừa làm trò đe dọa kia không phải hắn vậy!

-Chiều nay, tôi đưa em về.

Cô chỉ cúi đầu xuống ngăn cho giọt nước mắt không chảy ra! Cô có thể nói không hay sao?! Ban nãy là chiến hậu thư hắn đưa ra rồi, nhắc nhở cô hôm qua không phải là mơ, nhắc nhở cô không làm theo vậy đồng hình nhục nhã đó biết đâu sẽ bay tán loạn trong ngôi trường này! Vậy đừng nói là du học, cho dù là cô muốn bước vào ngôi trường chuyên này lần nữa, e là cánh cửa này cũng không mở cho cô.

Hắn đi xa rồi cô mới ngẩng mặt lên, giọt lệ từ từ lăn dài...

Không lẽ sống lại nhưng vòng quay số phận lại không cho cô thoát khỏi hắn!

Bước vào lớp nhưng hồn Lạc Mẫn cũng chỉ quanh quẩn bên tai là tiếng Trình Anh về buổi học của lớp học thêm, còn trên bảng là tiếng cô Thanh Hoa đang chia sẻ về kỳ thi sắp tới, tiếng uy hiếp của Nguyễn Trọng Nam cứ lảng vảng bên tai, tiếng hứa đưa cô về của Tiểu Ngũ cùng những câu nói đùa rằng cô béo, cô mập... Đối với Lạc Mẫn mọi âm thanh dường như trở thành kinh khủng! Cô đau đầu quá! Chóng mặt quá!

Cuối cùng tâm trạng mệt mỏi của Lạc Mẫn cũng kết thúc, vì buổi học đã kết thúc, mọi người đã về. Cô còn tranh thủ bảo Trình Anh không cần đợi để có thể yên tĩnh một tý. Còn Trương Ngũ chắc vẫn đang đợi cô!

Đang kiểm tra lại khâu trực nhật, vớ tay đóng cái cửa sổ cho kín lại, bỗng có một bàn tay giúp cô đóng lại rồi. Thật nhẹ nhàng!

Mà không... Bàn tay này, của ai?!

Cái ôm từ phía sau cùng hơi thở nhàn nhạt mùi hương bạc hà quyện với hương nước hoa nhẹ này đã cho cô biết đó là ai!!!

Nguyễn Trọng Nam, hấn điên sao?! Đây là ở trong trường mà!

Sợ quá! Lạc Mẫn quay lại nhìn về phía cửa thì mới hay người đàn ông này đã “tốt bụng” giúp cô đóng lại rồi.

Giờ trong phòng học này chỉ còn lại cô và hắn, còn với thêm những ánh đèn sáng xung quanh nữa.

Hắn bước một bước, Lạc Mẫn lui một bước. Cô chỉ biết mình sợ ánh mắt của hắn, sợ cách hắn nhìn, sợ cái cử chỉ lạnh lùng, ít nói của hắn... Cô không muốn đối mặt!

-Em học giỏi thế, không định chúc mừng cùng tôi sao?!

Cô lặng thinh, cúi đầu nhìn xuống cái bóng của hai người. Bóng của hắn luôn to lớn, trải dài như vậy. Còn cô chỉ được cái to thôi, chứ luôn luôn nhỏ bé, luôn luôn nhút nhát như vậy.

Bỗng những tấm hình ám ảnh cô bay đầy xuống nền gạch. Bao trùm lên cả chiếc bóng bé nhỏ của cô. Cũng bao trùm cả tâm trạng của cô lúc này là sợ hãi, là lo lắng! Hắn điên sao?! Hắn muốn đùa chết cô sao?!

Cô ngước mắt lên nhìn hắn, hắn chỉ lạnh lùng nhìn cô, vung cánh tay còn lại, sắp hình bay lung tung.

Lạc Mẫn không biết nói gì cả, cô chỉ cúi người xuống nhặt. Nhặt hết tấm này nhặt đến tấm khác, nhưng sao chúng nó nhiều quá, sao hình ảnh cô đêm hôm đó lại nhìn vào như tự nguyện vậy, sao chúng lại bay lung tung vậy?! Nhặt rồi nước mắt cô cũng theo những tấm hình nhặt được trong tay mà lăn càng ngày càng nhiều, nhuộm ướt cả gương mặt!

Kết!

Cửa sổ mở!

Nguyễn Trọng Nam nhìn cô lạnh lùng cười, rồi bàn tay toan thả lỏng những tấm ảnh đó...

-Không!!! _ Tiếng lòng cùng tiếng nói của cô dường như hòa cùng một nhịp!

Cô nhào qua ôm cánh tay Nguyễn Trọng Nam lại, cánh tay thật rắn chắc, thật mạnh khỏe, nhưng tại sao nó lại không dùng để bảo vệ một người nào cả, mà lại dùng để uy hiếp người khác! Mà tại sao lại là cô lại là kẻ đen đuôi đó chứ! Cả hai đời đều dính với tên điên này không thôi!!!

Nguyễn Trọng Nam nhìn cô, thấy gương mặt cô ướt đầm nước mắt, bỗng chột nhắm mắt lại, dường như làm vậy hấn mới đủ can đảm nói:

-Ôm tôi.

Cô run run qua ôm hấn chặt lấy hấn. Nước mắt vẫn rơi nhưng một phần đã thấm vào bộ áo vest đắt tiền, lời nói rớt cuộc cũng thót:

-Đừng thả xuống mà!!! Tôi còn muốn đi học... Làm thế, tôi chết mất!

Bao nhiêu tiếng nấc đều nghẹn lại nơi đáy họng, Lạc Mẫn rung rung ngược lên nhìn hấn. Rớt cuộc Nguyễn Trọng Nam thật sự thu tay lại, đôi mắt nâu nhìn vào Lạc Mẫn:

-Cảm giác của em bây giờ là cảm giác của lòng tôi lúc này. Không nắm được, hoàn toàn không nắm được.

Bàn tay hấn thả nhẹ những tấm hình đó xuống đất, lòng Lạc Mẫn lạc đi một nhịp, nhưng không phải vì hồi hộp mà là vì sợ hãi.

Cô vội buông hấn ra rồi cúi người xuống nhặt những tấm hình bị vung khắp mặt đất, nhưng bị vòng tay rắn chắc chặn lại. Một đôi giày da giẫm lên những bức hình đó, lực không nặng không nhẹ nhưng đủ để cô không nhấc lên được!

Rớt cuộc Lạc Mẫn cũng hết bình tĩnh nổi, cô quay người sang, gào khóc, hai tay nhỏ đẩy hấn ra:

-Tại sao?! Tại sao?! Tại sao?! Tôi trêu chọc gì thầy?! Tại sao thầy cứ nhắm vào tôi mà làm những trò đê tiện này chứ?!?! Tại sao không thể buông tha cho tôi chứ?!

Hấn ôm chặt cô lại, lạnh nhạt nói:

-Tại vì em không giữ lời hứa, tại vì em chưa chia tay thằng họ Trương kia! Hay em muốn nó cũng sẽ giống em, sẽ bị tôi đùa bỡn trong tay. Tôi nói gì với em ngày chủ nhật em quên rồi sao?! Em càng nghĩ việc trốn tránh thì chuyện đê tiện hơn tôi cũng không ngại làm đâu...Tôi buông tha cho em, còn tôi, ai sẽ buông tha tôi đây?!

Câu cuối hấn rất lâu rất lâu sau mới nói được, còn nói nhỏ vô cùng, nhưng khoảng cách gần Lạc Mẫn cũng nghe được?!

Buông tha gì?! Hấn càng nói cô càng không hiểu, cô đang sốt hay hấn đang bệnh đây?!

Cô ngược mắt lên nhìn hấn, gương mặt đỏ bừng, cả cơ thể thì nóng hổi, nhưng đôi mắt to đỏ giờ không long lanh lệ đổ nữa mà thay vào đó là oán hận, là thù ghét!

Cô không còn gì để nói với tên khốn này nữa rồi! Cô cũng chẳng muốn hại ai nữa, đến cả bản thân mình, tương lai mình cô còn đang nghĩ cách giành lấy thì làm gì có tư cách mà thích ai cơ chứ.

Tiếng điện thoại nơi cặp xách làm phá vỡ không khí lạnh lẽo này.

Nguyễn Trọng Nam thật sự buông cô ra, Lạc Mẫn liền không nghĩ gì vội chạy đi, bỏ lại cho hấn cảm giác trống rỗng.

-Cậu ra chưa?! Cần tôi lên rước không?!

Giọng nói của “Đồ ngốc” vừa vang lên thì cô cảm nhận được hơi thở của người đàn ông liền phả vào cổ cô, hấn thì thào vào một bên tai cô:

-Ngũ của em ngây thơ vậy, chắc không biết tôi đang làm gì em đâu?!

Nguyễn Trọng Nam càng sấn người lên trên cơ thể trắng mịn nhưng nóng rẫy này, bàn tay chu du trên cơ thể tròn trịa. Một tay giữ cánh tay nộn thịt đang đẩy bờ ngực rắn chắc của hấn ra, một tay thật sự tự do khám phá nơi vấy nữ sinh kia.

Thấy Lạc Mẫn lâu không trả lời, chỉ có tiếng thút thít như sắp khóc, Trương Ngũ bên kia đầu dây có vẻ gấp gáp:

-Cậu ở đâu?! Sao lại thờ nặng nề vậy?! Tôi lên rước cậu được không?! Nói tôi biết đi, Lạc Mẫn?!?! Ở trên lớp phải không?!

Cô khóc không ra nước mắt, nói gì đây?! Kêu cậu ấy lên xem đồng hình khỏa thân cô rải lung tung khắp lớp sao?! Kêu cậu ấy lên nhìn cô bị thầy giáo mình xâm hại sao?! Mà bản thân vô lực chống cự sao?! Vì bản thân không quyền không thế, cha dượng không thương, mẹ cô thì nhu nhược.

-Phải ở trên lớp không?! Nhỏ mập ngốc... Tút! Tút!

Cô đau lòng bấm vào nút đỏ bàn phím!

Xin lỗi, Tiểu Ngũ! Tôi xin lỗi cậu... Xin lỗi cậu nhiều lắm... Tôi chắc sẽ không cùng cậu theo đuổi giấc mơ tương lai rồi...

Cô quay sang nhìn người đàn ông tây trang chỉnh tề nhưng nhịp thở hồng hộc kia. Bàn tay hấn vội vàng kéo xuống làn váy nữ sinh của cô vừa bị xốc cao lên! Cô cũng không ngờ cái thân toàn thịt với thịt này mà làm gì hấn cứ như hổ đói sói lang thế kia. Lúc trước rõ ràng nhìn hấn còn lười nhìn chứ huống gì là đụng!

Quả nhiên cô buông điện thoại ra, hần liền buông cô ra, chỉ luyến tiếc vuốt lại mái tóc cô, ánh mắt dịu dàng khó hiểu. Rồi hôn vào gò má cao vút kia, nhẹ nhàng liếm hết nước mắt trên gò má bầu bình, nói khẽ:

-Em ngoan lắm!

Cô rút thân mình, ôm điện thoại vào người, nhìn hần rồi nhìn trên sàn có một ít hình còn vương vãi, bèn toan bò xuống lượm lại. Dường như biết ý định của cô hần nhanh hơn một bước, cầm hết đồng hình lại, dùng chiếc hộp lửa trong túi quần đốt tất cả. Xong tro tàn còn đem quăng vào bịch rác của lớp.

Ánh mắt Lạc Mẫn không ngừng ngạc nhiên, dường như hiểu cô nghĩ điều gì hần vội ôm cô vào lòng:

-Em nhìn đồng hình đó đi, nếu em ngoan ngoãn chấp nhận tôi! Đồng hình đó cũng sẽ như vậy, sẽ biến mất không một dấu vết gì cả, và dĩ nhiên thằng nhóc họ Trương kia cũng tốt nghiệp êm xuôi.

Không chờ cô tiêu hóa hết những lời vừa nói, hần đã kéo sát cô lại gần rồi, gặm nhẹ vành tai nhỏ của Lạc Mẫn, cảm nhận cô đang run lên từng hồi:

-Nhưng nếu em lại lần nữa leo lên xe nó, hay là có ý gì với nó thì em đừng trách tôi! Tôi không tha cho nó đâu! Và những bức hình nếu không phải người phụ nữ của tôi, tôi không ngại tuyên truyền chúng cho mọi người cùng xem đâu!

Hần chủ yếu chỉ dọa cô thôi, chứ hình của vợ hần thì đời nào hần lại đưa cho thiên hạ xem chứ! Chỉ nghĩ đến thôi, máu nóng trong người hần đã dồn lên rồi!

Cánh tay to lớn vòng ngang vai cô siết chặt lại làm cô phải buộc miệng kêu: “Đau!”

Nguyễn Trọng Nam còn mặt dày nói tiếp:

-Chắc em cũng không muốn người đầu tiên tôi cho xem là người nhà em với những người hàng xóm xung quanh đâu nhỉ?! Hay thằng nhóc Trương Ngự đó, hở?!

Cô không muốn nghe! Tuyệt càng không muốn tưởng tượng cảnh đó! Không suy nghĩ cắn mạnh vào bả vai hần không buông. Nguyễn Trọng Nam không né, không tránh, cũng không đẩy cô ra. Chỉ đứng yên lặng chịu đau!

Chắc có lẽ đau như vậy, sâu sắc cảm nhận rằng nanh cô đang xuyên lóp vải làm tổn thương da thịt hần, hần mới cảm nhận cô đang gần mình. Mới cảm nhận được chân chính em là của anh!

Trước mắt Lạc Mẫn chỉ còn lại màu đen u tối. Những tưởng cô đã té nhào ra đất khó chịu, ai ngờ cô lại được một bàn tay to lớn ôm vào lòng. Rất ấm, rất dễ chịu, mùi hương cũng nhẹ nữa... Nhưng cô không cần... Không cần mà...

-Lạc Mẫn... Lạc Mẫn! Em tỉnh lại đi!

Nguyễn Trọng Nam thật sự bị hù đi, hần lúc này mới phát hiện ra thì ra cô vợ hần thật sự lạ! Cả người cô nóng bừng bừng, sức lực giây la cũng yếu đi so với hôm bữa. Thì ra là sốt đến phát ngất! Hần tay chân rối mù, chỉ biết ôm cô vào ngực, rồi ẵm cô lên một cách gọn gàng. Định đưa cô đi bệnh viện thì nghe tiếng cô tho thê, như cặn cả hơi: “Muốn về... nhà! Nhà... Về nhà!”

-Được. Anh sẽ đưa em về nhà! Ngoan.

Sao vợ hần lại đáng yêu thế này! Vừa cả một vòng ôm của hần, luyến thương hôn một cái vào cái trán đang nóng hổi hổi kia, rồi nhìn cô mà bước chân càng ngày càng nhanh!

Hần băng nhanh qua dãy hàng cây rồi ôm cô đặt trong xe cẩn thận, nhìn đôi mắt đang nhắm lại kia, hần lầm bầm một câu: “Xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Khó buông tay

Đeo dây an toàn cho cô ngồi vào ghế phụ, hần mới mở cửa nhanh mà nhấn mạnh chân ga chạy đi.

Qua kính chiếu hậu hần thấy sân trường còn một chiếc xe đạp dựng giữa sân, miệng lạnh lùng khẽ nhếch lên đầy ẩn ý.

Rồi quay sang nhìn Lạc Mẫn, dường như còn chưa đủ sự an tâm, hần còn vòng đưa bàn tay mập mập của cô lên môi. Khẽ hôn. Hôn lên từng móng tay nhỏ nhắn được cắt khéo léo, xinh xắn, rồi không tự chủ được mà vuron lười ra liếm láp như mèo. Rồi không biết bản thân nghĩ gì mà tự mình cười cười.

Chiếc xe thể thao xé gió chạy vào đường cao tốc.

...

Đưa Lạc Mẫn về nhà thì nhà cô tắt cả đèn, đành lục trong túi của cô tìm chìa khóa cửa, mở cửa, đưa cô vào nhà! Sợ cô thức giấc hần nhẹ nhàng gỡ bỏ giày cô mang, để vào kệ dép ngoài cửa.

Đem cô vào phòng, hần đặt cô vào trên giường, rồi sờ sờ trán cô. Nóng thật! Hần đành đích thân xuống bếp lấy một chiếc khăn bỏ vào một cái thau nhôm, để nước đá vào. Rồi cho chiếc khăn lạnh tỳ lại đặt vào cái trán rộng của cô.

-Trán cao nè! Thông minh lắm nhĩ?! Nhưng em còn thua ông xã em nhiều!

Dường như ngồi nói chuyện trước cô như vậy cũng đủ làm hần có nụ cười thanh xuân rạng rỡ.

Hần không dám ngồi lên mép giường vì sợ cái giường nhỏ xinh xinh của cô không chịu nổi sức nặng hai người đành kéo kéo chiếc quần, ngồi bệt xuống nhà. Cởi áo ngoài ra chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng, trông hần thật tao nhã, phong độ. Nhưng đáng tiếc người nên ngắm hần đã ngủ mất rồi!

Nhìn xung quanh toàn là những nhân vật hoạt hình, nhưng nhiều nhất vẫn là Doreamon. Lúc trước hần cảm thấy đúng là vợ vắn, nhưng bây giờ nghĩ lại đều thấy chúng đáng yêu như vậy, đôi khi thấy còn giống Lạc Mẫn nữa đấy!

“Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông ti họ hàng!” mà cha hần ưa nói giờ hần đã tin rồi! Còn rất tin tưởng tình yêu mình dành cho vợ. Mong cô sẽ chóng lớn, sẽ vui vẻ, dù hần biết bản thân rất ngốc! Rất thô lỗ, vì đây là lần đầu hần biết yêu! Yêu khó thật, hần thấy bản thân chỉ toàn làm cô khóc mà thôi, thì làm sao mà vui chứ...

Vuốt vuốt lại mái tóc mình, sẵn tiện sờ trán hai người, so sánh tỳ, hần mới thờ phào đoán là cô cũng chỉ là sốt nhẹ thôi. Chắc do mệt mỏi vậy thôi.

Cầm bàn tay mềm mại của Lạc Mẫn, hần đặt lên má cọ qua cọ lại, cảm giác mềm mại này làm hần thật yêu chết đi, cả trái tim như nhuộm trong mật ong, đầy hương vị ngọt ngào.

Nhìn thấy giờ này gần sáu giờ tối mà còn chưa ai về, tuy cảm thấy cái nhà này không hợp với cô nhưng hần cố dằn tâm mình mà xuống bếp.

Mở tủ lạnh ra, hần thờ dãi, quyết định nấu cho cô gái nhỏ kia ít cháo trứng.

Thật ra hần biết nấu ăn là do lúc trước. Từ lúc Lạc Mẫn mất đi, hần không còn sở thích ăn uống ở nhà hàng nữa, hần nhớ những món ăn vợ hần nấu. Mỗi lần vào bếp, hần lại nhớ cái dáng nhỏ nhỏ, mập mạp đến phát tròn của vợ với những dụng cụ hay vật liệu dùng bếp! Cả mùi dầu bếp thay cho mùi son phấn của tình nhân bên ngoài. Nếu là người khác sợ đã lánh xa nơi ưu thương đó, nhưng không hiểu lúc đó hần lại thích vào bếp. Dù là ngồi thờ người, hay ngồi nhìn xung quanh nhớ lại những kỷ niệm xưa mà tìm quên thất hần vẫn thích vào bếp. Vào để nhìn, vào để nghe, và hần còn vào để mong một ngày được nhìn thấy cô trở lại... Dù có là hồn ma bóng quế đến đời nọ hần cũng không sao. Hần sẽ vẫn sẽ không để Lạc Mẫn xuống địa ngục hay thiên đường cô đơn đâu. Hần sẽ đi cùng cô!

Nhưng hần ở khu bếp đó tròn mười năm, một cái bóng hần cũng mãi không thấy! Chỉ là càng ngày khả năng nấu ăn càng lên. Vì nhớ cô, hần chỉ biết tìm về những hương vị cô thích, cô yêu, cô hay nấu, và cả những món cô chưa nấu. Hần mong một ngày bản thân có thể nấu cho cô dùng. Rốt cuộc thì hôm nay đã có thể. Nhưng hần có nghĩ nát cũng không nghĩ được tình huống lại téo ngoe như vậy!

Suy nghĩ vắn vợ cũng đã đến lúc nồi cháo chín, vội múc ra cái chén, đem lên trên phòng. Lại tiếp tục suy nghĩ, cô ăn cháo hần cần uống nước đi. Rồi lại mò xuống bếp tìm cốc nước bung lên cho cô.

Nhìn cô ngủ say, hần lại tiếp tục thay những khăn vào đá, thử đủ độ lạnh rồi đưa lên trán cô.

Bỗng có tiếng nói vọng xuống từ dưới nhà:

-Ai ở nhà vậy, Lạc Mẫn hà con?!

Tiếng phụ nữ, mẹ Lạc Mẫn đi!

Hần vội vàng lấy tờ giấy tham quan để trên bàn học của cô, còn ghi vội vào tờ giấy sticker hoạt hình gần đó dán lên nhờ chiếc đèn bàn.

Trước khi đi lưu luyến không thôi, một tay lấy áo khoác ngoài, một tay đắp chăn lại cho cô, còn không quên mở cửa sổ nhưng bỏ rèm ra cho thoáng khí. Hần tự nhủ trong lòng không lâu nữa sẽ đưa cô thoát khỏi căn nhà này! Càng sớm càng tốt!!!

...

Bước xuống lầu quả nhiên là mẹ Mẫn, hần vội giải thích vài thứ, rồi cười lịch sự xin phép về trước. Trước khi còn nói với mẹ cô ấy rằng nên cho cô ấy ít thuốc giảm sốt, cháo hần nấu hãy cho cô ấy dùng, rất tốt với người bệnh.

Mẹ Mẫn thật sự nhìn không ra là người đàn ông ưu tú này có ý với con gái lớn nhà mình không nữa! Nhưng trước thái độ lịch sự, còn không quên xin lỗi vì đã lỡ dùng nhà bếp mà chưa có sự cho phép của bà thì thật sự bà cũng hết lời để nói. Người đàn ông này không phải Lạc Thổ Trọng không nhắc, nên dù sao bà cũng biế hần là người mình không thể mất lòng được. Cùng lời nói khuôn phép, phải lễ làm bà cũng đẹp dạ.

Nguyễn Trọng Nam tỉnh ý hỏi thăm thì ra là mẹ Lạc Mẫn đi qua nhà Trương Ngũ, do mẹ cậu ta mời qua. Đã vậy trên bàn còn có đồng bánh trái ngọt, là món hảo chuộng của cô vợ ngọc nhà hắn đi.

Muốn kết thân hai nhà sao?! Đừng mơ!

Nghĩ lại bản thân không muốn gặp Lạc Thổ Trọng – con người tham lam đó. Hắn xin phép bà về trước. Nghĩ về người đàn ông đó, hắn chỉ khẽ siết chặt nắm tay.

Lạc Mẫn, em đừng trách anh, anh làm vậy cũng vì mong em sớm thoát khỏi ngôi nhà không tình thương này thôi!

Nguyễn Trọng Nam vừa khuất bóng quay đi thì tiếng xe đạp chạy vội vã chạy tới, cậu thanh niên ướt đầm mồ hôi toàn thân!

Đến lúc Lạc Mẫn tỉnh lại đã gần tám giờ tối, bàn tay vẫn bị nắm chặt, vừa thức dậy thì cô đã phát hiện hơi ẩm quanh cánh tay mình.

Đôi mắt Trương Ngũ nhấp nhem dụi dụi, bảo:

- Tỉnh rồi hả, Mẫn?!

- Ừm_ cô đáp trong vô thức.

Nhức đầu quá! Ban chiều cô chỉ biết cô ngất đi, nhưng lúc đó bên cạnh cô là Nguyễn Trọng Nam, vậy hắn đã đưa cô về nhà! Nhưng tại sao bây giờ bên cạnh cô lại là đồ ngọc Trương Ngũ chứ?!

Vừa thấy cô tỉnh hắn đã bung bát cháo đầu giường đưa đến, rồi nói:

- Ăn đi, sắp thi giữa học kỳ rồi mà cậu như vậy rồi thêm áp lực học sinh giỏi nữa, làm sao có thể đạt được kết quả tốt được?!

Cô nhìn Trương Ngũ, không biết nói gì.

Bảo cậu ngọc hay bảo cậu khờ đây?!

Gặp chuyện gì đều không bắt ép cô trả lời, không bao giờ làm cô khó xử. Tại sao người con trai tốt như vậy, lại bắt cô buông tay?! Cô không muốn...

Thấy Lạc Mẫn còn ngơ ngác ngác, Trương Ngũ tiếp tục đưa muỗng cháo lên miệng làm như về sắp ăn, thấy cô vẫn nhìn mình chằm chằm, khuôn mặt râm nắng bắt quả hơi hơi đỏ:

- Nè, ăn thì ăn đi. Không là tôi quát hết đừng có khóc nhè nha.

Lạc Mẫn cười rộ lên:

- Ăn thì ăn.

Từng muỗng cháo âm ập chảy vào miệng, chảy xuống cả tâm hồn, làm ấm cả người cô. Cũng như làm ấm cả quyết tâm của cô! Tuyệt không dính vào người đàn ông đó! Cô khó buông tay, hay nói đúng hơn buông tay không được với cuộc sống hạnh phúc này.

Nguyễn Trọng Nam, đây là anh ép tôi! Tôi sẽ làm cho anh biết, tôi không phải là Lạc Mẫn mà anh muốn bức hiếp thế nào cũng được! Chó cùng rút giậu! Tôi sẽ liêu với anh!!!

Giọng nói Trương Ngũ tuy rất nhỏ nhưng lần nữa vang lên đưa Lạc Mẫn về lại hiện thực:

- Lạc Mẫn à, tôi có việc muốn hỏi, cậu trả lời tôi được không?!

Lạc Mẫn cười cười, ngại ngần vén sợi tóc của mình, gật đầu.

- Hôm nay, tôi thấy thầy Nam ôm cậu về, lại còn lúc tôi gọi điện chỉ nghe tiếng cậu như chực khóc, thật sự là có chuyện gì không?! Sao tôi cảm thấy từ lúc cậu cứu thầy ấy lúc tai nạn thì giữa hai người có gì...

- Có gì rất mờ ám_ Lạc Mẫn tiếp lời.

Trương Ngũ không nói gì chỉ lặng im như chấp nhận.

Lạc Mẫn cười cười, bàn tay buông chén cháo vội đi hơn nửa. Cô nói tiếp:

- Không có việc gì đâu. Ban nãy là mình mệt quá ngất trong phòng, thầy ấy đi ngang nên đưa mình về thôi. Còn về mờ ám cậu cảm nhận thì... thật ra... là cậu tưởng nhầm thôi. Mình và thầy ấy tuyệt đối là quan hệ thầy trò.

Đúng! Quan hệ thầy trò! Chết cô cũng không bao giờ muốn quay về ngày tháng lạnh lẽo cùng người đàn ông không tim không phổi đó.

Nắm tay nhỏ mập mập lặng lẽ nắm chặt lại, cũng nói cho cô biết quyết tâm lấy lại số hình đó, cũng như thoát khỏi vòng kiềm hãm điên loạn của người đàn ông ma quỷ đó.

...

Trương Ngũ ngồi lại nói chuyện với cô gần cả buổi, sau đó mới dặn dò cô cả đồng thứ, rồi mới đi về thì cũng gần chín giờ tối.

Đồ ngọc, lại bỏ quên quyển tập văn ở đây rồi! Do ban nãy tìm kẹo dừa cho cô!

Lạc Mẫn bắt giấc sờ sờ nơi ngực trái, nó đang đập. Cô không thể làm nó lần nữa đập nhưng hơi thở của sức sống. Cô muốn sống một cuộc sống vui vui vẻ vẻ, muốn làm người bình thường, có quen bạn trai, có tương lai. Và quan trọng là có hạnh phúc nữa!

Trương Ngũ tốt như vậy. Cô bệnh, cậu nấu cháo, cậu săn sóc. Còn người đàn ông kia thì sao, miệng thì bảo cô làm bạn gái, dùng một cái cô lăn ra bệnh thì vẫn là quay lưng bỏ đi. Ai biết hán giờ này đang đi qua đêm cùng cô gái nào rồi! Vẫn như cũ, người đàn ông đó vẫn lạnh lùng như cũ, vẫn không yêu cô như cũ, có chăng khác là do sự hấp dẫn nhất thời từ một người từng tỏ tình với hán mà nay lại thờ ơ thôi. Hay nói đúng hơn thì đây chỉ là tự ái của đàn ông mà thôi!

Ngẫm lại không phải cô không biết gì về hán! Nếu nói hán là người tốt thì chưa hẳn, vì cô nhớ không lắm khoảng mới lập nghiệp này hán có qua lại với cả đám buôn lậu, tay chân chắc chẳng sạch sẽ gì rồi. Còn về tình cảm, hán chẳng qua là kẻ ưa thích cái mới, nếu cô vẫn như cũ, dịu dàng không kháng cự, phải chăng hán sẽ dần dần chán ghét cô thôi sao?! Thêm vào đó, chỉ cần xóa đồng hình đó là xong rồi, chẳng phải sao?! Sao cô lại khóc lóc thảm thiết chứ!?

Cái bụng từ chiều lại kháng nghị. Dù mệt nhưng sờ sờ cái trán của mình, cô phải công nhận bớt sốt rồi, chắc nhờ thau đá lạnh còn đây nè. Trương Ngũ thật tốt!

Mà bát cháo cậu nấu ban nãy cũng ngon thật, còn lạ miệng vị trứng nữa, thơm mùi hành lá tươi cùng ngò gai! Có được người vừa hiền lành lại biết chăm sóc như Trương Ngũ theo đuổi thì xem như cô cũng đủ vui rồi!

Cô đi xuống lầu, thấy mẹ đang thu dọn thì xòe chén trong tay bảo:

-Mẹ ơi, còn chút cháo trứng nào ban nãy Tiểu Ngũ nấu cho con không?!

Đôi mắt cô mở to tròn tìm xung quanh bếp:

-Cháo đó Lạc Hy bảo ngon nên đem lên phòng ăn hết rồi. Mà cháo đó không phải là thằng Ngũ nấu mà là...

Lời bà chưa dứt thì Lạc Hy từ trên lầu vọng xuống nói:

-Đúng là của anh Ngũ nấu đó chị. Anh ấy nấu ngon ghê, làm em lỡ ăn sạch rồi! Mà thấy anh ấy tốt với chị ghê hén.

Lời nói thùy mị cộng với giọng nghe qua đáng yêu vô cùng nhưng ai có ngờ con người trên lầu đang bức tức vô cùng. Hành động thể hiện rõ điều đó là mấy quyển vở trên bàn bị xé mất mấy trang, con gấu nhồi bông cũng bị quăng đi kèm vết rách trên bụng.

-Đúng là kỳ lạ! Đòi nào người ưu tú như thầy Nam lại để ý con người béo mập khờ khạo đó chứ! Nếu có để ý cũng phải để ý người như mình chứ!

Lạc Hy vội nhìn lại cái gương to đặt cuối giường. Rõ ràng trong gương là một khuôn mặt xinh đẹp, ngũ quan đã có nét thành thực do đôi môi son đỏ mọng. Vòng một nở nang qua lớp áo nữ sinh càng quyến rũ vạn phần, đôi chân dài thì phải nói thu hút chẳng ít ánh mắt nam sinh đồng trang lứa đi. Kể cả lão già như cái tên Thắng đầu bò kia còn chết mê chết mệt. Thế mà cô cố tình xuất hiện trước mặt Nguyễn Trọng Nam cũng như thế, cũng xinh đẹp quyến rũ như vậy. Mà hán một cái liếc mắt cũng không nhìn đi, hơi thở lạnh lùng vẫn bình ổn không hề loạn nhịp, nói chuyện còn lịch sự né tránh cô đi!

Nghĩ lại người đàn ông hoàn mỹ như Nguyễn Trọng Nam nếu như không phải là hưởng qua quá nhiều phụ nữ, thì dạng nữ sinh mới lớn như cô cũng phải xiêu lòng chứ! Ít nhất cũng phải có chút ý tứ gì là động lòng của phái mạnh chứ. Còn không chỉ có một khả năng, hán có sở thích không bình thường!

Nhưng giả thuyết này lập tức bị bác bỏ khi nhìn thấy đồng cháo ban chiều. Vừa bước vào nhà cô đã nghe mùi thơm nức rồi, hỏi mẹ thì biết cháo này là do Nguyễn Trọng Nam nấu cho Lạc Mẫn!!! Tin đó như sét đánh bên tai, làm gì có chuyện một người đàn ông như Nguyễn Trọng Nam hán lại đi để ý một người như Lạc Mẫn?! Muốn vọc người thì không có vọc người, muốn lạnh lợi thì chỉ có lù khù, muốn thông minh, hiểu lòng người thì chỉ có yếu ớt, sợ sệt! Nhưng... một người đàn ông trưởng thành có thể nghiêm túc mà vào bếp nấu cho một cô gái thì chẳng có ý gì khác là để ý cô ta!

Đúng là nực cười. Cầm trên tay định đồ bát cháo âm áp đó vào chậu cây, nhưng nghĩ lại Lạc Hy chỉ cười mỉm.

-Nấu cho cô hả?! Đừng mơ! Bát cháo này là của tôi, người đàn ông đó cũng là của tôi. Chị đừng hòng giành!

Tự làm bầm xong cô ta đưa muỗng lên môi rồi nở nụ cười thâm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phụ nữ là phải cứng chiều

Tiết học anh văn hôm nay cũng đã đến, hôm nay là cả lớp cùng nhau sửa bài và trả bài kiểm tra cũ.

Cả lớp ai cũng xôn xao.

Trong tâm Lạc Mẫn cũng xôn xao, vì điểm kiểm tra anh văn kỳ này cô chỉ có bốn điểm thôi. Lúc nhận bài trong tay Nguyễn Trọng Nam, cô khóc không ra nước mắt. Có cần tệ như vậy không?! Có cần sai thảm hại như vậy không?! Không biết kỳ này cô có được học sinh giỏi nhờ cái môn đáng ghét này không nữa.

Cô cúi gằm mặt xuống bàn, mặt mũi nhìn lên Nguyễn Trọng Nam đang nghiêm túc sửa đề trên lớp. Thật sự lần này bài cô làm quá tệ, thì quá khứ tiếp diễn cũng quá khứ hoàn thành cô cứ lộn xộn lên, chia lung tung! Còn viết văn tiếng anh thì toàn dùng thì hiện tại đơn nên kết quả là điểm thấp. Máy bữa rồi cô còn để tâm trạng không tốt ảnh hưởng đến thời gian học tập của mình. Nghĩ rồi lại nằm úp mặt xuống bàn.

-Lạc Mẫn.

Giọng trầm khàn của hấn lại vang lên, kéo theo ánh mắt của cả lớp nhìn cô.

-Em lên bảng làm cho tôi câu này!

Hấn dùng tay nhẹ nhàng chỉ lên một câu chia từ, nào là danh từ, nào là động từ, làm cho mồ hôi hột của Lạc Mẫn thi nhau chảy dài.

Cô không biết làm mới chết! Mà bây giờ thầy giáo kêu đích danh cô lên bảng, cô biết làm sao đây. Đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Trình Anh, cô bé nói nhỏ cái gì đó, cô nghe không hiểu! Nhưng cô đã phải lên bảng rồi, tay cầm cục phấn chẳng biết chia cái gì vào chỗ trống.

Bỗng cô nhìn về phía Nguyễn Trọng Nam, chỉ thấy ánh mắt hấn vô cùng nghiêm túc nhìn cô sau chiếc gọng vàng ánh kim. Khoảng gần năm phút trôi qua, mồ hôi tay cô đã thấm ướt luôn cả viên phấn hấn mới thông thả mà đi về phía cô gái ghi lung tung trên kia. Tay cầm bàn tay mềm nhỏ, nắn nót ghi lại từng từ, từng chữ.

Hơi thở ấm nóng phả vào cổ cô, tai cô. Còn đập vào mắt toàn thể lớp chỉ là thầy Nam không ngờ cũng sẽ có lúc tận tình như vậy! Bình thường ai sai thì hấn chỉ lạnh lùng bảo về chỗ rồi giải thích cho cả lớp. Không bao giờ có việc chỉ ai hưởng hồ là ảm ảm muội muội, làm cho các cô bé tuổi mộng mơ có không ít xôn xao rầm rì bên dưới đi.

Hấn chỉ khe khẽ nói bên tay Lạc Mẫn những lời hai người mới nghe được:

-Không có tôi bên cạnh em không làm đúng được đâu! Đồ ngốc!

Viết xong nhanh chóng buông tay Lạc Mẫn ra, dù trong lòng hấn có ít nhiều lưu luyến.

Lạc Mẫn vừa vào chỗ ngồi liền thấy Trình Anh cùng mọi người nhìn mình với ánh mắt đen tối đầy dò hỏi. Cô giả vờ không thấy cúi mặt xuống che dấu đôi má hồng ửng!

Quả nhiên kết quả của ánh mắt đó là giờ đây này. Bây giờ cô nàng Trình Anh này đang luyên thuyên về cô và Nguyễn Trọng Nam ban nãy:

-Trời ơi, trông cứ như thầy Nam ôm chầm lấy cậu vậy, ghê lắm nha! Cậu nói tớ biết coi, cậu và thầy ấy có gì không hả?! Thầy ấy là mỹ nam băng giá của lòng nữ sinh bọn này, cậu mà “hốt” được, là cao thủ rồi!

Nói xong còn dùng tay chọc chọc vào cái bụng ư nhột của Lạc Mẫn. Làm cô cười muốn vỡ cả bầu không gian. Lời nói cũng ngắt quãng đi:

-Làm gì có... Cậu thôi đi! Làm sao có gì chứ?! Toàn đoán... Đoán linh tinh không hà!

Suy nghĩ một hồi Trình Anh mới khe khẽ gật gù, dù sao cô thấy Lạc Mẫn cùng với Trương Ngũ vẫn hay đi chung với nhau hơn, họ mới là một đôi! Còn mỹ nam mặt lạnh kia, đùa thì đùa chứ không phải là dạng những cô gái ngây thơ như bọn cô có thể đụng được!

-Ừm cậu nói cũng đúng, mà sao dạo này cậu không để Trương Ngũ đưa cậu về?!

Dạo này cô không cho Trương Ngũ đưa mình về, vì cô nghĩ mình cần phải giải quyết đồng hình đó với Nguyễn Trọng Nam, sau đó cô sẽ không quên tặng hấn một bất ngờ lớn đâu!

Theo những gì cô nhớ kiếp trước Nguyễn Trọng Nam không phải không có hành vi phạm pháp đi. Hấn có hợp tác với một số ít buôn kim cương từ vùng Châu Phi xa xôi nhập vào Việt Nam, sau đó chế tác thành các món nữ trang cao cấp. Đoán theo tính cách biến thái của hấn biết đâu hấn còn cả đồng video hay hình ảnh không mấy trong sáng gì cùng mấy cô nàng chân dài xinh đẹp kia, chỉ cần cô lấy được đồng hình đó thì kể như cô và hấn huề nhau. Muốn dây dưa cô buộc sẽ làm tương lai hấn đen tối bằng việc tố cáo tội của hấn trước pháp luật! Để xem Nguyễn thiếu đẹp mặt ra sao!!!

-Nè, trả lời đi chứ?!

...

Hai cô gái nhỏ vừa đi vừa cười đùa, làm Lạc Mẫn vô tình rơi mất cái huy hiệu đoàn xuống đất.

Một đôi giày cao gót màu đỏ chói không nương tình mà giẫm đạp lên. Lạc Mẫn định xin lỗi, thì Trình Anh đã cướp lời, cúi người xuống nói:

-Cô ơi, cô lấy chân lên cho cháu lấy cái huy hiệu với!

Đứng ra nếu là người đảng hoàng vừa giẫm lên huy hiệu đã phải bỏ chân ra, còn đảng này cô ta lại ở lý đôi cao gót, thái độ như muốn giẫm nát đồ người ta rồi mà!

Xung hô như vậy ỏn không, người ta dù sao kêu “chị” Lạc Mẫn vẫn thấy ỏn hơn! Cái này là Trình Anh cố ý mà! Cô thì luôn nghĩ mọi việc nên dĩ hòa vi quý, nên kéo tay Trình Anh lại.

Quả nhiên vừa nghe kêu như vậy, gương mặt xinh đẹp sau lớp son phấn bỗng nổi đóa:

-Này, con kia! Mày nói ai là cô hả?! Mất mày mù à?!

Cô ta mở miệng đúng là khác xa về bề ngoài. Cô nàng này bề ngoài mặc một bộ váy bút chì ôm sát cơ thể đầy đặn, tay cầm ví đầm trông vô cùng sang trọng, và đặc biệt là đôi giày hộp tông đang giẫm lên đồ của Lạc Mẫn, bạn cô!

Trình Anh đứng thẳng người, khiêm tốn đá hàng lông mày đậm:

-Tôi mắt bình thường, người có mù chắc là bà cô đây! Giẫm lên đồ bạn tôi không có mắt nên mới ỏ lý vậy!

-Mày...

Bàn tay cô ta giờ lên, Lạc Mẫn vội nhắm chặt mắt lại, nhưng tiếng tát tay giòn tan không vang lên, mà là tiếng kêu đau từ cái giọng nói chua ngoa ban nãy!

-Mày dám đẩy tao à?!

-Cô là ai mà tôi không dám, nói cho mà biết đừng thấy học sinh rồi bày đặt ỏn hiếp nhé! Tôi không phải dạng dễ chọc như bà cô nghĩ đâu! Hứ!!!

Trình Anh đẩy mạnh cô gái đó ra, rồi nhanh tay cầm lấy chiếc huy hiệu nhỏ lên, đeo lại cho Lạc Mẫn rồi định bước đi thì một chiếc moto chắn ngang bước hai cô nữ sinh.

Trình Anh nheo mắt nhìn người phụ nữ đáng ghét ban nãy liền tỏ vẻ đáng yêu, nũng nịu ôm người đàn ông vừa bước xuống. Còn than văn hán ta đến trẻ. À, thì ra đến trẻ nên bọn cô “xui xẻo” ỏn trái đảng chứ gì! Trình Anh trong lòng liền kinh tởm, đồ giả tạo!!! Liền kéo tay Lạc Mẫn ra phía sau mình, hỏi:

-Mấy người ý gì đây?!

Gỡ chiếc nón bảo hiểm ra, là Lương Trạch Vũ, bạn thân của Nguyễn Trọng Nam. Điều này là điều Lạc Mẫn biết về gã đàn ông trước mắt này. Trong cuộc hôn nhân đó có hai lần hán khuyên cô bóng gió nên ly hôn. Gã cũng là một trong những kẻ tồi như Nguyễn Trọng Nam! Trắng hoa! Khốn nạn! Như nhau!

Gương mặt cân đối với đôi mắt đen hẹp dài cùng với nụ cười nhẹ càng rạng rỡ hơn dưới ráng chiều, nhưng trong mắt Trình Anh chỉ có hai chữ “bày đặt”. Đi trong thành phố ỏn nghe tiếng moto rú gào là cô lại bực bội, tự dung lại thêm cái bà chán này, làm ỏn cảm càng dâng cao.

-Có chuyện gì, mấy cô gái này ỏn hiếp em hở?!

Lau lau chùi chùi mấy giọt nước mắt cá sấu trên gương mặt lấm lem của cô nàng, hán quay sang định nói gì, thì chưa kịp Trình Anh đã nhanh tay dùng đôi giày thể thao của mình nghiền chân của hán, rồi kéo tay Lạc Mẫn la lên:

-Bớ người ta ơi, có người ỏn hiếp tụi con!! ỏn hếp học sinh nè!!! Mọi người ơi... Hu hu! Có người định đánh tụi con kia!

La hét khả năng có thể chẳng khác gì cái loa, đã vậy Trình Anh còn bảo Lạc Mẫn la theo, làm cho con đường lớn nhiều ánh mắt càng ngày càng bao quanh Lương Trạch Vũ, làm hán hận không thể bóp chết cái con bé xỏn trá kia.

Trước khi đi, cô ta còn tranh thủ đá con ngra mới nhập về từ Thái Lan mấy trăm ngàn đô của hán một phát muốn trầy hết lớp son mà giờ lại la lên là bị ỏn hiếp! Thật muốn ngửa mặt lên trời hỏi ai “bị” ỏn hiếp đây nè trời?!

Bị mọi người nhìn chăm chăm, còn thêm bảo vệ gần cửa trường thấy nữ sinh mặc váy trường Lam Sơn liền vội vàng bước ra. Lương Trạch Vũ hán thật sự cảm thấy bất lực, đành quay đầu xe nhán ga, trước khi chạy còn không quên hôn gió với cô gái định “tình một đêm” kia.

Trong lòng thầm ghi nhớ cái con nhỏ khó ưa, điều ngoa kia! Gặp lại thì biết tay tôi!!! Và tự nói: “Không thể xem thường bọn con nít bây giờ!” và cũng tự nghĩ hèn gì anh bạn khó chơi của hắn lại thoát không nổi bàn tay viên trời nước kia!

Vừa bỏ chiếc cặp sách lên bàn, thuận tay rót cho mình ly nước cam thì tiếng chuông cửa nhà của Nguyễn Trọng Nam lại vang lên.

Không nhìn cũng biết là thằng bạn chí cốt của hắn, Lương Trạch Vũ.

Vừa mở cửa, Nguyễn Trọng Nam liền xoay người uống cho hết cốc nước cam, lạnh nhạt hỏi:

-Có việc gì không?!

Lương Trạch Vũ cười tươi như hoa, nhìn vào ly nước cam hắn uống mà chế giễu:

-Tưởng cậu Nguyễn làm gì cơ đấy?! Giữ gìn sức khỏe cho cô vợ trẻ “huồng” à?!

Nguyễn Trọng Nam vẫn lạnh mặt hỏi:

-Tìm tôi vì kỳ tuyển dụng sắp tới phải không?!

Lương Trạch Vũ quả nhiên khôi phục bộ dáng nghiêm túc:

-Đúng rồi, và còn bản hợp đồng chờ tổng giám đốc là cậu thông qua đó.

30 phút sau khi xem bản hợp đồng thì Nguyễn Trọng Nam mới nhẹ nhàng ký tên vào bản hợp đồng.

-Việc tuyển dụng lần này, tôi đã giao cho mấy lão quản lý rồi. Cậu yên tâm đi?! Mà hàng lần này lấy về có đẹp không?! Với việc đầu thầu mảnh đất ở mái ấm Ươm mầm gì đó đã ổn chưa?!

-Hàng lần này toàn là vài vốc chất liệu tốt lắm, nói chung lên áo sẽ trở thành hàng tốt, chỉ cần thiết kế đẹp nữa là mọi việc sẽ như kế hoạch. Còn mảnh đất đó, thì các mạnh thường quân như cậu biết rồi đó, họ vẫn kiên tâm không chịu bán cho chúng ta xây công trình. Tôi cũng đang nhúc nhích đầu không biết làm sao đây?!

Nguyễn Trọng Nam không nói gì cả, chỉ lẳng lặng suy nghĩ. Lúc trước hắn cũng gặp tình cảnh như vậy, nếu nhẹ nhàng không được thì đôi khi cho họ biết mảnh đất đó rốt cuộc ai mới là chủ.

Vẫn hệt như kiếp trước, cuối cùng kẻ có tiền cũng sẽ có được thứ họ muốn thôi!

Chỉ có cô bé mồm mỉm đó, sao không hề giống kiếp trước tí nào?! Rõ ràng cứng rắn thì cô đau, lòng hắn cũng chẳng dễ chịu gì. Nhưng tại sao không chịu ngoan ngoãn chứ.

Nhìn về mặt Nguyễn Trọng Nam thoáng dịu lại, Lương Trạch Vũ khẽ chắc môi:

-Lại nhớ về món ăn “hạng nặng” của cậu ấy hả?! Hôm nay tôi vừa gặp cô ấy nè, trông tương lai có thể đầy đà lắm nha.

Vừa dứt câu, Lương Trạch Vũ nhìn thấy cánh tay ai đang cầm ly thủy tinh đã hiện ra gần xanh, khóe mắt Nguyễn Trọng Nam giật giật, miệng rít từng từ:

-Vợ bạn chớ đụng!!!

Lương Trạch Vũ xuy xuy tay, bộ dáng ngả ngón gác chân dài lên:

-Tôi thì không có thích dạng Lolita như cậu đâu, tuy nhiên nói nghe này cậu thích con gái người ta mà trưng cái bộ mặt dọa người đó ra, đừng nói là cô bé Lạc Mẫn gì ấy bị dọa mà ngay cả thằng đàn ông như tôi cũng muốn vãi ra quần này.

...

-Cậu có sức sống tí đi, phụ nữ là phải cưng chiều. Cậu nhìn tôi nè, có em nào mà không thích đâu chứ.

Dịu dàng?! Nuông chiều?! Hắn chưa đủ sao?! Hay biểu hiện chưa rõ, mà cô bé ngốc đó đúng là như lời Lương Trạch Vũ nói, toàn gặp mặt hắn không sợ thì cũng khóc. Hắn không thích, hắn thích cô cười hơn, càng thích cô hiền lành ngoan ngoãn chờ hắn bảo vệ nữa. Chẳng phải đó mới là cái thứ gọi là “tình yêu” của mấy cô nàng mới lớn sao?!

Tuy nghĩ vậy nhưng hơi thở của Nguyễn Trọng Nam vẫn đều đều theo từng câu nói:

-Nói ít không ai bảo cậu câm đâu!

Chưa trò chuyện được nửa thì điện thoại của Lương Trạch Vũ đã rung lên, hắn lú lú nói chuyện:

-Được! Em yêu... Tới nay anh dẫn em đi ăn nha. Rồi! Anh đang bận lắm! Được rồi, tới nay em phải chiều anh đó nha! Anh đau vai nè... Nha! Ừm... Ừm... yêu cưng,

Hắn bận rộn hôn gió vào điện thoại thì Nguyễn Trọng Nam chỉ liếc mắt khinh bỉ:

-Cậu đúng là... Tôi nghĩ cậu nên cẩn thận. Nên sớm nghĩ đến việc nghiêm túc đi. Không nên...

Liếc mắt xuống đũng quần của hắn, Nguyễn Trọng Nam không do dự giơ chân nhấn mạnh lên:

-... Chết trên người đàn bà, mất mặt lắm!

Lương Trạch Vũ nhanh tay phủi mạnh cái chân không yên phận của Nguyễn Trọng Nam

-ĐM! ... Oái...Thằng điên này! Ông đây có chết trên người đàn bà thì liên quan cậu à?! Giả vờ nghiêm túc cái rắm gì?! Tôi làm trợ lý cho cậu căng thẳng như vậy mà! Mà cậu cũng coi chừng quỳ dưới váy Loli của cậu đó!

-Dù có bị ép khô bởi vợ tôi thì có gì xấu hổ chứ.

Lương Trạch Vũ trầm nghĩ trong đầu, không biết ai ép khô ai! Chỉ sợ con mánh thú như cậu ép người ta thành viên trôi nước khô!

Nói rồi Nguyễn Trọng Nam nhanh tay mở cửa, tiễn khách:

-Cậu về đi, tôi muốn nghỉ ngơi tí!

Lương Trạch Vũ chưa kịp mang giày xong, đã bị Nguyễn Trọng Nam quăng luôn chiếc ba lô da trần da rấn gì ra cửa nhà rồi nói ngắn gọn:

-Tạm biệt.

Lương Trạch Vũ chửi ầm lên rồi rút cuộc sau gần mười phút cũng trả lại không gian yên tĩnh cho Nguyễn Trọng Nam. Hắn lại lòi ra cái hình của Lạc Mẫn trong ví da ra mà ngắm nhìn.

“Phụ nữ là đồ nuông chiều.”

Anh sẽ nuông chiều em cả đời, Lạc Mẫn à! Em muốn gì anh cũng cố gắng chiều theo ý em! Mong chúng ta sẽ không có thảm cảnh như kiếp trước... Mẫn à...

Rồi ần nhẹ nụ hôn lên tấm ảnh, tưởng tượng được hôn lên đôi má bầu bĩnh, tron lảng đầy mùi sữa kia làm hắn cũng bật cười vì phản ứng mãnh liệt của thân dưới.

Hôm nay áp sát cơ thể cô hắn đã cảm nhận được cô hết bệnh rồi, lòng cũng tự dưng nhẹ xuống. Không biết cô biết cháo đó hắn nấu thì phản ứng sẽ thế nào nhỉ?! Sẽ ngạc nhiên đến mức nào?! Mà không biết giờ này cô đang làm gì, và đã thấy tờ giấy hắn gởi lại chưa nhỉ?!

Vò vò mái tóc, hắn cười ha hả, hắn nghĩ Lạc Mẫn của hắn là ai thế?!

Cô là người tình ý như vậy, hắn là thầy từ tối hôm đó rồi đi!

Và thật sự thì Lạc Mẫn đã thấy. Những dòng chữ rõ ràng, ngắn gọn: “Em hãy đưa tờ giấy này cho phụ huynh xem và ký. Lệ phí tôi đã đóng rồi, đừng lo.” Cũng vì mấy dòng “mệnh lệnh” ấy mà thiếu điều Lạc Mẫn muốn ghen mấy hôm vì tức!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Con người khác của Nguyễn Trọng Nam

Ngày chủ nhật lại đến, Lạc Mẫn vẫn đến nhà Nguyễn Trọng Nam. Cô cũng đã nói với cha dượng rồi, cô sẽ giúp việc cho thầy Nam, và dĩ nhiên chưa kịp nghe lý do đã ậm ừ chấp nhận. Đạo này cha dượng của cô thường xuyên ra ngoài hơn, bảo là có mồi làm ăn mới. Các món ăn gia đình cô cũng tốt hơn trước, nhưng lòng Lạc Mẫn thì cứ không yên, dường như báo trước một điềm gì chẳng lành.

Cô đạp xe đạp mà lòng chẳng yên. Sao cứ cảm giác là công chuyện làm ăn béo bở, những món hàng đóng hộp ngoại nhập tại sao lại chịu cho nhà cô làm chi nhánh. Trong khi cái cửa tiệm nhà cô chỉ là một tiệm tạp hóa nhỏ. Mà quan trọng là mồi làm ăn này lại là liên quan đến Nguyễn Trọng Nam, nên cô càng lo lắng hơn.

Sao cô cứ cảm giác Nguyễn Trọng Nam lúc này rất khác lúc trước. Ánh mắt hắn nhìn cô rất lạ, kể cả hành động cũng vượt qua giới hạn, dường như muốn nắm tất cả mọi thứ của cô ở trong tay, kể cả cuộc sống lẫn tương lai!

Oái!

Lạc Mẫn bắt giắc dừng xe gấp lại.

Có một chú sóc. Đáng yêu ghê.

Cô vội xuống xe, dùng một tay túm nhúm lông trên cổ chú sóc con, rồi hỏi:

-Nè, sao lại té xuống đây?! Bỏ nhà đi chơi phải không?!

Chú sóc dường như sợ người lạ nên càng giẫy hơn nữa, tiếng “chít!chít!” nghe cứ như chuột kêu làm Lạc Mẫn càng cười tươi hơn. Bỗng hứng trên ghẹo nổi lên cô lấy ngón trỏ chọc chọc vào lớp bụng mềm mềm, nói:

-Dám kêu la hả?! Tin ta đây đem em nhúng nước sôi không?!

Thấy chú sóc như hiểu cô nói mà dùng hai chi trước chụm lại phía trước, cả cơ thể run run. Lạc Mẫn cười rồi vuốt vuốt người nó, thả mình nó lên ngọn cây gần đó. Chú sóc nhanh nhẹn trèo lên tuốt trên ngọn cây cao nhất, ngược đôi mắt nhỏ nhìn xuống. Lạc Mẫn nói vọng lên:

-Đừng té nữa nhé, không là có người “luộc” em thật đấy!

Nói rồi cô nhìn xung quanh, lại quay về gác chống xe đạp lên tiếp tục ung dung chạy trên con đường vắng ra đường lớn.

-Em đúng là đồ ngốc!

Nguyễn Trọng Nam ngồi trong xe cười khế. Đứng ra định đến rước cô, nào ngờ lại gặp phải màn hay này. Chắc cô đang trên đường đến nhà mình, phải nhanh chóng về trước cô mới được.

Nhưng “người tính không bằng trời tính”! Con đường hắn về nhà có xảy ra tai nạn giao thông làm cho xe hơi buộc phải bị kẹt lại.

Hắn chạy như bay về chung cư thì thấy bóng dáng nhỏ bé đó cũng đi ra từ nhà xe. Nguyễn Trọng Nam đi nhanh lại gần cô. Lạc Mẫn thấy hắn, sự sợ hãi đầu tiên đã nhấn chìm ý định ban đầu của cô, trong bản năng đã tránh xa hắn ra. Nguyễn Trọng Nam không khỏi chau mày, môi mông khê mở:

-Sợ tôi lắm hả?!

Không! Không được chọc hắn giận nữa. Bây giờ từ từ lấy lòng hắn, xóa được đồng hình đó cũng đồng nghĩa với việc cô tự do. Cô sẽ tránh xa tên đàn ông ma quỷ này!

-Dạ... Dạ... Em không có. Chỉ là... Chỉ là...

Nguyễn Trọng Nam cúi người thấp xuống, gương mặt điển trai phả từng hơi thở đậm hương bạc hà vào mặt nhỏ đang dựng lên từng sợi lông tơ, như muốn bán đứng cô. Hắn hỏi tiếp:

-Chỉ là cái gì?! Vậy không sợ mà ghét tôi hả?!

-Dạ không! Em hồi hộp thôi ạ!

Nói xong câu nói xấu hổ đó Lạc Mẫn quay lưng bỏ chạy mất dạng, làm cho Nguyễn Trọng Nam không tự giác cố gắng kiềm nén đôi môi mông đang uốn thành đường cong rõ thấy kia. Chân dài đi nhanh qua bàn bảo vệ, đuổi theo cô!

Lên đến nhà, Lạc Mẫn cứ tưởng như bản thân vừa trải qua mấy đợt tập thể dục nặng nhọc. Đứng gần hắn bao nhiêu là áp lực của cô lại càng nhiều! Trong thang máy buổi trưa – xế chiều thì vắng người vô cùng, nên chỉ có cô và hắn mà thôi! Hắn cứ một mực đòi nắm tay cô, cô đành ậm ừ đỏ mặt rồi cũng phải cho hắn nắm lấy, nếu không sợ Nguyễn Trọng Nam nổi đóa lên không biết làm chuyện kinh khủng gì nữa.

Vào đến nhà, thấy hắn vẫn dùng một tay nhẹ nhàng dứt chìa khóa bằng thẻ vào, chứ chưa hề có ý định buông tay mình ra, cô liền hỏi:

-Thầy ơi, tới nhà rồi?! Thầy ... Thầy có thể...

-Gọi tôi là gì?!

Lạc Mẫn lập tức sửa lời:

-Anh thả tay em ra đi!

Rồi cúi gằm mặt xuống như muốn đối diện với bản thân mình. Nguyễn Trọng Nam quả nhiên vừa lòng với phản ứng ngây thơ, ngờ nghệch của cô. Bàn tay to buông lỏng, bàn tay trắng mịn từ từ rút ra như có cộng lông vũ cào nhẹ vào lòng hắn lúc này!

Bước vào nhà không có gì để làm, vì nhìn quanh cả căn nhà ngăn nắp, còn có mùi hương thuốc xịt phòng thơm nhẹ thoang thoang. Không phải là mùi rượu nồng khó chịu hay mùi nồng nặc khó ngửi nữa! Hoàn toàn là khung cảnh đó, nhưng không khí khắp căn phòng như được nâng sớm cùng hương thơm dễ ngủ, và tấm rèm trắng kéo cao lên đã chứng minh điều cô đoán là đúng!

Nhưng đôi mắt đen của Lạc Mẫn như bị hút vào chú Doreamon bằng bông to dùng đặt nổi bật trên nền sofa đen. Nhìn cô chăm chú như vậy Nguyễn Trọng Nam thầm cười trong lòng.

Xem em thích chưa kia!

Cô vô cùng thắc mắc, rõ ràng chỉ có cô thích, người đàn ông luôn chỉ có những thứ như công việc, công ty hay là những trò điên cuồng thì làm gì thích những thứ đáng yêu như thế này!

Đôi mắt to đùng phải ánh mắt sắc bén màu nâu đang nhìn cô chăm chăm, Lạc Mẫn cúi đầu, hỏi nhỏ:

-Nhà có gì cần em làm không ạ?!

Dường như làm lơ câu hỏi của Lạc Mẫn, Nguyễn Trọng Nam tiếp lời:

-Em muốn uống gì?! Trà sữa hay là nước trái cây?!

Cái gì?! Hắn mà cũng có những thứ linh tinh con gái thích uống như trà sữa hay nước trái cây sao?! Trong trí nhớ năm năm chung sống, trong tủ lạnh nhà cô chỉ có bia lạnh, sữa tươi và nước lọc thôi.

Nhìn cô ngạc nhiên, hắn vuốt nhẹ mái tóc cô, lời nói càng mờ ám:

-Hay em thích “sữa” của tôi?!

Sữa của hắn?! Đàn ông có sữa hả?! Phụ nữ còn phải có con...

Rồi theo ánh mắt lưu manh đang liếc nhìn vòng một của mình, rồi lại nhìn xuống quần hắn, Lạc Mẫn chợt hiểu hắn muốn nói gì. Da mặt mỏng liền đỏ ửng, miệng nhỏ chỉ liên tục cắn vào nhau. Bỗng thú trên cột như nổi lên trong người đàn ông, hắn nắm tay cô hướng tới phía người mình chạy loạn. Lời nói còn ngập mũi đen tối qua tiếng kêu lên đầy thỏa mãn. Cô lại không dám rút tay lại mà chỉ dám cắn môi, nhắm chặt hai mắt! Trông cứ như phở mặc số phận vậy.

Nguyễn Trọng Nam thấy thế không định đùa cô nữa, bèn dùng tay nắm cằm cô, khẽ nói:

-Đừng tự làm đau mình nữa.

Nói xong hắn để mặc Lạc Mẫn hiểu hay không hiểu lời hắn vừa nói mà đi nhanh vào bếp. Hắn sợ ở lại lâu quá, gần quá với cô sẽ không kiềm chế được mà làm nhiều việc quá giới hạn. Hại cô sợ nữa!

Đem ra hai ly nước nhỏ, Lạc Mẫn bỗng đứng lên tiếng:

-Em có chuyện muốn nói.

Hắn kéo ghế lại gần cô rồi nhìn cô. Chờ cô tiếp lời.

-Em... Em chấp nhận lời anh.

-Lời gì?! _ Hắn vô tư hỏi.

-Lời... Lời...

Da mặt Lạc Mẫn vốn mỏng, nay bị hắn ép nói ra lời kia chẳng khác nào dội đá lạnh vào người. Miệng cứ ấp úng không biết nói gì, còn bàn tay thì xoắn vào nhau.

Nhưng cuối cùng vì mục đích cuối cùng mà thốt lời:

-Em chấp nhận làm bạn gái anh.

Câu nói đó làm cho trái tim Nguyễn Trọng Nam đập nhanh rộn ràng hơn, bàn tay đặt trên bàn chú ý kỹ còn thấy đang run run theo tâm trạng chủ nhân. Hắn chờ cô nói câu này cũng rất lâu rồi. Muốn cô nói tròn vẹn câu đó không biết để cô biết thân phận của mình, hay nói cho hắn biết cô đã thuộc quyền sở hữu của hắn, đừng ai chạm vào!

-Nhưng... em có hai điều kiện!

Ánh mắt hắn bỗng sáng lên kỳ dị, bàn tay từ yên phận trên đùi chuyển nhẹ sang bờ vai tròn.

-Một, chúng ta có thể giữ bí mật không...?! Vì nếu trường học biết được, em và th... anh đều sẽ bị đàm tiếu. Còn ba mẹ em biết được, em cũng không yên.

Lạc Mẫn lại nuốt nước bọt, cố gắng nói tiếp:

-Hai, anh có thể dừng... dừng đừng chạm em quá mức thân mật được không?! Em còn nhỏ...

Mấy tiếng cuối cô nói nhỏ xiu, rồi còn liếc mắt nhìn cánh tay đang không ngừng chạy loạn xuống lưng mình, còn xấu xa nắm lấy dây áo nhỏ bên trong!

Nguyễn Trọng Nam lúc này sấn tới, nắm lấy cái gáy nhỏ ép sát gương mặt cô vào mình, hỏi:

-Em nghĩ tôi đồng ý những điều vô lý như vậy à?!

Lạc Mẫn không suy nghĩ nhiều thuận thế ôm lấy hắn, cả cơ thể nhỏ mịn nằm gọn trong ngực hắn, còn gian xảo mà nũng nịu nói nhỏ nhẹ:

-Đồng ý với em đi mà, được không?!

Giọng nói như đánh sâu vào trái tim hắn, làm nó thốn thức không thôi, đôi mắt to lập tức ngược lên nhìn hắn chờ mong, cái miệng nhỏ chực chờ cắn cắn cho đôi môi thâm đậm nước lóng lánh trong suốt, như dụ dỗ người khác phạm tội, làm cho yết hầu Nguyễn Trọng Nam không tự chủ lên xuống.

Quả nhiên là cô đoán đúng! Lúc này ít nhất hắn có dục vọng với kẻ không để mình trong mắt, Lạc Mẫn. Chỉ cần cô chịu đựng hắn, xóa xong những bức hình ô nhục đó biết đâu hắn cũng chán dần cái cơ thể béo mập này mà buông tay thôi. Nghĩ vậy nhưng Lạc Mẫn không hề biểu hiện ra ngoài, chỉ chớp chớp đôi mắt ngập nước.

Rốt cuộc nhịn không được cũng là hắn, đành lên tiếng:

-Em hôn tôi một cái, tôi đồng ý hứa với em

Lạc Mẫn lấy hết can đảm hôn lên sườn mặt lạnh lạnh của hắn một cái nhẹ nhàng như bướm vờn hoa. Nhưng bao nhiêu đó thôi, thật sự làm nội tâm Nguyễn Trọng Nam xôn xao không thôi. Xem như cô thật sự ngoan ngoãn rồi, thật sự sợ hắn rồi! Hay nói đúng hơn cô thật sự thừa nhận tình cảm với hắn rồi. Đáng yêu thật!

Ngắt cái mũi nhỏ khinh khật của cô ra, rồi hôn đáp lại cô một cái trên trán, hắn kéo tay cô đặt lên môi mình, tiếp tục hôn nhẹ lên tay cô.

Lần này Lạc Mẫn cảm nhận được cánh môi mềm mang theo sự ẩm ướt của chiếc lưỡi lúc vô tình xẹt qua. Còn cảm nhận được sự cứng cứng của những sợi râu vừa mọc nơi cằm hắn được xử lý gọn gàng. Nếu lúc trước chắc cô cảm động đến muốn khóc, còn bây giờ cô cảm thấy ghê tởm muốn chết! Nhưng cố gắng dằn lòng:

“Không được rút tay lại! Không được!” Chỉ cần hắn tin cô đồng ý làm bạn gái hắn mới có thể tự do vào nhà hắn, mới có thể chính thức xoay chuyển tình thế!

Thấy cô không phản ứng mãnh liệt, chỉ cúi đầu xuống, Nguyễn Trọng Nam liền nghĩ cô thẹn thùng. Bèn buông tay cô ra, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên:

-Tôi hứa với em hai điều đó, nhưng em cũng phải hứa với tôi một điều. Đó là, em phải thật lòng với tôi!

“Thật lòng” hai chữ này hắn nhấn mạnh ba phần. Làm cho Lạc Mẫn không tự giác mà run run. Nếu hắn biết hành động nhấn nhay này là giả, lời hứa hẹn kia cũng là giả. Chỉ cần cô lấy được hình, thêm được thông tin bất lợi của hắn đem ra làm chứng cứ, thì chẳng biết lúc đó hắn sẽ làm gì?!

Không!!! Không có khả năng! Dù sao cô cũng tin là hắn không có hứng thú với mình tới mức bỏ cả tương lai! Càng không tin hắn sẽ không buông tay nổi người như mình. Cô là người nhút nhát, sống lại một lần cũng không tìm ai trả thù, vì đơn giản cô muốn làm người yên yên ổn ổn. Nhưng hắn, kẻ nợ cô quá nhiều lại còn nhiều lần dùng thủ đoạn áp bức, thì đừng trách cô đề tiện!

Thấy Lạc Mẫn chỉ ngơ ngác, hắn nhin không được mà béo cái má mập mạp, làm cô bất giác đưa tay đánh một phát ra tiếng vào tay hắn.

Chết rồi, cô quên, hắn không phải là Trương Ngũ?! Chẳng biết hắn có lại đánh cô không?! Đúng là cô giấu đầu lòi đuôi mà!

Nào ngờ phản ứng của Nguyễn Trọng Nam đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là vui vẻ, đứng bật dậy xoa xoa đầu cô, nói với giọng hào sảng:

-Làm gì dữ thế, tôi có ăn thịt em đâu?! Đúng là chú thỏ mập hung dữ.

Nói rồi mắt bóng nơi bếp, nếu cô không làm còn nghe tiếng hát từ nơi bếp, khàn khàn nhưng nhẹ nhàng như biểu lộ tâm tình không tẻ của người bên trong.

Thật ra thứ Nguyễn Trọng Nam muốn chỉ đơn giản là cô đồng ý làm bạn gái hắn thôi. Hắn hứa sẽ tự cố gắng, tự trở thành mẫu người đàn ông lý tưởng của gia đình. Hắn tự cho bản thân đúng với câu: “Lên phòng khách được, xuống phòng bếp được”, sẽ sớm hài lòng cô vợ nhỏ này! Hắn tuyệt sẽ cung chiều, bảo vệ cô hết mực.

Nguyễn Trọng Nam trong bếp còn nói vọng ra:

-Em ngồi chơi tí đi.

Hắn cũng biết nấu ăn?! Tên đàn ông đại xấu tính, chỉ chờ người phục vụ này cũng biết tự lặn vào bếp?! Định hại chết cô sao?!

Cô cũng nghe lời hắn, mắc gì phải tự hành hạ bản thân, chạy đến vuốt ve lòng chú mèo máy, mềm mềm mịn mịn, thật đáng yêu! Nhưng mày không phải của tao rồi, vì tao sẽ không ở lại đây lâu đâu...

Khoảng ba mươi phút sau hương thơm món mỳ spaghetti bay khắp cả khoang bếp. Nguyễn Trọng Nam cười tươi, lấy tay áo chậm rãi lau mồ hôi đổ trên mặt. Ngắm nghía lại hắn càng thấy Lương Trạch Vũ nói đúng, phụ nữ là phải nuông chiều. Vợ càng phải chiều, chỉ cần nhẹ nhàng ai lại không thích. Dù sao vợ hắn tương lai cũng chỉ có hắn, cô đã hứa vậy rồi, còn làm mặt nặng mày nhẹ làm gì cho khổ cả hai! Hắn muốn theo đuổi cô lại lần nữa. Muốn thấy cô cười, muốn cô vui vẻ, hạnh phúc, thậm chí to gan nhào vào lòng hắn làm nũng như lúc này, tương lai cô còn vì hắn mà nở rộ!

Bước chân nhanh chóng bước ra mà quên bản thân còn đeo chiếc tạp dề, trong có phần hơi... ngại thò!

Lạc Mẫn vừa nhìn thấy đôi mắt đã mở to hết cỡ, miệng muốn cười mà không dám. Nguyễn Trọng Nam cũng phát hiện có điểm lạ, bèn để hai đĩa mỳ lên bàn. Nhìn xuống bản thân. Mặc quần tây đen cùng áo sơ mi xanh biển nghiêm túc. Tay áo xắn lên cao thì trông là phong trần đi, còn cổ áo mở ra hai nút xem như là gợi cảm đi, nhưng còn thân mang tạp dề thì xem trông hơi dễ thương đi. Nguyễn Trọng Nam đi nhanh kéo tay cô trên sofa lại bàn, nắm tay cô hơi chặt tý, rồi cười cười, trông ôn hòa vô cùng:

-Cười thì cười đi! Làm gì như mắc ghen vậy! Anh mặc vậy không phải vì em sao?!

Vì cô?! Lạc Mẫn chỉ cười khẩy trong lòng!

Vội cởi cái tạp dề ra để khôi phục vẻ tuấn tú ban đầu, trừ mùi dầu mỡ hơi khó ngửi thôi. Nhưng hắn tin cô gái nhỏ yêu thích ăn uống này sẽ không chê đâu!

Thấy cô lè mề dùng bữa đầm ấm mấy sợi mỳ, hắn cười cười giả bộ không thấy. Nhưng đến gần mười phút hắn ăn gần nửa đĩa thấy cô vẫn còn gần cả đĩa, thật sự tặc lưỡi, rồi tự mình động thủ!

-Sao ngốc thế, làm thế này nè! Anh không biết sao em thi học sinh giỏi được nữa...

Miệng thì nói thế nhưng trong tim lại ngọt ngào vô cùng, hắn thích cô như vậy vô cùng! Rất đáng yêu, thì ra lúc trước cảm giác hắn nên có cùng vợ là cái cảm giác này. Trong tâm vui sướng vô cùng, tương lai nếu có thêm con, hắn tình nguyện dứt cả hai mẹ con thế này!

Vừa nói bàn tay vừa dùng bữa xoắn xoắn các sợi mỳ dài quện cùng sốt cà chua kèm thịt bò đỏ ươm bắt mắt, rồi tự nhiên mà đưa lên môi Lạc Mẫn.

Trời ơi, ai giúp cô giải thích tình huống gì không?!

Đôi mắt Nguyễn Trọng Nam lúc này không thâm cũng không sâu mà là ngập tràn tình ý, ánh mắt nâu dịu dàng như hỏi: “Sao em không ăn?”

Trước ánh nhìn soi mói vậy, Lạc Mẫn không thể không hé miệng. Đánh úp vào vị giác cô đó là vị béo béo của sợi mỳ, cùng vị chua chua ngọt ngọt của sốt cà chua, thêm nữa thịt bò vừa đủ chín làm cho món ăn thêm phần hấp dẫn! Không tệ, hay nói đúng hơn là rất ngon!

Vừa ăn cô vừa không ngừng nhìn về phía người đàn ông đã quay sang chăm chú ăn kia. Thật sự lần này sống đây, cô không muốn trả thù ai hết, cũng không muốn dây dưa cùng hắn. Kịp trước cô mất đi là do tình cảm cô đối với người đàn ông ngày chấp niệm không thôi. Nghĩ lại từ đầu đến cuối là cô không tốt, là cô ép hắn từ một người đàn ông độc thân hoàng kim phải lấy vợ, phải vào khuôn khổ gia đình, trong khi người ta hoàn toàn không muốn và bản thân hoàn toàn không xứng! Hắn hận cô là phải, ghét cô cũng không sai! Cô quá ích kỷ, cô đúng là có bệnh! Tâm bệnh... Nhưng sống chung năm năm, cô biết hắn là người dễ gì chịu bước chân vào nhà bếp, vậy hôm nay tại sao lại nấu được món ăn trông đơn giản nhưng màu sắc và hương vị lại tốt vậy. Thật sự cô càng ngày càng cảm thấy năm năm sống chung mình chưa hiểu gì về hắn! Mà bây giờ lại càng không hiểu. Hắn và cô là hai thế giới khác nhau, buồn nhau ra, mới có được hạnh phúc trọn vẹn...

Chỉ chút chuyện đã làm khóe mắt cô hơi đỏ hồng, Nguyễn Trọng Nam liền phát giác có người nhìn mình, bất giác quay về phía cô, khó hiểu hỏi:

-Không ngon hả?! Em ăn không vừa miệng thì nói, sao lại muốn khóc nữa rồi, anh đâu có để tiêu đâu?! Cay sao?!

Ngón tay thon dài, nhưng lòng bàn tay đầy vết thô chai đưa lên vuốt vuốt khóe mắt hồng hồng của cô. Giọng nói cũng nhẹ hơn mấy phần trong vô thức!

Cô ngại ngùng quay đầu tránh đi, miệng nói:

-Không sao! Em không sao. Do bị bụi thôi.

-Vậy để anh thổi cho em nha!

-Không cần mà! _ Lạc Mẫn gấp đến độ đứng bật dậy.

Nguyễn Trọng Nam cười ngại ngùng, xem ra hắn lo quá hóa vụng về.

Chờ cả hai đều ăn xong, trên bàn cô xuất hiện ly nước nho lạnh. Uống vào thì mát lạnh, ngọt ngọt, nhưng lại không ngấy do mùi nho tươi rất thơm. Cô lẳng lặng không biết nói gì, cảm giác trong lòng lại chưa chút...

Nguyễn Trọng Nam, anh đối với tôi quá muộn. Tôi giờ còn tương lai, và còn cả Trương Ngũ nữa. Nên tôi không thể để những hành động này vào trong lòng được!

Đến khi hắn đem đồng bát đĩa vào trong mới vội vàng bước ra, kéo Lạc Mẫn ngồi trên sofa, rồi mới nói:

-Như đã hứa, anh sẽ thực hiện hai điều em muốn. Sau này chủ nhật em vẫn cứ đến, trước khi em đến thì cứ nhắn tin cho anh. Đừng nói em không có số anh, nếu không sao mỗi lần anh điện đến em đều ngắt máy!

Nói đến đây mắt hắn híp lại trông đầy nguy hiểm nhưng khi chỉ nhìn thấy cái đầu tròn đang cúi xuống của cô thì bao nhiêu lời trách móc ghen lại nơi khóe môi!

-Nếu anh đi công tác, em hãy đến đây học bài. Còn nếu anh không bận thì em muốn ăn gì cứ nói, anh sẽ chuẩn bị, rồi em đến hai ta cùng ăn. Nếu em muốn đi đâu chơi thì anh cũng sẽ đưa em đi. Còn nếu em không muốn anh có thể giúp em dạy kèm, chịu không?! _ Hắn tiếp lời.

Lạc Mẫn cả người thừ ra theo từng lời nói của hắn.

Nguyễn Trọng Nam cũng không ngờ mình lại có thể nói hết ra như thế! Thì ra nói hết ra cảm giác dễ chịu như vậy, thoải mái như vậy! Nhưng còn chờ phản ứng của cô vợ của hắn đi.

Lạc Mẫn chỉ gật gật, Nguyễn Trọng Nam cũng cười rộ lên.

...

Hắn thật sự giữ đúng lời hứa, suốt buổi chỉ ra đề bài rồi bắt cô giải. Cô đúng hắn nhận nhặt bảo: “ừm, cũng được.”. Còn sai thì hắn cũng nhẹ nhàng chỉ ra lỗi và giải thích tận tường. Dần Lạc Mẫn cũng quên đi sự sợ hãi ban đầu! Nhưng không quên ý định ban đầu. Tối giờ dọn sách vở chuẩn bị về, cô hỏi hắn:

-Vậy sau này em muốn đến đây chơi thì có thể chứ?!

Hắn mừng còn không kịp nữa là!

-Em muốn đến lúc nào thì đến. Tùy em!

Quả nhiên Lương Trạch Vũ nói đúng, dịu dàng với phụ nữ thì tốt hơn. Nhất là đối với tiểu nha đầu mới lớn còn thích ăn thích ngủ này!

-Vậy làm sao em vào phòng?!

Hắn suy nghĩ một hồi rồi cười cười:

-Tôi dặn bảo vệ em đến sẽ đưa thẻ phòng, được không?!

Cô cười rồi ngoan ngoãn gật cái đầu nhỏ. Định bước đi thì hắn kéo cô lại, nói:

-Không lẽ đối với bạn trai em lạnh lùng vậy sao?!

Rồi từng bước từng bước ép sát cô vào tường. Lạc Mẫn có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào cổ cô, lại còn dùng đầu lưỡi vẽ hình tròn trên cổ cô làm cho lòng tơ Lạc Mẫn thì nhau nổi dậy. Thấy cô không phản ứng, hắn mới ngước lên nhìn. Gương mặt cô trắng tát! Không phải chứ! Hắn chỉ định thân mật cùng cô tí thôi, chứ không định hù cô đâu! Vừa cải thiện với cô một chút không thể phá hỏng được!

Nghĩ là làm, đôi chân dài lui về sau hai bước, tạo khoảng cách gần nhưng không quá xa, nhưng cũng không áp chế Lạc Mẫn! Hai tay đút vào túi quần lấy ra, nhẹ nhàng vòng qua vai nhỏ. Bất quá hơi mạnh tay đi, vì cô định chạy mà! Rồi mới cúi mặt xuống! Dùng mũi cạ qua cạ lại mũi cô, ngọt ngào nói:

-Anh không làm gì em cả! Đừng xa cách anh vậy được không?!

Giọng nói lúc này không khó chịu hay lạnh nhạt mà là thật lòng mong đợi. Hắn mong cô sẽ không sợ hắn nữa! Sẽ từ từ ưng thuận cho hắn bước vào trái tim cô lần nữa.

Đừng sợ anh mà, được không, Lạc Mẫn! Anh sẽ không hại em đâu.

...

Chờ đến khi Lạc Mẫn về rồi hắn mới suy nghĩ rất nhiều việc. Hắn đúng là không phải người tốt lành gì, nhưng đối với Lạc Mẫn có thể nói là yêu! Rất yêu! Rất yêu!

Đúng ra hẳn cũng không định đến bước này. Từ lúc Lạc Mẫn cứu hẳn ra khỏi tai nạn hôm đó thì tim hẳn lần nữa đập nữa, hẳn biết nó đập vì Lạc Mẫn, vì người con gái nhân từ tốt bụng đó. Rồi những lần tiếp xúc, những lần chậm theo theo dõi Lạc Mẫn, hẳn mới phát hiện cô rất tốt, quá tốt, tốt với tất cả mọi người! Hôm nay, cô đồng ý chấp nhận hẳn, nhưng trong ánh mắt của cô còn có phần do dự, nhưng không sao... Không sao cả... Chỉ cần cô chịu cho hẳn một cơ hội, hẳn sẽ bảo hộ cô thật tốt, thương cô thật nhiều, tới lúc đó tự dưng cô lại một lòng một dạ với hẳn!

Bỗng nhưng nhớ đến việc gì, Nguyễn Trọng Nam nhíu mi tâm lại, dùng tay xoa xoa cái cổ. Rồi gật nhẹ đã nghe tiếng rắc rắc, không khỏi tắc lưỡi! Tuổi trẻ tốt thật, có thể quần quật cả ngày! Cả đêm hôm làm việc, đến tối lại còn bị cha mẹ hẳn gọi điện đến phiền nhiễu, hỏi khăng khăng cô gái hẳn muốn cưới là ai! Rồi còn đòi lên tận đây xem mắt, nếu được sẽ đi làm lễ hỏi! Hẳn cũng vui mừng, cha mẹ ắt hẳn cũng không đến nỗi nào ghét cô đâu! Hẳn nhớ không lầm lúc trước cha hẳn rất quý Lạc Mẫn, chỉ có mẹ hẳn không mặn không nhạt! Nhưng Nguyễn Trọng Nam biết tất cả đều vì hẳn... Sáng sớm đi ra siêu thị sớm để mua thức ăn về, làm sẵn cả. Chốc chốc lại ngồi yên đành đích thân đến rước cô.

Điện thoại nơi túi quần rung lên, hiện “Mã”, Nguyễn Trọng Nam lạnh lùng nhếch mép, người tới cuối cùng cũng tới.

Vừa bắt máy đầu dây bên kia, giọng nói thô lỗ đã rồn rang:

-Chuyện kia tôi đã làm như cậu Nam dặn! Không biết thỏa thuận của chúng ta...

Chưa để gãi hết lời, Nguyễn Trọng Nam đã cười nhạt. Cũng chỉ vì tiền thôi mà!

-Được, mọi thứ cứ như tôi đã nói. Còn tiền bạc thì anh cứ chi cho anh em, tôi sẽ trả lại thỏa đáng. Nhưng điều này nếu đến tai cha tôi thì xem như vi phạm hợp đồng. Một cái tôi cũng không chi.... Tút! Tút!

Chưa đợi bên kia tắt máy, hẳn đã nhanh chóng ngắt kết nối.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Khủng bố

Ngày đi chơi cũng đã đến. Địa điểm đi chơi đầu tiên là bảo tàng chiến tích chiến tranh ở nội thành, sau đó xe sẽ xuất phát đến thác Giang Nhiên ở ngoại thành để học sinh có thể bơi lội, rồi sau đó sẽ tổ chức những hoạt động ngoài trời do những hoạt náo viên tổ chức.

Và dĩ nhiên Lạc Mẫn cũng đi. Nhưng điều bất ngờ là đi chung xe với A9, lớp của Trương Ngũ. Do lớp Lạc Mẫn là lớp chuyên văn nên nữ sinh rất nhiều, còn A9 lại chuyên lý nên dĩ nhiên nam nữ bù đều. Và điều quan trọng là Lạc Mẫn lại ngồi gần với lớp phó kỷ luật của lớp – Trương Ngũ.

Đây là danh phận mới của Trương Ngũ, vì cậu là cậu nhóc hơi bị “hiếu động quá mức” nên bị giáo viên chủ nhiệm, thầy Khang, cho nhậm chức này để kiềm hãm bớt những trò tai quái. Mà kỳ lạ thay khoảng nửa năm nay thằng nhóc đô con này lại rất ngoan a. Rất tiến bộ trong học tập lẫn kỷ luật. Nghe nói là nhờ cô bé Lạc Mẫn, ngoan ngoãn lại dễ thương của đội tuyển văn.

Những lời khen đôi trẻ dễ thương, một văn một võ, lại một hiền lành một hơi tý nông nổi, cực kỳ xứng đôi nha! Không ai để ý những lời này làm cho Nguyễn Trọng Nam ngồi hàng ghế cuối đôi mà không ngừng chau lại. Đôi tay đang nhàn nhã đùa giỡn tấm rèm bỗng khựng lại. Mồm mím chặt.

Hắn lại nhìn hình ảnh phản chiếu trong tấm kính, lớn hơn có bảy tám tuổi. Cũng đâu có già lắm... Chẳng phải người ta ưa bảo “Chồng già vợ trẻ là duyên ba đời” sao?! ...

Giờ tham quan Lạc Mẫn thích thú vô cùng. Cô như chú chim nhỏ nghe theo lời chị hướng dẫn mà ghi ghi chép chép. Rồi khi đến những nơi đau thương, hình ảnh tù nhân bị đầy đọa đánh đập thì mắt cô rung rung đỏ ửng.

Đến khi quay lại xe thì cũng đã gần chín giờ. Nhìn gương mặt cậu bạn kế bên – Trương Ngũ, Lạc Mẫn không khỏi rút mấy miếng dán trong túi ra! Nhìn ra hướng cửa sổ, vờ nói bóng gió:

-Dán đại đi, anh hai, bày đặt!

Ai dè người kia im bất! Lạc Mẫn tưởng cậu bày đặt tiếp tục sĩ diện, không muốn nhận mình “say xe” đành cầm miếng dán kéo ra, ấn mạnh sau ót anh chàng. Ngờ đâu Trương Ngũ không thể chịu đựng nổi mà ọc ngay phía trước. Làm cho cả đoàn xe có một trận ngạc nhiên to bự, rồi sau đó là tiếng cười vang từ đầu xe đến cả cuối xe. Còn kèm sau đó là những lời trêu chọc:

-Trời ơi, ói luôn!

-Ghê quá! Không ngờ anh Ngũ nhà ta say xe!

-Thôi nha, thôi nha, tớ là không đủ can đảm ngồi gần như bé Mẫn rồi... Ha ha...

“Chết tiệt!” đây là câu mà Lạc Mẫn nghe được, cô nhin cười không nổi khi nhìn vào vẻ nhếch nhác mà cười phá lên. Tay thì không ngại bẩn mà dùng khăn lau lau đồng “dấu vết” của ai! May mà hân ói có một ít thôi chứ không chắc cô chủ nhiệm đã la một trận rồi.

Sau đó rút kinh nghiệm Lạc Mẫn đem đồng bao đen bỏ vào tay hân, cười cười. Chỉ nghe được mấy tiếng như mèo kêu: “Cám ơn.” Rồi quay mặt vào ghế, trông chẳng khác gì thằng nhóc ba bốn tuổi làm gì sai mà lặng mặt với người khác cả. Lạc Mẫn chỉ lên cười cho đến lúc đến nhà hàng.

Vừa mở cửa xe Trương Ngũ không suy nghĩ nhiều ba chân bốn cẳng chen nhanh xuống xe. Rồi mất lặng luôn giờ ăn trưa, nói đúng hơn là lặng ở bàn không có Lạc Mẫn!

Sau giờ ăn trưa ở nhà hàng gần thác thì Trình Anh liền kéo tay Lạc Mẫn lại, rồi cả bọn con gái lớp cô cùng nhau mướn xe đạp đôi cùng nhau đạp. Đạp thật khí thế trong cánh thiên nhiên quanh thác, cánh đó đập vào mắt của bọn nam sinh! Bọn họ ai cũng thích thú! Con gái trong trường bình thường nhìn thì yếu đuối lại hay kiếm chuyện, chỉ cần bọn họ đụng một tý là giận là hờn, nhưng hôm nay bọn họ như những người khác! Thật năng động, thật đặc biệt! Ánh mặt trời ban trưa hôm nay gay gắt vậy, vậy mà những cô gái vẫn cười tươi trên những chiếc xe đạp. Lớp mồ hôi mờ mờ như lớp kim cương đánh bóng các cô gái. Họ trông thật năng động, thật đáng yêu!!!

Lạc Mẫn bình thường đạp xe đạp đã quen, nay đạp cùng Trình Anh thật rất vui! Trong lớp cô thì các bạn ai nấy cũng đều dễ nhìn. Cô bạn Trình Anh của cô thật sự rất nổi bật. Làn da tuy không quá trắng nhưng đôi mắt sắc bén thêm cái miệng xinh xinh, tuy nói ra toàn là lời thẳng thắn! Nhưng điều này làm cho Trình Anh là một trong số những nữ sinh được yêu thích nhất nhì khối mười hai! Và đặc biệt cô nàng này còn có biệt danh là “bông hồng thép” vì cô nàng là một cao thủ Judo thực thụ! Đã có mấy anh chàng bị ném đòn đau, sau đó tiếng đồn về Trình Anh càng ngày càng vuron xa! Đến mức giờ tuy là một trong những người mà cánh con trai phải kiêng dè, nể mặt. Chơi chung càng ngày Lạc Mẫn càng ngưỡng mộ cô nàng Trình Anh này! Thật sự nếu cô được một chút mạnh mẽ, một tý tự tin như vậy cũng tốt!

Suy nghĩ vẩn vơ thì tiếng kêu của người cô ngưỡng mộ làm cho Lạc Mẫn mau chóng quay về thực tế:

-Á! Trời ơi! Hô gà... Mẫn ơi...

Tiếng kêu thảm thiết đó cũng là lúc Lạc Mẫn cô nhìn thấy đồng đá gần bờ thác mà hai đứa cô đang hiện ngang đạp vào!

Bỗng hai bóng người nhanh chóng lao ra, đỡ cho thân hình béo tròn nộn thịt của ai.

Lạc Mẫn lúc này chỉ biết nhắm chặt mắt, miệng thì run run kêu: “Trình Anh! Trình Anh!”. Tưởng đâu cả cơ thể mình đau rất không thôi, nào ngờ không bị gì cả, chỉ cảm thấy cả cơ thể được một cơ thể ấm áp khác đỡ vào lòng ngực, nhanh chóng cảm nhận được nhịp tim đang gia tăng của người ta! Tưởng mình đè lên Trình Anh ắt hẳn người ta đau lắm rồi. Vội đứng dậy miệng thì “Xin lỗi! Xin lỗi! ...”

Nhưng lúc nhìn kỹ mới phát hiện người này là Nguyễn Trọng Nam! Nguyễn Trọng Nam! Thật sự là hân! Hân chấp nhận làm “đệm thịt” cho cô! Lúc này thì mọi người đã chạy lại đỡ hân lên, cô mới phát hiện chiếc áo sơ mi xanh của hân lấm lem bùn đất, thêm nữa khuỷu tay cường tráng cũng vì đạp vào đá mà nhuộm màu đỏ thẫm. Vén tay áo lên thì kinh khủng đến mức Lạc Mẫn không dám nhìn. Càng nhìn càng chột dạ...

Còn Trình Anh?! Trình Anh đâu?! Trình Anh lúc này đang nằm lên người Trương Ngũ! Thì ra “đồ ngốc” cũng đỡ cô! Trương Ngũ...

Lạc Mẫn không hề chú ý từ lúc bản thân đứng dậy được thì Nguyễn Trọng Nam đã thờ phào ra một hơi nhẹ nhàng, đôi mi đậm không hề khẽ chớp hay quan tâm đến vết thương trên người mình!

Đến khi vết thương trên người Nguyễn Trọng Nam và Trương Ngũ xử lý xong thì các cô gái nhỏ lại bắt đầu bàn tán. Bắt đầu chắc là từ các giáo viên nữ đi. Một cô giáo đứng tuổi đứng cười khẩy bên cạnh cô Thanh Hoa – chủ nhiệm lớp Lạc Mẫn.

-Trời ơi, tôi thật không ngờ thầy Nam lại là người có trách nhiệm ghê gớm vậy ta! Đờ học trò luôn! Đã vậy bị thương còn nhẹ nhàng nói không có gì! Đứng là chuyện lạ...

-Đúng đó, thầy Nam trước giờ luôn có biệt hiệu là “băng sơn mỹ nam” mà! Người gì mà ít nói, nói chuyện thì cũng toàn là lời khó đỡ! Chẳng hiểu hôm nay có uống lắm thuốc gì không. _ Lại thêm một người tiếp lời.

Rồi sau đó lại là những lời tương tự nhau nối tiếp, dường như chủ đề hôm nay là việc Nguyễn Trọng Nam cứu cô học trò Lạc Mẫn. Thanh Hoa chịu không nổi cảnh bàn tán này mà quay lưng đi.

Thanh Hoa đi đến nơi bờ thác, nơi các học sinh đang vô tư vui đùa. Tuổi trẻ tốt thật! Chuyện ban nãy chúng nó cũng bàn tán, nhưng chỉ chốc lát lại mau quên. Chẳng như ...

Lại nhìn về phía Lạc Mẫn, cô bé lớp trưởng do cô chủ nhiệm. Cô bé nhìn rất mũm mĩm, gương mặt thường ngày luôn vui cười hôm nay bỗng xụ xuống. Ánh mắt to nhìn về phía cậu nhóc đang ngồi gần Trình Anh kia, lâu lâu còn lăm lét như tìm kiếm thứ gì đó mà mồ hôi cứ chảy dài ra!

Đề ý hỏi lâu Thanh Hoa mới đề ý ánh mắt con bé nhìn về Nguyễn Trọng Nam! Nhưng không phải như ánh mắt của cô bây giờ. Mà ánh mắt kia có lo có sợ, còn có thêm vài phần chán ghét, nếu bắt buộc phải nói! Thanh Hoa định bước lại gần Lạc Mẫn thì hoạt náo viên của đoàn trường đã trước cô một bước.

Điều mà Thanh Hoa nhìn thấy không thể nào Nguyễn Trọng Nam không nhìn thấy. Hân chú ý ánh mắt của Lạc Mẫn nãy giờ! Cô đứng là to gan! Ánh mắt thế nhưng cứ mãi đảo về thằng nhãi kia! Bộ hân bị thương nhẹ mà cô nghĩ hân mất hết năng lực rồi sao!

Lạc Mẫn tâm bây giờ vừa lo lắng vừa cảm thấy ân hận. Cô ân hận vì làm cho Nguyễn Trọng Nam bị thương, thật ra thì hẳn đối xử với cô bây giờ rất ổn. Mỗi tuần chủ nhật hẳn đều làm những món ăn con gái thích rồi còn giảng bài cho cô, làm cho cô đỡ sợ hơn khi đối diện hẳn! Nhưng trên sự ân hận đó là cô vẫn lo lắng Trương Ngũ hơn! Cậu đã say xe, vậy mà... Vậy mà...

Bây giờ, Lạc Mẫn đang ngồi trong vòng tròn chơi khủng bố, vì Trình Anh kéo cô vào, cô nàng đồng dạ bảo: “Cái cậu này, đi tham quan tốn tiền cho vui mà cứ xì mặt ra cho ai coi?! Cho tớ coi à?!” Làm cô phải cười cười rồi tham gia! Bỗng một người ngồi xen vào vòng tròn đó, thu hút ánh mắt tất cả các nữ sinh và cái nhìn bức tức của không ít cậu nam sinh. Còn hoạt náo viên cũng cười gượng gạo, hỏi:

-Thầy Nam... Thầy...

-Tôi tham gia chung, không vấn đề gì chứ.

-Dạ! Dạ, không! _ Anh chàng hoạt náo viên cười nói.

-Để tôi phổ biến lại luật chơi lần nữa nhé! Trò chơi này mang tên là “Khủng bố”.

Mỗi người nhớ số của mình nhé. Bắt đầu từ bạn 1,2... 30 rồi sau đó tôi gọi tên một người bất kỳ, hai số ngồi kế bên sẽ bị miện hay làm đủ mọi cách như thế nào đó cho bạn ấy không thể nói ra số tiếp theo! Cứ thế, những người thua càng nhiều thì chúng ta sẽ phạt tập thể nhé!

Mọi người ai cũng hứng thú với trò này, vì trò này nam nữ đan xen, lại là trò vận động, nên không khí hào hứng ninh chóng tràn khắp vòng tròn.

Nguyễn Trọng Nam chỉ lạnh nhạt gỡ bỏ chiếc kính gọng vàng. Còn Lạc Mẫn thì đang lo sợ, ngồi kế bên là Trình Anh cô còn chơi được, còn ngồi kế hẳn có phải số phận cô là phải thua không?! Cho vàng cô cũng không dám bị miện hẳn lại đi!

Nhưng rốt cuộc chuyện gì đến cũng phải đến, Lạc Mẫn số “10” vẫn bị kêu thôi. Quả nhiên chưa đợi Trình Anh thì một đôi bàn tay thô to đã bịt chặt mũi và miệng cô. Theo bản năng Lạc Mẫn vùng vẫy đến mức nằm xoài ra đất, nhưng Nguyễn Trọng Nam càng mạnh tay không buông. Cánh tay bị thương cũng để mặc cô nằm lên, gãy nẩy lộn xộn! Bàn tay còn lại không quên dạo vòng quanh cơ thể mịn màng, tranh thủ lúc mọi người không thấy néo vào vòng eo nộn thịt, làm cho Lạc Mẫn phản ứng càng mạnh hơn, nhưng tất cả đều thua bàn tay đang bịt chặt kia. Tức đến mức Lạc Mẫn không do dự mà cắn lên mu bàn tay hẳn! Nhưng Nguyễn Trọng Nam chỉ cười thâm trong bụng: “Vợ à, em dễ thương thật!” rồi tranh thủ chu du tám lạng đăm mò hỏi cô.

Trình Anh và mọi người đều đang cao trào vui vẻ, nên cười tít mắt, miệng hoan hô đếm “5...4...3...1” còn hét to:

-Thua rồi! Cậu thua rồi, đi chịu phạt đi, lớp trưởng!

Lúc này hẳn mới buông cô ra, mặt Lạc Mẫn đỏ bừng bừng, hơi thở hỗn hển, quần áo cũng xộc xệch, ánh mắt ngập nước oán hận nhìn hẳn, còn không quên trước khi đi dùng tay quệt ít nước bọt trên miệng.

Mà điều càng ngạc nhiên hơn là đến khi có người to gan kêu số của Nguyễn Trọng Nam thì hẳn cũng lặng thinh, không hề có phản ứng gọi số tiếp theo. Còn tự giác đứng dậy ngồi vào hàng ghế “chịu phạt”.

Rốt cuộc những người thua bị chia thành một đôi, và cũng lẽ dĩ nhiên hoạt náo viên như hiểu ý Nguyễn Trọng Nam mà chia hẳn và Lạc Mẫn cùng chung đội chịu phạt. Với lý do vô cùng buồn cười: “Số ai gần nhau thì chịu phạt chung!”. Sao không nói ai cũng sợ tăng băng di động này nên đẩy cho cô đi!

Hắn nhẹ nhàng kéo Lạc Mẫn lại, hỏi cô bằng cái giọng lạnh lạnh:

-Em ở trên hay tôi ở trên?!

Tuy giọng nói không lớn nhưng chỉ hành động e lệ của cô trước mặt nhiều người đã đổi lấy cả đồng tiếng reo hò của cả đám học sinh. Nào là: “Lên là lên là lên... luôn lớp trưởng... Hú! Hú!”, nào là: “Năm xuống đi, hai người năm xuống mau đi!”.

Thật sự Lạc Mẫn chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống cho xong. Nhưng trong cả đám ánh mắt mong chờ, háo hức của mọi người thì có một ánh mắt buồn nhìn hướng về Lạc Mẫn. Và cũng vô tình cô chạm phải ánh mắt ấy! Trương Ngũ...

Chưa kịp nghĩ gì nhiều Nguyễn Trọng Nam đã kéo tay cô mạnh đến phát đau! Gầm nhẹ: “Em muốn hít đất!?”

Tâm trí Lạc Mẫn liền bị hình ảnh đó đánh bại! Cô bình thường đã ít tập thể thao, mà có tập đi nữa cũng lắm cũng là nhảy dây hoặc vài động tác qua loa. Mà hoạt náo viên hôm nay dường như muốn làm khó đội cô nên bảo một người nằm trên, một người nằm dưới. Người phía trên phải hít đất năm mươi cái! Cô làm sao hít nổi đây!? Nên đành miễn cưỡng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Nguyễn Trọng Nam.

Nguyễn Trọng Nam chỉ nhếch mép khinh bỉ nhìn cô. Rồi cũng theo lời hoạt náo viên mà làm. Và dĩ nhiên là Lạc Mẫn nằm dưới, Nguyễn Trọng Nam phía trên.

Tuy đã đoán được sẽ ngại ngại cỡ nào nhưng mà... Lạc Mẫn cô lại không ngờ ngại ngại đến vậy. Lạc Mẫn nằm dưới thân hẳn, mỗi một lần hẳn hít xuống là hơi thở nóng hổi nhưng lại mang theo mùi mồ hôi đan xen vào nhau bay vào mũi cô một cách vô thức! Đã vậy hẳn còn ép sát xuống, gần như không hề có khoảng cách với bầu ngực tròn của cô! Lạc Mẫn dùng tay để lên cổ gắng để né tránh thì nhìn vào ánh mắt nâu vừa sâu vừa đậm như ánh mắt của dã thú thêm khát ái tình làm Lạc Mẫn càng kiên quyết chống tay phía trên, ít nhất có khoảng cách với hẳn! Không biết là cố ý hay do vết thương trên cánh tay đau làm ảnh hưởng đến động tác mà khi đếm được khoảng 30 cái thì Nguyễn Trọng Nam lại vô tình mà té lên người Lạc Mẫn.

Cảm giác cả cơ thể cứng rần nằm đè lên mình, chú ý kỹ còn cảm nhận được sự cứng rần nơi quần hần cọ sát vào vùng bụng cô. Lạc Mẫn thẹn đến muốn hét lên, trong khi bên ngoài tiếng hét la cũng rần trời! Hoạt não viên cũng không biết nói gì, cảm thấy hơi quá, nên đành bảo đến đây là phạt đủ rồi, do thầy Nam bị thương nên sẽ “thiếu” lại.

Trong ánh mắt của những người vô tư như Trình Anh hay đám nam sinh thì toàn là sự hào hứng, nhưng sâu trong đám nữ sinh vẫn có những ánh mắt ghen ghét, như thông báo trước tháng ngày kém bình yên của Lạc Mẫn.

...

Đến khi “hình phạt” kết thúc, Lạc Mẫn nhanh chân chạy khắp nơi tìm Trương Ngũ. Đi đến gần bờ thác mới thấy cậu đang ngồi một mình, ngồi rút những cọng cỏ xung quanh! Cô bước đến gần, cố tạo tiếng sột soạt cho ai kia nghe, nhưng hình như người ta cố tình giả lơ! Lạc Mẫn đành lên tiếng:

-Nè, phá hoại trong trường chưa đã giờ đến phá thác à?!

Cũng không trả lời. Lạc Mẫn lắc đầu cười khi rồi đi đến trước mặt Trương Ngũ. Nhưng cô đứng bên trái, cậu quay mặt sang bên phải. Cô lại đi về bên phải cậu tiếp tục lệch người về bên trái!

-Đau quá! Con gì cắn tớ rồi! Đau... Hức...

Thì con người đang ngồi như tượng kia quay lại ngay, vội chạy đến nhìn cô từ đầu đến chân, quỳnh cả lên:

-Con gì?! Con gì cắn?! Cắn ở đâu?! Cậu có sao không?!

Lạc Mẫn lúc này mới cười lém lỉnh, bảo:

-Có! Con chó điên! Một con chó con bị điên! Cắn ở đây nè!

Rồi cô to gan mà cầm tay hần chọc chọc vào hai gò má no tròn! Rồi cả hai cùng cười to!

...

Độ khoảng 16:48 là hoàng hôn đến! Cả hai vẫn ngồi im không nói gì, Trương Ngũ bỗng phá vỡ bầu không khí im lặng:

-Ban nãy, cậu và thầy Nam...

Lạc Mẫn không nói không rằng, chỉ lặng người mà nghiêng về bờ vai của Trương Ngũ. Cô thật sự muốn nói hết cho Trương Ngũ nghe! Nói cho cậu biết rõ nỗi khổ của cô, nói cho cậu việc cô bị người ta uy hiếp! Nhưng cô nói ra thì cậu có giúp được không! Hay chỉ là chuốc thêm rắc rối vào người. Cô thật sự sợ cho bản thân cả hai đứa có chuyện gì! Nguyễn Trọng Nam lúc này sự nghiệp đã có, gia thế lớn mạnh! Còn cô và Trương Ngũ đều là những đứa học sinh nghèo. Thêm vào đó Trương Ngũ còn là anh cả, tiềm sửa xe của bố cậu chỉ trông chờ vào hai anh em cậu.

Trương Ngũ thấy cô không muốn nói gì, nhưng càng nghĩ lòng cậu càng ức, lời nói cũng bất giác thốt ra:

-Lạc Mẫn, không lẽ cậu... cậu định đùa giỡn với tôi sao?! Không lẽ cậu định tiến đến với thầy Nam sao, Lạc Mẫn?!

Lạc Mẫn không biết nói gì, những lời này chẳng khác gì cây kim, rất nhỏ nhưng rất bén nhọn! Đâm vào tâm rất đau... cô rất muốn thốt lên: “Không! Không! Tôi thích cậu! Người tôi thích là cậu đó, đồ ngốc!” nhưng cô vẫn vì mục đích cuối cùng mà kiềm lại. Lời nói có thể kiềm được còn nước mắt cứ tự động lăn dài. Trương Ngũ thấy Lạc Mẫn khóc, tưởng cô thẹn vì mình nói đúng, càng khó điều chỉnh tâm trạng:

-Cậu quá đáng lắm, Lạc Mẫn!!! Cậu sao lại làm vậy với tôi?! Chẳng lẽ vì tôi nghèo, vì tôi ngốc sao?! ...

Lạc Mẫn chỉ mặc cho Trương Ngũ lắc mạnh bả vai cô, cô thật sự rất muốn hét lên! Nhưng cô không dám, vì mục đích cuối cùng... Cô vẫn chưa dám!

-Bớt ầu trĩ đi, thẳng thóc.

Vẫn giọng nói lạnh nhạt đó, nhưng hành động lại hừng hực lửa nóng! Nguyễn Trọng Nam lôi mạnh Lạc Mẫn ra, giữ chặt tay cô ra sau lưng. Rồi nhanh như cắt giờ nắm tay hướng về Trương Ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tác dụng của nước mắt

Trương Ngũ cũng nhanh chóng né ra được, quệt mũi nói:

-Tôi là thằng nhóc còn tôi nên gọi thầy là gì đây, “trầu già gặm cỏ non” à?!

Rồi nhanh chóng phản đòn! Nguyễn Trọng Nam không nói không rằng bỏ tay Lạc Mẫn ra, lao nhanh ra, đập một phát vào bụng Trương Ngũ. Từ lúc trưa đến giờ không ăn gì, thêm khó chịu trên xe nên dĩ nhiên chậm chạp hơn mọi khi nên Trương Ngũ dĩ nhiên không may mắn tránh được, gương mặt tái xanh! Nhưng cậu cũng gắng chịu đau mà quay người túm lấy cổ áo Nguyễn Trọng Nam, đánh thẳng vào mặt hắn lần nữa! Nguyễn Trọng Nam bị sượt một tý, làn da trắng trên mặt xuất hiện một vết máu.

-Là nhóc muốn chết!

Nguyễn Trọng Nam cũng không ngờ bản thân lại quá xem thường Trương Ngũ, bao nhiêu tức giận như nén lại trên động tác! Hắn nhanh chóng dùng những gì được học năm tháng đánh đấm ra đối phó Trương Ngũ. Đánh một hồi, toàn là Trương Ngũ bị trúng đòn, gương mặt đã thể hiện rõ nét đã lộ rõ nét đau đớn khi bị đánh trúng mấy phát! Thân thủ Nguyễn Trọng Nam vốn nhanh, nay mang theo tức giận nên càng mạnh mẽ cõ Trương Ngũ, dựa thể ép một tay cậu ra sau. Gương mặt Trương Ngũ trắng tái, giờ tay định thực trở vào phía sau nhưng bị Nguyễn Trọng Nam tránh thoát! Còn bị hắn dùng chân đạp mạnh vào khuỷu chân, buộc Trương Ngũ vào tư thế như tội phạm bị bắt!

Bàn tay đặt mạnh sau gáy định xuống tay, ánh mắt dường như không còn chút nào định nương tình. Sau gáy là bộ phận quan trọng nếu bị tổn thương nặng có thể sẽ ảnh hưởng rất không tốt cho sức khỏe sau này!

Lạc Mẫn như ngồi trên đồng lửa, không thể nhìn nổi mà lao đến ôm chặt nắm tay định giờ lên hướng thẳng phía sau đầu Trương Ngũ. Giọng nói run run:

-Đừng mà. Đừng làm vậy mà! Cậu ấy đang mệt trong người. ... Làm thế không phải quân tử!!!

Ánh mắt Nguyễn Trọng Nam nhìn vào gương mặt đau lòng của Lạc Mẫn, lòng cũng quặn đau! Nhưng vượt trên điều đó là sự oán giận và căm hận!!! Dựa vào cái gì chứ?! Dựa vào cái gì mà thằng nhóc này có tất cả những gì hắn cố gắng chứ?! Dựa vào gì mà chỉ vài tháng ngắn ngủi hắn có được sự thương tiếc, quan tâm của cô! Vậy sự lấy lòng của hắn cho ai coi đây?!

Gật phát tay Lạc Mẫn ra, mạnh tay thẳng xuống. Chưa kịp suy nghĩ thì Trương Ngũ đã vực dậy, đá một phát vào tay đang bị thương của Nguyễn Trọng Nam! Làm cho vết thương hắn cũng rướm máu kèm vết bụi bẩn. Rồi Trương Ngũ loạng choạng ngã về sau, nhìn Nguyễn Trọng Nam với vẻ chán ghét. Mạnh mẽ nói:

-Có ngon đánh chết tôi đi!

Lạc Mẫn nghe xong vội nhìn sắc mặt Nguyễn Trọng Nam. Sắc chiều rắng vàng như chiếu sáng được chỉ có nửa gương mặt của hắn, trông thập phần quý dị. Hắn cười mỉm rồi nói với cái giọng cực kỳ nhẹ nhàng nhưng lạnh thấy xương:

-Tiến cậu xuống mồ tôi cũng không ngại.

Rồi sấn tới trước, Lạc Mẫn không dám suy nghĩ bèn ôm từ sau hắn. Cảm giác ấm áp như chạm đến nơi sâu nhất trong lòng hắn. Làm nó mềm cả ra. Lạc Mẫn thấy hắn có vẻ bình tĩnh lại rồi mới kéo tay hắn đi, nhẹ nói:

-Đi thôi. Đừng đánh nữa, xem như vì em, được không?!

Nhưng Nguyễn Trọng Nam cứ như đá tảng, không di chuyển mảy may. Rồi ánh mắt hắn sắc bén vòng một vòng qua gương mặt của đôi nam nữ trước mặt. Không biết nghĩ gì kéo tay Lạc Mẫn đi. Lần này đến phiên Lạc Mẫn không muốn đi, ánh mắt cứ như lưu luyến anh chàng mặc áo học sinh, trên miệng còn vương lại vết máu kia. Làm cho Nguyễn Trọng Nam không khỏi găm nhẹ:

-Hay cô muốn tôi đánh chết nó!

Cô nắm tay áo hắn, nước mắt khó cầm mà bước chân nhanh theo hắn đi!

Trương Ngũ, tha lỗi cho tôi. ...

Trên chiếc xe đoàn trường.

Hắn nắm chặt cái cảm nộn nhột, cười thật tươi. Nhưng đối với Lạc Mẫn lúc này gương mặt điển trai lạnh lùng này như ác quỷ sắp ăn thịt người, làm cô có lấy hết can đảm cũng phải tìm cách lui ra. Nào ngờ hành động này như chọc điên con dã thú cố gắng được kiềm chế trong người Nguyễn Trọng Nam này giờ. Hắn buông cầm cô ra, cười càng lớn hơn, vang vọng cả chiếc xe ba mươi hai chỗ ngồi!

-Ha ha... Em giỏi lắm, Lạc Mẫn! Hôm nay em dám liếc mắt đưa tình cùng thằng nhãi kia phải không?! Tôi nói ra sao?! Tôi nói cái gì?! Em nghĩ tôi đùa sao?!

-Không... Không... Em không có...

Rõ ràng cô không làm gì cả, sao hắn cứ úp cái danh “liếc mắt đưa tình” lên người cô chứ?!

Hắn đạp một chân lên ghế, cản lại cả viên trôi nước đang dần dịch chuyển kia, ép cả thân mình to cao xuống! Bàn tay nắm nhẹ mái tóc cô, khẽ gắt:

-Vậy em nói tôi nghe, hôm nay tôi bị thương sao em lại mãi nhìn thẳng nhóc kia?! Và tại sao em đã chấm dứt với nó rồi mà nó vẫn còn quan tâm em vậy?! Tại sao?! Tại sao?! Hà?!

Những câu “Tại sao?” gần như là rít ra từ kẽ răng.

-Em... Em... Em không biết...

Hắn nheo lại cặp mắt nâu, giọng nói càng ngày càng trầm nhưng câu hỏi lại càng ngày càng nhiều:

-Hay em định gạt tôi?! Nói muốn tự do này nọ rồi không thực hiện lời hứa?! Nào là cái gì cũng không biết! Cái gì cũng không có! Em định đùa tôi à?!

Chưa đợi cô trả lời hắn đã áp sát cô lên chiếc ghế dài, bàn tay bóp chặt bên bầu ngực tròn đầy đặn làm Lạc Mẫn phải kêu đau, hai tay đẩy bàn tay to ra, đánh vào bờ vai hắn liên tục. Nhưng Nguyễn Trọng Nam dường như không quan tâm, tay còn lại của hắn kéo toạc cái quần dù của cô đến gối, làm cho chiếc quần nhỏ với hoa văn ngây ngô đập vào mắt hắn. Trên nữa là cặp đùi to trắng mát lạnh, cảm giác hoàn toàn đối lập với máu trong người hắn lúc này! Không do dự hắn vạch chiếc quần quần nhỏ sang một bên, chọc thẳng ngón tay thon dài vào trong tìm kiếm khu vườn mượt mà, đầy đặn, đến khi đụng được tấm màng mỏng kia mới thôi! Lạc Mẫn hồn vía lên mây, giãy dụa hết sức mong thoát thân! Nên bàn tay dĩ nhiên đụng phải vết thương được băng bó bằng bông y tế quoa loa của Nguyễn Trọng Nam. Hắn đau, nhủu mi nhưng lại không hề dừng lại động tác cuồng dã, thô lỗ! Miệng còn nói ra lời thô bỉ đến mức Lạc Mẫn không ngờ:

-Sao?! Nhanh như vậy đã có phản ứng. Thăng kia không thỏa mãn em được đâu. Yên tâm, ngoan ngoãn đi. Làm xong, tôi sẽ cưới em, chính thức giam em lại cả đời bên cạnh! Đừng hồng hờn thẳng nào khác ngoài tôi nữa!!!

Vừa nói hắn vừa suồng sã vuốt ve cặp đùi mịn, làm da gà cô thì nhau chạy dài khắp cơ thể!

Lạc Mẫn lúc này mặt mếu máo, đại não theo mấy từ “làm xong”, “cưới em” rồi lại “giam em” mà muốn ngất xỉu đi cho xong! Liều mạng mà dùng chân lên gối vào hạ thân Nguyễn Trọng Nam. Hắn cười khê, nhanh nhẹn né người sang. Nhân cơ hội Lạc Mẫn quay người bò xuống sàn xe, do sàn xe cao lại đang ngồi trên hàng ghế cuối nên hiển nhiên là té xuống, tiếng kêu không nhỏ.

Nguyễn Trọng Nam như ác ma đi xuống, kéo cô dậy lại tiếp tục cuồng dã hơn, nhưng lần này là đổi tư thế! Hắn để cô ngồi lên đùi mình, một tay làm loạn trước ngực cô, vén cao chiếc áo sơ mi hồng, xoa bóp, còn dùng ngón tay ác ý nhéo mạnh hai quả anh đào, đến nỗi xuất hiện màu đỏ hồng, trông thật tội nghiệp! Bóp chặt rồi lại thả ra, đôi khi còn dùng đầu ngón tay đùa nghịch viên kẹo anh đào! Một tay ép mặt cô lại hôn ngấu nghiến lên môi cô. Hai tay cô giãy dụa lung tung nhưng dường như vô ích đối với Nguyễn Trọng Nam lúc này! Lạc Mẫn khóc hờn hén, nước mắt rơi xuống như thác, chảy ướt cả bàn tay to đang nắm chặt cầm cô không buông. Hắn dùng bàn tay đang bị thương của mình cời quoa loa khóa quần. Nghe tiếng động lạch cạch, mặt Lạc Mẫn không còn chút huyết sắc! Không lẽ lần này cô thật sự sẽ không thay đổi được số phận sao?!

Cô chóng nhìn ra bên ngoài mới thấy mọi người đang dắt nhau đi dạo gần đây!

-Sợ hở?! Sao lại sợ?! Hừm?! Sợ người ta thấy tôi chơi em?!

Đôi môi mon trón lên, liếm nhẹ nước mắt rồi chuyển sang vành tai nhỏ.

Lạc Mẫn nghe những lời thô bỉ như có như không cào nát thâm tâm. Cô bị vậy là đáng đời! Ai bảo cô lại tự nghĩ mình thông minh, còn dám tiếp cận hắn! Hôm nay cô nghĩ hắn tuyệt không tha cho cô đâu! Đã vậy cô còn làm khổ Trương Ngũ. Lạc Mẫn cô đúng là sinh ra đã làm khổ mẹ, lớn lên lại tiếp tục làm khổ người quan tâm mình. Rồi còn làm khổ cả bản thân mình nữa! Nghĩ lại càng thấy uất ức, bàn tay bầu chặt những mảnh vải trên người, miệng cũng thốt lời thô bỉ khi nhận ra hắn đẩy nhẹ chiếc quần nhỏ của cô, cuồng ngạnh bất cơ thể cô tiếp nhận hắn.

-Khốn nạn! Anh là đồ khốn nạn!

Bàn tay Nguyễn Trọng Nam dừng lại mọi động tác. Mặt đanh lại không hiểu vì tức giận hay vì xấu hổ mà giọng nói như lại thấp thêm vài phân:

-Em nói cái gì, lặp lại tôi nghe.

Cô lấy hết sức còn lại mà đứng dậy, thoát khỏi vòng ôm của Nguyễn Trọng Nam. Nước mắt vẫn rơi dài trên hai má mủm mím, bàn tay run run nắm quần áo xộc xệch của bản thân. Tay còn lại không hề có ý tứ chinh chúng lại, mà chỉ thẳng vào mặt hắn, nói trong nghẹn ngào tức tưởi:

-Tôi... Tôi nói... Anh là đồ khốn nạn! Rõ ràng... Hừc... Hừc... Anh nói anh sẽ không đi quá giới hạn với tôi! Nhưng... Nhưng... Chỉ cần tôi không nghe lời anh một tý, anh sẽ lại nổi điên. Định đề tôi ra cho thỏa mãn dục vọng! Anh hứa sẽ thương tôi, sẽ chiều tôi... Hừc... Hừc... Nhưng đây là thương sao?! Đây là chiều sao?! Đây là bạn gái sao?! Hừc... Hừc...

Nói xong cô bỏ mặc ánh mắt đang càng ngày càng nguy hiểm của hắn, nhưng đôi chân không tự chủ mà từ từ lui dần về sau. Môi mòng vẫn nói ra nỗi uất ức trong lòng:

-Tôi... Hừc... Hừc... tôi có bạn cũng là sai sao?! Tôi đâu phải là gái bán hoa, mà đụng tý anh chửi tôi “liếc mắt đưa tình”... Còn cô Thanh Hoa đối với anh, tôi có nói gì đâu... Hừc.. Á!

Không cẩn thận nên Lạc Mẫn tiếp tục trượt té lần hai trên chiếc thảm xe. Đôi chân còn một chân có giày, một chân thì không. Cô không dám nhìn thẳng

vào mắt hấn! Cũng biết những lời lẽ “khí quân” này chắc sẽ ném không ít khó! Nhưng cô biết sao đây?! Không nói cũng bị hấn cưỡng đoạt trên xe, còn nói thì hấn có thể chỉ hóa điên mà đánh cô một trận thôi! Nhưng không sao, da thịt cô dày, có bị đánh cũng không chết được. Biết đâu vì lần này hấn sẽ sinh chán ghét mà buông cô ra! Cô chỉ là một con bé bốc đồng, miệng còn hôi sữa, sẽ không hợp với hấn! Đúng!!! Không sao, cùng lắm thì bầm người thôi... Nhưng đợi gần cả năm phút, đôi mắt to mới khe khẽ ngược lên.

Thấy người đàn ông lúc trước còn đáng vẻ hung thần nay lại biến mất. Lạc Mẫn cũng không biết đây là tốt hay là xấu. Nước mắt nước mũi tèm lem, nghĩ càng thêm thẹn...

Nguyễn Trọng Nam vươn tay đến trước mặt Lạc Mẫn, cô nhắm tịt mắt! Như sợ hấn sẽ đánh cô vậy. Đồ ngốc! Làm sao hấn nỡ xuống tay đánh cô. Ngắm lại bản thân lúc trước vô cùng bình tĩnh, vô cùng lạnh nhạt, nhưng chỉ cần nghĩ đến chú thỏ mập này là hấn lại không quản lý nổi cảm xúc. Xém tý nữa đã gieo mầm mống kinh sợ trong đầu cô rồi.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy đôi chân trần lộ ra ngoài vết tím tím do va đập với thành xe khi nãy của Lạc Mẫn. Cảm nhận được bàn tay nóng hổi kia đang chạm vào người mình, Lạc Mẫn không tự giác định rụt người lại mà bỏ chạy! Giọng nói Nguyễn Trọng Nam cất lên với những lời lẽ mà cô nghĩ cả đời này mình sẽ không bao giờ nghe thấy được.

- Xin... xin lỗi. Em đừng giận anh được không?!

Lúc này Lạc Mẫn mới có dũng khí quay lại nhìn hấn. Gương mặt chững chạc của Nguyễn Trọng Nam đang đỏ dần lên, làm Lạc Mẫn ngơ ngác!

Hấn vội tay kéo lại cái áo bị bản thân làm rối thành một nùi, vừa chỉnh lại dây áo, khóa chiếc quần dù bị chủ nhân nó lê lét thê thảm lên. Rồi mới ôm cô vào lòng, để đầu lên trên đỉnh tóc của cô, tham lam hít mùi hương của Lạc Mẫn hòa quyện cùng hơi thở khe khẽ của cô, bình ổn lại nhịp tim cho cả hai rồi nói tiếp:

- Ngoan, đừng giận anh nữa! Hãy quên chuyện ban nãy đi. Từ đây em không còn dây dưa gì với Trương Ngũ nữa anh đảm bảo không bao giờ có chuyện như khi nãy, được không?! Hừm?! Anh sẽ dịu dàng, sẽ chiều em, anh có thể hứa.

Lạc Mẫn không biết nói gì, chỉ chuyển từ khóc thét sang thút tha thút thít.

Nguyễn Trọng Nam nhìn xuống đôi tay cô thông xuống, nhìn cứ như bản thân đang tự biên tự diễn, nhưng biết tâm trạng cô ắt hấn đang tệ, nên cũng không dám mạnh bạo. Đôi bàn tay thô chai không kiềm được mà nhẹ nhàng bắt hai cánh tay trắng mập vòng qua eo mình. Như vậy cảm giác hấn mới chân thật ôm cô!

Lạc Mẫn gạt ra, hấn lại kiên trì đưa vào! Cứ như vậy hai ba lần cô cũng chịu thua! Hãy coi như đây là cái gối “chùa” cho cô lau nước mắt đi. Chờ cô hết thút tha thút thít, Nguyễn Trọng Nam nhìn lại đồng hồ cũng còn mười phút nữa là sáu giờ chiều. Mà đến sáu giờ là mọi người sẽ tập trung lại. Hấn bèn kéo cô ra, nhìn vào đôi mắt đỏ hồng, lòng đau như bị ai cào ai xé. Nguyễn Trọng Nam nhẹ giọng:

- Em sao nhiều nước quá vậy?! Khóc mãi, cái gì cũng khóc!

Nghe hiểu thành ý hấn khinh thường mình, Lạc Mẫn lại chực khóc. Nguyễn Trọng Nam thật sự nhìn mà phát rầu. Lúc trước nhìn cô khóc hấn hai ba phần đau thì bây phần cảm thấy hưng phấn. Còn giờ thì nhìn cô rơi lệ, lại thêm bộ dạng đánh chết cũng khóc này thật sự hấn cảm thấy hối hận không nhẹ! Trong tâm khó chịu sao sao ấy! Rất khó giải thích... Rất khó giải thích...

Hai người ôm nhau, cơ thể kề sát nhưng tâm tư mỗi người mỗi khác. Nguyễn Trọng Nam thì lo cho ai kia sưng mắt, lo cho ai kia khóc hoài bị bệnh. Thật ra, ban nãy hấn rất tức giận! Nghĩ đến việc cô dám tỏ tường đến thẳng nhà thua mình mọi mặt kia thì nóng cả người! Cô là của hấn, tương lai sẽ là vợ hấn, xa hơn nữa là mẹ của con hấn! Trong đầu chỉ cần có hấn là đủ rồi. Nhưng khi cô nói ra uất ức của mình, nghe cô trách mình, còn nhắc tới Thanh Hoa, hấn mới từ từ thả lỏng toàn thân. Cảm thấy bản thân thật sự đã có phần quá đáng. Có lẽ không chỉ có hấn ghen cô, mà cô cũng ghen hấn.

Còn ai kia thì cảm thấy bản thân đã thoát một kiếp. Ai ngờ nước mắt dư thừa của cô lại có thể hóa giải tất cả! Đến cả chuyện cô chửi hấn cũng không có sao?! Nếu vậy có gọi là thương tiếc?! Hấn thương tiếc cô sao?! Tại sao có thể vì cô mà nói “xin lỗi”, từ mà năm năm hương lửa cô vẫn chưa bao giờ thấy vẻ mặt hối lỗi của hấn với bất cứ việc gì, với bất cứ ai. Kể cả Nguyễn Hữu Lộc, người cha mà hấn kính trọng!

“Sông sâu biển thẳm dễ dò, nào ai lấy thước mà đo lòng người.” Liệu câu nói này có ứng dụng với cả hai trong số mệnh tương lai?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ngoại truyện: Những mảnh vỡ trong tim

Hôm nay là ngày mở cửa mã của Lạc Mẫn. Sau buổi làm lễ tụng niệm kết thúc thì không khí trong ngôi nhà chỉ còn lại mùi thơm của nhang khói. Tiếng khóc than thì có một ai?!

Nguyễn Trọng Nam vẫn ngồi ở giữa căn nhà rộng lớn. Cảm giác của hấn lúc này là vẫn không tin! Vẫn không tin là Lạc Mẫn đã mất.

Thường ngày hắn đi làm về cô luôn lúi rúi như chú chim nhỏ. Tuy nhìn vào thì hắn không ai dám nói cô nhỏ đâu! Nhưng thật sự hắn vẫn nhớ lúc vừa về thì mùi cơm thơm dẻo đã bay vào mũi, nào canh, nào cơm, nào là ba món xào đủ vị. Còn mỗi sáng nữa, Lạc Mẫn – cô nàng ngốc đó luôn thức dậy trước hắn gần cả tiếng để làm bữa sáng, và cô còn định làm nốt luôn bữa trưa. Nhưng... hắn chưa bao giờ cho phép! Và dĩ nhiên là cô không bao giờ làm

Bây giờ, dường như hắn đã quen với mùi vị đó rồi. Quen đến mức ăn không nổi thức ăn ở nhà hàng năm sao nữa rồi.

Hắn đúng là lúc đầu rất ghét cô! Ghét cái thân hình mập đó, ghét luôn cả sự lảm chuyện của cô! Nhưng bây giờ sao lòng hắn trống vắng quá, sao nó lại cảm giác như thiếu đi nhịp đập của sức sống.

Buồn bã đi xung quanh căn phòng của cả hai. Hắn vô thức ngồi lên giường, chiếc giường êm quá, lại phảng phất hương thơm sữa của Lạc Mẫn.

Lại dùng tay mở ngăn kéo nơi đầu giường. Một quyển sổ. Mở ra.

Gương mặt đang cười bên trong hắn quá quen. Quen đến mức bây giờ mỗi ngày hắn chỉ mong được gặp lại một lần. Nhưng dường như trừ tấm hình duy nhất trên bàn thờ, còn lại dường như... Không có!

Ngày **/**/2014

Nam, hôm nay anh thật mạnh bạo với em, nhưng tại sao trong mơ anh lại gọi tên Hồng Tiệp?! Cô ấy là ai?! Em muốn biết lắm. Nhưng anh đã ngủ rồi, anh đã say trong buổi tiệc xã giao rồi, anh thức dậy không nổi đâu, nên để sau vậy...

Thôi lại tới giờ em thức dậy nấu bữa sáng cho anh rồi, em yêu anh, Trọng Nam.

-Đồ ngốc!

Hắn dường như cảm giác trái tim mình nghẹn lại, nhịp thở chậm đi...

Ngày **/**/2015

Hôm nay em đi khám bác sĩ rồi chồng ạ! Em cảm thấy bản thân cứ hay lo sợ, hay khó chịu trong người.

Bác sĩ bảo em bị chứng trầm cảm nhẹ, nên dạo này em cũng ít muốn nói chuyện và tiếp xúc với mọi người lắm. Nên em không thể đi bữa tiệc hôm bữa anh bảo. Em biết anh giận lắm! Nhưng em xin lỗi...

Em không dám nói anh biết, em rất tự ti về vóc dáng bản thân, sợ anh sẽ chê em, sẽ ghét em... Sợ mọi người nói em không xứng với anh!

Việc em giành lấy anh là việc em đã can đảm làm nhất, nhưng bây giờ em phát hiện hình như mình đã sai rồi! Anh không thích em và mẹ cũng không thích em. Em thật sự xin lỗi. Nếu thời gian được quay lại...

Tách! Tách!

Ngày **/**/2013

...

Ngày **/**/2012

...

Ngày **/**/2013

...

Lật ngược từng trang nhật ký, những dòng chữ nắn nót xinh đẹp. Nhưng bản thân Nguyễn Trọng Nam cảm thấy không đủ can đảm đọc tiếp.

-Không!!!! Không phải là em không xứng! Mà là anh không xứng với em...

Nguyễn Trọng Nam hắn thật sự kiểm chế không nổi nữa rồi. Nước mắt hắn đã lăn dài. Thì ra vị nước mắt lại mặn như vậy, lại chất như vậy.

Thì ra cảm giác đau lòng là như vậy, tâm can như quận thất từng con, cả trái tim như nghẹn lại theo từng nhịp thở. Hô hấp lúc này cũng là việc khó khăn!

Hắn yêu Lạc Mẫn!!! Đúng thì ra là Nguyễn Trọng Nam đã yêu! Yêu cô vợ nhỏ của mình!

Tại sao?! Tại sao đến ngày cô đã không còn trên thế gian này hắn mới biết mình yêu cô! Yêu cô đến mức bóp nghẹn cả tim! Yêu đến nước mắt rớt xuống không nổi. Không phải vì không đau mà là vì quá đau!!!

Đã yêu tại sao lại để mọi chuyện thành ra thế này?! Tại sao lại không bảo vệ cô?! Tại sao lại không thương cô thật tốt?! Tại sao không về nhà sớm với cô?! Tại sao có thể ở bên ngoài có quan hệ cùng với những người phụ nữ khác?! Tại sao?! Tại sao?! Hàng ngàn câu hỏi chạy quanh trong đầu hân... Hàng ngàn mũi dao như giấy xéo tâm can! Đau, đau quá! Lạc Mẫn trước kia cũng đau thế này sao?! Cũng khổ đau, dằn vặt mà không nói nên lời như thế này sao?!

Ai bảo hân giỏi, ai nói hân có năng lực?! Không!!!! Không!!!! Hân cảm thấy bản thân là một thằng đàn ông tồi! Một kẻ không xứng đáng làm chồng, làm sao có thể xứng đáng làm cha!!! Nên ông trời trừng phạt hân, đưa vợ và con của hân ra đi! Đi rồi... Họ đã đi cả rồi... Cả người hân chết lặng trên nền gạch lạnh tanh! Nhưng cái lạnh tâm hồn mới là cái lạnh thấu xương! Thấu luôn cả những gì hân đã làm trong quá khứ!

Hình ảnh những ngày đầu mới quen nhau lại hiện về trong ký ức. Ngày đầu gặp hân cô là cô bé học lớp mười, hân là giáo viên của cô. Gương mặt cô khi đứng ngả tập tài liệu của hân, nghen ngào độ hồng, đầy e thẹn! Lúc đó hân chỉ cảm thấy cô thật ngây thơ, ngu ngốc! Có cần vì một người đàn ông mới đứng mặt mà như thế không?! Những lần tiếp xúc sau hân càng chán ngán cô, cứ nghĩ cô cũng như những người phụ nữ kia, vì về ngoài luôn chau chuốt của hân, vì sự nghiệp của hân, hay nói xa hơn vì gia thế gia đình hân... Nhưng giờ nhớ lại không hiểu đầu óc hân để đâu mà có thể xúc phạm vợ mình như vậy?! Nếu cô là hạng người như vậy, vậy thì những ngày tháng hân làm ăn bị thất bại, những lúc công ty bị khó khăn, hân cô đã bỏ đi rồi! Đàng này cô lại âm thầm phía sau lưng hân, lặng lẽ chờ đợi, lặng lẽ dịu dàng che chở bao dung... Hân cảm thấy cô không tài giỏi, không chí lớn như Hồng Tiếp! Nhưng sai rồi, sự bao dung tha thứ và che chở của Lạc Mẫn lớn hơn tất cả! Lớn đến mức hân đã quá dựa vào nó! Đến giờ khi cô không còn hân còn ai, còn ai là suối nguồn cho hân, mỗi khi hân đau lòng, mỗi khi hân sai lầm, hay mỗi khi hân đau ốm kia chứ?!

Đôi chân như không còn của hân, nó cứ lết đi từng bước, từng bước ra phòng khách. Nơi tấm hình cô còn trên tủ thờ! Nơi gương mặt hân cảm thấy không dám nhìn nhất đang ở kia! Gương mặt tròn trĩnh đầy vị tha với nụ cười hiền lương và hương tóc dịu êm luôn thoang thoảng mùi bếp mà cả đời này chắc hân cũng tìm không được!

Hân với tay dễ dàng lấy được tấm hình. Ngồi thụp xuống, hân chỉ biết nhìn tấm hình mà nghen ngào rơi từng giọt nước mắt. Khi những giọt nước mắt mang theo hối hận cùng trách móc rơi trên tấm ảnh hân mới lấy tay mà lau, mà lau, dường như hân sợ... Sợ hình ảnh cô sẽ bị bụi bẩn làm mờ, sợ đôi tay hân sẽ để lại những dấu vết không đáng có trên gương mặt thánh thiện!

-Lạc Mẫn, từ nhỏ tới lớn, mẹ anh tuy thương anh, nhưng không bao giờ nuông chiều anh cả! Cha anh thì nghiêm khắc, nên dĩ nhiên thành tích anh không thể nào không xuất sắc hơn chúng bạn! Vì danh tiếng gia đình, vì cái tôi bản thân nên anh không bao giờ nghĩ mình sẽ thua một ai, nên từ xưa đến nay anh luôn mắc phải chứng bệnh “cầu toàn”. Anh luôn đem so sánh mọi thứ với nhau. Và em cũng vậy, anh đem em so sánh với vợ của đối tác, vợ của bạn anh, hay nói gần hơn là... mẹ anh!

Giọng nói hân vô cùng bình tĩnh, nhưng nước mắt thì vẫn chưa được làn gió thổi khô. Trông thật thương tâm, nhưng còn có ai nhìn thấy?!

Đêm nay Nguyễn Trọng Nam muốn nói hết, nói cho thỏa những gì mà hân cất giấu trong lòng, mà hân giấu lại gần nửa đời người, giấu bản thân và giấu cả người vợ quá cố.

-Anh cảm thấy em không tốt, không bằng họ. Anh mới tìm đến những người phụ nữ khác, mới lạnh nhạt với em... Nhưng... Em... Em... Thật không tốt!!! Tại sao?! Tại sao?! Tại sao?! Tại sao em lại nuông chiều anh?! Tại sao lại bao dung, nâng đỡ anh?! Tại sao lại làm cho anh không thể nào xa em?! Rồi... Tại sao?! Tại sao lại bỏ anh mà đi?! ... Tại sao chứ?!!...

Cảm xúc dâng lên theo cảm xúc! Nước mắt rơi, lời nói nghẹn lại. Hân cũng không biết nói cho bản thân nghe hay nói cho Lạc Mẫn nghe?! Người xưa bảo người chết sẽ quay về thăm lại người họ yêu thương trước khi đi đầu thai. Vậy Lạc Mẫn thì sao?! Cô có đang ở đây không?! Cô có còn yêu thương, bao dung cho hân không?!

Hân nhìn lên khí lạnh đêm nay, gào thét tên ai như điên như dại:

-Lạc Mẫn, em có về đây không?! Nếu có, hãy hiện ra cho anh thấy đi!!! Dù có hình dạng gì, cũng đừng rời xa anh! Lạc Mẫn! Lạc Mẫn! Anh biết sai rồi! Em về đây đi! Anh sẽ không bao giờ chạm vào ai nữa, nếu em thật sự trở về anh sẽ cả đời chung thủy cùng em!!! Anh xin em... Anh xin em mà... Lạc Mẫn. Hãy về đi! Không phải em luôn nói em yêu anh sao?! Lạc Mẫn... Lạc Mẫn...

Đáp lại hân chỉ có tiếng gió rít theo khung cửa sổ tạo ra âm thanh thê lương cùng tiếng vọng trầm khàn gợn đục đầy nước mắt của hân mà thôi! La đến khàn cả hơi, đến khi cả người mệt nhừ, nằm lăn ra trên sàn trống lạnh!

...

Gần như cả ba bốn ngày rồi, Nguyễn Trọng Nam không hề rời khỏi bàn thờ của Lạc Mẫn, tay luôn ôm khư khư ảnh cô như là báu vật! Ai đến hân cũng không đoái hoài, nói gì cũng chẳng mở cửa! Lúc này mẹ hân nghe tin, mới hốt hoảng cùng cha hân tức tốc chạy đến! Nhưng khuyên ngăn gần cả hai tiếng đồng hồ đáp lại bà chỉ là cái giọng khó nghe, không còn tý sức sống:

-Mẹ về đi. Con sẽ ở đây cùng Lạc Mẫn.

Hai người lớn chẳng biết nói gì! Ai cũng bảo tình trạng hân rất lạ! Cả người thơ thần thần thờ không giống ai! Cả hai cũng hiểu con dâu vừa mất, Trọng Nam nó ra như vậy cũng là lẽ thường! Nhưng hôm nay tình trạng thật sự không còn đơn giản như ông bà tưởng nữa rồi! Quá rồi lòng ông bà họ Nguyễn đành phải nhờ thợ mở khóa đến mở cửa. Mở cửa ra, lòng cả hai như chuyển từ hầm lửa sang hầm băng. Trên nền gạch trắng là đũa con trai của hai người đang ôm lấy tấm hình thờ của Lạc Mẫn. Và trên cả điều đáng sợ đó là trên nền gạch trắng lấm tấm vết máu đỏ. Chạy vào nhìn kỹ mới thấy đầu hân loang lổ một bên máu, đầu nứt nẻ đầy trên khóe môi mỏng ngạo mạn ngày nào, còn tay bên kia thì bị rạch nát, nước mắt bà Nga không tài nào kiềm chế nổi! Lúc này ông bà thật sự tin rằng con trai mình, Nguyễn Trọng Nam luôn là niềm hãnh diện của ông bà, một thằng nhóc trầm tĩnh bất cần thật sự muốn tự sát! Thật sự nó đã không còn cần người làm cha làm mẹ này sao?!

Lạc Mẫn, Lạc Mẫn... Anh đến với em đây. Kiếp sau, anh sẽ thương em mà. Đừng sợ, cũng đừng vội đi... Chờ anh theo em với!

Tiếng còi hú bệnh viện kêu vang inh ỏi! Tiếng chó săn tranh thủ chụp hình... Mọi thứ lúc này dường như thật sự trở nên mờ nhạt với Nguyễn Trọng Nam! Hắn chỉ muốn nói lời cuối với cha mẹ mình là “Con xin lỗi.”

...

Bệnh viện quốc tế FV.

Cả gương mặt điển trai ngày nào của Nguyễn Trọng Nam dường như chỉ còn lại vẻ bê tha, bất cần. Nhưng đó không phải là vẻ bất cần đòi, ngạo mạn trước kia nữa mà là bất cần bản thân, bất cần sống!

Nhìn con trai như vậy, bà Nga thật sự không dám rời đi một bước. Mấy ngày nay mặc tình bà nói thế nào, hai cha con tham lam nhà họ Lạc làm loạn thế nào.

Nguyễn Trọng Nam vẫn mặc tình không hề chau đến đuôi lông mày. Dường như biểu cảm trên gương mặt hắn chỉ có hai chữ “lãnh cảm”. Thức ăn hắn cũng không màng, bắt đỉ dĩ bà đành nhờ bác sĩ truyền dịch dinh dưỡng vào cho hắn. Nguyễn Trọng Nam không từ chối cũng không giằng co nhưng ánh mắt hắn đã làm cho người đối diện cảm thấy hắn không khác gì một cái xác không hồn.

Nguyễn Hữu Lộc lặng lẽ đứng gần Nguyễn Trọng Nam, thẳng tay cho vào gương mặt đang nhìn vào khoảng không của hắn một cái tát như trời giáng!

Bà Nga như hoảng loạn với cả hai cha con, liền chạy lại ôm cánh tay của chồng, gào lên trong nước mắt:

-Ông điên à?! Lạc Mẫn vợ nó vừa chết! Nó đau lắm rồi! Nó sống dờ chết dờ như vậy ông thấy chưa đủ sao?! Sao lại đánh nó!

Nguyễn Hữu Lộc bình thường đã mắc bệnh tim, sau một hồi tức giận, ông thở hồng hộc. Đến khi bình tĩnh lại rồi mới nói:

-Bà nhìn xem, con Mẫn nó chết là do ai?! Do nó chứ còn ai?! Bây giờ con người ta mất rồi nó mới biết thương biết quý! Tôi mà là con Mẫn tôi đã thôi nó từ lâu rồi. Mất rồi mới biết quý! Nó bị như hôm nay là do tự mình chuốc lấy. Nó hại chết cháu tôi chưa đủ giờ còn định dẫn vật chết hai cái xác già là tôi với bà!!!

Lời nói của ông gần như là thét, thét thức tỉnh cả linh hồn lẫn thân của Nguyễn Trọng Nam! Ông Nguyễn lại nói tiếp:

-Mày đúng là thứ trời đánh!! Muốn sống chết gì đó mặc mày! Đã vậy còn làm em vợ to bụng, đúng là thứ cặn bã! Tao nghĩ mày nên chết luôn đi!

To bụng, ai to bụng?! Em vợ?! Lạc Hy sao?!

Ánh mắt hắn mang theo nghi vấn nhìn bà Nga, như chờ mong lời giải thích. Thấy chồng thì tức giận dưng dưng đập cửa bỏ đi, còn con trai đang đứng trên vức thăm sống chết, cũng không nỡ nói gì nhiều lời, chỉ lẳng lặng quay mặt bỏ đi. Nhưng hắn biết mẹ hắn đang khóc.

Có con với Lạc Hy?! Làm sao có thể chứ?! Vì căm ghét Lạc Mẫn lúc đầu ép buộc hắn nên hắn có qua lại bất chính với phụ nữ bên ngoài, nhưng tuyệt đối không phải là Lạc Hy! Làm sao cô ta có thể có thai với hắn cơ chứ... Suy nghĩ này càng làm đầu óc hắn nặng hơn!

Đầu óc hắn chưa kịp nhớ gì thì phòng bệnh vừa khép cửa đã bị mở toạc ra, một thân hình nhỏ nhắn, gương mặt với ngũ quan xinh đẹp mở khe khẽ đôi mắt hạnh ra nhìn quanh phòng. Nhưng chẳng hiểu sao sâu trong thâm tâm hắn lại cảm thấy người con gái này quá già tạo, quá cáo già, hoàn toàn khác xa với hình dáng bên ngoài. Hay nói đúng hơn cô ta không bằng một phần mười Lạc Mẫn!

-Có việc gì?! _ Giọng nói khàn đặc cất lên thật khó khăn sau gần mấy ngày không nói chuyện.

-Dạ... Dạ... Em đến đây làm phiền anh là vì nó ạ! Vì đứa con của chúng ta. Em biết chị Mẫn vừa mất đi mà em làm thế này thật sự không phải đạo. Nhưng vì nó không thể chờ nổi nữa rồi, nó càng ngày càng lớn lên trong cơ thể em, em không thể giấu được nữa rồi. Mong anh hiểu cho em, mong chị Mẫn có linh thiêng ở dưới suối vàng cũng hiểu cho em và con em...

Vừa nói cô ta vừa xoa cái bụng bằng phẳng sau lớp áo trắng rộng thùng thình. Đôi mắt to còn nhỏ đầy lệ, nhìn vào thật sự không thể nào không thương tiếc. Lời nói cũng thực nữ, e lệ, nhưng trong mắt Nguyễn Trọng Nam lúc này thật churong mắt!

Không nhận được lời nói hắn cũng có phản nóng vội:

-Rốt cuộc, cô muốn bao nhiêu?! Tôi và cô xảy ra quan hệ khi nào mà cô lại nói có con của tôi?!

Nói ra mấy lời này Nguyễn Trọng Nam gần như là mặt nước mùa thu, không hồn không giận, không cảm xúc!!!

Lời vừa thốt ra, cô gái thuần khiết ấy dùng ngón tay mảnh khảnh của mình run rẩy mà chỉ vào hắn, nước mắt lại rơi dài hơn thể hiện sự đau khổ tột độ:

-Anh... Anh đã quên! Hôm đó, chị Mẫn về quê thăm ngoại có nhờ em sang nhà nấu cơm cho anh! Ai ngờ em đang trong bếp, thì anh, thì anh... nhào đến ôm chầm em! Rốt cuộc thì em yếu lòng nên đã bị anh dùng lời ngọt ngào dụ dỗ, đến nỗi có ngày hôm nay!

Dòng trí nhớ của Nguyễn Trọng Nam quay về hơn một tháng trước, lúc Lạc Mẫn nói phải về quê thăm ngoại. Đêm đó, sau khi dự tiệc ở một công ty thời trang đối tác về, hân về lại phòng ngủ. Đường như trong đêm tối, hân lại quên mất Lạc Mẫn – vợ hân đã không có ở nhà. Vào giường chỉ cảm thấy có một cơ thể như rắn nước quấn lên người hân. Theo bản năng hân đã định bật đèn ngủ nhưng có một đôi tay cứ ngăn hân lại, mùi hương cũng như vậy, làm cho lòng hân mềm đi mà thuận theo. Sáng hôm sau, nằm trên giường hân chính là người phụ nữ này đây!

Càng nghĩ hân càng tức giận, vội vàng mặc lại quần áo rồi đi!!! Nhưng thật không ngờ hôm nay sự việc lại ra như vậy! Hân cũng không biết nói sao... Cảm giác dần xé, tội lỗi với người vợ quá cố - người mà hân thật sự yêu thương càng ngày càng nhiều!!! Làm cho trái tim hân như nghẹn lại mấy nhịp!

Lạc Mẫn, anh xin lỗi... Anh thật sự xin lỗi.

Chắc có lẽ Nguyễn Trọng Nam không ngờ, đêm đó mọi việc diễn ra đã nằm trong sắp xếp của Lạc Hy. Cô ta đã dùng sữa tắm của Lạc Mẫn, lợi dụng bóng đêm để cùng hân có một đêm tình nồng. Nhưng không ngờ lại may mắn có huyết nhục của hân. Cô nàng nghĩ mình sẽ thuận lợi một bước lên mây.

-Phá thai đi.

Câu nói này thốt ra từ lời một người đàn ông sao nhẹ nhàng đến thế?! Có thể nhiều người sẽ nghĩ hân khôn nạn! Không sao, đời này hân đã khôn nạn không biết bao nhiêu lần rồi. Nếu có khôn nạn lần này mà đổi lại chút an ổn trong tâm hồn với Lạc Mẫn, hân chấp nhận!!!! Nếu đứa nhỏ không phải con Lạc Mẫn, hân thật sự không cần, càng không muốn!

Lạc Hy không ngờ Nguyễn Trọng Nam sẽ nói thế... Cô chỉ biết hân rất ưa phiền trách Lạc Mẫn về việc không sinh được con. Nghe nói hân còn có quan hệ âm muội với cả đồng phụ nữ bên ngoài, bao gồm cả con ả Hồng Tiệp kia! Nhưng cô đã mấy lần tiếp cận đều bị hân từ chối. Thật không ngờ hôm nay kế hoạch đã thành lại nghe câu nói phủ phàng này.

-Tôi sẽ đền bù cho cô thỏa đáng. Một căn nhà tại trung tâm thành phố, một trăm triệu. Còn chi phí phẫu thuật cùng đội ngũ bác sĩ cũng sẽ là bệnh viện lớn, cô có thể yên tâm về mặt chất lượng, thời gian nghỉ ngơi tiền bạc cô cũng không cần lo!

Tiếng nói trầm thấp của hân kéo cô quay lại, nhưng không phải quay lại thực tại mà là lời hân vĩa cô ta về lại địa ngục! Cái gì chứ?! Tại sao cô lại phải phá thai! Cô kỳ công sắp xếp mới có được đứa con này! Có chết cô cũng không phá! Phá nó rồi danh hiệu “Nguyễn phu nhân” mà cô bị Lạc Mẫn cướp đi bao nhiêu năm trời cũng sẽ trôi theo mây bay sao?!

-Không... Không! Tôi không phá! Chết tôi cũng không phá!

Nghe tiếng kêu của con gái, Lạc Thổ Trọng bèn nhanh chân bước vào, nghe hai từ “phá thai” lão thật sự ức chế không thôi! Cái gì mà phá thai! Thăng nhải Nguyễn Trọng Nam này đúng là được nước lấn tới, dám đụng đến con gái cưng của ông! Nghĩ bụng liền xông vào thì bị giọng nói của Nguyễn Hữu Lộc vang lên, xóa tan bầu không khí quý dị nơi bệnh viện:

-Các người nào loạn đủ chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thổ lộ

Tiếng chuông giờ học vừa kết thúc, chiếc điện thoại nhỏ của Lạc Mẫn đã run lên, với dòng tin nhắn “lời ít ý nhiều”: “Anh đợi em ở con hẻm sau trường.”

Lạc Mẫn chỉ chán chường vút điện thoại vào túi, định đi ra cửa sau về luôn cho đỡ phiền phức. Nói chung với cô bây giờ việc gặp mặt Nguyễn Trọng Nam chẳng khác nào cực hình. Một người đàn ông kiêu căng, tự đại luôn muốn kiểm soát cô! Cô ghét hân, thậm chí nhớ về ngày tháng trước đây không ít lần Lạc Mẫn còn hận hân nữa! Nhưng suy nghĩ lại, cô cảm thấy hận một người quá mệt mỏi, quá nhàm chán! Cô sẽ chịu đựng, chỉ một tuần nữa thôi, cô nhớ không lầm hân sẽ có một chuyến đi công tác xa trong gần nửa tháng. Lúc đó là thời cơ tốt nhất cho cô xoay chuyển tình thế

!

Nhưng dường như là con sâu trong bụng Lạc Mẫn, cô vừa bước xuống lấy xe thì hân đã đứng bỏ tay vào túi quần gần chỗ đó, nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng rồi nhếch môi. “Đồ âm hồn bất tán!” Lạc Mẫn thâm chủi trong lòng!

Và kết quả dĩ nhiên là cô phải đi cùng với hân!

Xoay qua xoay lại hân lại đưa cô đến một cửa tiệm thời trang sang trọng ngay trung tâm thành phố. Rồi hân nói vài điều với nhân viên thì Lạc Mẫn ngồi trên bàn trang điểm gần cả tiếng rồi! Đến khi cái lưng cô muốn lên tiếng kháng nghị thì họ mới bảo: “Tiểu thư mở mắt ra nhìn xem vừa lòng chưa?!”

Lạc Mẫn không ngờ người trong gương chính là cô! Thật sự nhìn trong gương thì không thể nói là Lạc Mẫn thập phần xinh đẹp nhưng sự sang trọng cùng trẻ trung toát ra từ cô thì không ai không công nhận, điển hình là các cô nhân viên trong phòng! Ánh mắt họ đều truyền với nhau sự hài lòng về tác phẩm của mình.

Nguyễn Trọng Nam lẳng lẳng ngồi đọc báo mà chờ đợi. Đến khi tấm màn vàng sang trọng bên trong mở ra hẳn hoàn toàn thừng người.

Lạc Mẫn trong bộ dạ hội trắng không thể nói xinh đẹp vô cùng, nhưng vẻ dễ thương đầy đặn này thì các cô gái hẳn đã gặp không thể nào sánh được! Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, chỉ điểm vài nét phấn hồng quanh hai má, đôi môi thì thoa một tý son có kim tuyến màu đỏ cam, đuôi mắt thì điểm xuyên ít phấn nâu, trông to hơn vài phần! Còn lại dường như đều giữ nguyên bộ dáng của cô, nhưng thập phần xinh tươi và trẻ trung! Chiếc váy trên người cô màu xám tro nhạt, phần eo hơi tròn được che lấp bằng những nếp xếp ly xinh xắn cùng với những viên đá lấp lánh như phần nào tạo điểm nhấn! Nguyễn Trọng Nam không kiềm chế được trước sự đáng yêu của cô nàng mà bước chân dài sai nhanh đến bên Lạc Mẫn làm mọi người ai trong tiệm phải tròn tròn mắt. Lạc Mẫn cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng mà lùi hai ba bước thấy rõ.

Nhưng cũng không thể lùi mãi được vì hẳn đã đứng trước mặt mọi người mà ần ần vàng vọt trên trán rồi cái trán phủ tóc mái của Lạc Mẫn, cử động nhẹ nhàng cọ sát. Đã vậy còn tham lam hít thở mùi hương tự nhiên của cô hòa quện cùng hương nước hoa dễ chịu làm da gà của Lạc Mẫn thì nhau nổi lên không thôi! Nhưng hành động này trong mắt mọi người là một cử chỉ dễ thương lại té nhị, khẳng định rằng hai người đẹp đôi vô cùng!

Cô ngại ngùng thấy ánh mắt của mọi người dồn về phía hai người rồi quay sang đẩy hai cánh tay đang chụm vào eo mình kia! Nhưng dường như Nguyễn Trọng Nam không quan tâm về ánh mắt người khác. Chỉ cười cười rồi lại quay sang ra hiệu với nhân viên đem ra một chiếc ví da màu đen, rồi đặt vào tay Lạc Mẫn. Nói khẽ: “Đi thôi!”, nắm chặt tay cô mà bước ra xe, bỏ lại sau lưng bao lời đàm tiếu. . .

Tại nhà riêng của Trần gia.

Nhà họ Trần từ xưa đến nay nổi tiếng với một dãy tiệm bánh nội địa rất tiếng tăm – Sweet house. Những món bánh của họ nổi tiếng khắp cả nước, tiêu thụ số lượng rất lớn mỗi ngày, những hình ảnh giới thiệu của cửa tiệm đều là những diễn viên hay ca sĩ nổi tiếng. Và lần này họ tổ chức tiệc ra mắt món bánh mới và cũng để mừng cho việc hợp tác cùng công ty thời trang của Nguyễn Trọng Nam.

Đến khoảng 19h thì nhân vật chính của buổi tiệc cũng đã xuất hiện và làm cho dư luận lẫn nữa xôn xao. Nhưng không phải vì hẳn mà là vì người con gái nhỏ đi bên cạnh hẳn! Lạc Mẫn! Trông cô hôm nay tuy xinh xắn nhưng gương mặt non nớt chẳng khác gì bộ dạng nữ sinh, nên ai cũng đoán cô nhỏ tuổi hơn rất nhiều so với những cô gái chững chạc, thành thục trước đây đi cùng Nguyễn tổng. Mái tóc được cột lệch sang một bên, đánh xoắn phần cuối đuôi tóc trông thật đẹp mắt khi phối hợp với chiếc đầm đuôi cá dài! Và điều quan trọng là Lạc Mẫn ăn mặc quá kín đáo so với những người phụ nữ đang đứng đây! Nếu ai tin ý còn có thể thấy rằng bàn tay của Lạc Mẫn không bao giờ có thể rời khỏi khuỷu tay Nguyễn Trọng Nam, và hẳn cứ khẳng định đi đâu cũng phải dẫn cô theo đó. Dẫn theo ánh mắt của không ít người, và dĩ nhiên chủ tiệc – Trần Hạo Nam cũng vậy!

Nguyễn Trọng Nam đầy tự tin sánh bước cùng Lạc Mẫn đi đến chủ tiệc, một cậu thanh niên độ khoảng hai mươi lăm tuổi, gương mặt khá điển trai trong bộ âu phục trắng đối lập với Nguyễn Trọng Nam này lại là người thừa kế Sweet house. Cậu lịch sự giữ một tay trước bụng gập người về phía trước cười thật tươi:

- Thật vinh hạnh vì Nguyễn tổng lại đích thân đến đây! Còn vị này là. . .

Dường như Trần Thanh chờ câu trả lời từ Nguyễn Trọng Nam. Giọng hẳn cất lên làm không chỉ Lạc Mẫn mà mọi người gần đó cũng phải ngược nhìn:

- Cảm ơn Trần thiếu gia quá khen! Cậu mới là tuổi trẻ tài cao. Còn đây là Lạc Mẫn. Vị hôn thê của tôi. Chắc khoảng năm sau lại phiền Trần gia đến dự tiệc cưới của chúng tôi rồi!

Vừa nói gương mặt Nguyễn Trọng Nam cười rạng rỡ. Nhưng gương mặt Lạc Mẫn thì dường như biến sắc. Hẳn đang nói điên loạn gì đây?! Đây là bữa tiệc cho những người trong giới làm ăn, sẽ có thể là đối tác tương lai của hẳn và hẳn là không ít người ở đây, vậy mà hẳn có thể tự nhiên nói vậy?! Làm mờ hồi lạnh Lạc Mẫn không ngừng thì nhau chảy. Cô định rút tay khỏi tay hẳn nhưng rút mãi không được, định nói lời tiếp theo thì bị Trần Hạo Nam cắt ngang bởi giọng cười hào sảng:

- Ha ha! Nguyễn tổng quả nhiên thẳng thắn! Nếu buổi tiệc này có gì sai sót mong ngài và phu nhân “tương lai” vui lòng bỏ qua cho gia đình tôi!

Mấy câu xã giao đơn giản này thật sự rất bình thường! Rất bình thường! Nhưng sao trông ngực của Lạc Mẫn cứ thì nhau đập liên hồi!

Tiếng nói của hẳn dứt khoát lại nhanh gọn nhưng ánh mắt lại thăm quan sát Lạc Mẫn. Không biết cô gái trông bình thường này làm sao mà có thể câu được con rùa vàng này ở tuổi đó! Đã vậy còn “ép” hẳn nói ra lời bảo đảm cho tương lai! Ất hẳn không phải là chiêu trò bình thường! Đúng thật là bây giờ không thể “Trông mặt mà bắt hình dong” được nữa rồi!

Nguyễn Trọng Nam chỉ cười đứng phép rồi quay sang nhìn Lạc Mẫn mà không do dự hôn vào má cô một cái thật kêu, làm cho những người phụ nữ xung quanh che tay lên miệng mà cười!

Sau khi nói xong từ “hôn thê” thì hẳn như người nào đến chào hỏi Nguyễn Trọng Nam cũng gọi cô là “tiểu thư” nghe thật giả tạo.

Một môi cô vờ nói với hẳn khó chịu, muốn nghỉ ngơi tít. Rốt cuộc chẳng hiểu hẳn nghĩ gì mà ánh mắt cứ lưu luyến mãi, như cả thế giới này hẳn chỉ thấy một mình cô mà thôi. Ánh mắt ấy sâu và dịu dàng đến mức muốn nhấn chìm Lạc Mẫn vào trong đó nhưng rốt cuộc cũng thả tay cô ra, còn nói khẽ với cô nhanh trở về.

Hừm! Trở về?! Trở về đâu?! Cô không muốn trở về chiếc lồng giam đó một lần nữa! Trong buổi tiệc này, nhầm chán! Bọn họ ai cũng khoác lên mình những chiếc áo quần xinh đẹp, nhưng tâm họ thật sự có ai là ở đây?! Hay đang ở những mưu toan lọc lừa giả dối?! Cô chán ghét không khí nơi này. Tuy sang trọng nhưng thiếu đi sự ấm áp và tình người mà cô cần. Nguyễn Trọng Nam sống lâu dần trong môi trường này, thảo nào trong lòng hẳn không bao giờ có hai chữ tình cảm, thảo nào tình cảm cô cố gắng tất cả chỉ là nước đổ biển?! Nhưng . . . thật sự kiếp này, cô cảm thấy có gì đó không đúng. Một

người già dối đến đâu thì ánh mắt cũng thể mang theo sự chân tình như vậy được! Hấn cứ nhìn cô như ánh mắt của... Một người chồng dành cho người vợ sau thời gian xa cách?! Ý nghĩ này làm cho Lạc Mẫn cảm thấy choáng váng, cảm thấy bản thân cần nên đi rửa mặt tý để bản thân có thể tỉnh táo hơn... Làm sao có chuyện đó được chứ...

Đang định bước đi thì cô thấy Trần Hạo Nam bước tới gần mình, trên tay còn cầm hai ly rượu vang. Vừa gặp cô hấn đã nở nụ cười tươi, nhưng Lạc Mẫn cảm thấy nụ cười này trông cũng rất chướng mắt:

-À, tôi định đi tìm Nguyễn tổng. Ai ngờ gặp được Lạc tiểu thư! Tiểu thư có muốn dùng một tý không?!

Vừa nói hấn vừa hươ hươ chiếc ly thủy tinh sáng chói màu đỏ đỏ. Nguyễn Trọng Nam bận đi xã giao cùng hai vợ chồng người Nhật công ty xăng dầu đằng kia, rõ ràng là chỉ đến đánh giá cô thôi! Hay nói đúng hơn là đến xem thử cô là hạng người gì?!

Lạc Mẫn nhẹ nhàng cười, đón lấy ly rượu, nhưng không hề đưa lên môi. Mà chỉ nhẹ nhàng chạm vào chiếc ly trên tay của Trần Hạo Nam.

-Cám ơn Trần thiếu gia rất nhiều. Nhưng tôi không biết uống rượu. Trong người tôi lại đang khó chịu. Xin phép đi trước ạ!

Rồi bóng dáng nhỏ ấy nhanh chóng rời đi. Làm cho hấn ta đứng lặng người không thôi! Quả nhiên là cũng không phải dạng vừa nhỉ?! Có thể từ chối khéo léo, nhưng thể hiện rõ thái độ không muốn tiếp xúc với người khác. Đây chẳng lẽ là “món mót” của người đàn ông kia sao?! Chẳng biết khi nào rồi cũng chán!

Trần Hạo Nam cười cười đưa ly rượu lên miệng tự nhấp nhấp.

Nguyễn Trọng Nam tuy rời xa Lạc Mẫn, nhưng ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi cô. Tuy nói chuyện với người khác nhưng một tý lại đảo ánh mắt xung quanh để tìm hình bóng ai, nên dĩ nhiên chuyện vừa rồi cũng lọt vào trong mắt hấn!

...

Trong WC nữ.

-Đúng là hồ ly tinh! Mới bây lớn tuổi đầu mà dám đi cùng đàn ông rồi! Thật sự hết chỗ nói! Con gái tôi giờ này còn ở nhà học bài nữa, còn cô ta thì... Ồi giờ ời, có con cái như thế...

-Mà bà tin tôi đi, Nguyễn Trọng Nam từ xưa đến giờ nổi tiếng là tay ăn chơi! Làm gì có nhỏ nào mà hấn qua lại hơn ba tháng đâu! Con nhỏ này biết đâu ngày mai lại khóc lóc ỉ ôi làm râm lên như mấy con mình tỉnh kia cho xem!

-Biết đâu người ta còn cố gắng giữ lại “cốt nhục” để có chỗ tiến lên chứ nhỉ!

...

Người lời qua, người tiếng lại, tất cả đều nói về Lạc Mẫn – người đang ngồi trong một căn phòng gần đó!

Ồ đời thật buồn cười, chỉ cần bạn thua người khác, người ta sẽ giẫm đạp bạn, còn nếu bạn hơn người khác, người ta sẽ ghét bạn và nói xấu bạn không một lời thương tiếc!!! Lạc Mẫn cô lúc này chẳng hạn, chỉ hơn bọn họ là có “một cái vỏ bọc” hào hoa đi cạnh bên thôi, mà cô đã biến thành “hồ ly tinh” tự lúc nào chẳng hay! Cô cũng đâu cần, không cần người đàn ông qua nhiều tay phụ nữ như vậy, cũng không cần đi đến nơi để cho người khác nói xấu như thế này!

Lạc Mẫn vừa định bước ra thì tiếng của Mc bên ngoài đã thu hút bọn họ tất bật đi ra ngoài rồi. Hình như là có bán đấu giá gì đó... Lại thêm một trò... Nhàm chán...

Lạc Mẫn vừa bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh thì đã gặp Nguyễn Trọng Nam, hấn nhìn cô như thể hiểu hết những gì cô nghe ban nãy.

Đúng là gian thương! Ánh mắt cũng có thể giả dối được!

Chưa đầy một phút thì cổ tay cô được bao trọn trong một bàn tay to lớn, hữu lực kéo cô ra ngoài xem náo nhiệt.

-Hôm nay, tại đây chúng tôi sẽ bán đấu giá một vật, số tiền đấu giá được chúng tôi sẽ dùng nó để làm từ thiện. Món hàng hôm nay chúng tôi đấu giá là....

Nói dứt câu thì trên màn hình đồng thời cùng tay người dẫn chương trình cũng vén lên tấm khăn đỏ đặt trên chiếc hộp thủy tinh để trên bục cao.

Đó là một chiếc nhẫn hình bướm. Và dĩ nhiên trên đó được khảm rất nhiều đá quý. Đỉnh giữa hai cánh bướm là hai viên hồng ngọc to lớn. Còn thân bướm được giới thiệu là làm bằng hắc bảo ngọc, vô cùng trân quý! Viên cánh bướm bằng những viên kim cương nhân tạo xinh xắn vô cùng. Nhưng điều đặc biệt không dừng ở đó mà là khi ngón tay người đeo cử động thì cánh bướm cũng sẽ chuyển động, trông vô cùng bắt mắt.

Thế là cuộc đấu giá hôm đó rất sôi nổi.

-Hai mươi tám triệu!

-Ba mươi triệu!

...

Những tiếng hét giá cứ vang lên liên tục. Ai cũng muốn giành cho mình một vị trí trong lòng nhiều người và được mang danh là nhà “từ thiện”! Đây có thể được xem là một buổi quảng cáo không có tiền cát – xê nhưng hiệu quả vô cùng cao.

-Năm mươi triệu lần thứ nhất!

-Năm mươi triệu lần thứ hai!

...

Tiếng người dẫn chương trình cứ vang lên từng đợt và mọi người ai cũng trầm trồ nhìn về phía người mua. Đó là tổng giám đốc gì gì đó, Lạc Mẫn cũng chẳng nhớ. Nhưng nhìn gương mặt béo phệ của ông ta và gương mặt đoan trang của phu nhân ông ta mà xem! Ai cũng đang xem họ là trung tâm mà! Bỗng người kế bên cạnh cô giờ lên một tấm bảng, làm cả hội trường sững cả người!

-Một trăm triệu! Nguyễn tổng đưa ra giá một trăm triệu lần thứ nhất!

Tất cả mọi người lại chuyển ánh mắt sang hẳn và cô lần nữa! Sau đó tiếng xầm xì vang lên, nhưng không ai ra giá tiếp!

-Một trăm triệu lần thứ hai!

Dường như ai cũng nghĩ mức giá đó là quá đắt! Đối với một chiếc nhẫn đủ đẹp cách mấy cũng không giá trị lên đến hàng đó! Hẳn đã ra cái giá quá cao rồi!!!

-Một trăm triệu lần thứ ba!

Khi tiếng gõ xuống đồng nghĩa với việc Nguyễn Trọng Nam đã thắng cuộc đấu giá. Mc nhìn hẳn rồi cười tươi nói:

-Nguyễn tổng có lời gì muốn nói không?!

Hắn chỉ cười rồi cúi người khẽ xuống nói: “Cám ơn” rồi bất ngờ dắt tay Lạc Mẫn đứng dậy, kéo cô theo mình lên trên sân khấu. Vừa bước lên sân khấu, Nguyễn Trọng Nam đã nắm lấy tay Lạc Mẫn đặt lên môi. Sau đó hắn dùng giọng nói trầm ấm của mình nói vào micro, bằng một thái độ chân thành hẳn nói cho tất cả những quan khách của buổi tiệc này cùng nghe:

-Tôi xin tặng chiếc nhẫn này cho Lạc Mẫn, vợ tương lai của tôi! Tôi là người may mắn khi gặp được cô ấy! Cô ấy là người phụ nữ duy nhất của tôi hiện tại. Và tương lai! Tôi khẳng định rằng tương lai cô ấy sẽ là người tôi muốn kết hôn. Mong mọi người khi đó có thể đến chúc mừng cho hai chúng tôi trong ngày hôn lễ!

Từng chữ ngắn gọn nhưng vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng. Hắn đã xóa tan mọi nghi ngờ về việc cô là tình nhân, đập nát mọi lời dị nghị không hay về cô và cũng thông báo tới tất cả mọi người cô là người hắn yêu! Tương lai của cô, hắn xin đảm bảo bằng cả thể diện!

Lạc Mẫn còn chưa kịp định thần thì chiếc nhẫn kia đã đeo vào ngón giữa bàn tay trái của cô!

-Lạc Mẫn, anh biết mình không phải là một người đàn ông hoàn mỹ. Nhưng em có thể chấp nhận và dạy anh cách thương yêu một người không?!

Tiếng vỗ tay kèm theo tiếng suýt xoa reo hò làm cho Lạc Mẫn cũng không biết phải nói gì! Chỉ biết ánh đèn sân khấu đang chiếu về phía cô mà thôi. Sự ngại ngùng dường như lặn át tất cả! Cô chưa kịp nói gì hắn đã hôn lên môi cô! Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng đủ đầy sự lãng mạn! Rất êm dịu, cô chỉ cảm nhận đôi bờ môi lạnh của hắn như muốn mang theo hơi ấm từ đôi môi nhỏ của cô sau đó nhanh chóng dứt ra! Thật sự là cảm giác rất là lâng lâng.

Mọi người chứng kiến ai cũng không ngờ một con người nổi tiếng lạnh lùng, cứng nhắc từ công việc cho đến tình cảm cũng đủ rõ ràng kia thế nhưng hôm nay lại làm ra những hành động quá sức tưởng tượng. Cứ như cậu trai trẻ bồng bột lần đầu biết yêu mà chỉ biết đến cô gái của mình, muốn nhờ họ chứng minh cho tình cảm của bản thân!!!

Cô đẩy hẳn lần Mc đang tươi cười thật tươi kia ra, rồi chạy thật nhanh mong rời khỏi nơi này thật sớm! Nào ngờ vừa chạy ra đến cổng của phòng khách đã đụng phải một quý phu nhân. Bà ấy có một đôi mắt sắc sảo và gương mặt bầu tròn nhưng trông thật nghiêm nghị. Quần áo bà ấy đang mặc cũng thể hiện phần nào điều đó. Nó là một chiếc áo dài sẫm màu đi cùng với áo choàng màu đen, trông vô cùng khó gần. Đang đỡ bà ta là một cậu nhóc. Bỗng cậu bé nắm lấy váy Lạc Mẫn kéo kéo.

-A chị tốt bụng! chị cũng đến dự tiệc nhà em sao?! Bà ơi bà, đây là chị con nói nè! Chị ấy giúp đỡ con và quản gia qua đường đó bà! Còn cho con bánh chocolate nữa!... Tuy bánh đó không ngon bằng bánh nội làm

Cậu bé nói thoăn thoắt, làm cho Lạc Mẫn như hồi tưởng lại. À! Thì ra đây là cậu bé đi cùng với cụ già hôm bữa mà cô dẫn qua đường. Thật không ngờ cậu bé này lại là con cháu của Trần gia. Đúng là Trái đất tròn thật!

Theo lời nói của cậu nhóc thì phu nhân lớn tuổi cũng nhanh chóng quét mắt sang Lạc Mẫn và khi gặp phải gương mặt đó, bà bỗng sững người. Rồi tự nhiên chau đôi mày lại mà nói:

-Quá giống...Quá giống!

Đây là mấy lời mà Lạc Mẫn nghe được. Nhưng chưa kịp hỏi gì thì Nguyễn Trọng Nam đã bước ra, hấn vội cởi áo vest ngoài ra mà bao trọn Lạc Mẫn lại, mới phát hiện mình hơi thất lễ. Bèn quay người sang, mới biết người Lạc Mẫn đụng trúng là ai. Đó là Trần Lệ Nhung – người thực sự là cây đại thụ của Trần gia.

-Thất lễ rồi, không biết bạn gái con có đụng đau phu nhân không ạ?!

Dường như câu nói này mới kéo lại sự ngây dại của bà. Bà cười hiền hòa, khác hẳn bộ dáng nghiêm nghị khi nãy:

-Không. Là tôi sơ ý mới phải. Sao tổng giám đốc Nam lại về sớm vậy?! Cả hai người không định ở lại dùng thử món bánh mới của Trần gia chúng tôi à?!

-Dạ không cho con và cô ấy hẹn dịp khác ạ. Hôm nay Mẫn Mẫn hơi mệt trong người nên con và cô ấy xin phép về trước. Hẹn gặp phu nhân lần sau.

Rồi khiêm tốn mà kéo cả người Lạc Mẫn vào trong lòng.

Đi đến một nơi khá xa, Nguyễn Trọng Nam mới nhắm mắt lại, kéo tay cô để lên trên môi, để cô cảm nhận hơi thở của hấn cũng như sự chân thành của hấn. Lạc Mẫn định rút tay ra, nhưng rút mãi không được, hấn còn lén tới là kéo tay cô đưa lên môi mà hôn. Cô bất lực trước thái độ không màng chuyện gì của hấn, đành nói:

-Anh bỏ ra đi! Nhỡ người khác thấy...

-Suyt!

Hấn dùng ngón tay đặt lên môi cô, rồi nhẹ nhàng di chuyển bàn tay cô lên ngực trái – vị trí tim!

-Em nghe đi Lạc Mẫn, nó đang đập, nó đập vì em đấy! Anh không yêu em, mà là anh thương em! Trước đến nay anh chưa biết yêu ai, nên em hãy dạy anh cách trân trọng và có được tấm lòng một người con gái, đó là em! Được không, Mẫn Mẫn?! Những lời anh nói ban nãy là thật. Anh biết em rất không vui vì những người kia lời qua tiếng lại không hay vì em. Nhưng anh xin hứa anh chưa từng đặt ai ở nơi đây trừ em...

Dường như sợ cô chưa đủ tin mình, hấn còn nhấn mạnh tay cô vào lồng ngực rắn chắc của bản thân để cô có thể tin tưởng hấn thêm phần nào!

-Tôi... tôi...

-Em hứa đi! Anh hứa rằng từ đây về sau sẽ tôn trọng em! Sẽ cho em sự tự do mà em muốn, sẽ đối xử thật tốt với em. Nếu em cảm thấy không tin tôi thì chúng ta có thể đính ước ngay ngày mai, được không?!

-Ngày mai?!?!

Nguyễn Trọng Nam gật đầu bộ dáng chắc chắn. Lạc Mẫn cũng không biết nói gì. Nói thật cô không biết là hấn đang đùa giỡn hay nói thật. Nếu là đùa giỡn sẽ có ngày buông tay, còn nếu là thật lòng, thì ai sẽ biết được họ sẽ đi được đến đâu. Một kiếp đã lỡ vào tay một người nên cô không muốn lần sống lại này, mình sẽ lại mắc sai lầm. Hấn quá tốt, quá xuất sắc, không hợp với cô! Có lẽ hấn hợp với Lạc Hy hay một người phụ nữ nào khác, nhưng tuyệt không phải là cô!!! Nhưng nếu bây giờ cô có quyền... từ chối không?! Người đàn ông này sẽ cho cô từ chối không?! Hay lại là một chuỗi uy hiếp kéo đến kèm theo đe dọa trình tiết và danh dự nhỏ bé mà cô có được!

Hấn bảo hấn không phải là yêu. Mà là thương! Hay cho câu là thương. Yêu một người có lúc ta cũng sẽ chia tay khi tình cảm nhạt phai. Nhưng thương một người thì khác! Dù cho có hết tình yêu thì vẫn sẽ thương người ấy, thương vì tình vì nghĩa, thương và sống vì nhau! Đó mới là đạo lý vợ chồng!

Nhưng lúc trước, hấn có thương cô sao?! E là không!!! Nên hãy cho tôi xin lỗi, Nguyễn Trọng Nam, kiếp này tôi không thể đồng ý với anh được!

Lạc Mẫn nhẹ nhàng tháo chiếc nhẫn rực rỡ trên tay ra, làm sắc mặt Nguyễn Trọng Nam không khỏi sững sờ kèm theo sự hụt hẫng.

Đây là lời đầu tiên hấn tỏ tình. Hấn dường như dùng tất cả dũng khí để đối mặt với bản thân lần này. Hấn mong rằng tấm lòng cùng sự thành thật này sẽ lay động được cô! Không biết đề nói được những lời này hấn đã thức trắng đêm hôm qua. Không lẽ cô không thể tha thứ cho hấn sao?! Không phải cô luôn rộng lượng với người khác sao?! Tại sao ngày hấn móc trái tim ra đặt lên bàn tay cô cô lại quyết định bóp nát nó chứ?! Tại sao?!

Một kẻ lần đầu yêu và thổ lộ với người mình yêu. Một người đã quá sợ tổn thương do kẻ đó gây ra cho mình lúc trước. Liệu cả hai sẽ mãi là đường thẳng song song?! Hay có ngày sẽ giao nhau tại một điểm?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: “Không sao...”

Trần Lệ Nhung mãi nhìn theo Lạc Mẫn, đến khi cô cùng Nguyễn Trọng Nam đã khuất ra xe. Bà nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh cô gái có gương mặt giống hệt Lạc Mẫn – Trần Thị Tuyết. Đó là cô con gái út của bà, đã qua đời gần hai mươi năm về trước. Đó là cô con gái bà hết lòng yêu thương, nhưng nó lại cãi lời bà mà lấy một người thợ làm bánh trong nhà họ Trần. Rồi nghe nói còn sinh ra một đứa con...

-Nội, sao nội không vào dự tiệc?! Nơi đây gió lớn lắm

Trần Hạo Nam lễ phép thưa chuyện với Trần Lệ Nhung. Bà ta quay sang nắm lấy tay Trần Hạo Nam rồi nói:

-Hạo Nam, con có thấy người phụ nữ đi chung với Nguyễn Trọng Nam không?!

-Dạ, cô gái mặc chiếc đầm đuôi cá màu xám đúng không ạ?! Cô ta làm gì nội à?!

-Con giúp ta điều tra lai lịch của cô gái ấy.

-Dạ.

Trong đôi mắt Trần Hạo Nam không khỏi ánh lên sự nghi ngờ cùng ngạc nhiên, nhưng chúng nhanh chóng biến mất như cơn gió đêm. Từ bé dường như sự tin tưởng vào bà nội đã ăn sâu vào tâm trí của hắn. Vì bà là người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ, vô cùng lý trí và sáng suốt.

Rồi Trần Lệ Nhung nhanh chân bước vào buổi tiệc. Trần Hạo Nam quay sang ôm phất nhóc Quang Khánh, làm nó cười khanh khách. Tiếng cười trẻ thơ xua tan đi những khúc mắc cùng khó hiểu của người lớn.

...

Hồn vía của Lạc Mẫn dường như đã đứng hình trước thái độ của Nguyễn Trọng Nam mấy tháng nay. Nhưng hôm nay nghe lời tỏ tình chính thức thốt ra từ miệng hắn, quả thật cô không khỏi có phần sững sốt. Nếu là một phụ nữ bình thường thì khi được một người đàn ông điển trai, sự nghiệp lại vững vàng kèm theo gia thế chống lưng thì ai lại không chia tay ra. Quan trọng là người ấy lại nói với biết bao nhiêu người những lời ngọt ngào như mật, dùng thái độ chân thành làm lay động trái tim. Thật sự phụ nữ rất mềm yếu, họ sẽ dễ dàng bởi lung lay bởi những điều như vậy!

Nhưng Lạc Mẫn cô xem như là ngu ngốc cũng được, là đàn độn hay không có chí cầu tiến cũng được. Kiếp này đời này người cô lấy có thể là thợ sửa xe, có thể là một anh chàng giáo viên nghèo, hay thậm chí là một người như Trương Ngũ, hơi ngây thơ nhưng thật thà chất phác. Ai cũng sẽ động lòng bởi người đàn ông kim cương, nhưng liệu về tòa sáng đó có còn theo dấu chân của thời gian?!?! Phụ nữ sẽ phải sinh con, sẽ già đi, cơ thể sẽ chứa những vết sẹo xấu xí, thì liệu họ còn thủy chung?! Nhất là cô còn chưa sinh con mà đã bị người ta chê lên chê xuống?!

Cô sống lại chưa được một năm, vòng quay số phận dường như cũng nghịch chuyển, cũng người đàn ông này, cũng cùng với cô. Nhưng hoàn toàn là hai tâm thế khác nhau. Lúc trước là cô đuổi theo, hắt lạnh lùng bỏ đi! Còn lúc này là hắn đuổi theo dây dưa đến cùng, mặc kệ cô có ưng thuận hay không! Biết đâu có phải vì cô thay đổi thái độ nên hắn định dùng trò chơi ái tình gạt cô vào bẫy, rồi sau đó nhìn cô quần quai trong đau đớn và tủi hổ không kém gì lúc trước! Có khi còn thảm hại hơn không chừng!

Bàn tay đang cầm nhẫn của Lạc Mẫn càng kiên quyết gỡ ra hơn.

-Nhưng tôi còn nhỏ...

-Không sao! Anh sẽ chờ em tốt nghiệp!

Nói rồi hắn nắm tay Lạc Mẫn mà kiên quyết đeo lại cho cô chiếc nhẫn vừa gỡ xuống.

-Nhưng tôi còn muốn học đại học.

-Không sao! Sau khi kết hôn anh sẽ để em học tiếp!

Lạc Mẫn càng ngày càng cảm thấy người đàn ông này điên rồi! Cô không thể kiểm soát nổi âm lượng của mình nữa rồi:

-Nguyễn Trọng Nam?! Anh và tôi là hai người của hai thế giới. Anh và tôi đến với nhau không hợp đâu!

-Không sao! Anh sẽ bước vào thế giới của em. Em chỉ cần mở cửa cho anh vào thôi. Em thích ăn cái gì, anh sẽ học cách chấp nhận!

Rồi bàn tay vòng qua vòng eo tròn của cô, kéo sát cô lại bên người, để cô cảm nhận hơi ấm và từng nhịp tim của hắn thay cho lời hứa chân thành.

-Và điều quan trọng là... Tôi không yêu anh! _ Giọng nói cô càng ngày càng nhỏ.

-Không sao!!! Rồi em sẽ yêu!

Dứt câu, hắn nhanh như cắt kéo cô vào lồng ngực, dán bờ môi mỏng lên đôi môi nhỏ của ai. Dường như đối với Nguyễn Trọng Nam lúc này, môi Lạc Mẫn là viên kẹo bọc đường nhỏ ngọt ngào, đáng yêu. Hắn mãi miết liếm quanh viền môi, rồi lâu lâu lại quay sang mút vào, làm cho người trong lòng

không tránh khỏi từng đợt run rẩy. Nhưng dường như tất cả chỉ dừng lại ở đó, chiếc lưới chỉ nhẹ nhàng viền quanh môi cô chứ không hề có ý định cố len vào khoang miệng ai tìm kiếm mật dịch.

Lạc Mẫn thì bị hành động bất ngờ này của hắn mà quên cả phản kháng. Đến khi định thần lại thì hắn cũng buông cô ra rồi.

Hắn nắm đôi vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào ánh mắt nâu sâu thẳm thẳm kia.

-Lạc Mẫn, em chỉ cần cho anh thời gian, chỉ cần đồng ý chấp nhận anh! Anh sẽ phá vỡ mọi rào cản của chúng ta.

Cảm nhận được không khí càng ngày càng thấp, cơ thể cô càng ngày càng nhỏ bé giữa trời đêm hắn cũng đành nhắm đôi mắt lại mà thở dài:

-Còn bây giờ, anh đưa em về. Trước hết là đi thay bộ váy này ra. Đã hơn 9h rồi, mẹ em trông.

Lạc Mẫn bị dặt tay đi mà lòng không biết nói sao. Nguyễn Trọng Nam hôm nay khác hẳn mọi khi, tôn trọng cô, cung chiều cô, còn chính thức ngỏ lời với cô trước mặt đông người. Càng ngày Lạc Mẫn càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra với hắn?! Có đôi khi thật sự hắn không nhắc lại cô có lẽ sẽ quên là hắn dùng thủ đoạn dè tiện như thế nào ép cô!

...

Gió đêm thổi vào mặt như thổi nhẹ tâm hồn của con người.

Thấy Lạc Mẫn từ lúc lên xe đến giờ vẫn ngồi nhìn trời, gương mặt hồn nhiên như thoáng đượm nét ưu tư. Nguyễn Trọng Nam mới cất tiếng phá tan sự im lặng:

-Em đói bụng chưa?! Muốn ăn gì không?! Hửm?!

-...

Đáp lại hắn vẫn là thái độ thờ ơ đó, nhưng thay vì nổi cáu như mọi khi thì bây giờ hắn chỉ cười cười rồi tiếp lời:

-Đường này nhiều nhà hàng ngon lắm, em có muốn dùng gì không?! Anh sợ là giờ này về sẽ làm phiền mẹ em.

Hai tiếng “mẹ em” lúc này mới thức tỉnh tâm hồn đang trôi dạt theo làn gió để bay đến bên cạnh những vì sao của Lạc Mẫn lúc này. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe thì thấy một cụ già đang đẩy một xe cá viên chiên. Tự dưng không nghĩ mà môi cô lại mấp máy:

-Ăn cá viên chiên.

Lúc này xe đang chạy với tốc độ chậm, theo vào đó là ánh mắt hắn này giờ cũng đã chú ý theo mắt cô. Nhìn thấy cô nhìn chăm chăm, hắn cười sáng khoái nói:

-Được!

Dù sao Nguyễn Trọng Nam hắn cũng muốn cô có thể thật sự tự nhiên khi ở bên cạnh bạn trai mình, và hơn nữa tương lai hắn muốn cô là vợ hắn!!!

Rồi Nguyễn Trọng Nam nhìn sang cô, nhẹ nhàng nói:

-Em ở trong xe, anh sẽ ra ngoài mua cho em.

-Nhưng anh không sợ tôi ăn sẽ hôi xe sao?!

-Ha ha! Đồ ngốc! Anh chỉ sợ em ăn rồi bám mùi em lúc nào anh cũng nhớ em ấy chứ?!

Nói rồi còn néo nhẹ mũi cô, làm mặt Lạc Mẫn ửng đỏ lên. Rồi sau đó hắn mới ung dung mở cửa xe mà bước xuống.

Những lời nói đầy mật ý này được nói ra quá sức là tự nhiên! Tự nhiên đến mức Nguyễn Trọng Nam cũng không ngờ! Còn Lạc Mẫn thì khỏi phải nói, da gà cô dường như thi nhau nổi lên. Có đôi khi cô không tin người đàn ông này là Nguyễn Trọng Nam. Nhiều khi cô muốn giơ tay kéo ra thử xem sau lớp da mặt y hệt kia có phải là có người cải trang không?! Chứ làm gì có chuyện người đàn ông gia trưởng tự cao tự đại này biết hai chữ lãng mạn chứ?! Nhưng có điều cô không dám... .

Đến khi mùi thơm nức của chả cá bay đến bên mũi cùng tiếng đóng cửa xe, Lạc Mẫn mới ngại ngùng mà ngược mắt lên.

Nguyễn Trọng Nam cười tươi rồi chỉ vào các loại chả trong cái hộp lớn. Lạc Mẫn ngại ngùng cầm chiếc xiên tre lên mà đưa lên môi, rồi đảo ánh mắt ngại ngùng nhìn hắn. Nhưng đáp lại cô chỉ có gương mặt như gió xuân của hắn, đồng điệu bên má trái của Nguyễn Trọng Nam còn ả ả hiện hiện trong ánh đèn xe màu vàng ấm áp, làm cho người ta nhìn vào cảm thấy người đàn ông này cực kỳ hiền lành, vô cùng dịu dàng và cung chiều cô!

Cô chỉ cúi đầu mà ăn thôi. Lúc trước chẳng phải hắn ghét nhất là mùi dầu mỡ trong xe sao?! Bây giờ cô sẽ ăn, ăn cho ngập mùi dầu trong xe hắn luôn! Cho bỏ ghét!

Thật hôm nay trong bụng cô ngoại trừ ly nước cam cùng ít bánh ngọt thì chẳng còn gì cả, đói quá nên đối với cô món ăn đơn giản này cũng trở thành cực phẩm! Từng viên chả cá thơm thơm, nóng hổi phải vừa thổi vừa ăn. Nay lại được ăn cùng với lại tương đen, vị cay cay của tương ớt, hương vị thật đặc trưng. Với lại hẳn còn mua cho cô rất nhiều thứ mà cô hay vì vấn đề tiền bạc mà không mua, như thanh cua, chả bò chẳng hạn! Bỗng chiếc xe thể thao bỗng dừng lại bên đường, Lạc Mẫn cảm nhận được ngoài mùi thơm của chả cá hình như cô đang bị lấn át bởi một cỗ mùi nồng đậm khác.

Quay mắt sang thì gương mặt của Nguyễn Trọng Nam đã kề sát mặt cô. Lạc Mẫn đưa tay lên che lại đôi môi theo phản xạ tự nhiên, nhưng Nguyễn Trọng Nam nhanh hơn một bước chặn tay cô lại. Hắn bất ngờ bật dậy cắn vào viên chả cá cô còn đang day day khỏi thanh xiên tre. Sau đó rất tự nhiên mà quay sang liếm môi bảo:

-Gon thật!

Lạc Mẫn bỏ xuống ngay hộp chả cá. Dùng khăn giấy đặt trong túi xách lau quoa loa miệng rồi xấu hổ nói lớn:

-Anh thích thì tự đi mà ăn!

Rồi lùi sát vào thành xe nhưng dường như không gian trong xe như nhỏ lại so với chiều ngang hơi này nở của cô. Lạc Mẫn cứ lùi thì Nguyễn Trọng Nam lại tiến lên, hấn ép cô vào thành vách xe, Lạc Mẫn do bị vướng dây an toàn nên cũng khó lòng bay hoay tìm chỗ cách xa hơn. Đôi mắt tròn chỉ thấy đôi môi ai sắp dán lên người mình, cô nhắm chặt mắt lại, tay đẩy lồng ngực hấn ra bằng hết sức bình sinh của mình!!! Nhưng chờ hoài nụ hôn nóng bỏng cũng không dán lên người, cô mới chậm chạp mở mắt.

Chỉ thấy đối diện cô là ánh mắt nâu ám áp, tràn đầy nhu tình. Cái chớp mắt của hắn hơn gần một phút cô còn chưa thấy được, tò mò, định mở miệng bảo hắn tránh xa thì đôi bàn tay thô to sờ lên đôi môi cô, lau nhẹ nhẹ, như sợ đau cô.

-Em đẹp lắm, Lạc Mẫn, em biết không?!

Cô đẹp!?!? Hắn có điên không?! Nếu cô đẹp thì kiếp trước sao hắn lại có thể chán cô mà tìm những người phụ nữ bốc lửa bên ngoài cơ chứ?! Buồn cười!

Còn Nguyễn Trọng Nam chỉ cảm thấy bản thân thật ngu ngốc! Rõ ràng vợ mình xinh xắn như vậy, nhìn cô lại ánh lên vẻ tươi non, trẻ trung mà những người phụ nữ hắn từng kết giao, mấy ai có được!? Thêm vào đó cô lại hiền lành, đáng mến, luôn luôn nghĩ đến mọi người xung quanh. Thật may, ông trời cho hắn một lần nữa sống lại, nếu không chắc hẳn hắn đã mang theo hối tiếc này mà chết đi rồi! Và có lẽ cho đến khi chết hắn vẫn còn dằn vặt vì thương nhớ và hối tiếc đối với cô vợ nhỏ này.

-Em đừng ăn nhiều thứ này, không tốt cho sức khỏe đâu! Muốn ăn tuần sau anh đi công tác sẽ mua cho em ít bánh cho em!?

Rồi sau đó mới lùi về phía sau, chừa cho Lạc Mẫn một khoảng không gian thuộc về mình để hít thở. Cô không dám ăn nữa, vì sợ lúc nào con sói đói này lại tấn công bừa bãi nữa. Còn câu hỏi của hắn cô cũng chẳng muốn trả lời. Nhưng vậy là cô nhớ không sao, tuần sau hắn sẽ đi công tác xa?!

-Tuần sau anh đi Mỹ?!

-Ừm. Em thích chocolate không?!

Nhưng hắn bỗng cảm thấy có gì không đúng, rõ ràng tuần này hôm nay mới là ngày đầu hắn nhận được fax của thư ký báo lịch trình. Sao cô lại biết?!

-Anh có nói với em về lịch trình này sao?!

-À... À... rồi!

-Nhưng hôm nay anh mới nhận được lịch trình mà!

-Tôi... tôi...

Nguyễn Trọng Nam quay sang nhìn Lạc Mẫn, tay nắm lấy bả vai cô. Chưa kịp lên tiếng thì đã bị gõ xe bởi một ... viên cảnh sát giao thông!

...

Rốt cuộc, kết quả là hắn bị phạt do đậu xe nơi có biển cấm! Đối với Nguyễn Trọng Nam có lẽ đây là một chuyện không mấy tốt đẹp nhưng lại vô cùng tốt đẹp với Lạc Mẫn, vì nó giải nguy giúp cô. Chứ nói thật ban nãy cô vô cùng bối rối, nếu cô bị hắn hỏi đến cùng. Chẳng may lỡ miệng bảo bản thân sống lại, không biết chuyện gì sẽ xảy ra!!!

Từ lúc hắn quay vào xe Lạc Mẫn giả vờ ngủ, Nguyễn Trọng Nam cũng không kiên quyết lay cô dậy, mà nhẹ nhàng lấy chiếc áo khoác đắp lên cho cô, đưa tay chỉnh lại đầu cô, rồi mới khởi động xe. Mà hình như lúc này cô cảm thấy hắn chạy cũng chậm hơn, êm hơn lúc nãy!

Đến khi đến nhà, hắn còn chần chừ gần cả mười lăm phút mới kêu cô dậy. Lạc Mẫn dụi dụi mắt làm Nguyễn Trọng Nam phì cười. Chắc có lẽ hắn đã nghĩ quá, cô vẫn còn rất non nớt mà! Có lẽ hắn đa nghi thôi!

Lạc Mẫn như được xỏ lồng nhanh chóng chạy đi, nhưng chưa đầy hai bước thì bị giọng nói ai làm cho phát hoảng:

-Em chạy đi đâu mà nhanh thế?! Anh chưa vào chào ba mẹ vợ mà!

“Ba mẹ vợ”?! Không phải hán hứa sẽ giữ bí mật với gia đình cô sao?! Lạc Mẫn lập tức quay mặt sang, đôi mắt to lộ rõ vẻ sững sốt và sợ hãi. Bỗng chạy nhanh về phía hán. Bây giờ đang là 10h30, nói tốt không tối nên hàng xóm qua lại còn rất nhiều. Chẳng may có ai thấy được thì... không biết lời qua tiếng lại đến đâu nữa!

Cô chạy về phía hán với vẻ hốt hãi, còn Nguyễn Trọng Nam thì cười cười, giọng nói trầm vang lên được tăng thêm mấy phần âm lượng:

-Anh muốn vào nhà thưa với với ba mẹ lắm rồi, Mẫn Mẫn à!

Làm cho lời nói thêm sức mạnh, hán mặc cô bé chạy theo mình mà sải chân dài bước đến gần cửa nhà Lạc Mẫn, giơ tay lên định gõ cửa!

-Đừng mà! Anh đã hứa với tôi rồi mà?!

-Anh có hứa hả?! Đạo này anh hay quên lắm! _ Hán còn liếc mắt tỏ vẻ vô tội.

-Đừng mà! Xem như tôi năn nỉ anh đi! Cho tôi thi xong kỳ thi đại học này yên ổn đi được không?!

Không khí đêm như thêm trầm lắng xung quanh hai người. Cảm giác về người đàn ông trong bóng đêm như thâm trầm, áp bức cô gái nhỏ đứng cạnh bên thêm vài phần!

Nhưng rốt cuộc Nguyễn Trọng Nam cũng thờ dài chịu thua, nói thật giờ hán mới biết mình bất lực cực kỳ trước ánh mắt nài nỉ của cô gái nhỏ này! Chỉ cần cô xuống giọng thì dù có kêu hán lao vào biển lửa, hán nghĩ bản thân cũng đồng ý với cô ngay!

Nguyễn Trọng Nam cúi người xuống để chiều cao cả hai ngang bằng, dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào má mình, thổi khí vào tai cô:

-Vậy em phải đền bù anh ra sao đây?!

Lạc Mẫn cúi xuống, ngượng ngùng kéo kéo chiếc váy nữ sinh, tay cầm chiếc túi xách đựng bộ váy ban nãy cũng cứng ngắc.

-Em không nhanh là anh muốn hôn môi à!

Lạc Mẫn dùng hết can đảm đặt môi lên má hán. Rồi quay đầu chạy đi mất tăm. Bỏ lại Nguyễn Trọng Nam hơi lạng người trước cửa. Đến khi biết cô đã vào nhà hán mới nhìn xuống vật đã đội lớp vải quần lên thành đỉnh núi nhỏ mà cười xấu hổ. Bản thân đúng là càng ngày càng đổi! Càng ngày càng muốn ăn tươi chủ thô trắng mập này rồi! Tưởng tượng ra gương mặt sợ hãi, nước mắt nước mũi chảy dài mất hình tượng của cô thì hán chỉ cảm thấy hơi sợ! Sợ chính bản thân mình sẽ đau lòng...

Đến khi chiếc xe lamborghini veneno chạy xa thì tấm rèm cửa sổ lầu 2 nhà Lạc Mẫn mới đóng lại. Gương mặt người con gái bên trong tuy xinh đẹp nhưng vụn vặt đến đáng sợ.

“Lạc Mẫn, kỳ này tao sẽ cho mày không còn ọ ẹ được trước mặt đàn ông được nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Dứt khoát

Kết quả của buổi đi tiệc đó là cả nhà đã ngủ. Vì bình thường thì hôm nay cũng là ngày cô đi làm thêm tới tận khuya, nên chẳng ai nghi ngờ gì cả, chỉ có riêng Lạc Hy là còn thức!

Rốt cuộc Lạc Hy dùng dằng đòi xem trong túi giấy của cô có gì, vừa nhìn thấy chiếc đầm hoa mỹ, mắt Lạc Hy sáng lên, ướm lên người mình rồi tặc lưỡi:

-Chiếc đầm này bó eo lại hán là hộp với em chị nhỉ?!

Lạc Mẫn lười trả lời, cũng lười tranh giành. Cô chỉ thuận theo cho khỏi um nhà. Dù gì thứ đẹp đẽ này cũng không thuộc về cô, cả người đàn ông đó cũng vậy! Kiếp này cô sẽ khôn ra mà không tranh giành gì với người khác nữa!

...

Ngày chủ nhật cũng đã đến.

Bước qua phòng lễ tân thực sự dễ hơn cô tưởng. Lạc Mẫn cô nhớ kiếp trước chỉ cần cô đứng phía dưới xin họ lên phòng 15B này thì họ phản ứng đầu tiên là nói cô đợi chút rồi sau đó điện đi hỏi chủ nhà. Nhưng nay cô vừa tới chưa kịp nói lên đầu là họ đã cười tươi còn bảo là Nguyễn Trọng Nam có gọi lại thẻ phòng cho cô. Còn chúc cô có một ngày vui vẻ với ánh mắt vô cùng ái muội...

Lạc Mẫn đứng trước cửa nhà của Nguyễn Trọng Nam mà trống ngực đập cứ liên hồi. Đây là lần đầu cô bước vào phòng người khác, và càng là lần đầu tiên bước vào với tư cách một tên trộm!

Nhưng ước muốn thoát khỏi hấn thúc đẩy cô gái nhỏ mở cánh cửa gỗ kia!

Lạc Mẫn nhanh chóng bỏ cặp táp xuống mà vào phòng làm việc của hấn. Quả nhiên ngăn nắp, chỉ có điều là lạnh lẽo, y hệt như cảm giác chủ nhân của nó mang đến cho cô.

Lạc Mẫn đi một vòng, đập vào mắt cô chỉ toàn là những bản vẽ mẫu thiết kế quần áo cho mùa sau, hoặc là những dự án đầu tư vào nơi nào đó. Phía dưới luôn có chữ ký ngoằn ngoèo khó đọc!

Theo trí nhớ của mình, Lạc Mẫn tìm đến bàn làm việc của hấn, tìm đến ngăn kéo thứ ba bên phía tay trái, đúng ý cô tìm ra một sấp tài liệu đặt trong bì giấy cứng cẩn thận. Việc này là cô dựa theo trí nhớ lúc trước. Hấn luôn sắp xếp những thứ quan trọng trong ngăn kéo này. Nhưng mở nó phải là mật khẩu số. Lạc Mẫn suy nghĩ một hồi rồi nhập vào số ID của công ty Nguyễn Trọng Nam làm chủ trên thị trường. Nào ngờ nhập mãi cũng mở không ra! Cô càng lúc càng đau đầu. Cứ ấn liên tục, tiếng tách tách vang lên gần cả giờ đồng hồ mà mật khẩu vẫn chưa đúng, không lẽ cô đánh bỏ cuộc ở đây!

Đang suy nghĩ bỗng điện thoại cô rung lên từng hồi. Vội vàng bắt máy, cô giật cả mình mà không xem số hiện trên màn hình. Giọng nói quá đỗi quen thuộc với cô vang lên:

-Em đang làm gì đó?!

-Tôi... Tôi đang làm bài tập. Anh... Anh đang làm gì?! _ Lạc Mẫn máy móc trả lời, còn trái tim cô thì như theo từng lời nói dỗi mà vang lên từng nhịp.

-Sao em lại thờ ơ vậy?! Bài tập gì?! Khó lắm sao?! Cần anh giúp không?!

-Không... Không cần đâu. Do tôi hơi mệt!

Nếu người thật sự cần giúp có lẽ là Nguyễn Trọng Nam lúc này! Vì hấn đang rối với một đồng tài liệu trước mặt, nhưng nói thật cứ khi trời về đêm hấn lại nhớ viên thị nhỏ đầu bên kia vô cùng. Chẳng hạn như lúc này đây, nói chuyện với cô trên tay cầm hình cô, hấn mới cảm thấy bản thân có được phần nào thỏa mãn.

-Em giữ gìn sức khỏe đó. Anh về kỳ này em có muốn đi ăn hay kẹo bánh không?

Vừa nói hấn vừa xoay xoay cây bút bạc trên tay rồi tưởng tượng ra gương mặt hồng hào của cô từ từ ngấm vào từng viên chocolate ngọt lịm. Nhưng đối với hấn lúc này, có lẽ cơ thể trắng mập đó là ngọt nhất!

-Không cần đâu. Anh nghỉ ngơi sớm. Tôi tắt máy đây!

-Khoan! Anh muốn nghe giọng em. Nói chuyện với anh một tý đi, được không?! _ Giọng trầm thấp của người đàn ông nghe như có vài phần nài nỉ.

-Tôi... Tôi không biết nói gì cả.

-Hát cho anh nghe đi.

...

Nguyễn Trọng Nam như một đứa trẻ cứ hết yêu cầu cô hát rồi lại bảo cô nói chuyện! Đến khi cô nói câu: "Nhớ về sớm." Hấn mới buông tha cho cỗ họng của cô mà lưu luyến tắt máy.

Tắt máy bỗng trong đầu Lạc Mẫn nảy lên một ý tưởng có hơi điên cuồng. Cô run run từng hồi mà nhập tên mình vào.

...

May quá! Không mở ra!

Nhập thử ngày sinh của mình vào... Thật sự mã khóa được mở ra! Không khí xung quanh mát lạnh nhưng mồ hôi của lại Lạc Mẫn thi nhau chảy! Nguyễn Trọng Nam làm cho cô cảm giác bản thân mình lúc này đang thật sự rất quan trọng với hấn. Làm cho cảm giác tội lỗi của Lạc Mẫn như tăng thêm. Rõ ràng đoạn thời gian lúc trước hấn đối với cô chỉ có khinh ghét, tại sao lại dùng ngày sinh của cô...

Nhưng sau ngày hôm nay cô sẽ "ngủ bài" với hấn. Ván bài này quyết định sự tự do và tương lai của cô, nên cô liều! Chỉ cần đậu đại học dù có về tỉnh học cô cũng phải rời xa thành phố Bạch Trì! Cô và Nguyễn Trọng Nam kiếp này không thể hít thở dưới cùng một bầu trời! Và có lẽ cô cũng nên có lời giải thích rõ ràng với Tiểu Ngũ, kết thúc "sự thích" ngây thơ của cả hai, mong cậu sẽ có cuộc sống tốt... Và cô cũng vậy! Sống tốt và tránh xa Nguyễn Trọng Nam!!!

Bên trong là thẻ ngân hàng với chủ thẻ đứng tên là hần kèm theo một loạt sấp giấy đầy chữ, những chữ tiếng anh khó hiểu. Với vốn kiến thức nhỏ bé của mình loay hoay một hồi Lạc Mẫn mới hiểu sơ sơ đây là sấp tài liệu về dự án trong năm năm tới của công ty mà thôi!

Vậy thì hần có thể giấu những thứ đen tối của bản thân ở nơi đâu chứ?!

Lạc Mẫn lật liên tay sấp giấy đến gần cuối mới thấy có những tờ giấy ghi bằng Hán tự trông rất kỳ lạ. Trên đó còn có một số mặt hàng thực phẩm, nhìn vào khoảng giá cùng tên người nhận cô đoán đây là việc nhập hàng trái phép!

Vội vàng lục xem trong những ngăn tủ kia còn những tờ giấy nào tương tự hay có nội dung bất hợp pháp hay không, nhưng lục mãi vẫn chẳng ra trừ ba tờ giấy cô đang cầm trên tay!

Lục mãi không tìm ra, Lạc Mẫn nhanh chóng thu ba tờ giấy này đem đến máy photocopy mà sao chép ra ba bản liền rồi để vào túi mình ngay. Sau đó cô xóa dữ liệu máy và sắp xếp mọi thứ lại như cũ.

Trước khi rời khỏi nhà cô còn nhìn quanh mọi thứ xem có ổn chưa, sau đó nụ cười thoải mái cuối cùng cũng hiện lên môi Lạc Mẫn.

Nguyễn Trọng Nam, xem như chúng ta huê nhau.

...

Trên đường về nhà, Lạc Mẫn thấy một đám người tụ tập lại hình như là đánh một cô gái, mà còn là nam sinh đánh nữ sinh! Hay nói đúng hơn là một đám học sinh trông đáng vẻ hung dữ đang định rat ay đánh người! Còn cô gái đó vừa thấy cô chạy ngang thì liền khóc kêu lên:

-Chị ơi, chị cứu em với!

Lạc Mẫn cứ cảm thấy mọi việc dường như có gì đó không ổn. Cô đang định giải thích thì giọng của thằng nhóc dẫn đầu đám nam sinh đó nói:

-Ah! Thì ra đây là chị nó! Đánh chị nó cho tao! Con này xúi em nó đánh bạn gái tao nè!

Rồi cả đám ulla vào giựt túi xách của Lạc Mẫn rồi còn có người đập xe Lạc Mẫn, cô chưa kịp trở tay thì bị xô một phát té xuống đường. Thằng nhóc dẫn đầu tóc vàng ban nãy định nắm lấy tóc Lạc Mẫn thì giọng nói sau lưng cô vang lên:

-Mấy đứa mày là ai?! Đến khu này gây sự đã xin phép tao chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 30:

Vừa dứt câu Lạc Mẫn chưa kịp xoay mặt thì quả bóng rổ bay thẳng vào mặt thằng nhóc tóc vàng. Sức nặng của quả bóng làm nó té bật ngửa ra sau, cả đám cùng đổ nó dậy.

-Thì ra là học sinh trường Sơn Kỳ. Tụi bây biết tao là ai không?!

Trương Ngũ! Là Trương Ngũ!

Lạc Mẫn chỉ biết nín lặng, bỏ mặc cái đau do bị trầy ở chân ra bây giờ cô chỉ cảm thấy có hai chữ ... Không ngờ!

Từ hôm Nguyễn Trọng Nam cùng cậu ấy xảy ra xung đột thì trên lớp chỉ cần gặp nhau Trương Ngũ sẽ quay mặt sang nơi khác, không bao giờ liếc mắt nhìn cô một cái! Hay nói đúng hơn là cậu ấy làm lơ cô! Không hiểu sao Lạc Mẫn cũng buồn nhưng làm cảm thấy đỡ áy náy hơn! Vì nếu nhìn thẳng vào đôi mắt Trương Ngũ, Lạc Mẫn không biết mình có kiềm nổi xúc động mà khóc rống lên hay không!

Lạc Mẫn cứ nghĩ Trương Ngũ suốt đời này cũng không muốn nhìn thấy mặt cô nữa chứ! Cô cũng đang định có dịp sẽ đem trả lại đôi bông tai đó, cũng như gởi kèm lời xin lỗi của cô! Nào ngờ hôm nay cậu ấy lại đứng ra bênh vực cho cô. Lạc Mẫn thật sự không ngờ!

-Mày... Mày là ai?! _ Thằng nhóc tóc vàng như hét rống lên, nhưng con mắt trái đã xuất hiện rõ vết thâm đen, trông có vẻ chật vật vô cùng!

-Tao là Trương Ngũ! Mày học ở Sơn Kỳ, có biết Ngũ lớp 9A4 không?!

Câu nói vừa dứt thì cả bọn nhìn nhau, nhìn qua rồi lại nhìn lại. Sau đó mới cười cười mà tranh thủ bỏ chạy!

Lạc Mẫn cũng hiểu bọn nhóc này sợ gì! Thật ra từ năm cấp 2 Trương Ngũ đã làm mưa làm gió ở trường cấp hai rồi, chẳng hiểu vì sao năm lớp chín cậu lại chấm chỉ cuối kỳ hai rồi sau đó kết quả là vào thẳng Lam Sơn! Nói đúng hơn ở Sơn Kỳ thì cậu ta là đại ca, đánh nhau là chuyện ăn cơm và tiếng tăm

đó hai ba năm nay vẫn chưa nguôi ở trường cũ! Thậm chí có người còn đặt cậu cái tên vô nghe có vẻ oách nhưng khi đến tai Lạc Mẫn thì nó thật buồn cười – Ngủ điên!

Bây giờ nghĩ lại cũng có phần đúng! Lạc Mẫn thầm cười trong bụng.

Bọn nhóc đó chạy đi thì Lạc Mẫn nhìn sang cô bé bạn này cũng không thấy đâu! Nhưng làm rớt phía dưới đất gần cô là đồng sách vở cùng giấy tờ của cô. Nhưng bên cạnh cô có chiếc nhẫn vàng quen quen...

Chưa kịp vươn tay ra nhặt, thì đã có một bóng người cao lớn cúi xuống nhặt sắp giấy để vào túi xách cô. Sau đó Trương Ngũ nhanh chóng xếp tất cả lên giỏ xe đạp hồng của Lạc Mẫn. Nhưng này giờ chỉ lo cho đồ vật chứ tuyệt không hề ngó ngang đến cô.

Xong Trương Ngũ thật sự quay lưng bỏ đi!

Không hiểu sao Lạc Mẫn thật sự cảm thấy ghen ghen nơi đáy họng. Là ai nói thích cô nơi chiều công viên?! Là ai hẹn cùng cô trương lai?! Là ai cho cô ngọn lửa ấm áp, làm cô tin tưởng lai sẽ có người dùng chân tình đối với cô?! Là ai đã vì cô mà che mưa chờ gió, làm cho cô hiểu hai từ “ấm áp”?!

Đó không phải là người này!!! Người này không phải Trương Ngũ!!! Không phải mà... Không phải...

Rốt cuộc Lạc Mẫn cũng khóc! Nước mắt cô chảy ra càng ngày càng nhiều! Cô khóc còn hét lên:

-Cậu là đồ tồi! Trương Ngũ! Cậu là đồ tồi!!!!Hức... Hức...

Cô gượng đau đứng dậy, định vịn xe đạp đứng lên thì một bàn tay vươn ra. Lạc Mẫn ngước lên thì thấy Trương Ngũ. Cô hất tay cậu ra.

-Mập mà còn cậy mạnh hả?! _ Vẫn cái giọng nói “độc môn” ấy.

Lạc Mẫn không thềm vịn vào, rốt cuộc tưởng đâu là mộng chạm đất lần nữa, cô tưởng đâu cái chân sẽ thềm hai ba vết sẹo là chuyện thường. Ngờ đâu Trương Ngũ nhanh hơn một bước, nắm lấy hai tay cô. Trông tư thế có hơi buồn cười như một đứa trẻ.

Lạc Mẫn giận dỗi đẩy ra nhưng Trương Ngũ chỉ biết thờ dài:

-Cậu muốn sao nữa đây, bà chị của tôi?!

...

-Cậu ngoài khóc còn làm gì cho người ta để ý nữa không?! Á... Á... Á!!!!

Vừa dứt lời Lạc Mẫn cắn một cái vào bắp tay của Trương Ngũ, làm cậu la lên oai oái ngoài đường.

...

Kết cuộc là Trương Ngũ đưa Lạc Mẫn ra ngoài Co.op Mart gần đó, mua cho cô một que kem cùng một cây chả viên. Bản thân cậu cũng tương tự vậy. Cả hai chỉ ngồi im không nói tiếng nào cả, nhưng ít nhất không khí ồn ào xung quanh không làm cả hai khó chịu!

Và dĩ nhiên là vết thương của Lạc Mẫn đã được Trương Ngũ băng lại bằng băng cá nhân và rửa sạch mặc cho cô khóc la đủ kiểu.

-Lạc Mẫn, cậu thích thầy Nam thật hả?!

-Nếu tôi nói không cậu tin không?! _ Vừa nói, Lạc Mẫn buông cây kem xuống, nhìn vào mắt Trương Ngũ.

-Tôi...

Trương Ngũ thật sự khó lòng mà tin câu nói này của Lạc Mẫn. Mới cách đây một năm rưỡi thôi cả trường ai chẳng biết vụ Lạc Mẫn tỏ tình cùng Nguyễn Trọng Nam. Nhưng đổi lại là hẳn chỉ nói ra vài câu vừa hợp lý, vừa phải đạo: “Tôi không thể có mối quan hệ cùng học trò của mình!”. Nhưng không hiểu sao dạo khoảng nửa năm nay sau đợt sốt siêu vi thì Lạc Mẫn như trở thành một người khác. Cô ấy vui tươi, cô ấy lạc quan và học tập rất tốt! Nói thật, Trương Ngũ thích Lạc Mẫn có lẽ cũng vì những thứ đó! Đứng gần cô hẳn không phải cảm thấy ánh nắng chói chang của mùa hè, hay là sự rực rỡ của mùa xuân mà chỉ đơn giản là những đợt gió nhẹ nhàng, hiền dịu như mùa thu. Và nói thật hôm đó trong ánh mắt rực lửa Nguyễn Trọng Nam, hẳn cũng cảm thấy những điều này! Một tình cảm thật sự và chân thành dành riêng cho Lạc Mẫn, chỉ có cô trong mắt mà thôi! Nhưng không biết đó có gọi là hứng thú nhất thời của những gã đàn ông trưởng thành, có sự nghiệp!

Nên nếu bảo Trương Ngũ tin một cô gái từng rất thích một người đàn ông, nay anh ta quay sang chỉ có cô mà bảo cô gái ấy không thích hẳn, thì e là hơi khó! Cho nên lựa chọn của cậu là trốn tránh! Không phải cậu sợ Nguyễn Trọng Nam, mà là cậu sợ trong mắt Lạc Mẫn, cậu không bằng nổi ba tiếng Nguyễn Trọng Nam!

-Cậu không tin đúng không?! Có phải cậu thấy lúc trước tôi một hai mặt dày đeo đuổi thầy Nam, bây giờ lại quay sang nói là mình không thích người ta, có phải cậu thấy tôi đang nói dối không?!

Trương Ngũ chỉ nín thinh vì hầu như những lời cô nói đều đúng với những gì hẳn nghĩ!

Bổng Lạc Mẫn kê sát mặt vào Trương Ngũ, bảo:

-Nếu tôi nói tôi chết đi sống lại, tá thi hoàn hồn như trong những tiểu thuyết bây giờ hay viết, cậu tin không?!

Trương Ngũ nổi đóa, đẩy Lạc Mẫn ra, làm cậu giật cả mình. Đùa gì thì đùa, đùa vậy không vui đâu nha!

-Nhỏ này, càng ngày cậu càng điên!

Lạc Mẫn cười khì, đứng dậy nhìn về phía trời xa, phui phui váy, cô cười tươi:

-Tôi nói là thật! Thật sự bây giờ tôi không có ý gì với thầy Nam. Nếu cậu thật sự không tin, xem như tôi chưa nói! Còn về đôi bông tai của cậu, trong tuần ngày nào rảnh cậu hãy đến lớp tôi lấy, cảm ơn cậu đã cho phép tôi giữ vật quý như vậy trong thời gian dài!

Lạc Mẫn vừa bước đi mấy bước thì Trương Ngũ đã nắm lấy tay Lạc Mẫn, lời nói ra lắp ba lắp bắp, nhưng đại khái ý là “Cậu ấy tin cô, và xin lỗi vì thời gian qua đã trốn tránh, mong cô đừng giận!”

Lạc Mẫn cảm thấy nghèn nghẹn, khó thở hơn. Cuối cùng thì cũng đã có người tin tưởng cho những cố gắng mà cô làm sao?! Nhưng ... Liệu ông trời có thật sự dễ số phận cô là chuỗi ngày êm đềm không?! Chắc có lẽ còn tùy vào hai chữ ... vận mệnh! Hay do con người?!

Vừa bước xuống máy bay đã là năm giờ sáng. Nguyễn Trọng Nam cả người mỏi nhừ. Nhưng vừa bước xuống sân bay thì điện thoại của hắn lại vang lên. Vừa ra đến nơi thì tài xế của hắn đã đợi ở phía ngoài sân bay. Vừa lên xe Nguyễn Trọng Nam vừa nhấn vào phím xanh trên màn hình. Đầu bên kia là Mã một mắt, giọng hắn ngắn gọn trình bày lại sự việc cả tuần rồi về Lạc Mẫn.

Nghe đến đoạn Lạc Mẫn bị một đám nhóc ức hiếp, đôi mày kiếm chau lại, lời nói cũng lạnh thêm mấy phần:

-Tay nào tụi nó dùng đánh cô ấy, đánh gãy tay nó cho tôi. Còn lại hãy “tiễn” tụi nó ra khỏi trường học cho tôi.

...

Kết quả là ngày hôm sau báo Tuổi trẻ, chuyên mảng về Sử dụng chất kích thích trong học đường đứng đầu trang báo. Ba nam sinh giao du với du đảng bị bọn chúng đánh gãy tay phải nhập viện, nay còn đang điều tra. Đồng thời lúc này nhà trường cũng phát hiện ra cả bọn chơi với nhau không những đánh bạn học mà còn sử dụng ma túy trong nhà trường. Bị đuổi thẳng!!!

Tờ báo buổi sáng, cầm trên tay mà Lạc Thổ Trọng chặc lưỡi, uống tách cà phê, lão ta lại nói:

-Lũ trẻ bây giờ quá là đáng sợ! Mày nghe không, Lạc Mẫn! Lớn rồi thì phải biết chăm lo cho gia đình, đừng bao giờ học theo tụi nó, không tao đánh gãy chân!

Lại như nhớ ra điều gì, lão nhìn Lạc Hy mà nói:

-Tụi này học Sơn Kỳ với bây đó, có quan hệ gì không hả?! Đừng dính vào tụi nó không là khổ nghen chưa con?!

Không hiểu sao Lạc Hy hôm nay không đáp trả tiếng nào, bữa sáng cũng chỉ qua loa và rút cả thầy đã hai món đồ thủy tinh trong nhà rồi. Gương mặt Lạc Hy dường như căng nhiều thêm vài sự bất an. Vừa ra khỏi cửa là Lạc Hy đã điện thoại cho ai đó, mà trùng khớp là Lạc Mẫn lại nghe thấy cuộc hội thoại đó!

-Anh ... Anh giúp em với.

-Em nói chuyện với ai đó?! Lạc Hy!

Giật mình Lạc Hy quay sang quát với Lạc Mẫn:

-Chị biết cái gì, im đi!!!

Lạc Mẫn cười cười, cô lấy trong túi váy ra một cái nhẫn vàng. Cô nói:

-Cái này của em?!

Lạc Hy giật giật mi mắt, gương mặt nhỏ xinh bắt đầu trắng tái, cô ta nín lặng.

-Chuyện đám nhóc hôm đó chị mong không liên quan đến em, chị cũng không muốn nó có liên quan đến em! Cái này chị nhặt được do xô xát hôm qua, mà trùng hợp thay nó lại giống cái nhẫn hôm ba tặng em vào sinh nhật năm ngoái.

-Chị!

Lạc Hy chồm tới định lấy lại chiếc nhẫn, nhưng Lạc Mẫn cười khê rồi nhẹ nhàng để lại vào túi. Cô nói tiếp:

-Chị mong đây là một sự trùng hợp đáng tiếc, không mong phải cùng ba nói chuyện này. Còn các mối quan hệ của em chị cũng không muốn quản, nhưng em vui lòng đừng gây sự với chị, nhé!

Rồi cô quay sang dắt xe đạp đi học. Bỏ mặc Lạc Hy cầm giận đứng đó. Đứng ra ả ta định nhờ bọn học chung cho Lạc Mẫn một bài học, nào ngờ giờ tụi nó bị thảm hại như vậy, điện thoại cô réo mấy bữa nay cũng đủ phiền.

...

Vừa đạp xe đạp Lạc Mẫn vừa suy nghĩ lại những lời Trương Ngũ nói. Cậu nói cũng đúng, cậu nói cô nên mạnh mẽ lên, nếu thật sự không thích thì hãy một lần thử đấu tranh đi! Nếu được, cậu sẽ nổi loạn cùng cô!

Đúng là cậu thanh niên trẻ!

Nhưng lần này Lạc Mẫn cô có lẽ cũng phải mạnh mẽ một lần, cô cần nói chuyện rõ với Nguyễn Trọng Nam. Còn về Lạc Hy, thi xong kỳ thi đại học tháng sau, cô và cô ta sẽ là hai đường thẳng song song. Suốt đời!!!!

...

-Tuần sau tôi sẽ giới thiệu Lạc Mẫn với ba mẹ tôi. Có lẽ khoảng nửa năm sau là tôi có đám cưới rồi. Cậu chuẩn bị phòng bì đi.

Hiếm khi người khô khan như Nguyễn Trọng Nam nói bông đùa. Vừa nói người đàn ông vừa nhìn xuống đường phố qua những dãy nhà cao tầng, ánh mắt cực kỳ nhu tình, nhìn như hòa vào cùng nắng sớm.

-Lần này cậu nghiêm túc vậy sao, Nguyễn Trọng Nam?! Kết hôn rồi cậu phải có trách nhiệm đó. Không được bay bướm dập vờ như bây giờ đâu. Với lại cô bé đó còn nhỏ lắm, gia đình người ta có chịu không?!

-Chắc chắn sẽ phải chịu thôi. _ Hấn trả lời với vẻ chắc chắn.

-Tùy cậu. Tôi nghe nói dạo này cậu nhờ lão Mã làm gì với cha vợ tương lai. Không lẽ cậu...

-Tôi nghĩ cậu ít can thiệp vào việc của tôi đi, Trạch Vũ. Còn về việc tuyển thư ký lần này cho công ty, tới đâu rồi?!

-Có một người tôi phỏng vấn thấy ổn, cô ta tên Trương Hồng Tiệp. Tốt nghiệp từ trường đại học Quốc gia. Thành tích cũng rất khá, tác phong lại có vẻ khá là chuyên nghiệp. Tôi nghĩ sẽ hợp với cậu đấy!

Nguyễn Trọng Nam không nói gì, chỉ là đôi mắt nâu nhìn xuống tách cà phê lóe lên một ánh sáng khó hiểu.

...

Trương Hồng Tiệp lịch sự gõ vào cánh cửa gỗ. Đáp lại cô là tiếng nói trầm ấm của đàn ông “Mời vào.”

Vừa bước vào cô đã choáng ngợp trước sự to lớn và rộng rãi của căn phòng. Và quan trọng là cái lạnh của nơi đây, chẳng biết là cái lạnh của máy lạnh thoát ra hay cái lạnh của người đàn ông – chủ căn phòng này làm cô muốn phát run.

Nguyễn Trọng Nam đứng gần vào cửa kính, nhìn xuống phía dưới dòng xe đang chạy, thấy Trương Hồng Tiệp vào, lịch sự chào. Sau đó nhanh chóng bước lại bàn làm việc:

-Cô Tiệp đây đã được phó tổng – Lương Trạch Vũ phỏng vấn, và bây giờ là bắt đầu tuần thử việc đầu tiên của cô. Phòng bên cạnh là phòng làm việc của cô. Số máy với văn phòng chính của tôi là số 1. Còn về điều kiện làm việc thì sau hai tháng thử việc nếu cô vượt qua được thì cô sẽ là nhân viên chính thức, và dĩ nhiên là lương cũng sẽ tăng gấp đôi mức lương thử việc.

Hấn nói rất từ tốn, rất nhẹ nhàng nhưng rõ ràng mọi thứ, làm cho Trương Hồng Tiệp không khỏi có thiện cảm. Lúc đầu cô cứ nghĩ tổng giám đốc những nơi lớn như thế này phải là một lão già béo phệ, nhưng ai ngờ lại là anh chàng điển trai lại trẻ tuổi như vậy. Đã vậy công ty còn hậu đãi rất tốt, thử việc có lương như lương các công ty khác, đến khi chính thức thì tăng đôi! Đối với sinh viên mới ra trường như cô kiếm được công việc này quả không phải dễ!

Thật ra Trương Hồng Tiệp là một người phụ nữ xinh đẹp và tài năng nên khi nhìn vào một người đàn ông có vị trí xã hội cao hơn mình mà nghĩ xa xôi cũng không có gì là sai. Chỉ sai ở chỗ kiếp này hấn muốn không phải là cô!

Sau khi dặn dò và gọi quản lý lên dắt cô tham quan phòng làm việc, hấn khê nói:

-Sẵn cô đặt giúp tôi một tiệc tối ở một nhà hàng năm sao. Do thứ bảy tuần này tôi sẽ có lễ đính hôn với gia đình bạn gái. Thật là làm phiền cô rồi. Mong cô sẽ hợp tác vui vẻ với công ty chúng tôi.

Thật ra hấn nói về “lễ đính hôn” rồi “bạn gái” không phải là trình bày dông dài mà là dập tắt ngọn lửa ánh lên trong mắt Trương Hồng Tiệp. Có lẽ cách này người thông minh như cô sẽ sớm nhận ra, và quả thật hàng mi dài của Hồng Tiệp sụp xuống như tỏ phần nào tâm tình cô nàng.

Lạc Mẫn, anh kiếp này sẽ chỉ một mình em mà thôi... Một mình em thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31: Mưa trong lòng.

Hôm nay Lạc Mẫn chủ động hẹn Nguyễn Trọng Nam đến quán thức coffee Long Phúc ngoài đường lớn khu công trường B.

Nguyễn Trọng Nam đến trước giờ hẹn 15 phút. Ngồi nhìn lên đồng hồ treo tường, hần chỉ nhẹ nhàng nói với nhân viên quán là còn chờ người và bảo cô lấy cho hần một ly coffee đen nóng.

Nguyễn Trọng Nam bước vào quán thì đã thu hút ánh mắt không ít của những người xung quanh. Vì đơn giản về đẹp trai và lịch thiệp của đàn ông phương Đông của hần. Khi ngồi xuống động tác cũng nhẹ nhàng gỡ chiếc cúc áo ngang bụng của áo vest, động tác vô cùng lịch sự và phải phép. Giọng nói trầm ấm thì lại mang theo vẻ đàn ông trưởng thành, đôi mắt sau chiếc kính gọng vàng nhìn về nơi xa xăm nhưng lại nồng đậm vẻ dịu dàng. Và quan trọng là hần bao cả lâu trên ghế chờ một ai đó, khẳng định là không phải kẻ thiếu tiền!

Ai biết vì cuộc hẹn này Nguyễn Trọng Nam đã hủy cuộc hẹn với đối tác và xin dời lại 20h tối. Đơn giản vì hần rất vui khi Lạc Mẫn chủ động hẹn mình, nụ cười dường như chưa tắt trên môi hần từ lúc rời khỏi nhà! Trên tay hần còn không quên đem theo một chiếc túi giấy, nhẹ nhàng đặt vào ghế phụ. Trong đó là chiếc áo dài màu xanh lam hần đặt người may cho Lạc Mẫn với số đo của Lạc Mẫn trong trí nhớ. Thì ra hần lại nhớ rõ về cô đến thế, cũng như cô hiểu về hần! Nguyễn Trọng Nam còn không quên đem theo hộp nữ trang đựng chiếc vòng kiềng làm bằng vàng hần đặt phối cùng áo dài tron.

Bộ quần áo này xem như là quà tặng cho cô và cũng giúp cô ghi điểm hơn trong mắt ba mẹ hần – ba mẹ chồng tương lai của cô! Mong là quan hệ mẹ chồng nàng dâu sẽ không gay gắt như kiếp trước! Và vừa tương tượng đến khí chất nhẹ nhàng của cô chắc sẽ vô cùng hợp với màu này...

Chuyện Lương Trạch Vũ nói hần cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Thật ra bạn thân hần nói như vậy cũng vô cùng có lý. Nếu làm tổn thương tất cả mọi người, thì liệu Lạc Mẫn có hạnh phúc và có nhẹ lòng khi sống bên hần không?!

Suy nghĩ vẫn vơ một hồi nhìn lại đồng hồ đã 17h30. Bóng dáng quen thuộc mới từ từ bước vào cửa tiệm. Ngoài trời đang mưa, cô xếp chiếc dù lại cho vào túi xách rồi được phục vụ dẫn lên tầng trên. Nhìn cô vẫn mềm mại dịu dàng như chú thỏ con nhưng vậy...

Nhưng có ai biết khi thỏ nhỏ tức giận cũng sẽ cắn người?!

Cả không gian chỉ có một người, một người đàn ông vô cùng quen thuộc và ám ảnh đối với Lạc Mẫn! Cô nhìn hần dò xét, thấy hần chỉ cười đứng dậy lịch thiệp kéo ghế ra cho cô rồi khom lưng thể hiện hành động mời cô ngồi, trông vô hại cực kỳ, làm đôi mắt to Lạc Mẫn không khỏi mở lớn hết cỡ!

Đợi cô ngồi xuống hần đứng sau lưng Lạc Mẫn, khom lưng ôm cô vào lòng, khẽ nói vào tai cô:

-Sao em lại dầm mưa về, em sợ mọi người biết thì anh sẽ đứng xa đợi em mà, đi mưa vậy nhờ em cảm thì sao?!

Lời nói ngọt ngào êm ái làm sao, trái tim Lạc Mẫn co thắt lại theo từng hơi thở của hần mà cô cảm nhận được.

Cô khẽ nắm tay áo vest của hần, ngược lên nhìn hần. Nguyễn Trọng Nam hiểu ý cười khẽ hôn lên má cô, rồi nhanh chân bước vào bàn ngồi đối diện cô, gác một tay lên nhàn nhã nhìn cô, đôi mắt sau gọng kính còn ánh lên ý cười. Lạc Mẫn không khỏi đỏ mặt vì hành động cợt nhả của hần!

-Tôi có chuyện muốn nói với anh. Tôi...

Nguyễn Trọng Nam phì cười, nhắm mắt lại đưa cho Lạc Mẫn menu, cắt ngang lời cô:

-Cả người em lạnh ngắt cả rồi, uống cái gì đó đi. Dù sao anh cũng đợi cả tiếng rồi, giờ đợi thêm cũng được mà.

Cô định gọi một ly trà sữa flan nhưng hần cản lại gọi cho cô một ly latte nóng. Người phục vụ dẫn đo sau cùng quyết định nghe theo Nguyễn Trọng Nam. Lạc Mẫn chỉ thờ dài. Dù sao hôm nay mục đích chính của cô cũng không phải là uống nước!

Nguyễn Trọng Nam lấy túi đồ bên cạnh đưa cho Lạc Mẫn, nói với cô trong đó là gì, sử dụng như thế nào. Lần đầu tiên hần nói nhiều như vậy, gương mặt lại ôn nhu dịu dàng vô cùng như thể cả hai đang thật sự là người yêu của nhau. Rốt cuộc hần nói nhiều như vậy mới quay sang hỏi cô:

-Chủ nhật này năm giờ chiều ba mẹ anh sẽ đến thành phố. Anh lái xe đến rước em đi nhé.

-Tôi không đi. Tôi muốn chấm dứt!

Nguyễn Trọng Nam cả gương mặt cứng nhắc.

-Em nói gì vậy, Lạc Mẫn?!

-Tôi nói chúng ta chấm dứt đi. Tôi có thứ này cho anh xem!

Lạc Mẫn lấy trong cặp ra một bì hồ sơ trong suốt. Và dĩ nhiên người tinh mắt như Nguyễn Trọng Nam liếc nhanh đã nhìn ra bên trong chứa gì. Đó chẳng phải là tập tài liệu trong nhà của hắn sao?!

-Chắc anh nhìn sơ cũng biết đây là thứ gì rồi chứ?! Tôi cũng không muốn dài dòng. Nếu tôi đem nó tới cảnh sát kinh tế chắc hẳn sự nghiệp anh sẽ không thuận buồm xuôi gió! Mà những tấm hình kia cũng không có lợi cho tôi. Nên xem như tôi và anh trao đổi! _ Lời Lạc Mẫn nhẹ nhàng nhưng lại nhưng lại như gáo nước lạnh tạt thẳng vào người đối diện.

Hắn cứ tưởng mình hết lòng với cô thì dù cô ban đầu có giận hắn thì cũng sẽ dần chấp nhận thôi. Nên hắn tin đến mức cho cô tự do vào nhà hắn, tự do đến mức cô đâm vào sau lưng hắn một phát đau điếng người! Tay Nguyễn Trọng Nam run run. Và dường như nó chưa buông lỏng một phút nào từ khi cô nói ra những lời đó. Nhưng Lạc Mẫn không quan tâm, cô chỉ muốn nói những điều đơn giản như vậy thôi. Nếu bây giờ bắt quá hắn giận lắm thì đánh cô một bạt tay, đối với vũ phu, Lạc Mẫn cô không sợ!!!

Lạc Mẫn định xách túi đứng dậy đi về, lời cũng đã nói xong, can đảm cô cũng không còn dè ở lại nơi này nữa. Thì Nguyễn Trọng Nam nhanh chóng nắm lấy cổ tay Lạc Mẫn, giọng trầm thấp hỏi cô:

-Lạc Mẫn em đang đùa với anh, phải không em?!

Lạc Mẫn tức giận rút mạnh tay ra, cô gần như là dùng hết sức bình sinh, nên rút ra được nhưng cả người cũng bật ra, vô tình làm cốc nước trà cùng ly cà phê đen của hắn rơi thẳng lên chiếc điện thoại vô cùng “nhức mắt” của hắn.

Dù trong lòng cũng cảm thấy thẹn, vì dù sao cô cũng dùng biện pháp bỉ ổi, tiểu nhân để lấy lại tự do! Nhưng có trách thì nên trách hắn vô si, áp bức cô đến đường cùng đó thôi. Bỏ qua cả mặc cảm bản thân và nhân cách, Lạc Mẫn lại nghĩ đến chiếc điện thoại kia chứa những bức ảnh vô cùng xấu hổ kia mà lời nói cũng mạnh mẽ lên gấp trăm lần:

-Nguyễn Trọng Nam, ly nước này đúng ra tôi nên tạt thẳng lên người anh. Một người cuộc sống đầy đủ như anh lại là thầy giáo mà lại vô si đùa giỡn với học trò là tôi. Thật sự rất ... vô si!!!

Vừa nói cô vừa nhìn điện thoại cùng bàn tay cũng đã lấm tấm ướt bởi tách cà phê đen kia. Cô đang định đi thì lần này cảm giác bờ vai hơi đau do bị đập vào tường, Nguyễn Trọng Nam áp sát không gian quanh cô. Đôi mắt lạnh lùng không nói gì nhưng cũng làm cho Lạc Mẫn run lên từng hồi. Nhưng cô nhớ tới lời Trương Ngũ “Nếu cậu nổi loạn, tôi sẽ làm loạn cùng cậu” thì bàn tay mập mập nhẹ vòng xuống chiếc váy nơi eo tròn.

-Em nghĩ chỉ bằng mấy tờ giấy này tôi sẽ sợ em sao?! Em ...

Tiếng nói chưa dứt thì đôi mắt sắc lạnh của hắn buộc lòng phải dừng lại ngay uy hiếp. Vì nó cay xè!

Lạc Mẫn dùng bột ót chuẩn bị sẵn để thả thẳng vào mặt hắn. Đây là chiêu cuối cùng!!! Cô cứ nghĩ ở nơi đông người hắn cũng không đến nỗi làm gì quá quắt. Nhưng cô đã lầm!!!

Lạc Mẫn tranh thủ tóm ngay lấy chiếc cặp táp rồi chạy thực mạng, trong lúc đẩy hắn ra còn làm chiếc giỏ giấy trên bàn rớt đồ lung tung ra! Lúc này Lạc Mẫn mới hay trong đó là một chiếc áo dài cùng hộp nữ trang tinh tế.

Lạc Mẫn ơi Lạc Mẫn! Lúc này không phải lúc xem hắn tặng mỳ gì đâu!

Cô co chân lên chạy, lúc xuống cầu thang còn đụng trúng người phục vụ ban này. Anh ta đang pha ly latte cho cô, chuẩn bị mang lên. Nhìn dáng vẻ hốt ha hốt hải của cô, cậu ta chặc lưỡi! Chắc lại giận hờn cùng bạn trai đây mà!

Nhưng lúc nhân viên phục vụ lên đến nơi chỉ thấy ngồi nơi bàn ban này thay bằng người đàn ông lịch sự, điển trai thì đã là một người đàn ông đáng sợ!!! Đôi mắt Nguyễn Trọng Nam bình thường đã sắc bén nay lại đỏ ngầu, trông vô cùng dọa người. Ba chiếc ly trên bàn đều nát tan! Bàn tay thì dầm màu đỏ, quý dị đến rợn người. Dường như cả người hắn đều chìm trong màu của u tối và giận dữ. Người phục vụ đó nén sợ hãi mà lên tiếng:

-Quý... Quý khách...

-Làm phiền cậu dọn dẹp chỗ này giúp tôi.

Ánh mắt Nguyễn Trọng Nam chỉ những thứ đổ vỡ trên sàn. Người nhân viên không biết nói gì và cảm thấy bản thân nên im lặng. Cậu ậm ừ: “Dạ!” rồi thu dọn đồ đạc nát. Mắt cậu nhanh chóng thấy túi giấy, cảm thấy người đàn ông lúc này vô cùng nặng nề, còn dùng thái độ triu mến cảm nó, cậu nói với:

-Quý khách còn quên đồ!

-Cậu bỏ giúp tôi.

...

Con mưa xối từng đợt vào người Nguyễn Trọng Nam mới giúp hắn đội đi bớt phần nào cái nóng của bột ốt nơi mắt, nhưng liệu có xóa được lửa lòng hắn?! Chắc có lẽ rất lâu, rất lâu sau hắn cũng không quên hành động và ánh mắt hôm nay của Lạc Mẫn! Động tác cô rời đi nhanh lẹ, còn đôi mắt to lạnh lùng, dứt khoát, thể hiện rõ sự chán ghét sâu sắc của cô đối với hắn!!!

Người đàn ông mặc áo vest cao to đứng cạnh chiếc xe đen, mặc cho cơn mưa lớn xối lên người, làm không ít người xung quanh dòm ngó. Nhưng Nguyễn Trọng Nam hoàn toàn không quan tâm.

Có ai biết lúc ban nãy hắn muốn đuổi theo phá hủy cô tới mức nào?! Có ai biết lúc ban nãy hắn đau tới mức nào! Hắn dâng cả trái tim cùng sự chân thành cho cô xem nào ngờ đầu cô tát vào mặt hắn một cái, đau điếng cả người, đau đến tận tim! Nhưng điều quan trọng là hắn không thể đánh cô được, như vậy thì dẫu dỗi kiêu gì chứ. Hắn cười trong cay đắng!

Nguyễn Trọng Nam kéo trong túi quần ra một chiếc lọ thủy tinh trong suốt, trong ấy có năm mươi ngôi sao hắn tập tành gấp lúc ngồi trên máy bay để tặng cho cô. Định sau khi cô mở ra sẽ thấy chiếc nhẫn trái tim hắn cẩn thận đặt vào, định tạo bất ngờ cho cô! Lúc mẹ hắn về với bố hắn, nghe nói cả hai đã rất vất vả và chiếc nhẫn này như minh chứng cho tình yêu của họ. Lúc trước hắn chỉ nhếch môi cười, hắn không tin bản thân có thể tìm được người yêu mình chân thành ở nơi đầy những cám dỗ thị phi như thành phố Bạch Trì này!

Hôm nay sống lại một kiếp, hắn biết đã từng. Đã từng có một người yêu hắn chân thành, yêu hắn đến mức có thể đứng phía sau để hỗ trợ hắn trong cuộc sống... Nhưng người đó kiếp này vẫn còn đó, nhưng lòng đã ở nơi nào... Nhưng hắn không cam lòng!!! Không cam lòng buông bỏ cho cô tự do!!!

Nếu hắn nhớ không nhầm kiếp trước Lạc Mẫn cũng tặng hắn một lọ kẹo dẻo trái cây cô làm, nhưng hắn lạnh lùng từ chối. Thì ra cảm giác bị từ chối, bị ghê lạnh đau như vậy! Ông trời đúng là có mắt, hôm nay đã cho hắn nếm được cảm giác bị người ta từ chối, bị người ta xem thường tình cảm là ra sao!!! Thì ra nó đau như vậy, thì ra nó gầy vò như vậy...

Hắn siết mạnh đến mức lọ thủy tinh cũng vỡ tan tành. Những ngôi sao thấm cùng bao nhiêu công sức hòa lẫn máu cùng nước mưa rơi vũng vãi xuống đường nhựa.

Lạc Mẫn, tuyệt đối tôi tuyệt đối sẽ không nương tay! Em đã vô tâm thì đừng trách tôi vô tình!!! Lần này áo đính hôn em không cần mặc!!! Nhưng làm vợ tôi, nhất định em phải làm!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mập Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 32: Tin dữ

Hôm nay đã là ngày thi cuối của Lạc Mẫn. Do năm nay thi đại học cùng tốt nghiệp được gộp chung lại, nên cũng nhiều vất vả. Ngày hôm nay 05/07 cũng là ngày sinh của cô. Lúc trước cô đã dùng ngày này làm ngày cô ghi nhớ suốt đời, đó là trở thành một người phụ nữ thực sự, trao sự trinh trắng của mình cho Nguyễn Trọng Nam. Nhớ lại cô còn thầm cảm thấy mình ngốc nghếch... Đem thứ quý giá nhất của đời người con gái, đặt vào tay một tên đàn ông không yêu mình. Không xứng đáng!!!

Từ ngày hôm đó cô cho hắn một nắm bột ốt vào mặt thì thật sự hắn đã không muốn gặp lại cô nữa! Việc làm ở nhà hắn cô cũng nghỉ nốt, thay vào đó cô tiếp tục làm việc cho quán cà phê từ trước đến giờ. Cuộc sống đã thực sự trở lại với cô, một cuộc sống nhiều màu sắc thú vị, không có bóng đêm u tối của Nguyễn Trọng Nam... Người đàn ông bá đạo và đáng sợ! Nói thật nếu biết lúc trước cứu hắn để rồi đổi thay cả vận mệnh, để rồi đẩy đưa đến mức cô phải làm đến mức như vậy, chắc hắn cô cũng chỉ gọi điện cho cảnh sát rồi...

Nhưng thôi, mọi việc cũng đã qua rồi...

Mà nghĩ lại càng buồn cười, phương pháp Trình Anh bảo cô đối phó với những kẻ biến thái cũng hài hước thật! Nhưng cũng thật hiệu quả!

Ánh mắt Lạc Mẫn như biết cười, trông cô thoải mái mặc dù những ngày ôn thi cô cũng chưa nghỉ một ngày nghỉ làm ở quán! Tối sớm cô còn được chị chủ quán bảo ôn thi đi, chị bán cho, tới lúc tối còn được nhiều khách hàng phản hồi tốt nên cuối tuần còn được một ly trà sữa mật ong yêu thích! Nhưng kết quả lại thật sự khá tốt. Nếu cô muốn xin vào một trường đại học quốc gia khoa giáo viên thì không phải là khó! Còn giấc mộng du học chắc cô cũng phải chờ tới lúc bước vào giảng đường quá.

Nhưng sao Lạc Mẫn cô cứ cảm thấy từ ngày chia tay hắn tuy cô cố gắng thoải mái cả người, nhưng vẫn luôn có cảm giác sợ lo, đã vậy còn thấy như có ai đó đang theo dõi mình nữa chứ?! Chắc có lẽ sự ám ảnh của người đàn ông này qua hai kiếp không hề nhẹ! Đáng sợ nhất có lẽ vẫn là lúc đụng mặt nhau trong trường. Hắn cứ nhìn cô chằm chằm, dù là sau lớp kính nhưng cô vẫn cảm giác được xương sống mình nó đang rợn lên từng hồi!!! Thậm chí khi đi ký tên sổ đầu bài môn ngoại ngữ cô phải nhờ mấy bạn nam trong lớp hoặc ai khác chẳng hạn. Miễn không là cô!!!

Cảm giác ấy của Lạc Mẫn hoàn toàn không sai, vì mỗi ngày ở phía xa đều có một người đàn ông trong xe nhìn cô trong lúc cô đang làm việc ở quán. Ánh mắt ấy càng ngày càng bùng cháy như ngọn lửa đỏ mỗi ngày, còn bùng cháy vì hận hay vì yêu thì nào ai biết được!?

-Này! Người đẹp, thi được không mà cứ đờ như cây cơ, biểu hiện như bị ai hớp hồn vậy hở?!

Trình Anh vừa đập vào vai Lạc Mẫn một cái liền quàng tay qua bờ vai tròn của cô cười tươi như hoa.

-Làm gì có ba, cậu giỏi nhất là đoán mò!

Trình Anh chế cười vui, xong cô bé nhanh nhẹn lấy trong cặp táp ra cái đề thi môn lịch sử hôm nay, hỏi Lạc Mẫn hết câu này đến câu khác! Vì dù sao Lạc Mẫn cũng siêng học lắm nha, môn nào mà cần học bài thi Mẫn nhà ta có thể nói xếp thứ hai chẳng đũa nào dám nói mình đứng nhất!

Nhưng còn môn sinh học thì chưa chắc nha, Lạc Mẫn cảm thấy môn này Trình Anh giỏi hơn, cô đã được vào đội tuyển của trường mà. Lạc Mẫn chưa kịp mở miệng hỏi thì chiếc xe đạp đã dừng lại trước mặt cả hai. Quay mặt lên nhìn chẳng ai khác ngoài Trương Ngũ. Trùng hợp là kỳ này hơn mười người trong lớp cô thi chung trường, ở gần trung tâm thành phố Bạch Trì.

-Ăn giống gì mà dai như đĩa?!
-Ảnh hưởng tới cậu hả, bà chán?!

Trình Anh cười rồi lấy xấp tài liệu đập vào xe của Trương Ngũ, không quên đá cho con ngựa này một cái. Nhưng Trương Ngũ nhanh hơn làm Trình Anh suýt té. Lạc Mẫn bèn đánh vào vai Trương Ngũ, gương mặt vì sặc cười trông hơi vẩn vọ làm hai má mím mím lộ rõ:

-Sao cậu lại ức hiếp con gái người ta?!

Trương Ngũ hếch mũi, trong đầu thì thấy chả xem Trình Anh là con gái tí nào. Có đũa con gái nào mà đánh con trai người ta bầm dập không?! Ai cũng bảo cô ta chỉ được hình dáng bạch tuyết thôi, chứ bản tính thì y chang như bà Simla!!! Cậu chỉ thích ai hiền lành, đáng yêu như Lạc Mẫn thôi.

Trình Anh không quan tâm, thằng nhóc này tuyệt không thuận mắt cô, nói chung cô không thuận mắt tất cả thằng con trai cô gặp. Cô chỉ thích chơi với những bạn nữ dễ thương, tốt tính lại hiểu biết nhiều như Lạc Mẫn thôi!

Nói tóm lại, cả hai chỉ thích Lạc Mẫn thôi!!!

Trình Anh nhìn cái cặp to đùng của Trương Ngũ hôm nay mới lật đật kéo cái điện thoại di động trong ba lô ra. Ahh!!! Cô nhớ rồi!!! Hôm nay sinh nhật bé mập Lạc Mẫn, quà cô đã chuẩn bị nửa tháng trước khi bước vào giai đoạn ôn thi quyết liệt. Cô phải về lấy mới được.

Nhưng trước hết phải dặn hai đũa này cái đã.

-Nè ra quán nha, kỳ này là Mẫn phải đãi tụi này đó nha! _ Trình Anh nháy mắt trông vô cùng tinh nghịch.

Lạc Mẫn cười rộ lên, có lẽ đã đến lúc cô thật sự thoải mái rồi. Thi cũng đã xong, giờ phải có những kỷ niệm thật đẹp để có cái lên giảng đường mà khoe chứ! Cô nháy mắt trông thật tinh nghịch, làm tay ra dấu “Ok” với Trình Anh.

Thế rồi tiếp sau đó là những cuộc trò chuyện dài và vui của cả ba người, chủ yếu là xoay quanh về đề thi mấy ngày nay. Nhưng nói chung người bị đề ra hỏi nhiều nhất chính là Lạc Mẫn.

...

Tại quán gà rán KFC

Chiếc đùi gà của Trình Anh và Trương Ngũ thì gần hết, còn Lạc Mẫn nhà ta thì sạch trơn! Cô còn đáng yêu liếm liếm môi nhìn vào thực đơn, nhưng biết là túi tiền mình không cho phép nên đành cười hi hi, che giấu vẻ ngại ngùng vì thái độ ham ăn quá mức của mình.

Nói thật, lúc trước xuôi mình theo chồng, ăn những món này đối với cô đều là vật ngon món lạ, sống lại thì vẫn là học sinh. Nơi đây cũng khá xa xỉ đi!

Trình Anh cười cười, chân dưới ghế đá Trương Ngũ, ra hiệu!!! Rồi cả hai cùng nhau đem một cái bánh kem đặt dưới chiếc ghế đối diện lên, làm Lạc Mẫn mở to cả hai mắt.

Chiếc bánh trang trí vô cùng xinh xắn với tên của cô cùng với những quả mứt trái cây thành hình con mèo mập mạp. Trông cưng vô cùng!

Sau đó là hai món quà của Trình Anh và Trương Ngũ. Một quả cầu tuyết xinh xinh có kim tuyến rơi lả chả trông vô cùng mơ mộng. Đây là món quà của Trình Anh. Còn Trương Ngũ thì thực tế hơn. Cậu tặng cô cả một một cái ba lô có con gấu to đùng ở trên, nhìn có phần hơi ngầy ngố. Nhưng vô cùng đáng yêu. Cũng vì món quà này mà Trình Anh được một phen cười vỡ bụng. Rồi cả hai cùng ngưng cười mà chính thức chúc mừng Lạc Mẫn.

-Hôm nay là sinh nhật cậu, hãy cầu nguyện đi!

-Đúng đó! _ Trương Ngũ ít nói như vậy cũng tán thành.

Lạc Mẫn cười nhenh trong nước mắt! Hôm nay cô thật hạnh phúc quá đi! Cảm giác được ăn bánh sinh nhật, được cầu nguyện trong không khí ấm áp này cô đã chờ đến lúc nhắm mắt vẫn không có. Lần này cô không thể bỏ lỡ được. Ước nguyện xong cô cũng phải nếm thử hương vị béo ngậy của bánh kem, vị ngọt của sự hạnh phúc. Hạnh phúc vì có những người bạn tốt và hạnh phúc vì bản thân đã bước qua tuổi mới.

Tuy quán gà rán đông, họ chỉ ngồi được một bên, tiếng ồn xung quanh rất lớn, dù có cố gắng tập trung đi nữa, nó vẫn len lỏi vào tai người nghe. Trong không gian nhiều tạp âm như vậy nhưng Lạc Mẫn không quan tâm. Cô chỉ cần về nên những giấc mơ cho một sinh nhật an lành, vui vẻ là được.

Ông trời ơi, ông cho con sống lại xem như là đã quá trư ái cho con rồi. Nay con xin ông cho con tham lam một lần nữa trong ngày sinh của mình. Điều thứ nhất, con ước ba người chúng con sẽ đậu được đại học trong kỳ thi tuyển vừa rồi. Điều thứ hai, con ước cho gia đình con mọi người luôn hòa thuận, vui vẻ, và mạnh khỏe.

Điều thứ ba con xin ước cho bản thân mình không bao giờ phải dính lấy ba chữ...

Reng! Reng! Chưa kịp nói xong lời trong lòng thì tiếng chuông điện thoại đã nhanh hơn cắt ngang lời nguyện cầu của cô. Lạc Mẫn cười cười xấu hổ, gỡ đầu. Trương Ngũ lặng im còn Trình Anh thì ra dấu: “Cậu bắt máy đi!”

Vừa bắt máy đầu dây bên kia đã là tiếng khóc. Mà tiếng khóc này không ai xa lạ, đó chính là mẹ cô. Trong điện thoại mẹ cô nức nở theo từng nhịp thở hỗn hển:

-Mẫn ơi... Con về nhà mau đi, được không con?! Ba con vừa bị người ta đánh đến nằm viện rồi... Còn nhà chúng ta cũng bị ngân hàng đến đòi tịch thu... Hức hức... Đã vậy còn có một đám lưu manh đến đập nát hết cửa hàng. Lạc Hy thì nó nghe tin cũng đã dùng dần khóc lóc rồi lấy quần áo bỏ đi rồi!!! Lạc Mẫn, con về nhà đi, về với mẹ đi được không con!!! Mẹ khổ quá.... Hức hức!

-Dạ, con về ngay!!

Đây là những lời Lạc Mẫn cần nói, và cô cũng đã nói ra không cần nghĩ suy! Cô nghe xong cảm thấy đầu óc mình như quay cuồng. Cha dượng dù luôn bắt công với cô, nhưng thật sự nếu không có ông cô cũng không có một mái nhà, không được đi học đến giờ này. Nói thật dù sao hiện giờ ông đối với cô cũng ân nhiều hơn oán, nên cô tuyệt đối không bỏ mặc được. Và lại, mẹ cô nghe giọng dường như đã khóc hết nước mắt, cô phải quay về ngay!!! Câu nói và câu chuyện mẹ vừa nói thật sự làm Lạc Mẫn run lên hết cả người. Nhưng cô biết bây giờ điều cần thiết là trấn an mẹ cô trước!

Nhìn gương mặt Lạc Mẫn tái nhợt sau khi ngắt máy, cả hai người đều đồng thanh hỏi cô có việc gì. Lạc Mẫn chỉ trả lời vội là nhà có chuyện rồi không suy nghĩ chuyện gì mà nhanh chóng bước ra khỏi cửa tiệm bắt xe ôm về nhà ngay!!!

Trình Anh và Trương Ngũ lo lắng không thôi.

Nền sinh nhật chưa thổi, lời ước nguyện chưa xong, đây là vận mệnh hay cơ số?! Chắc chỉ có trời cao mới trả lời được...

—

Về đến nhà, cô thấy quả không ngoa với lời mẹ cô nói là mấy...

Cửa sắt nhà cô bị người ta tạt nước sơn đỏ thành đường chéo, còn đồng hành hóa trong tiệm cũng bị vứt, bị đập bể nát. Nhìn thâm thẳm nhất là mấy thùng mì gói mới cũng vỡ vụn ra ngoài. Bà con bu quanh rất đông, trong nhà chỉ có mẹ cô đang ngồi ôm mặt khóc nức nở.

Lạc Mẫn cảm giác ngực mình nhói nhói. Rốt cuộc có ai trả lời cho cô biết là chuyện gì đang xảy ra không?!

Cô rẽ đám đông đi vào và nói đã có cô rồi, bà con hãy về nhà. Cảm ơn tất cả mọi người rồi Lạc Mẫn vội đóng cửa nhà lại, để tránh có chuyện gì đám côn đồ kia quay lại cô cũng có thời gian báo công an, và cũng để tránh miệng đời lắm chuyện.

-Có chuyện gì vậy mẹ?! Tại sao ba con lại bị người ta đánh?! Tại sao ngân hàng lại đến đòi tịch thu nhà ta?!

Lạc Mẫn bùng ra một cốc nước rồi sau đó kéo mẹ cô từ từ dậy, mới hỏi những thắc mắc trong lòng mình. Mẹ cô vẫn chưa hồi tỉnh. Bà run run khoảng mười lăm phút, nói trong nước mắt:

-Mẹ cũng không biết chuyện gì... Chỉ nghe họ nói cha con đã vay vốn ngân hàng mà chưa có tiền trả, nay đã là tháng thứ ba không có tiền trả lại, nên bây giờ họ đến tịch thu như hợp đồng đã ký... Còn đám chủ nợ kia thì bảo ba con lừa gạt họ, đưa cho họ hàng nhái, hàng giả gì đó, mà dám ăn lời cắt cổ! Sau đó họ nói những từ rất khó nghe rồi lao vào đánh cha con... Ban nãy mẹ đã đưa ông ấy vào bệnh viện rồi. Lạc Hy mẹ có điện nhưng nó vừa nghe đã la hét rồi mất tăm...

Bà nói mà nước mắt lưng theo từng lời, làm cho Lạc Mẫn không khỏi xót xa... Đây là mẹ cô mà, đây là người đã yêu thương cô mà. Nhìn bà khóc, lệ cô cũng khó nén!

Lạc Mẫn cố gắng gạt nước mắt ra, hỏi tiếp:

-Mẹ có biết chúng ta nợ ngân hàng bao nhiêu không?! Và những món hàng mà bọn côn đồ nhắc đến là gì vậy mẹ?!

-Mẹ cũng không biết, nhưng họ có để lại giấy đây... Hức... Còn những món hàng đó mẹ chỉ nghe loáng thoáng mà thôi... Hình như là gỗ, với đá...

-Đá quý phải không mẹ?! _ Lạc Mẫn vội cắt ngang.

-Đúng! Đúng rồi, Lạc Mẫn... Mẹ cũng thật không ngờ ông ấy dám buôn bán cùng bọn người đó... Giờ ra nông nổi này. Mẹ đã mấy lần khuyên can, nhà ta chỉ có căn nhà này là tài sản lớn nhất mà thôi. Bị tịch thu rồi, phải làm sao đây hả con... Hức hức! Đây là tài sản cả đời của mẹ và ba dượng con đó

mồ hôi nước mắt mà thành... Mà giờ... Mà ban này tiền viện mẹ còn không có nữa nên chỉ đành cho ông ấy nằm phòng chờ...

Nói tới đây Lạc Mẫn bỗng nhớ đến Nguyễn Trọng Nam. Đám giấy tờ hôm đó có vẻ mấy loại đá như hồng ngọc, kim cương. Phải chăng đây chính là chúng?! Khốn kiếp!

Trên cả phần hận chính là sự đau lòng! Cô biết gia đình cô thuộc dạng trung lưu mà thôi, nay sa cơ đến mức này chỉ sợ tiền để thuê một căn phòng nhỏ cũng là khó khăn. Cô biết mẹ đau và sợ cỡ nào, nên cũng không dám nói thêm lời nào tiêu cực.

Lạc Mẫn cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình mà nở nụ cười trấn an:

-Mẹ đừng lo... con có ít tiền để dành để ở con heo đất trên bàn học. Trong đó cũng khoảng hai hay ba triệu gì đó. Mẹ lấy cho ba nhập viện đi, rồi có gì mình nghĩ cách tiếp. Còn Lạc Hy mẹ đừng lo cho em ấy. Chắc nó còn nhỏ nên nghe xong hoảng sợ quá nên đi qua nhà lánh mặt vài ngày. Mà vậy cũng tốt. Giờ mẹ lên lấy tiền rồi đi đến bệnh viện đưa ba nhập viện đi. Con đi hỏi thăm một người bạn tỷ. Nhà bạn ấy cũng khá giả, giúp được gì cho chúng ta thì giúp

Nguyễn Trọng Nam!!! Tôi phải tìm anh hỏi cho rõ. Những vụ làm ăn này thì một người bình thường như Lạc Thổ Trọng làm sao có thể dính dáng đến được!!!!

Lạc Mẫn vội vàng lên lầu kiểm lại sắp tài liệu hôm bữa, dặn dò mẹ vài câu, rồi lấy chiếc xe đạp đạp vội đến chung cư hẩn ở, nhưng vừa đến thì bảo vệ đã nói Nguyễn tổng đã đi ra ngoài từ tối hôm qua rồi. Và ngài ấy có dặn nếu cô Mẫn muốn gặp thì đưa địa chỉ cho cô ấy.

Lạc Mẫn nhìn địa chỉ trên đó mà mặt mày gần như tối lại. Đây chẳng phải là căn biệt thự ở gần vùng ngoại ô, mà nơi đó, là nơi cô và hẩn đã cùng trải qua tình một đêm. Giờ Lạc Mẫn càng không muốn nhớ. Nhìn đến địa chỉ, lòng cô lại trầm xuống. Nhưng vì gia đình, cô không có lựa chọn thứ hai!

...

Nguyễn Trọng Nam ngồi giữa căn phòng, nhàn hạ nhìn đồng hồ treo tường. Trễ hơn hẩn đoán đã ba mươi phút rồi. Nhìn khung cảnh xung quanh hôm nay, gương mặt lạnh lẽo lại nổi lên ý cười thâm sâu.

Nơi này trang trí đẹp thật, còn có bánh kem mà Lạc Mẫn thích nhất nữa. Đêm nay, sẽ là một đêm dài, và là một đêm vui – buồn hỗn loạn...

Vừa ngồi nhắm nháp ly rượu vang trên tay thì hẩn nghe tiếng chuông cửa. Có lẽ đã đến. Nhìn lên tấm ảnh cô gái mũm mĩm đang cười lộ cả hàm răng trắng, tay còn cầm cây kem sâu riêng, vui vẻ nói cười, Nguyễn Trọng Nam nhếch mép.

Lạc Mẫn, em chạy không thoát khỏi bàn tay tôi đâu, càng không chạy khỏi hai chữ số mệnh đã vây hãm tôi và em!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 33: Gạt

Lạc Mẫn đạp xe đến nơi cũng gần mất hết một tiếng đồng hồ, nhìn lên căn biệt thự trang trí theo lối phương Tây trước mặt, cô chợt rùng mình. Lúc trước nơi này đối với cô là nơi cô mơ ước, là thiên đường hạnh phúc; nhưng bây giờ nơi này đối với cô là ác mộng!!! Liệu một khi cô bước chân vào thì cô có thể bước ra không?!

Đang suy nghĩ thì điện thoại trong túi Lạc Mẫn lại không ngừng rung lên như kéo cô về thực tại. Lại là mẹ cô, Lạc Mẫn không do dự nhấn phím xanh:

-Có chuyện gì vậy mẹ?!

Mở đầu vẫn là tiếng khóc, tiếng khóc và tiếng thở gấp của mẹ cô như từng nhát dao đâm vào tim Lạc Mẫn. Mẹ cô bảo bà không dám bước ra khỏi cổng bệnh viện vì ở ngoài toàn là mấy tên côn đồ ban sáng, nhưng bà lại không dám gọi cho cảnh sát, vì sợ Lạc Thổ Trọng cũng có liên quan thật sự! Ông ấy đã mê man bất tỉnh từ ban trưa đến giờ. Cô gắng gượng nói dối trấn an mẹ là mình đã đến nhà người bạn rồi, và cậu ta đã chấp nhận nhờ ba mẹ giúp đỡ rồi. Nghe vậy, bà cũng thở dốc, nhưng đầm nước mắt rồi mới tắt máy.

Lạc Mẫn không do dự nữa mà giờ tay nói vào bộ đàm trước biệt thự. Chưa kịp lên tiếng thì tiếng từ bộ đàm đã phát ra: “Vào đi.” Giọng người đàn ông trầm thấp, nghe kỹ còn có cả tiếng cười, thể hiện rõ tâm trạng không hề xấu nhưng không hiểu sao Lạc Mẫn lại muốn lùi bước.

Đang suy nghĩ muốn quay đầu bỏ đi đã có một người ra mở cửa cho cô. Đó là một dì lớn tuổi, không nói không rằng chỉ hướng tay vào hướng cửa vào. Lạc Mẫn cắn môi lễ phép gật đầu bước vào.

...

Cô theo hướng dẫn của dì ấy thì lên thang máy bấm vào tầng ba. Khi tiếng “tính toong” báo hiệu cô đã tới thì cô tự dặn lòng: “Không sao! Mọi chuyện sẽ

không sao! Tuyệt đối sẽ không sao! Quá khứ sẽ không lặp lại đâu! Lần này cô tỉnh táo mà.”

Vừa bước ra khỏi thang máy thì đập vào mắt cô là một người đàn ông. Nguyễn Trọng Nam, hần ăn mặc trông ngầu ngón vô cùng! Liếc nhìn một cái mà mây hồng đã nổi đầy trên mặt Lạc Mẫn. Chiếc áo tẩm choàng ngang người nửa mở nửa đóng, từng mảng cơ ngực lộ rõ ra ngoài không khí, đôi chân dài chỉ được áo choàng bao bọc cao hơn gối, còn ngồi chéo chân hình chữ điền, trông vô cùng luống cuống. Hắn đang nếm cốc rượu trên tay, ánh mắt cũng chưa một lần nhìn qua Lạc Mẫn.

-Chào thầy.

...

-Tôi đến đây là muốn nói với thầy vài việc. Việc cha tôi làm ăn buôn bán đồ lậu có phải có liên quan đến sập giấy tờ này hay không?!

Nói rồi Lạc Mẫn nhớ đến mẹ mình đắm nước mất, cảnh nhà bị người ta đập phá nhin không được mà tiếng nói như lớn hơn hai ba phần:

-Còn cả việc làm ăn có liên quan đến bọn côn đồ. Chúng làm sao có thể quen biết một người buôn bán tạp hóa nhỏ lẻ như ba tôi. Rồi cả ngân hàng lớn, sao họ có thể cho ba tôi vay tiền lớn đến mức bây giờ nhảy ra đòi siết nợ?! Tôi xin phép hỏi thầy, những chuyện này có liên quan đến thầy không?!

Nguyễn Trọng Nam chỉ cười khẽ, rồi liếc mắt lên nhìn Lạc Mẫn. Ánh mắt của hắn khi không mang kính trông nó lạnh lẽo và đáng sợ làm sao. Lạc Mẫn cố gắng dặn mình không được lùi về phía sau quá ba bước. Và cô đã làm được, cô chỉ lùi một bước!

Nguyễn Trọng Nam đứng dậy, đi về phía Lạc Mẫn, lời nói từ tốn nhưng đầy vẻ thách thức:

-Em nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn tôi chịu trách nhiệm một phần với gia đình em chứ gì?!

Lạc Mẫn run run, cô cũng không biết mình run vì sợ hắn sẽ bóp chết cô hay là do tức quá hóa run:

-Đúng vậy! Nhưng không phải một phần mà là... Mà là toàn bộ. Tất cả đều do thầy lừa gạt chúng tôi!

-Ha ha ha ha!

Hắn cười đến mức ly rượu sóng sánh chất đỏ cũng muốn văng ra khỏi thành thủy tinh.

-Em lấy cái gì mà cho rằng tôi sẽ đồng ý giúp đỡ gia đình mình?! Em có bị ngốc không, tôi làm gì có liên quan chẳng lẽ chỉ dựa vào đồng giấy lộn xộn trên tay em mà em muốn tôi đứng ra lãnh giúp các người hàng trăm triệu? Em có bằng chứng gì không mà cả gan đến đây chất vấn tôi?!

Hắn vươn tay đựng nhẹ chóp mũi làm cho Lạc Mẫn vô thức lùi lại cả người:

-Hôm đó gấp quá tôi quên nói cho em biết. Đồng tài liệu này đối với tôi chẳng là gì cả, nếu em thích thì cứ đem nó đi tố. Nhưng... Tôi đảm bảo, ba em sẽ vào tù còn nhanh hơn nữa đây! Với hình như tôi lại hay quên, luật sư bên tôi cũng đã chuẩn bị khởi tố em vì tội xâm nhập gia cư và đánh cắp tài liệu doanh nghiệp của tôi.

Lời Nguyễn Trọng Nam chưa dứt thì đầu Lạc Mẫn đã quay ơng ơng.

Mọi việc đã rõ ràng rành, rõ là cô chỉ diễn trò như một chú khỉ trong rạp xiếc cho hắn xem mà thôi. Cả người cô trượt dài xuống ghế sofa. Thì ra hôm nay nếu cô không đến đây thì cũng có luật sư đến gặp cô. Thì ra mơ ước trốn tránh của cô là quá xa vời... Thì ra tất cả chỉ là sự sắp xếp dành cho cô mà thôi.

Nguyễn Trọng Nam đi về phía bàn làm việc, hươ hươ trước mắt cô một sập giấy. Nhìn kỹ cô thấy chủ đơn là tên Nguyễn Trọng Nam, mà quan trọng nhất là đơn kiện cô. Với mức đòi thường làm lộ chiến lược kinh doanh và bí mật doanh nghiệp với mức giá là 500. 000. 000 đồng. Đây còn ghi đây là lợi nhuận cô lấy được từ việc sử dụng các bí mật đánh cắp được!!!

Phi lý! Hoàn toàn là đổi trắng thay đen, cô làm gì có lấy được một đồng nào mà phải bồi thường bao nhiêu?!

-Thầy... Tại sao thầy có thể trắng trợn thị phi đảo lộn như vậy chứ?! Thầy có bằng chứng gì mà dám nói như vậy chứ?!_ Lạc Mẫn gần như là hét lên. Cô không ngờ mình chỉ đến đây để làm rõ mọi việc mà lại thành ra mình trở thành tội phạm như thế này!

-Có hay không ngày khởi kiện thì em sẽ biết. Camera nơi này và dấu vân tay em trên tài liệu của tôi chắc đã đủ rồi chứ!

Lạc Mẫn cố gắng bình tĩnh gần tiếng:

-Thầy đừng tưởng tôi còn nhỏ rồi thầy muốn nói gì thì nói! Chẳng lẽ đến lúc đó tôi sẽ không khai ra thầy làm gì tôi sao?! Thầy đừng quên... Tôi làm đến mức này là do ai đã ép buộc?!_ Nhớ đến đồng hình đó là cô lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

-Em đang ám chỉ điều gì tôi thật sự không hiểu lắm. Nhưng em nhớ cho, chuyện tôi đã làm gì em, hình như không ai biết cả! Nhưng lúc trước em ngỏ lời cùng tôi thì toàn trường Lam Sơn đều biết. Với em nghĩ mọi người sẽ nghĩ ai cố tình dấy đưa ai?!

Nói tới đây, Lạc Mẫn thật sự đã đuối lý, lúc trước đúng là cô thích hắn, thậm chí còn yêu hắn đến mức điên cuồng tỏ tình ngay trong trường học. Làm

cho cô xém tý nữa là bị đưa vào hội đồng kỷ luật. May nhờ hiệu trưởng và các thầy cô thương tình nên cô chỉ bị hạ một bậc hạnh kiểm mà thôi. Nhưng vụ việc này làm cô bị khắp con gái trong trường cười nhạo: nào là đĩa đeo chân hạt, nào là không tự lượng sức mình,... Bao nhiêu lời khó nghe có lẽ chỉ trong vài ngày Lạc Mẫn cô đã được nghe hết! Nhớ đến đó thì cô lại cảm thấy nếu việc này có bị kiện đi thì người ngoài đa phần cũng sẽ nói là cô đeo bám không được liền đề tiện chuyển qua phá hoại chuyện làm ăn của hắn. Mà Nguyễn Trọng Nam – từ kẻ bị ỏi gây án sẽ chuyển thành người đàn ông đáng thương, chỉ vì muốn giúp đỡ học trò sau đó bị lợi dụng, vụ lợi!

Lạc Mẫn đứng chờ cả người, cô biết ván cờ này mình đã thua rồi! Thua thảm hại đến mức nói không nên lời... Cả người cũng gần như vô lực. Không lẽ cô tự sát một lần nữa, xem thử ông trời có thương tình mà cho cô trùng sinh lần nữa không nhỉ?!

Nhìn thấy ánh sáng lạ trong mắt Lạc Mẫn, không hiểu sao những lời cay độc định thốt ra bỗng nghẹn lại nơi đáy họng. Lời nói cũng nhẹ đi lạ thường:

-Nhưng tôi cũng không phải dạng vô tình vô nghĩa. Vì dù sao em cũng từng là học trò của tôi, làm loạn lên thì cũng không tốt cho cả tôi và em

-Nói thẳng ra đi, thầy muốn gì?!

Nguyễn Trọng Nam cũng tự nhận từ ngày mình sống dậy mình trở nên là một kẻ lảm chuyện – nhưng chỉ với một mình viên trồi thịt trước mặt này mà thôi!

-Tôi và em cá cược một ván nhé. Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, với hôm nay cũng là sinh nhật em đúng không. Đơn giản là chỉ cần em uống hết cốc rượu đang bàn kia là xem như hai ta chám dứt. Tôi sẽ không làm khó em nữa, còn vấn đề ba em, tôi cũng sẽ cho em một câu trả lời thích đáng. Ván cược này chẳng phải là hỏi cho em sao?

Lạc Mẫn không suy nghĩ nhiều giục ly rượu trên tay hắn một phát nốc sạch. Ly rượu hương thơm nhẹ nhàng bay vào miệng. Nhưng sau đó là vị cay cùng với cùng với vị nồng làm Lạc Mẫn phát sặc. Nguyễn Trọng Nam cười khề lấy tay định vỗ nhẹ lưng cô nhưng bàn tay đành gác lại giữa không trung.

Lạc Mẫn cố gắng nuốt xuống cảm giác khó chịu, cô cầm ly rượu trên bàn cũng nốc một hơi. Vừa uống xong, Lạc Mẫn giơ tay lên lau mạnh môi, gằn giọng:

-Giờ thầy nói được rồi chứ?!

-Được chứ, Lạc Mẫn. Bây giờ anh không những muốn nói mà còn muốn làm... .

Làm?! Làm gì?! Đầu óc Lạc Mẫn cảm thấy lằng lằng, chưa “tiêu hóa” nổi lời hắn thì Lạc Mẫn đã cảm giác cả người nhẹ hẫng. Cô lắc lắc đầu, tại sao ở đây lại có hai Nguyễn Trọng Nam vậy?! Tại sao cô cảm thấy bản thân mình không tự nhắc tay lên nổi vậy?! Đôi mắt Lạc Mẫn mờ đỏ nhưng trước mắt mọi sự vật như mờ mờ ảo ảo. Cả người Lạc Mẫn tưởng chừng sắp ngã xuống thì một vòng tay đỡ lấy cô. Rất ấm, rất cứng cáp, lại rất thơm mùi sữa tắm dễ chịu... .

Nguyễn Trọng Nam nhìn Lạc Mẫn cười thật dịu dàng.

Lạc Mẫn, em đừng trách anh! Chỉ trách em quá vô tình.

Hắn ôm Lạc Mẫn, cô muốn phản kháng, nhưng cô không động được dù một ngón tay, cả người ngoài cảm giác bủn rủn thì không còn gì nữa. Ly rượu, ly rượu ban nãy có vấn đề... . Nhưng định cất tiếng nói thì đôi môi đã bị chặn lại. Nguyễn Trọng Nam đang hôn cô! Ghê tởm!!! Nhưng Lạc Mẫn hét không nổi, đẩy không được, muốn cắn chặt răng lại nhưng tất cả đều bất lực! Phải để mặc cho đầu lưỡi ướt át của hắn chui khắp khoang miệng nhỏ, mùi rượu từ niêng hắn truyền qua miệng cô qua dòng nước lấp lánh. Đã vậy chốc chốc cắn mút môi cô, đến khi đôi môi cô sưng đỏ tươm máu bóng liếm thì hắn mới thỏa mãn mà buông tha môi cô.

Chỉ biết lúc này cả người Lạc Mẫn mềm nhũn cả người, chỉ biết nhịp thở bản thân vẫn bình thường, nhưng người đàn ông đang ôm mình thì đã gấp gáp. Cô chỉ sợ mình khó thoát khỏi kiếp này rồi!

Nguyễn Trọng Nam bế Lạc Mẫn đi đến phòng ngủ. Đến nơi này bỗng dừng da gà từng chút từng chút một nổi lên. Đây chẳng phải là nơi mà kiếp trước cô đã lôi kéo hắn làm “chuyện đó” sao? Tuy sức lực Lạc Mẫn không còn, nhưng nước mắt cô vẫn rơi được. Và nó đã thực sự đã rơi... .

Nguyễn Trọng Nam nhẹ nhàng đặt Lạc Mẫn lên trên giường. Vuốt nhẹ mặt cô, nói nhỏ:

-Ngoan đi, đừng khóc. Không phải trước kia em luôn miệng nói yêu tôi sao?! Bây giờ tôi cũng thương em lại mà. Sao em lại khóc?!

Nhưng đó là trước kia, đồ khốn! Bây giờ tôi rất hận anh, khinh bỉ anh! Đồ đê tiện! Đồ khốn nạn! Gạt người... .

-Hôm nay là sinh nhật em mà, đúng không, Lạc Mẫn?! Anh chuẩn bị bánh kem cho em nữa kia. Em ăn nhé!

Lạc Mẫn thấy mơ hồ chiếc bánh kem ba tầng, trang trí rất hoành tráng. Miếng bánh ngọt để sát miệng cô, nhưng Lạc Mẫn có chết cũng không hé môi. Cô không hề có một tý vui hay thích thú gì cả! Vì đằng sau cái vẻ ngọt ngào xinh đẹp ấy chỉ là một vỏ bọc trống rỗng mà thôi! Thì ra hắn lừa cô, uống xong ly rượu đó thì kết quả là đây!

Cảm thấy uất ức, Lạc Mẫn ngoắt đầu qua một bên, không muốn nhìn người đàn ông kinh tởm và sự biến thái mà hắn chuẩn bị cho cô!

Hắn nhẹ nhàng cởi áo ngoài của Lạc Mẫn xuống, làm cô không khỏi tròn tròn mắt. Cô muốn hét lên, tên biến thái!!!! Nhưng môi mở ra chỉ là hé ra để

tìm thêm nhịp thở, lại vô tình thu hút ánh mắt người còn lại. Làm cho hắn có cơ hội tặng cô một nụ hôn môi nóng bỏng, triền miên.

-Lạc Mẫn nhà ta thật phí phạm. Em không ăn thì anh ăn nhé!

Nguyễn Trọng Nam đưa tay đem bánh kem để lên trên chiếc cổ mịn màng của cô, rồi cúi người xuống liếm sạch. Chiếc lưỡi quét tới đâu thì nước mắt Lạc Mẫn lại chảy dài đến đó. Cô hận! Hận hắn suốt cuộc đời này!

Nguyễn Trọng Nam biết bản thân đi đến nước này, cô sẽ suốt đời hận hắn. Nhưng hắn mặc kệ, hắn đã lún quá sâu, muốn rút chân ra quả thật là không thể! Vì cô muốn bỏ rơi hắn, cô muốn hạnh phúc cùng người đàn ông khác. Hắn không chấp nhận, tuyệt đối không chấp nhận!!! Một đời cô đơn, đã quá đủ rồi! Dù dẫu cô không chấp nhận đừng chấp hắn để hèn!

-Tôi... Tôi hận anh... Suốt đời... Nguyễn Trọng Nam!!! Tôi muốn... muốn... giết... anh! _ Lạc Mẫn gần như dùng tất cả sức lực còn lại để nói ra câu cuối cùng, tiếng “giết” cô gần nặng hơn hai phần. Sau đó Lạc Mẫn để giọt nước mắt lăn dài, rồi từ từ nhắm đôi mắt đen tròn lại. Đường như mặc kệ bàn tay như rắn nước đang chạy loạn trên thân thể tròn mịn của mình, xuyên qua từng lớp vải, trực tiếp chạm vào người cô!

-Không sao cả. Nếu em còn ngồi dậy nổi. Tôi mặc em xử lý!

Tiếng nói thật dịu dàng nhưng động tác thì như dã thú. Quần áo của cả hai thoáng chốc đã vương vãi đầy căn phòng...

Bà Lạc đứng ngồi không yên. Đứng nhìn bầu trời đầy sao, lòng bà cảm thấy ảm ảm đau. Tuy Lạc Mẫn hứa hẹn rất chắc chắn nhưng bà vẫn thấy không an cho con bé. Không biết người bạn kia là ai, và người ta chịu giúp họ chuyện lớn như vậy thì có đòi điều kiện gì quá đáng không. Lạc Mẫn tuy không xinh đẹp, nhưng gương mặt cùng nụ cười ấm áp của con bé thật sự là rất đặc biệt. Tuy nó không phải là con ruột của bà, nhưng từ nhỏ đứa bé này bản tính luôn thiện lương, chân thật! Luôn trái ngược với con gái bà – Lạc Hy, tính cách chỉ biết mưu lợi! Cầu trời phạt, cổ quyền thất tổ độ trì cho nó – một đứa con gái tốt bụng, nó xứng đáng được nhận những thứ tốt đẹp hơn!

Tôi có lỗi với cô, chị Tuyết! Tôi đã chăm sóc không tốt cho con bé!

-Khục! Khục! _ tiếng động làm bà phải quay lại.

Lạc Thổ Trọng đã tỉnh lại. Giọng lão đã bớt nhưng vẫn còn thều thào:

-Bà nó ơi, con Mẫn có điện lại không?!

-Chưa, ông à. Ông nghỉ ngơi đi. Tiền của con bé còn giúp ông nằm được hai hôm mà!

Cũng may là bệnh viện lúc này vẫn người nên trong phòng lúc này chỉ có hai người nằm chung, cũng không gọi là chật chội lắm.

-Cám ơn.

Lạc Thổ Trọng khẽ nói. Chỉ có bà Lạc mới biết bây giờ lời cảm ơn này không phải ông ta dành cho bà, mà là dành cho Lạc Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 34: Ai đau hơn ai (H)

-Ai là Lạc Thổ Trọng ạ?! Tôi có chút chuyện muốn gặp! _ Giọng nói của nam thanh niên trước cửa phòng bệnh trong đêm khuya thu hút người khác.

Rốt cuộc hỏi ra thì người phụ nữ đứng tuổi kia chính là mẹ Lạc Mẫn. Cuộc trò chuyện bắt đầu, ánh mắt người thanh niên không ngừng dò xét khắp gian phòng, và cả người trên chiếc giường nhỏ hẹp đằng kia.

Những nụ hôn mật ngọt trải dài trên khắp cơ thể. Hắn lưu luyến hai quả đào hồng trước mắt, không ngừng dùng miệng liếm mút, đôi khi phát ra những âm thanh nghe thật xấu hổ vang vọng khắp phòng! Bàn tay thô to giữ lấy một bên gò bồng không ngừng xoa nắn còn nhẹ nhàng đùa bỡn với nụ hồng căng cứng, làm người dưới thân càng không ngừng khóc nhiều hơn:

-Nguyễn Trọng Nam... Anh tha cho tôi lần này đi được không... Tôi... Tôi... không dám gạt anh nữa! Hức... Hức... Tôi cũng không dám... đời...

Nguyễn Trọng Nam một tay xoa nhẹ trên vòng eo nộn thịt của cô, một tay nắm lấy chiếc cảm tròn của cô, nhìn thẳng vào đôi mắt đen long lánh nước kia, hững hờ bỏ lại vài chữ:

-Giờ phút này mà tôi tin em... Mới lạ!

Vừa dứt câu hắn đã động thân xé rách giường ngay vật sau cùng, đồng thời cũng xé rách luôn trái tim Lạc Mẫn.

Cảm giác bị xuyên thủng cả nửa người dưới làm Lạc Mẫn không phải kêu lên thảm thiết. Cô dường như là rống lên:

-Đồ khốn! Đồ... Khốn nạn! Tôi... Hận anh! Ah! Ah!

Theo mỗi nhịp động thân của Nguyễn Trọng Nam là Lạc Mẫn lại kêu lên! Kêu không phải vì sự sung sướng của thể xác và tình dục. Mà kêu lên vì đau, vì sự tủi nhục mà người đàn ông đề tiện này gây ra cho mình!

Những nụ hôn rơi dài trên đôi mắt cùng sườn mặt tròn của Lạc Mẫn. Tại sao... Tại sao vẫn khuôn mặt điển trai dễ nhìn ấy nhưng nó lại không đem lại cho cô sự ấm áp như lúc xưa. Từ khi hắn tiến vào cơ thể cô, lòng cô như chết rồi, kỷ này xem như hết thật rồi. Sự nhần nhện bao lâu của cô nay cũng tan vỡ rồi...

Nhưng cái cảm giác đau xé người đó dường như không đến nữa. Đơn giản vì người đàn ông phía trên dường như cảm nhận được sự co thắt cùng run rẩy đến bất thường của Lạc Mẫn.

Đi vào thân thể cô, hắn cảm nhận chỉ có sự khô khốc, dù cố gắng chuẩn bị kỹ càng đến mức nào cô vẫn không hề động tình! Cố tình chen vào cơ thể cô những tưởng cô sẽ dần thích ứng, nào ngờ càng ngày cô càng run, càng ngày càng khóc lớn hơn! Làm cho hắn thật sự e sợ.

Hắn sai thật rồi sao?! Hắn định dùng cả đời kiếp này để chiều chuộng cô, yêu thương cô, cho cô có lần đầu nhẹ nhàng nhất, nâng niu nhất. Chứ không phải là dẫn xé cô đến mức này! Hắn cũng không muốn như vậy... Thật sự không muốn! Lần đầu từ lúc sống dậy đến giờ Nguyễn Trọng Nam cảm thấy bản thân mình bất lực như thế này! Hắn bất lực trước Lạc Mẫn. Dịu dàng thì cô lại xem hắn như trò đùa, lừa gạt hắn, còn mong phía sau lưng đâm hắn được một dao. Còn hung bạo, đề tiện với cô thì cô lại khóc thành ra như vậy đây, khóc đến tường chừng hắn là ma quỷ, khóc đến lòng hắn cũng đau theo...

Lạc Mẫn, rốt cuộc anh làm sao em mới ngoan ngoãn về bên anh như lúc trước đây?!

Dần nén dục vọng đang trỗi dậy trong người mình, hắn rút ra khỏi cơ thể cô, kéo theo cả dòng tơ trắng cùng máu đỏ sền sệt nơi bắp đùi ai. Nguyễn Trọng Nam cố gắng dần xuống vật đang ngẩng cao đầu, dùng khăn giấy nơi đầu giường lau sạch sẽ hạ thân Lạc Mẫn. Rồi lấy chăn đắp lên người cô, lưu luyến mà hôn lên đôi má múm mím, khẽ nói bằng cái giọng trầm khàn khó nghe:

-Anh ngưng rồi! Đừng khóc nữa.

Nhưng dường như Lạc Mẫn không hề biểu hiện thái độ biết ơn hắn tí nào, cô chỉ cố gắng quay người sang chỗ khác, rồi bờ vai lại run lên từng hồi làm tim hắn cũng co thắt từng cơn.

...

Róc rách! Róc rách!

Tiếng nước chảy ra từ nhà tắm đã hơn gần nửa tiếng rồi nhưng nó vẫn làm cho Lạc Mẫn cảm thấy tủi thân. Cô khóc càng nhiều hơn. Lạc Mẫn biết nước mắt bây giờ không giúp được gì cả, nhưng cô chỉ muốn giải tỏa tất cả mà thôi...

Hôm nay, nghe mẹ cô khóc không ngừng, còn ba dượng cũng vào viện, nhà cửa tang hoàng, nói lời an ủi mẹ cô chứ có ai biết lòng cô như bị ai đó dày xéo. Cô liều mạng đến nơi này, còn to gan nghe theo lời nói “gió thoảng mây bay” của hắn mà uống cả hai ly rượu... Vì đối với Lạc Mẫn cô lúc này, chỉ cần gia đình được bình yên, cha dượng được xuất viện, cả nhà lại sống chung như lúc trước thôi là cô đã mãn nguyện rồi. Nên cô đã liều lĩnh – trái ngược hoàn toàn với cách sống từ lúc cô trùng sinh đến giờ! Vì cô không tin hắn lại đề tiện đến mức này!

Giờ tắm chán trắng, Lạc Mẫn nhìn xuống bắp đùi to trắng tuyết đã được lau chùi nhưng khi cô khẽ động thân thì dịch máu lại chảy ra, cả thân mình lại đau nhức không biết vì tác dụng của thuốc hay vì sự dày xéo nơi cửa mình. Nhưng tất cả chúng đều minh chứng cho việc cô đã đánh mất tất thân trong trắng!

Lạc Mẫn chỉ biết nhìn lên trần nhà rồi từ từ thu người vào một góc, nhưng nước mắt lại rơi không nổi!

Nguyễn Trọng Nam! Anh là đồ tồi! Đồ khốn nạn! Không lẽ vận mệnh tôi vĩnh viễn không thoát khỏi anh sao?!

Bỗng tiếng nước ngừng chảy, người đàn ông cô nguyện rửa khế bước ra. Hắn nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống bên giường, vươn tay ra đem cả thân thể trắng mềm của cô vào lòng. Nhưng Lạc Mẫn lại kiên quyết không thuận theo đến nỗi còn cắn vào tay hắn một vết sâu ngoãm, nhưng Nguyễn Trọng Nam vẫn cười trừ bỏ qua, nhẹ nhàng lôi kéo làm sao đem cả người cô ngồi vào lòng mình, còn ân cần dùng chăn đắp quanh người cô, như sưởi ấm, như giúp cho cô đỡ ngại ngùng nhất lúc này!

Hắn lấy chiếc điện thoại nơi đầu bàn nhắn vài tin nhắn rồi quay sang liếm nhẹ hai gò má mẩn mẩn của cô, từ tính mà nói:

-Em yên tâm, chuyện nhà em sẽ ổn thôi! Mai anh đưa em về nhà thăm ba mẹ rồi sau đó đặt vé máy bay ra thăm gia đình anh ngoài Hà thành để bàn về chuyện hai đứa mình. Sau đó đi xem ngày tốt cả hai nhà gặp mặt rồi mình đặt ngày cưới nha em. Anh sẽ chịu trách nhiệm

Rồi dùng tay đem cả khuôn mặt tròn của cô qua, nhìn không được trước đôi mắt to lay lay cùng đôi môi hồng đào mà hấn ấn nhẹ môi mình lên đôi má nộn thịt của cô!

Lạc Mẫn thật sự hết chịu nổi rồi, cô cố gắng thoát ra khỏi hấn, vừa nhảy ra thì hai chân như mất lực mà té oạch xuống đất, nhưng Nguyễn Trọng Nam cũng không nổi giận. Chỉ nhẹ nhàng đứng dậy mà kéo cô lên. Ôm cô vào lại trong lòng, đắp kín lại chăn cho cả hai thân thể, rồi tắt đèn ngủ mà đi vào mộng. Lạc Mẫn lần này cũng không né không tránh, nhu thuận mà chui vào lòng hấn, làm Nguyễn Trọng Nam cũng yên tâm không ít. Có lẽ cô còn giận ban nãy mình thô lỗ mà thôi.

Đồng hồ điểm đúng 1h đêm, Lạc Mẫn dễ dàng bước xuống giường. Do ban nãy cô nói muốn thoải mái ngủ, nên Nguyễn Trọng Nam cũng đành lưu luyến buông cô ra, chỉ ràng buộc cô bằng tấm chăn đắp chung mà thôi!

Lạc Mẫn lượm lại chiếc quần mình rơi trên đất. Cô lục tìm trong đó con dao bấm nhỏ mà chuẩn bị trước khi đến đây! Có lẽ bây giờ nó hữu dụng thật rồi! Lạc Mẫn bây giờ chỉ có hai lựa chọn: một giết kẻ nằm kia, hai kết liễu đời mình! Vì dù sao thì hấn cũng đã hứa buông tha cho gia đình cô! Phải chăng chỉ cần cô chết đi thì mọi chuyện sẽ ổn thôi!? Vì cô có chết cũng không muốn quay lại làm con rối cho người khác đùa bỡn.

Cô lại quay sang nhìn Nguyễn Trọng Nam đang say ngủ, vậy nếu cô giết hấn thì sao?! Kẻ đã hai lần gây cho cô đau khổ?!

Lạc Mẫn giờ con dao về phía hấn định đâm thẳng xuống ngực trái hấn, nhưng bỗng dừng lại khi còn một mét!

Tại sao?! Tại sao cô xuống tay không nổi! Vì đơn giản cô vẫn là con người, cô vẫn không thể nhẫn tâm làm cho ba mẹ người khác phải đau lòng! Hai hàng nước mắt lăn dài, Lạc Mẫn cắn chặt môi. Vậy chỉ còn một cách...

Nào ngờ người đàn ông đang nhắm mắt kia bừng tỉnh, giờ tay giật mạnh rồi ném bay con dao trên tay cô. Làm Lạc Mẫn kinh hồn bạt vía!!! Chẳng lẽ hấn chưa ngủ?!

Lần này thật sự Nguyễn Trọng Nam nổi điên! Gương mặt hấn xanh mét!

Cô đang định làm gì?! Xa hấn một lần chưa đủ hay sao?! Bây giờ còn định bỏ rơi hấn lần nữa sao?! Hấn không xứng như vậy sao?! Dù dùng cái chết cũng muốn bỏ đi!?

-Tại sao em lại định tự sát?!

Lạc Mẫn gần như là gào lên, tiếng kêu khàn khàn đầy thảm thiết vang vọng trong đêm tối nghe có phần hơi rợn người:

-Vì tôi! Vì tôi không muốn bị anh si nhục nữa!!!!... Tôi không thể nào chịu nổi nữa rồi! Tại sao anh lại cưỡng bức tôi chứ?! Nếu anh không làm ra hành động đê tiện đó thì tôi làm sao ra đến mức này!!!! Tôi không giết được anh nhưng tôi cũng không có quyền tự kết liễu sao... Tôi hối hận vì đã cứu anh... Biết vậy hôm đó tôi đã để mặc cho anh sống chết thì đã không đến... Ừm! Ừm!

Bàn tay to bịt miệng cô lại! Sau đó Lạc Mẫn cảm nhận được cả cơ thể mình bị nhấc bổng lên ném thẳng xuống, thay vào nơi bàn tay thô to kia là đôi môi nồng cháy! Nhưng không đơn thuần chỉ là những nụ hôn triền miên mà nó còn mang cả theo ý trừng phạt trong những cái cắn tằm máu!

Hấn không muốn nghe! Dù biết cô định giết mình hấn cũng không muốn né! Nhưng biết cô ý định tự vẫn thật sự hấn chịu không nổi! Cái miệng nhỏ của cô ngày thường đáng yêu vô cùng sao lại nhẫn tâm nói ra những lời như đâm vào vết thương trong tim hấn! Nó đang rỉ máu vì cô, loét ra từng hồi vì cô! Cô có biết không?!

Bàn tay to rướm máu nhưng hấn không quan tâm chỉ lo mang theo hung ý không ngừng cấu véo vào hai bên hông nộn thịt, làm Lạc Mẫn phải điếng cả người!

-Tôi cho em biết, Lạc Mẫn! Tôi nhìn đủ rồi! Nếu em không biết điều thì đừng trách tôi không thương hoa tiếc ngọc!

Vừa dứt lời, Lạc Mẫn còn chưa kịp định thần lại thì hai tay đã bị người ta còng vào nhau! Tiếng kim loại vang lên làm cô định tỉnh không ít!

-Anh... Anh muốn giờ trò biến thái gì?! Đồ khốn! Tôi không nên dây dưa vào anh! Anh đang phạm pháp! Anh đang cưỡng bức! Đồ khốn nạn!

Hai tay cô gần liên tục làm cho tiếng kim loại vang vào nhau, nhưng tất cả dừng như chỉ là vô ích, vì hấn rất thuận tiện kéo tay cô lên đỉnh đầu. Hai chân Lạc Mẫn vấp đạp lung tung nhưng rốt cuộc vẫn nằm gọn trong hai gối khỏe mạnh của Nguyễn Trọng Nam. Sự phản kháng quyết liệt của Lạc Mẫn đã đánh thức con dã thú tiềm ẩn sâu trong tâm hồn cũng như lý trí bao lâu nay ẩn nấp.

-Tôi lần này sẽ chân chính cưỡng hiếp em! Cho em biết cái cảm giác khi đàn ông dùng sức mạnh là như thế nào!!!

Nói rồi hấn nhanh chóng tìm cách động thân, tuy lúc đầu có hơi chật vật do cô liên tục xoắn xít vòng eo, nhưng dường như hấn nổi điên mà giữ lại hông cô. Rồi nhắm thẳng mà đâm xuyên vào huyết thịt bé xíu! Cảm giác từng thớ thịt ấm nóng bao quanh vật đàn ông của mình làm gương mặt Nguyễn Trọng Nam không khỏi đỏ lên rồi thờ dốc không ngừng! Còn Lạc Mẫn thì đau đến mức hét lên! Nhưng dường như Nguyễn Trọng Nam đã quyết định không quan tâm mà vẫn cương quyết tiến vào!

Phía bên trong Lạc Mẫn vừa nhỏ lại chật hẹp vô cùng do mới bị phá vỡ ban nãy nên bây giờ cảm giác đau đớn chưa dứt thì nay cảm giác này lại ập tới gấp bội! Nhưng lần này Nguyễn Trọng Nam không định đơn giản buông tha cô như ban nãy! Minh chứng cho hành động đó là hành động rút ra đâm vào

không ngừng nghi như đã thú của hấn! Cứ mỗi lần rút ra hấn đều rút ra gần hết, sau đó đâm mạnh vào hết cỡ, đem đến âm thanh “phành! Phạch!” khắp phòng!

Cả cơ thể Lạc Mẫn dường như đã không còn là của cô. Nó đau đến tưởng chừng như nứt ra... Cả hai bàn chân cô co quắp lên theo từng cú thúc mãnh liệt! Hai tay thì bầu quịu lung tung, cô đau đến nỗi mong bản thân mình có thể ngắt đi lúc này cho rồi... Nhưng dường như ông trời không cho cô toại nguyện mà cho cô còn tỉnh! Tỉnh để cảm nhận cái đau của sự thô lỗ! Tỉnh để xem hấn điên cuồng xỏ xuyên qua thân thể mềm mại của cô như thế nào!!!

Hai cánh tay cường tráng thì cũng không ngừng nghi rong ruổi trên cơ thể Lạc Mẫn. Kéo theo cả màu máu đỏ thẫm. Nhìn lại vết máu hấn lại cười cười rồi hung hăng nhét vào miệng Lạc Mẫn ép cô nuốt xuống vị tanh nồng. Một tay hấn nắm lấy đầu hồng đào xoa bóp không ngừng, kéo chúng bắt buộc chúng phải dựng thẳng lên; nếu nghe Lạc Mẫn khóc than đau hấn lại không do dự mà tát lên ngực cô chan chát. Sau đó hấn lại tiếp tục trò đùa thô lỗ của mình với hai khóa no tròn trước ngực ai! Còn thật to lớn cứng rắn cứ từng phát rút ra chọc vào làm cho chiếc bụng tròn của cô không khỏi cộm cộm lên mỗi khi hấn đi vào. Nguyễn Trọng Nam dùng một tay ấn xuống mỗi lần như thế làm cho cảm giác ép xuống cậu nhỏ mình tăng lên vài vòng!

-Đau quá! Đồ điên... Á... Á! Á! Đau quá... !Anh... Biến thái!... Đau!...

Bỗng hấn dừng lại đôi phút, nhẹ nhàng cạo sát chứ không hề thô lỗ nữa. Đôi mắt nâu nhìn cô tràn đầy dụ dỗ, môi khê liếm chớp mũi uơn ướt như chú chó nhỏ của cô:

-Em năn nỉ tôi giống ban nãy đi, rồi tôi sẽ bỏ qua cho em!

Lạc Mẫn nghe những lời hấn chưa vội suy nghĩ đã phun vào mặt hấn một phát! Cô hét lớn:

-Nguyễn Trọng Nam! Hôm nay anh đê tiện... Có chết cũng đừng mong Lạc Mẫn tôi van xin anh! Á... á... Á...

-Em yên tâm, tôi không giết em đâu. Tôi chỉ tập trung cưỡng hiếp em thôi!

Hai chữ “cưỡng hiếp” như gắn thêm hai ba phần. Bàn tay trượt dài từ cổ Lạc Mẫn rồi xuống cả người cô như một con độc xà!

Hấn dường như sử dụng mọi cách đã kích thích xác và tâm hồn Lạc Mẫn.

Chẳng hạn như lúc này đây hấn dùng chiếc còng tay quàng qua sau cổ mình, ép cô phải sát vào với hấn như tư thế đang bông trẻ em! Nhưng nơi hạ thể vẫn chưa hề dứt ra! Nguyễn Trọng Nam đưa Lạc Mẫn đứng trước tấm gương lớn, rồi thì thào:

-Sao?! Trông tôi to lớn không?! Em đã chảy nước rồi kia... Trông đảm đang chưa kia?!

Rồi sau đó điên cuồng mà ra vào như để chứng minh cho cô thấy lời hấn nói là sự thật, tiếng nước nhóp nhép vang dậy nơi hạ thể. Từng đợt hấn rút ra là còn thật thô to lại bao phủ một mảng nước trong suốt, rồi lại không dung tình đâm vào, làm cho tiếng ồm ồm, nhóp nhép nối tiếp nhau. Lạc Mẫn thì không dám nhìn về phía gương, chỉ biết quay mặt sang nơi khác! Hai tay cô vùng vẫy lung tung đến mức chúng đều rơm rơm vết máu. Còn hai chân chỉ biết vô lực theo vòng ôm của hấn mà trụ lại, chỉ cần cô buông lơi thì điểm tựa của cô sẽ bằng không! Người sợ đau như Lạc Mẫn lại cảm thấy cái đau này không còn quan trọng nữa rồi! Quan trọng là cô đang bị người ta hành hạ, sỉ nhục đủ điều bằng những hành động chẳng khác gì giao hoan nguyên thủy!

Thấy Lạc Mẫn không chịu hợp tác, Nguyễn Trọng Nam chỉ cười cười rồi bước về giường. Kéo chiếc còng cố định trên một trụ giường. Sau đó, kéo cô nằm úp sấp lại, bản thân tự mình cho vô, hai chân cô quấy đạp mạnh cỡ nào hấn cũng làm lơ. Chỉ biết mỗi lúc cô chửi một tiếng hấn sẽ không lưu tình mà phát vào mông cô để lại trên đó dấu lần đỏ ửng hoặc là sẽ vươn tay tìm kiếm đôi gò bông mà bóp mạnh đến Lạc Mẫn phải hít thở sâu!

-Em đau sao?! Em đau bằng tôi sao?!

Thấy cô vẫn cố tình mất diết tai ngơ mình hấn giật tóc cô dậy, Lạc Mẫn không nhịn được đau nên thuận theo hấn mà ngóc dậy, sau đó Nguyễn Trọng Nam cũng buông lỏng cô ra, đưa môi tìm kiếm bờ môi nhỏ mọng nước. Cái lưỡi lớn cố gắng trườn sâu vào cắn quết khắp khoang miệng cô, còn cùng lưỡi có ướt át không ngừng. Nhưng khi mở mắt ra, thấy Lạc Mẫn cố tình nhắm mắt, không hiểu sao Nguyễn Trọng Nam lại buông môi cô ra, kéo dài một đường tơ trắng nhạt.

-Em không thích tôi hả?! Ghê tởm tôi sao?! Đêm nay tôi đảm bảo sẽ làm nát em!

Khắp người Lạc Mẫn đã toàn là vết thâm tím, hai khóa anh đào thì thâm đến mức tuơng máu! Mái tóc rối xù trông vô cùng dọa người. Còn bên dưới thì toàn là dấu vết hoan ái vừa qua: cả đám cô xanh đã vương đầy dịch trắng, hai bên đùi có chỗ xanh chỗ tím chứng tỏ có người cắn qua, còn hai cánh bướm phấn nộn sưng tấy không thôi do bị dày vò đủ tư thế! Dịch trắng cứ nhớp nháp nơi động thật vì đã qua không biết qua bao nhiêu lần đạt cao trào!

Nguyễn Trọng Nam thì nhìn xuống Lạc Mẫn, trái tim hấn lại quặn thắt! Tại sao cô một tiếng cũng không khóc?! Tại sao cô một chút cũng không chịu năn nỉ hấn, hấn đảm bảo chỉ cần cô kêu hấn ba tiếng “Em sai rồi.” hấn sẽ bỏ qua hết cho cô?! Tại sao cô một chút cũng không mềm yếu như ngày thường. Cô định để hấn dày vò đến chết thì xong sao?!

Nguyễn Trọng Nam nhẹ nhàng trường lên người Lạc Mẫn, tay luồn qua mái tóc dài mềm của cô, vuốt vuốt mấy sợi bị mồ hôi mà nói:

-Em nghĩ như vậy là xong sao?! Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Tôi đảm bảo em sẽ sướng đến phát điên!

Rồi hấn lấy lọ thuốc trên đầu giường hươu hươu trước mặt Lạc Mẫn. Lạc Mẫn tròn tròn mắt! Tên này điên rồi sao?! Hấn định hủy hoại bản thân cùng cô sao?!

-Em biết cái này là gì không?! Ngây thơ như em chắc sao biết được?! Đây là loại thuốc giúp giúp cho những nam diễn viên phim người lớn duy trì công việc của mình hằng ngày đấy!

Lạc Mẫn cảm giác da đầu mình run lên từng hồi! Người đàn ông này điên rồi! Hắn định dùng loại thuốc này giết cô trên giường sao?! Thế lực một người đàn ông tốt thì hai tiếng đã là quái vật! Đàng này hắn lẩn qua lộn lại đã gần ba tiếng rồi, giờ lại định dùng thuốc kích thích với chính mình sao?!

Cô sợ hãi lui về sau, cố gắng chen người để trốn thoát hắn, nhưng bất ngờ cổ chân bị nắm lại, hai tay lại bị cố định trên đỉnh đầu:

-Sao?! Chưa thử mà sao em lại trốn?! Loại thuốc này là loại thuốc tốt đấy?! Để tôi giúp em trải nghiệm.

Hắn từ tốn mà nuốt viên thuốc vào! Không cần nước! Dường như chỉ có như vậy mới làm tâm trí hắn thanh tỉnh hơn phần nào! Đôi mắt thâm trầm dần chuyển sang đỏ ngầu do những sợi tơ máu nổi dọc lên. Lạc Mẫn hai má tái xanh, cơ thể mím mím không ngừng run lên. Không lẽ lần này cô sẽ chết tại đây sao?! Lúc này tại sao cô có can đảm tự vẫn còn bây giờ nhìn hắn như vậy cô lại không muốn chết!

Nước mắt đã khô nay lại rơi xuống. Nhưng hắn có quan tâm hay không, chắc chỉ có lòng hắn mới biết được?!

...

Lần thứ ba Lạc Mẫn tỉnh lại vẫn là hắn đang rong ruổi trên cơ thể cô! Chỉ đến khi cô mệt mỏi tự động ngắt đi mà thôi! Nhưng sao kỳ này cơ thể cô lại ấm nóng vậy?! Tại sao nó lại tê cứng vậy?! Có phải nơi đó sắp hỏng rồi hay không?! Nhưng Lạc Mẫn gầy không nổi! Kêu cũng bất lực... Ban này mơ mơ màng màng cô còn nghe hắn nói nếu cô còn la hét thì đừng trách hắn dạy cô “chơi bằng miệng”?! Vậy bây giờ cô làm sao đây?!

Mẹ ơi, con sợ quá... Mẹ ơi, con đau quá! Có khi nào lần này con sẽ chết thật không?!

Ông trời ơi, chẳng lẽ nghiệt của Lạc Mẫn con quá nặng nên không kiếp nào có được hạnh phúc?! Không lẽ lần này con thật sự chết đi sao?! Tương lai ơi, có lẽ mày không có thứ ánh sáng thuộc về tao rồi...

Hai mi mắt to tròn đắm nước của Lạc Mẫn dần nặng trĩu rồi khép lại lúc nào không hay...

Lần này Nguyễn Trọng Nam cũng cảm thấy bất ổn! Liên rút hạ thể ra mới thấy kéo theo dòng tơ máu nhàn nhạt! Hắn vội vã kéo cô dậy, sờ trán mới hay cô nóng như lửa!

Bên vội vã lấy chăn phủ kín cả người cô lại. Giọng nói trầm khàn khó nghe nhưng lại mang theo sự hoảng hốt vô cùng:

-Lạc Mẫn! Lạc Mẫn! Tỉnh lại đi em! Tỉnh lại đi em...

Đến khi vỗ nhẹ vào má thì cô vẫn nằm im bất động, hắn lại nhìn lại bàn tay đầy vết máu đã khô của mình, cảm thấy cái đau bản thân hắn đã quên từ lúc nào rồi tiếp tục thì thào, ôm cô càng chặt hơn trong lồng ngực lẩm bẩm mờ mờ:

-Nếu mệt, ngủ đi em! Ngủ đi... Nhưng em là của anh! Ngủ cũng phải ngủ trong vòng tay anh.

Khẽ khàng đưa môi liếm lên cánh môi khô khốc của Lạc Mẫn, lòng thầm nói không ngừng ba tiếng “Anh xin lỗi! Anh xin lỗi! Anh xin lỗi!...”Hắn vội vàng cời còng sắt trói đôi tay trắng mập của cô. Khẽ khàng hôn lên chúng, thương yêu trong tim tại sao nói lại không nên lời?! Hành động yêu thương trân quý chẳng lẽ chỉ là trong giấc chiêm bao?! Nguyễn Trọng Nam có lẽ kiếp trước đã sai... Nhưng kiếp này lại càng sai lầm! Vì hắn đã quên, quên rằng phụ nữ là làm từ nước, mà người chịu nhiều tổn thương như Lạc Mẫn lại đặc biệt nhu nhược hơn người. Do đó ngày hôm nay cùng thái độ cường ngạnh đó đã trở thành một địa ngục – địa ngục thật sự trong tâm trí người con gái hắn yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35: Sợ

Ánh sáng đầu tiên chiếu qua khung cửa sổ tòa biệt thự, như làm cả căn phòng trắng như thêm phần sáng sủa.

Chúng cũng chiếu lên hai người đang đang nằm kia, làm cho bức tranh tình yêu ban sáng thêm phần nhu hòa.

Nguyễn Trọng Nam ôm cô trong lòng, lấy hai tay hơi sưng tím của Lạc Mẫn để lên môi nhẹ nhàng lướt qua, nhưng người trong lòng vì hành động này mà khẽ nhủ mảy. Nguyễn Trọng Nam cười cười, lấy tay chỉnh lên chóp mũi cô.

Thì ra ngủ một giấc thật tuyệt vời! Gần như mười năm rồi hắn chưa có một giấc ngủ dài như đêm qua. Đời người có những điều đơn giản nhưng những người mệnh danh thông minh như hắn lại phải dùng đến nửa đời người! Nếu kiếp trước hắn không phản bội cô, nếu kiếp trước hắn không lạnh nhạt với cô, vẫn luôn ôm cô mỗi đêm như vậy chắc chắn cảnh không bao giờ xảy ra! Cũng may hắn nhắm mắt rồi mờ mắt ra lại được thay đổi từ đầu! Vậy thì lần

này dù cho có trả giá gì hân cũng trối lại bên người!

Hôm qua cô đúng là hù hân phát hoảng đến mức gọi điện ngay bác sĩ phụ sản tư nhân đến để xem cho cô. “Âm đạo bệnh nhân bị rỉ máu do quan hệ tình dục với cậu nhỏ kích thích không phù hợp. Tuy nói âm hộ có thể rỉ nước nhờn và co dãn nhưng các bước chuẩn bị lại chưa kỹ càng, thêm bạn tình quá thô lỗ nên dẫn đến tình trạng xuất huyết. Đây lại là lần đầu của nạn nhân, xét về mặt bệnh trạng có thể dẫn đến nhiễm trùng, viêm nhiễm. Còn về mặt tâm lý thì tôi khó nói trước được. Trong vòng khoảng hai tuần tiếp theo không nên quan hệ tình dục bừa bãi, cũng như nên thoa thuốc đúng giờ.” _ Những lời lẽ chuyên môn đó thốt ra từ miệng nữ bác sĩ phụ khoa vô cùng tự nhiên, nhưng bà cũng nhìn hân với ánh mắt không thân thiện. Trước khi nhận tiền rồi đi bà còn nói với hân: “Phụ nữ lần đầu vô cùng quan trọng, nếu cậu còn mạnh bạo như vậy trong những lần kế tiếp chỉ sợ cô ấy sẽ hình thành sự sợ hãi trong tiềm thức với cậu, tới lúc đó chỉ có bác sĩ tâm lý mới giúp được cậu thôi!”

Nhìn đồng hồ mới nhớ hôm nay hân còn có cuộc họp cổ đông quan trọng. Nên nhẹ nhàng xuống giường mà thay đồ đi đến công ty.

Đứng trước gương chỉnh lại quần áo, bất giác quay lại nhìn ra sau, bất gặp chiếc áo ngủ vàng tươi toàn hình pokemon hân mặc cho cô. Nguyễn Trọng Nam lại phì cười:

-Đồ trẻ con! Em chỉ hợp với những thứ đơn giản vậy thôi.

Rồi ần nhẹ lên trán cô một nụ hôn. Nhanh tay mà kéo chăn lên cho cô, rồi quay sang chỉnh lại nhiệt độ phòng trước khi rời đi.

...

Cảm giác chói nắng làm Lạc Mẫn phải nhíu lại hàng mi dày. Cô cố gắng gượng người dậy, nhưng động lại làm cho nơi tư mật hơi ê ẩm, mặc dù cảm giác man mát hơi là lạ! Giở chăn ra gương mặt cô vẫn không ngớt sợ hãi. Nhưng khi nhìn lại người mình đã được mặc lại quần áo trắng hoàng, Lạc Mẫn cũng thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc cũng chỉ là mơ!

Nhưng không! Trong tủ quần áo nhà cô làm gì có dạng quần áo pokemon này! Nhìn lại trong gương cô mới nhận ra nơi đây không phải là nhà mình! Cảm giác thốn đau nơi hạ thể không phải là giả! Giở áo lên hoàn toàn không mặc nội y! Vết ửng đỏ tươm máu mặc dù đã được rửa sạch thoa thuốc nhưng đọng vào vẫn ran rát! Toàn người đều là dấu hôn ngân xanh xanh đỏ đỏ! Nhất là hơi thở đàn ông vẫn còn quấn quanh nơi đây! Đáng sợ nhất mùi nước hoa này không ai xa lạ! Chính là Nguyễn Trọng Nam!!!!

Đêm qua như một cuộn băng dài chiếu trong tâm trí Lạc Mẫn. Cô nhớ lại mình đã hồ đồ đến mức nào và bị hân hành hạ đến mức nào! Sự sợ hãi làm cho nhiệt độ ấm áp của căn phòng ngủ này cũng trở thành giá lạnh! Cô nhớ lại nụ cười khùng bô cùng với những hành động chắc khác gì thú hoang của hân. . . “Tôi sẽ làm nát em!” “Em thật chặt! . . . Ép tiếp đi!” cùng với không biết bao nhiêu lần hân “trứ” tất cả mọi thứ vào cô! Cứ mỗi lần cô khóc hân lại càng hưng dữ hơn, nhưng nếu cô chỉ thút thít thì hân lại dịu dàng. . . Nguyễn Trọng Nam đối với Lạc Mẫn chẳng khác nào con sóng nơi biển cả, lúc sóng to giông lớn, lúc lại dịu dịu như những đợt sóng nhỏ lăn tăn. . . Nhưng dường như tất cả chỉ muốn nhấn chìm cô xuống đến đáy bờ vực thẳm mà thôi!

Lạc Mẫn bỗng muốn khóc nhưng sờ đến hai mắt sưng đau vì khóc của mình cô lại khóc không nổi. Đôi tay gơ lên sờ người trong gương mới phát hiện đôi tay cô cũng hiện lên vết bầm ghê người - Bằng chứng cho việc Nguyễn Trọng Nam đã công cô lại!

Lạc Mẫn như người điên chạy ra khỏi căn phòng! Nhưng chạy xuống cầu thang thì gặp người phụ nữ không nói chuyện hôm qua! Bà ta không nói không rằng chỉ ghi lên quyển sổ trong túi: “Tiểu thư lên lầu trước! Tôi sẽ mang bữa sáng lên ngay!”

-Không! Tôi không là tiểu thư gì cả?! Bây giờ tôi muốn về nhà! _ Lạc Mẫn gần như là hét lên! Nhưng người phụ nữ kia chỉ điềm tĩnh chỉ ra ngoài. Lạc Mẫn theo dấu bà ấy chỉ nhìn ra cửa sổ: Bên ngoài toàn những người đàn ông to lớn mặc áo đen đang canh gác, đúng là cô khó lòng ra được!

Lạc Mẫn gần như muốn trượt dài ngồi bệt xuống sàn gỗ, cả cơ thể như chết lạng. Cô thều thào: “Tôi làm gì sai chứ?! Tại sao lại thành ra như vậy?! Tại sao chứ?!...”

Người phụ nữ đứng tuổi cũng không biết nói sao, chỉ biết cố gắng kéo cô đứng dậy, nhưng Lạc Mẫn gần như không còn là người hiền lành như lúc trước, cô vùng vẫy phát điên làm bà ấy bị chao đảo đến mức sắp té!

Nhìn thấy người phụ nữ này như vậy, Lạc Mẫn mới bình tĩnh phần nào. Cô lấy tay chùi chùi nước mắt rung rung: “Dì ơi, con xin lỗi. . . Con năn nỉ mà. . . Dì tha con ra đi. . . Nguyễn Trọng Nam mà về, hân sẽ giết chết con mất!... Dì ơi. . . Con van dì mà!”

Nhìn cô gái nhỏ trước mắt bà cũng không biết nói sao. Hôm qua tổng giám đốc Nam có dặn dò bà khi người đến bà cứ đi về. Nhưng ai cũng biết cánh cửa hiện đại này chỉ cần tự đóng bên ngoài thì bên trong đã tự động khóa lại rồi. Chỉ có chủ nhà có chút chìa khóa thẻ mới có thể mở cửa! Đêm qua diễn ra việc gì bà cũng không biết! Nhưng người lớn tuổi như bà cũng lơ mơ đoán ra vài thứ. . . Chỉ biết sáng nay lúc bà đến thì vị tổng giám đốc trẻ tuổi này dặn bà làm vài món ăn sáng, cô không thích ăn cái gì thì đổi món tiếp! Chăm sóc cô tốt thì bà sẽ có thưởng!

Cứ tưởng cô gái này là một cô gái kiêu kỳ, khó tính, xuống lầu là la hét đòi hỏi đủ kiểu! Nào dè cô có gương mặt bầu tròn rất đáng yêu, đôi mắt to lúng liếng nhưng lại như chứa trong đó cả biển trời sợ hãi, miệng cứ đòi rời đi! Chính bà cũng không hiểu việc gì, chẳng lẽ cô ở lại đêm qua là do bị. . . Ép buộc! Còn bảo tổng giám đốc về sẽ giết cô! Rõ ràng bà thấy cậu ta rất thương yêu cô! Đêm qua còn bảo là ngày sinh nhật cô nên đặt mua chiếc bánh ba tầng xinh đẹp đầy các bông hoa hồng làm bằng kem, bà hỏi tới hân chỉ trả lời: “Bà nghỉ trước đi. Tôi chờ cô ấy tới rồi cùng ăn”. Và trước khi cô đến có một cô gái xinh đẹp hơn cô rất nhiều, nhưng chẳng hiểu sao chủ nhân của căn biệt thự này lại mặt lạnh như tiền, không biết nói gì mà làm cho cô ta bùng nổ khóc nức nở! Còn đối với cô gái có phần ngơ ngẩn này, bà có thể nhìn thấy rõ trong ánh mắt cùng lời nói của cậu ta có vạn phần nôn nóng! Sáng hôm nay cũng thế khi đi cũng dặn dò nếu không có việc gì đừng quấy rầy cô ấy, đến lúc cô ấy thức dậy thì dọn bữa sáng lên cho cô ấy chọn! Nào phải là người muốn giết chết cô!

Ban sáng lúc bà vào thì không có một ai nhưng bây giờ thì toàn là những người đàn ông mặc vest đen, mang kính râm. Có ngốc cũng biết đây là vệ sĩ chuyên nghiệp! Lúc đầu nhìn thấy bà còn nghĩ người đàn ông trẻ tuổi này thật sự yêu cô gái trên lầu. Nhưng bây giờ nhìn thái độ của cô... Bà không nghĩ cô cũng nghĩ như bà...

Bà tranh thủ viết lẹ: “Tiểu thư có thể gọi tôi là dì Nhân. Tiểu thư trước mắt nên dùng bữa sáng đi. Lấy lại sức rồi mọi việc sẽ ổn thôi! Tổng giám đốc Nam bảo trưa về sẽ đưa cô về nhà.”

-Tôi không cần hẳn đưa! tôi muốn tự về! Tôi muốn tự về mà...

“Nhưng họ sẽ không để tiểu thư rời khỏi cửa đâu.”

Lạc Mẫn cũng chỉ biết nín câm... vì bà ấy nói đúng! Họ chắc không phải những kẻ vô dụng mà cho cô tự do ra vào đâu...

...

Trên bàn là một tô phở bò nóng hổi, rau trang trí đẹp mắt còn rau ăn kèm thì thơm ngon. Bên cạnh lại thêm một đĩa beefsteak kèm trứng với bánh mì. Cạnh đó lại là một ly sữa nóng, một ly nước cam tươi. Những thức ăn này bình thường đều là mỹ vị đối với Lạc Mẫn, nhưng hôm nay thì không...

Từ lúc đi Nhân định bụng lên thêm thì cô vội ngăn lại. Vì đơn giản cô không có tâm trí để ăn... Vừa đưa lên môi cảm giác uất nghẹn đến phát khóc! Cô ghét cô hận! Cô muốn đập nát hết! Nhưng nghĩ lại đập chúng thì có ích lợi gì chứ... Cô muốn chết đi cho rồi. Nhưng nhớ lại đêm qua cô chột rùng mình! Cũng chỉ vì ý định muốn tự tử này mà Nguyễn Trọng Nam dường như là người hóa thú! Hắn cắn xé người cô còn luôn miệng nói “Cô chết thử tôi xem! Người nhà cô chỉ sống dở chết dở thì đã là gì! Cô chết rồi tôi sẽ chôn sống họ theo cô!!!”

Nhìn lại đồng hồ treo tường, cô đã ngồi ngẩn người hơn hai tiếng rồi sao, rồi lại đảo mắt trên bàn còn có chiếc điện thoại của cô! Nó đang rung... Cô bỗng giật mình mà bất máy, kiểm lại mà không dám lên tiếng trước:

-Lạc Mẫn hà con, sao cả đêm mẹ gọi con không bắt máy... Cả đêm con đi đâu?!

-Dạ, con... ngủ quên! Con ở... ở nhà Trình Anh! Cha xuất viện chưa?! Lạc Hy nó về nhà chưa?!_ Cô nghẹn lời đành nói dối rồi băng sang chuyện khác.

Nhận thấy giọng con gái khàn lạ thường, mẹ Lạc Mẫn không yên tâm mà hỏi tiếp:

-Mọi việc hôm nay cũng như vậy... Nhưng tình trạng ba con đã đỡ nhiều rồi! Còn con sao lại nghiền nghiền vậy?!

-Con... Con...

Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa cùng người đàn ông noi cánh cửa làm Lạc Mẫn mất hết can đảm nói tiếp. Chiếc điện thoại tưởng chừng muốn rơi xuống, còn máy cô vẫn còn giữ được ý thức mà nắm chặt trong tay!

Trốn!!! Cô phải trốn! Nhìn xung quanh chẳng có nơi nào để trốn! Lạc Mẫn chỉ biết lùi nhanh vào nhà tắm. Lần này Nguyễn Trọng Nam chậm hơn một bước!

-Mẫn! Mẫn! Làm sao vậy con...

Cô đóng chặt cánh cửa rồi mới trả lời qua loa mà tìm nơi nấp, làm cho mẹ cô càng lo lắng hơn tột cùng!

Cốc! Cốc!

Nguyễn Trọng Nam chỉ biết dựa sát vào cửa, tay cầm nắm cửa nhưng không dám mạnh tay. Sợ cô bên trong lại nghĩ gì rồi làm việc đại dột, bèn nhẹ giọng:

-Lạc Mẫn! Lạc Mẫn! Em ra ngoài đi!

-Không... Không... Tôi không ra đâu! Anh sẽ... giết tôi... Hức! Hức!

-Ngoan, hôm qua là anh sai. Anh sẽ không làm gì em nữa đâu! Ngoan, ra ngoài cùng anh ăn sáng rồi ăn bánh kem, anh còn chưa tặng quà cho em nữa, sau đó theo về nhà thăm ba mẹ nào!

-Không... Tôi không cần!!! Anh để tôi yên đi... Để tôi yên đi mà!...

Hắn lúc cần sẽ mềm dịu với cô, nhưng chỉ cần cô có động thái chạy xa hắn thì hắn sẽ trở mặt thành quái vật! Một con dã thú cắn nuốt, uống máu người không thương tiếc... Lúc này cô thấy hắn còn đáng sợ hơn hẳn kiếp trước!!! Tâm tình bất định còn như âm hồn không bao giờ dứt vây quanh đầy ải linh hồn và thể xác cô!

Nghe tới gia đình Nguyễn Trọng Nam nghe bên trong lại vang lên tiếng khóc, lòng như có ai đó dày xéo. Biết cô là người nhát gan lại hay khóc, đứng ra đêm qua hắn nên mềm ngọt hơn, để cô không phải ám ảnh thành ra thế này!

Dù hấn nói đến cạm bẫy nhưng cô vẫn khẳng khái không ra. Tiếng nói chỉ còn thút thít mà thôi, nhưng tuyệt không chịu mở cửa!!!

Cầm điện thoại trên tay cô thấy được tin nhắn và mấy cuộc gọi nhờ của Trình Anh và Tiểu Ngũ. Lạc Mẫn trong vô thức bấm vào nút gọi cho “Đồ ngốc” ...

Rầm!!!

Nhìn thấy Nguyễn Trọng Nam Lạc Mẫn cứ như gặp phải quỷ! Cô lại tính đâm đầu bỏ chạy! Lần này Nguyễn Trọng Nam nhanh tay chụp luôn cả điện thoại trên tay cô!

-Đồ ngốc à!! Muốn nó tới cứu em hả?!

-Không... Không! Trả đây!

Nhìn gương mặt gần như không cảm xúc gì của Nguyễn Trọng Nam thì Lạc Mẫn biết hấn nổi điên thật rồi! Cô không muốn liên lụy ai hết! Nhưng với chiều cao của mình cô với không tới. Sau đó chỉ nghe tiếng “tòm” - cả chiếc điện thoại cô bị quăng vào bồn tắm đầy nước... Cơ hội cuối cùng của cô cũng bị nhấn chìm...

Lạc Mẫn ngồi sụp xuống, ôm mặt khóc nức nở. Cô biết mình đâu không lại, mình không làm gì lại ai hết, chứ đừng nói là kẻ thù hung dữ ác đủ hiểm như Nguyễn Trọng Nam. ... Nhưng sao lúc nào cũng đối xử với cô như vậy chứ.

-Anh ... Anh gạt tôi! Anh đã chiếm được thân thể tôi rồi mà, anh còn muốn gì nữa... .. Tôi sợ lắm mà! Đau lắm ... Đau mà... Thả tôi đi đi! Thả tôi ... Đừng làm hại người nhà tôi, đừng làm hại ai nữa mà... Hức! Hức! Anh định bức... tôi chết... chết sao?...

Từ “chết” thốt ra từ miệng một người yếu đuối như Lạc Mẫn không phải dễ dàng gì, nhưng nó đi vào lòng Nguyễn Trọng Nam lại chẳng khác gì con dao găm... Hấn đã mất cô một lần... Đòi người được mấy lần mất mát, lúc trước hấn mất vì có mà không giữ! Không lẽ bây giờ biết giữ, biết quý, biết yêu cũng phải mất sao?!

Nguyễn Trọng Nam kéo mạnh cô dậy, đặt lên đôi môi đang hoảng loạn của cô một nụ hôn.

“Anh xin lỗi... Anh không muốn làm em đau mà... Ai bảo em cứ chống đối anh làm gì... Tại sao cứ luôn miệng đòi bỏ đi?! Tại sao còn định bỏ anh lại chứ?... Đúng! Tại em!!! Em ép anh thô lỗ...”

Lạc Mẫn!! Là em ép anh!”

Cô có biết sự sợ hãi của cô như làm cho tâm can hấn như vò xé, đứt ra từng đoạn. Hấn chỉ muốn dành cho cô sự thương yêu, chở che thôi! Sao lúc nào cô cũng chọc hấn giận rồi lại co rúm người lại, khóc đến lòng hấn rụng rời từng cơn! Đúng là cô “biết tiến biết lùi”!

Đến khi cả hai thở không nổi, Nguyễn Trọng Nam mới buông cô ra, nhìn cô vẫn còn chực khóc, hấn thở dài không nói nổi nên lời. Bất chấp sự giầy dụa cào xé trên áo sơ mi trắng, Nguyễn Trọng Nam kiên quyết ẵm cô để trên giường. Lạc Mẫn vừa thoát khỏi vòng tay hấn thì Nguyễn Trọng Nam lại điện xuống dưới lầu kêu đem hai phần thức ăn khác!

Nguyễn Trọng Nam đi đến bên giường, Lạc Mẫn lại lui xa vào một góc, nhìn hấn với ánh mắt phòng bị, do dự! Hấn đem ít giấy tờ để lên chiếc bàn ngủ, bình tĩnh hết mức có thể, trong đầu óc cố gắng quên đi việc cô chọc giận hấn:

-Mọi việc anh giải quyết ổn thỏa phần nào rồi. Giờ căn nhà của ba mẹ em anh đã mua lại dưới tên em từ ngân hàng rồi. Còn về chuyện buôn lậu kia anh cũng sẽ tìm cách đàm phán... ..

Đôi mắt to linh hoạt nhìn xem xét những tờ giấy hấn đưa ra. Lạc Mẫn thầm mừng trong lòng. Nếu không phải anh một tay dàn dựng thì có cần phí công thế không... Cô biết sau những cái lợi to lớn này là một điều kiện.

-Anh đã giúp em giải quyết nhiều việc như vậy rồi em định trả ơn cho anh thế nào, hửm?

...

Tiếng gõ cửa thông báo thức ăn đã đến. Nguyễn Trọng Nam nhanh chóng đứng dậy bụng hai phần phở nóng vào phòng, căn dặn thu dọn ổn thỏa rồi quay xuống nhìn cô.

Bàn tay thon dài vừa nhặt những bông rau tươi còn đọng nước bỏ vào tô của cô, thông thả nói chuyện:

-Em ăn xong chúng ta cùng về nhà em. Ngược lại ...

Bàn tay bỗng buông xuống, chỉ chỉ nơi bụng mình như ám chỉ, rồi nhếch mép lên:

-... Chúng ta không đi đâu cả, mà sẽ ở lại đây tiếp tục...

Lạc Mẫn nghe xong lại nghèn nghẹn nơi đáy họng, cảm giác đau đau nơi hạ thể như nhắc nhở cô hấn mãnh liệt đến mức cô tưởng mình chết. Hai tay lại cấu chặt vào chân như muốn nứt ra!

Hắn thấy thế chỉ biết cụp mi xuống, tiếp tục nhặt rau để vào hai phần. Sau đó tự động đưa một đĩa lên môi thổi cho vừa ăn rồi đưa về phía cô!

Bốp!

Nửa bát phở hắn đem đến môi Lạc Mẫn gần như đổ hết lên bàn tay Nguyễn Trọng Nam. Cảm giác đánh úp hắn bây giờ là bỏng rát gấp vài lần, do tất cả đều đổ lên cánh tay còn bị dao cắt hôm qua chưa lành hẳn của hắn. .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36: “Hỏi” cưới

Hắn chỉ lạnh nhạt đi rửa tay, sau đó gỡ lớp băng cũ ra mà thay lớp băng mới.

Lạc Mẫn trong chăn cứ tưởng hắn sẽ cho cô cả tô vào người theo phong cách “ăn một trả trăm” của Nguyễn Trọng Nam. Nào ngờ... Nhìn thấy vết thương trên tay hắn người Lạc Mẫn cũng toát được thêm một lớp mồ hôi... Thịt da cứ đỏ toét, còn thêm vết nước dùng ban nãy làm cho lớp da xung quanh phồng rộp lên, tươm mủ.

Tự mình băng bó xong, Nguyễn Trọng Nam cũng lặng lẽ rời khỏi phòng. Nhưng trước khi đi hắn không quên bỏ lại một câu:

-Em ăn hết đi, cần gì gọi di Nhân. Đừng tự hành hạ bản thân, nhờ em bệnh rồi ai chăm sóc cho gia đình em.

Mấy chữ “gia đình em” thật sự đánh động vào trái tim người con gái yếu đuối này. Cô âm ức nhưng khi bao tử lên tiếng thì cũng đành cảm nhẹ đôi đĩa lên... Chờ cho ngoài cửa yên lặng cô mới mạnh dạn hơn mà đưa lên môi từng sợi bánh phở trắng ngần thơm phức...

Cách một cánh cửa tường chừng chỉ khoảng cách nhô nhô nào ngờ cả hai người như cách nhau vạn lý trường thành! Có lẽ đêm hôm qua Nguyễn Trọng Nam có được thân xác Lạc Mẫn rồi! Là hoàn toàn có được! Nhưng cũng đánh mất đi trái tim cô vĩnh viễn. Nhìn cô khóc, nghe cô kêu đau, lòng hắn cũng trăm ngàn tơ vò. Nghe cô cười nói giỡn gạo tìm hắn như nhanh đi mấy nhịp! Thật sự kiếp trước hắn nợ quá nhiều nên kiếp này phải trả rồi... Cái nợ này không biết phải trả đến khi nào?! Nhưng có lẽ là cả hai nợ nhau. Hắn nợ cô một gia đình, nợ cô một đời hạnh phúc, còn cô nợ hắn có lẽ chỉ ba tiếng “Em thích anh!” của ngày xưa.

Lạc Mẫn ăn dứt được sợi bánh phở cuối cùng thì cánh cửa gỗ cũng mở ra. Cô đặt lại tô phở trên bàn rồi lại chui vào trong chăn, cuộn lại thành một khối. Nguyễn Trọng Nam nhẹ nhàng ngồi xuống, nếu là kiếp trước chắc hẳn hắn đã bảo cô chỉ gọi diên tuông, giờ nhìn lại chỉ có hắn gọi diên! Đau thấu tim nhưng gương mặt vẫn giữ nguyên được sự bình tĩnh, cứ lạnh nhạt như người vô tình nhưng chỉ khi cô chìm vào giấc ngủ hắn lại thốt lên hàng ngàn lần câu “Anh xin lỗi.”

Roẹt!

Tấm chăn mỏng manh cuối cùng cũng bị lột ra lộ ra một thân người còn đang run cầm cập...

Dù muốn dù không thì Lạc Mẫn vẫn bị Nguyễn Trọng Nam ép buộc lên xe trở về nhà. Nhưng may mắn thay dường như tên điên này lại lựa chọn cho cô chiếc đệm hoa dài hơn gối, cô thì thuộc dạng cổ lợ, nên tất cả những dấu vết xấu hổ do sự bạo tàn của ai đều được che dấu khá là kín đáo. Từ lúc bị hắn ép lên xe đến giờ cô đều vẫn giữ thái độ sợ hãi, chịu rúc vào, tự ôm bản thân mình làm Nguyễn Trọng Nam tức đến muốn nghẹn cả họng mà không làm gì được.

-Về nhà, thầy... định làm gì?!

Nguyễn Trọng Nam nghe thế chỉ nhẹ nhàng bỏ lại câu làm cho Lạc Mẫn cảm thấy hồn vía thật sự lìa khỏi xác:

-Hỏi cưới.

Nói xong, dường như còn cảm thấy có gì chưa đủ, hắn quay sang Lạc Mẫn nói tiếp:

-Tôi với em đã đến mức này, em nghĩ tôi còn là thầy em được à?! Em nên chuẩn bị gọi tôi là chồng đi. Rồi sau đó trên giường em gọi tôi là “thầy” tôi cũng không chấp.

-Không!!! Không!!! Tôi không lấy anh!!!! Thả tôi ra!!!!

Lạc Mẫn hóa điên đập cửa xe đòi ra, nhưng Nguyễn Trọng Nam làm như mất tiếng tai ngơ, chỉ là chân nhún ga chạy hết tốc độ lướt trên con đường cao tốc thẳng tới nhà cô.

Khóc đến khản cả cổ, đánh vào người hấn như điên rồi cuộc kết quả là chiếc xe thể thao màu đen xém nữa ba lần đâm thẳng vào xe tải Lạc Mẫn mới bắt lực mà chịu thua. Về tới trước cửa nhà cô còn biết mình thua nặng nữa! Vì sao ư?! Vì xung quanh căn nhà cũng là những gã mặc áo đen như ban nãy.

-Em không cần vào! Em cứ xem thứ này trước đi.

Nói xong, Nguyễn Trọng Nam nhanh chóng xoay người đóng khóa trái cửa xe ngoài lại. Lạc Mẫn bên trong không còn hơi sức để hét la nữa! Cô biết hấn đã cố tình, thêm cánh cửa siêu xe này dù cô có la bẽ cả cổ hay đập gãy cả cánh tay vô dụng này thì mọi việc vẫn như cũ...

Chỉ có điều bàn tay cô run run khi nhấn vào màn hình ipad chiếc ipad nằm kia...

...

-Dạ, thời gian vừa qua con và em Mẫn đã qua lại với nhau từ lúc em ấy cứu con. Bây giờ hai con đã yêu nhau, mà vừa trùng hợp Lạc Mẫn cũng đã thi xong đại học. Con đến đây hôm nay là muốn hỏi cưới cô ấy ạ.

Vừa nói dứt câu, Lạc Thổ Trọng chắc hẳn vẫn chưa quên ngày hôm đó người đàn ông trước mặt lão đã thẳng thừng đến mức nào. Lúc lão khó khăn tìm đến hấn nhờ vệ sĩ thẳng thừng đuổi đi, chỉ khi lão bị người ta đánh muốn nát người, hấn mới nhận điện thoại. Tuy chỉ trên điện thoại nhưng ông cũng đã cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ người đàn ông này:

-Tôi là thương nhân, giúp người khác cũng không thể lỗi. Tôi cho bác hai lựa chọn. Một là gã Lạc Mẫn cho tôi, tôi sẽ giải quyết hết tất cả những gì bác gặp rắc rối, cả bên phía cảnh sát lẫn những tên xã hội đen kia. Còn tặng thêm tiền lễ cưới chắc chắn hài lòng cả nhà. Còn hai, tôi cũng không phải người vô tình, dù gì con gái bác cũng có lần cứu tôi. Tôi sẽ giúp cho bác khoản nợ bên ngân hàng, vì dù sao cũng là tôi giới thiệu bác, còn lại bác tự giải quyết. Mong bác có được lựa chọn sáng suốt.

Rồi sau đó là cú tắt máy gọn gàng. Đến nay lại gần nửa tháng. Và dĩ nhiên là lựa chọn của Lạc Thổ Trọng là lựa chọn thứ nhất, nên cả nhà lão mới được “yên bình” như thế này! Người đàn ông trước mặt này nhìn sơ chỉ là một tri thức và doanh nhân trẻ tài giỏi, nhưng thật chất hấn chính là con hồ ly gian xảo. Các mối làm ăn lúc đầu hấn giới thiệu quả thật vô cùng ngon, nên lão mới đắm đầu mà theo, sau cùng họ còn dụ dỗ lão buôn lậu. Thấy món hời quá lớn, lòng tham đòi hỏi nổi lên nên lão cũng đắm lao, nào dè đầu hậu quả khôn lường! Bây giờ thì nếu hấn thả chiếc phao cuối cùng này mà cũng là cạm bẫy, có lẽ lão chết cũng nguyên rùa Nguyễn Trọng Nam!!!

Đã không biết bao nhiêu lần lão van nài hấn đủ điều nhưng hấn chỉ nói mấy lời ngắn ngủi với hàm ý đơn giản: Cưới Lạc Mẫn là mọi việc sẽ đâu vào đấy! Đứng ra vị trí vào nhà họ Nguyễn cao sang, thế phiệt phải dành cho con gái lão, Lạc Hy! Con bé thông minh hơn người, chắc chắn sẽ lấy được không ít, dù có ly hôn cũng không sợ chết đói. Nhưng nay là vào nhà người ta trả nợ, ông cũng không muốn con gái mình đi chịu khổ! Nên xem như lần này ông lại thêm một lần bất công với Lạc Mẫn đi! Dù sao nó cũng khù khờ... Có bị người ta bỏ thì bất quá ông sẽ kiếm cho nó một tấm chồng khác! Thăng Trương Ngũ nhà bên chẳng phải cũng để ý nó lắm sao, tới lúc đó ông không đòi đồ cưới gì gã nó đi thì chắc cũng không gọi là quá đáng!

Mẹ Lạc Mẫn vừa đi chợ về tới, mấy câu nói của Nguyễn Trọng Nam đều lọt vào tai bà. Cảm giác đầu tiên của bà là sững sờ sau đó là có phần e sợ! Chẳng lẽ người giúp gia đình bà lấy lại căn nhà cùng với giải quyết hết “đống rắc rối” mấy ngày qua mà Lạc Mẫn nhờ giúp đỡ là Nguyễn Trọng Nam?!

Người đàn ông này rất có phong độ, tương lai cũng sẽ vô cùng sáng giá, nào phải là dạng người đơn giản mà lại chọn Lạc Mẫn?! Con bé không tài không sắc, hơn người nhờ sự thật thà, dễ mến, nghĩ cái gì là đều hiện lên gương mặt tròn trĩnh, nào biết gạt ai?! Nếu lấy dạng đàn ông tâm tư khó dò này có phải sẽ phải chịu khổ dài dài!

Bà vội bước ra, ngăn lại lời nịnh nọt của Lạc Thổ Trọng.

-Chuyện cưới hỏi là chuyện lớn cả đời người, tôi nghĩ nên hỏi ý kiến Lạc Mẫn.

-Bà im đi! Chuyện con cái cha mẹ quyết định là được rồi! “Áo mặc sao qua khỏi đầu”! Con Mẫn cũng lớn rồi. _ Lạc Thổ Trọng vội vàng cắt lời.

Nguyễn Trọng Nam cười khẽ, hấn đứng lên lễ phép nói tiếp:

-Dạ, bác gái nói cũng đúng. Con cũng muốn hỏi ý kiến em ấy. Em ấy ngại muốn đợi ngoài xe, con sẽ gọi em ấy vào ngay.

Rồi đứng dậy đi ra xe. Đơn giản đối với hấn bây giờ chỉ bốn chữ “thu lấy kết quả”.

...

Mở cửa xe ra, nhìn gương mặt trắng tái của cô, Nguyễn Trọng Nam nhếch mép:

-Sao?! Em suy nghĩ thế nào?!

-Tôi lấy anh. _ Lạc Mẫn thều thào trả lời. Cô thua rồi! Thật sự là thua rồi! Cô buông xuôi số phận và buông tay tương lai. Cô sẽ lấy hấn. Chỉ mong ngày hấn chán trò chơi nhảm chán này mà “tháo cùi xỏ lồng” cho thể xác cô!

Nguyễn Trọng Nam thấy dưới ánh nắng trên đôi má bầu tròn của Lạc Mẫn dường như có lớp lệ chưa khô, đưa tay chạm vào thì chỉ như cảm giác của hân hoan mơ hồ, không có gì là chân thật... Chẳng lẽ tất cả chỉ là do hân hoan quá ư?

-Tốt! Anh và em vào nói chuyện với ba mẹ nào! Để hai bác lại trông!

Bàn tay to xòe ra, sẵn sàng nắm lấy bàn tay no tròn của một cô gái dưới ánh nắng chói chang. Thật sự quá chói mắt người nhìn! Hân cứ như một vương tử bước ra từ một câu chuyện cổ tích.

Nhưng mấy ai biết người trước mắt cô chỉ là một con ác quỷ! Cô phải nắm lấy bàn tay này và ký một khế ước với ác quỷ để đổi lại chút ánh sáng cho những người xung quanh cô. Cũng nhấn chìm cả thế giới của cô...

Khi mở ipad ra cô cũng không ngờ hân có thể dễ dàng đến như vậy! Trong đó có những bức ảnh dơ bẩn, cận cảnh của hai người giao hoan, gương mặt và tiếng kêu nữ chính như âm ảnh Lạc Mẫn! Vì đơn giản tất cả những thứ này đều thuộc về đêm qua, thuộc về cô và Nguyễn Trọng Nam! Cô không biết đập biết bao nhiêu âm thanh khổ nạn và đau khổ đó mới chấm dứt. Cũng như làm đứt đoạn sức mạnh tinh thần còn sót lại trong tâm trí cô...

Vừa bước ra, Nguyễn Trọng Nam đã xoay người cô về phía quán cà phê ven đường, cẩn thận vào tai cô nói:

-Em có thấy hôm nay “hàng xóm” nhà em hơi đông không?

Hóa ra đó là những tên chủ nợ hôm bữa. Bờ vai cô không khỏi run lên.

Hân tính quá kỹ! Cô thoát không nổi! Cho cô nhìn thấy chẳng phải ngụ ý chỉ cần cô không đồng ý thì người nhà cô phải chịu cảnh khổ sở sao?! Cô làm sao đây...

Hân nắm cả danh dự, tính mạng cả gia đình... Thêm nữa là đồng khoản nợ có làm công suốt đời này chưa chắc cô trả xong.

Vậy thôi, hãy nhắm mắt buông cho số phận...

-Con chào ba mẹ! _ Gương mặt ủ rũ của Lạc Mẫn gắng gượng vẻ vui cười.

Tiếp theo đó mẹ cô thì kéo cô vào phòng, còn Nguyễn Trọng Nam và Lạc Thổ Trọng thì hào hứng bàn việc cưới hỏi. Tường nhà cô cách âm đầu tốt, nên cô loáng thoáng nghe được những gì hân đặt ra cho nhà cô... Quả thật những món hời quá lớn... Hèn gì tiếng cười của cha dượng cô lại lớn như vậy!

Giải quyết xong hết rồi. Mọi việc đã ổn rồi. Chỉ cần Lạc Hy về nhà nữa là cả nhà cô lại như xưa. Chỉ riêng cô là mọi việc chỉ vừa bắt đầu... Bắt đầu cơn ác mộng của kiếp trước! Một lần nữa...

—

Trên đường về Lạc Mẫn vẫn còn văng vẳng bên tai tiếng mẹ cô khi bà cản Nguyễn Trọng Nam mà lôi cô vào phòng:

-Lạc Mẫn, hôm qua đến giờ con đi đâu?!

-Con... Con ở nhà Trình Anh!

-Con nói dối! Có phải suốt đêm qua con ở nhà Nguyễn Trọng Nam không?! _ Cả gương mặt bà không khỏi phủ một tầng tức giận không nhỏ. Bà lắc mạnh bả vai Lạc Mẫn.

-Con... Con...

Nhìn đứa con gái nhỏ lại chực khóc, nước mắt bà cũng muốn lưng tròng. Không hiểu sao lúc này bà lại cảm thấy mình vô cùng có lỗi với Lạc Mẫn. Từ nhỏ, con bé đã vất vả hơn con người ta, chẳng lẽ lớn lên nó cũng phải vì hạnh phúc của cái gia đình ích kỷ này?!

Bà ôm cô vào lòng, khẽ thì thầm:

-Lạc Mẫn, nếu con thật sự không thích Nguyễn Trọng Nam con hãy từ chối. Dù chúng ta có vào tù sống, mẹ cũng không trách con! Con còn trẻ, lại là con gái, hãy chọn cho mình một người đàn ông tốt và xứng đáng. Đừng bận tâm thứ gì cả! Mẹ...

-Mẹ đừng nói nữa... Còn thích thầy Nam mà... Là con... Con... tự nguyện mà! Mẹ đừng khóc!

Con xin lỗi, nhưng con không thể ích kỷ được! Con xin lỗi mẹ...

...

-Em nghĩ gì mà chuyên tâm vậy?!

...

Nguyễn Trọng Nam biết tâm trạng cô bây giờ hoàn toàn không tốt, nên cũng không ép. Nhưng tới cửa nhà rồi, không phải cô cũng nên bước xuống chứ?!

-Không lẽ em muốn tôi bế em xuống?!

Nói đến thế Lạc Mẫn mới từ từ đứng dậy, nhưng cảm giác đau đớn giữa hai chân làm cô thật sự muốn té ngã trên đất. Hắn vươn tay ra đỡ, đổi lại chỉ là cái phui tay lạnh lùng.

Vừa vào nhà đặt dép thì một tiếng nói trầm thấp đầy uy nghiêm đã vang lên:

-Chào tổng giám đốc Nam, cậu tính không về thăm hai ông bà già này à?! _ Giọng nói đầy châm chọc này chẳng phải là của Nguyễn Hữu Lộc sao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37: Phá

-Chào ba.

Nguyễn Trọng Nam trầm mặc nói, nhưng bàn tay nắm tay Lạc Mẫn vô thức chặt thêm hai ba phần làm Lạc Mẫn phải nhủu mi. Cô không hỏi hột còn hân thì mắc gì chứ?!

-Con trai của mẹ đây rồi! Cô bé này là... _ Bà Nga vội cắt không khí đầy căng thẳng của hai cha con Nguyễn Trọng Nam

-Cô ấy là Lạc Mẫn, người con đã nhắc qua điện thoại. _ Vừa nói bàn tay hân càng chặt hơn dường như để tiếp thêm sự ảm áp và sức mạnh cho cô.

Lạc Mẫn không nói gì cả chỉ ngượng ngùng gật đầu. Lúc trước là cô mặt dày mày dạn mà tiếp cận cha mẹ người ta nên ánh nhìn người ta cho cô luôn là không tốt. Chỉ có Nguyễn Hữu Lộc sau này cô về làm vợ mới có thêm thiện cảm. Ông là người cha chồng mà cô vô cùng kính trọng, đừng thấy vẻ bề ngoài ông lạnh lùng, nghiêm nghị như vậy nhưng thật ra ông cũng vô cùng tình cảm. Khi biết chuyện ông cũng là người đầu tiên dám lên tiếng bênh vực cho cô nên thiện cảm của cô đối với ông thật sự là không nhỏ. Còn bà Nga thì luôn giữ thái độ lạnh lùng, xa cách nên dường như cô cũng không biết về bà nhiều, nhưng cô có thể khẳng định là bà ta không ưa cô. Vì đơn giản là Nguyễn Trọng Nam cũng không hề ưa cô.

Không ưa?! Tại sao Lạc Mẫn lại không nghĩ đến?! Nếu cô cố tình làm cho cha mẹ hân kiếp này chán ghét cô chẳng phải như vậy thì ... Cuộc hôn nhân này sẽ không thành sao?!

Đôi mắt to cô lấp lánh ánh sáng của hy vọng. ...

-Mẫn à, để hai cha con nó lâu ngày gặp lại, bác và con đi làm bữa trưa cả nhà cùng dùng nhé?

-Dạ!

Lạc Mẫn cũng lễ phép đứng dậy.

Vào căn bếp, cô thấy đã chuẩn bị sẵn nguyên vật liệu, rõ ràng là thể hiện sự chu đáo chính tề của người phụ nữ miền Bắc. Trên bàn có đồng cua lột và rau đay, chả cá và bún, ... cô nở nụ cười lém lỉnh. Bà Nga vội rửa rau rồi nói với Lạc Mẫn:

-Con có thể nấu canh cua với nhặt rau giúp bác được không?! Còn bác sẽ làm con món bún chả nổi tiếng quê bác, nhé?

Chỉ là một câu hỏi nhưng Lạc Mẫn và người phụ nữ đứng tuổi này đều biết đây là sự thử thách đầu tiên. Chẳng qua là cái bẫy “đẩy té nhệ” mà thôi!

-Dạ, được!

...

Kết quả là đồng canh được dọn lên đầy đồng cua chưa lột vỏ, để nguyên con! Kết quả này không khỏi làm Nguyễn Trọng Nam cũng phải đen mặt! Rõ ràng là cô chống đối, nhưng trước mặt mọi người hân không tiện “trùng trị” cô!

Gương mặt Nguyễn Hữu Lộc vẫn không hề biến sắc, ông chỉ nhẹ nhàng lách đũa qua bên món khác mà thôi. Còn món ăn kinh khủng đó thì Lạc Mẫn không ngừng gắp qua chén Nguyễn Trọng Nam, còn “vô tư” gắp nguyên hai ba con. Nguyễn Trọng Nam chỉ cười rồi phải ăn hết. Tuy cua non vỏ chưa đủ cứng nhưng thật sự là cũng không phải dễ ăn khi nấu canh thế này. Bà Nga thì cũng xót con định ngăn lại nhưng hân chỉ cười cười, bảo:

-Không sao đâu mẹ, Mẫn nấu rất hợp khẩu vị con!

Bà cũng đành lặng im nhưng trong tâm thật sự không hề vừa lòng cô con dâu tương lai mà con trai chọn tý nào. Cô ta không những không có kiến thức về nội trợ cũng đành lại không hỏi bà một tiếng mà làm mọi việc một cách chuẩn choảng, lại dường như không hề tìm hiểu tý nào về tục của người miền Bắc của họ. Bữa cơm thì ăn không mời người lớn, gấp thức ăn thì món nào ngon thì gấp toàn đĩa nằm, tính nhường lại xương cá cùng đồng thức ăn thừa còn lại cho ba người còn lại sao? Nói chung, bà chẳng thấy cô gái trước mắt này có đặc điểm gì tốt cả! Thế mà con trai lại có ý định tiến xa cùng cô ta. Bà phải lựa cơ hội khuyên nó mới được. Bà thật sự khó chấp nhận đứa con gái không gia phong, lễ giáo thế này được!!!

Lạc Mẫn thì một bầu trời tâm tình tốt đẹp, dù cả người đau nhức và tinh thần bị khủng bố đêm qua cô vẫn cố gắng thể hiện cách ăn nhiều nhất có thể! Kiếp trước nhìn đủ điều để vào nhà họ Nguyễn, còn bây giờ một chút cô vẫn không cần!

Khi bàn tay trái của Nguyễn Trọng Nam bà thấy có băng tay thì bà Nga không ngờ sau hồi cử động dùng đũa thì nó lại đâm máu. Bà lo lắng tới muốn hét lên:

-Trọng Nam, tay con bị gì vậy?! Con có đi bác sĩ chưa?!

Hắn chỉ khép nhẹ đôi mi dài mà nhìn xuống bát cơm, ngưng đũa đôi lúc mà nói:

-Dạ không sao đâu ạ! Con chỉ là sợ y bị mảnh thủy tinh cắt thôi ạ. Chuyện nhỏ mà mẹ đừng quá lo.

Nguyễn Hữu Lộc trong ngước dậy nhìn quanh đôi lúc rồi lại tiếp tục ăn cơm, không nói không rằng.

-Dạ anh Nam bị thương là do con đẩy ạ! _ Lạc Mẫn vô tư mở to đôi mắt lên tiếp lời.

Cả bàn ăn dường như nặng trĩch bầu không khí do câu nói đầy ý chịu trách nhiệm của Lạc Mẫn.

...

Sau bữa cơm, Lạc Mẫn cố tình vào bếp làm bẻ thêm đồng bát đĩa nữa, làm cho mẹ Nguyễn Trọng Nam rớt cuộc cũng nổi điên lên mà nói: “Con thật sự không biết chút nữ công nào sao, Lạc Mẫn?! Chẳng lẽ ở nhà con không làm việc gì cả sao?!”. Và ai ngờ phút cô định “châm thêm dầu vào lửa” thì Nguyễn Trọng Nam xuất hiện, hắn chỉ nhẹ nhàng hòa giải. Hắn ôm cô vào trong lòng, còn nói đồng lời tốt đẹp về cô, nào là cô dễ thương lắm, đáng yêu lắm, đã cứu mạng hắn lần trước mà hắn nhắc đến chính là cô, nhưng dạo này do cô còn nhỏ lại vừa trải qua kỳ thi đại học đầy mệt mỏi nên tâm trạng hơi tệ mà thôi. Về sau hắn sẽ chỉ dẫn cô lại. Rồi lời mẹ hắn ra khỏi bếp và bảo di Nhân đến thu dọn. Còn cô, dĩ nhiên cũng rời khỏi phòng bếp mà đứng hóng mát tại sân thượng đây!

Xem như đây là thành công bước đầu của cô. Nói cô ngây thơ cũng được, nói cô trẻ con cũng chẳng sao. Nhưng cô biết việc làm nhỏ nhoi này cũng không ngăn nổi những gì Nguyễn Trọng Nam muốn. Có lẽ đây chỉ là cho cô sự trả thù tỷ tẹo mà thôi!

Nhìn ánh trăng trên bầu trời rộng lớn cùng những vì sao sáng kia, lòng Lạc Mẫn tự hỏi liệu khi nào cô mới có thể ngắm nhìn cảnh trời tuyệt đẹp này một cách tự do, đầy thoải mái đây! Cô cũng đã định rồi, nếu lần này thật sự màn kịch hôn nhân phải đến, cô cũng sẽ trốn! Trốn được đến đâu hay đến đó... Trốn quá khứ, trốn cả tương lai, trốn hết mọi người... Nhưng điều quan trọng là làm sao để trốn đây?! Ngày nào đi đâu cũng có người kè kè theo “bảo vệ”?! Về nhà thì trừ vào phòng ngủ còn lại mọi nơi đều có camera. Chỉ còn thiếu hắn mua dây xích về trói cô lại như chú chó nhỏ mà thôi.

Một chiếc áo khoác bông choàng qua người, bao bọc trọn Lạc Mẫn. Lại càng ấm áp thêm một vòng ôm vững chắc:

-Ban chiều, em cố ý đúng không?!

-Rồi sao?! Anh lại định làm gì tôi?! Giết tôi à?! Hay là lại đem người nhà tôi ra uy hiếp?! _ Giọng Lạc Mẫn cứ bình tĩnh như thể cô đã quá quen.

Chính Nguyễn Trọng Nam cũng không biết phải trả lời làm sao?! Rõ ràng là cô kiếp này không đắc tội gì với hắn cả: không dây dưa, không ủy mị lại càng không dựa vào hắn. Nhưng mẹ kiếp... Hắn lại yêu cô! Yêu cô đến phát điên! Yêu đến mức chỉ là những việc nhỏ nhặt cũng muốn tìm đủ mọi cách tiếp cận cô! Càng tiếp cận lại càng muốn gần gũi, thân mật thêm với cô. Nhưng cô thì cứ như vì sao trên kia, chỉ có thể thấy được cái bóng mà không thể với tay đến... Càng ngày càng xa... Nên hắn mới điên cuồng dùng những thứ nhanh nhất, thuận lợi nhất nhưng cũng dễ tiện để ép cô, rồi nhìn không nổi mà cưỡng bức cô. Bây giờ, cô nói như thế, hắn cũng không biết trả lời sao?!

Hắn chỉ đưa cằm vào hõm vai nộn thịt của Lạc Mẫn làm da gà cô thì nhau nổi lên mà phả từng hơi thở ấm vào da thịt cô. Còn Lạc Mẫn chỉ lạnh nhạt như gió đêm hôm nay mà nhả ra từng lời từng chữ rõ ràng rành mạch:

-Tôi cảm thấy mình thật là xui xẻo! Từ ngày cứu anh, tôi cũng không làm gì sai, mà tại sao hết lần tới lần khác anh lại ép tôi?! Ép tôi đủ đường?! Bây giờ mọi thứ anh đã có anh còn muốn gì nữa?!

Lạc Mẫn quay người lại, dưới ánh đèn sân thượng mờ mờ ảo ảo Nguyễn Trọng Nam thấy rõ từng dòng nước mắt rơi theo từng câu nói của cô. Hắn thương tiếc mà hôn lên đôi má bầu tròn, rồi ôm cả người cô vào lòng.

-Anh xin lỗi... Anh không muốn ép em. Anh chỉ là... chỉ là... yêu em.

-Ha ha! Yêu tôi?! Yêu một đứa không sắc không gia thế?! Yêu một đứa từng theo đuôi mà thầy ghét tôi như ghét tôi như ghét hủi?! Yêu đến mức ép tôi sống tàn tạ như thế này?! Đây gọi là yêu sao?!

Lạc Mẫn vừa nói vừa như người điên mà rời xa vòng tay của Nguyễn Trọng Nam mà lùi về sau, càng ngày cô càng loạng choạng, đến khi gần đụng đến cuối đường là khoảng trời cao, cô vẫn còn có ý định lùi tiếp...

Nguyễn Trọng Nam nhanh như chớp kéo cô lại một lần nữa vào lòng, nhưng chiếc áo lông đất tiền kia không may mắn như vậy mà rớt xuống dưới. Nếu mà là cô... Hân nghĩ cũng không dám nghĩ...

Lạc Mẫn dựa vào lòng Nguyễn Trọng Nam nhưng vẫn không ngừng khóc, không ngừng đánh vào lồng ngực hân. Nguyễn Trọng Nam chỉ biết ôm cô lại, kiềm lại hai tay cô, hôn vào mái tóc dài xõa ra của cô, tham lam hít hương thơm dịu nhẹ mà kiềm chế nhịp tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực của hân.

-Nói đi em... Nói nữa đi em... nếu nói ra em cảm thấy hả lòng...

Lạc Mẫn nghe vậy thì động tác cô càng điên cuồng hơn. Không biết khi nào đến khi bàn tay cô cảm thấy ran rát, ửng đỏ cả lên thì cô mới ngán lệ mà ngược mắt nhìn hân:

-Tôi năn nỉ anh mà Nguyễn Trọng Nam... Anh buông tay cho tôi đi được không?! Tôi hứa cả đời sẽ không... Ừm...

Nếu buông tay được, anh cũng muốn buông, Mẫn à!

Nụ hôn kéo dài, triền miên, bàn tay to hân giữ chặt đầu cô lại, mặc kệ cho cô vùng vẫy đủ kiểu. Dường như hôn còn chưa đủ, hân ép cô sát vào vách tường trống, bàn tay to không kiêng kỵ mà dờ vào chân chiếc đầm hoa, khi cảm nhận được bàn tay nóng ấm là lướt trên đùi mình làm Lạc Mẫn nhớ đến việc hôm qua sợ đến phát khóc. Cô vội vã cắn ngay lưỡi hân. Đắm máu. Bàn tay to lưu luyến thêm khoảng một hai phút mới buông ra!

Vừa buông môi cô ra, Nguyễn Trọng Nam đã bế thốc Lạc Mẫn dậy. Hân liếm môi lần vết máu tà mị nói những lời không đứng đắn tí nào. Gió đêm lùa làm bay mái tóc ngắn của hân và dường như cũng làm bay phần nào cái vẻ lạnh lùng cao ngạo, mà chỉ chừa lại cho cô sự dịu dàng thêm vài phần sức sống:

-Em muốn ba mẹ anh thấy anh bế em, còn vào phòng ngủ của em. Em nghĩ sao, hửm, con mèo mập của anh?!

Lạc Mẫn then thùng đành im lặng, cô chỉ thút thít thôi.

Nào ngờ vào phòng ai đó đã lúi đống thuốc mỡ bôi thoa cho cô làm Lạc Mẫn có thêm một màn giằng co. Đến khuya Nguyễn Trọng Nam đại xá đi ra phòng khác ngủ, cô mới yên tâm khóa chốt cửa, đem luôn ghế bàn trang điểm chặn cửa thì mới nằm ngủ say tự lúc nào.

...

Khi phòng Lạc Mẫn đèn tắt thì cũng là lúc bà Nga trần trọc bán khoán. Hôm nay bà thật sự chịu quá đủ con bé hậu đậu lại chẳng có gì là xinh đẹp này rồi. Trước khi đến đây xem hai đứa nó bà cũng đã nhờ người dame hỏi mới biết nhà con bé chỉ thuộc tầng lớp trung lưu, đã vậy còn nhỏ hơn rất nhiều so với con trai bà, nên bà sợ con trai bà sẽ chịu thiệt khi cưới vợ trẻ. Thằng nhóc này ai không hiểu chứ bà rất hiểu, nó mau yêu mau quên nên nếu bà và ba nó cùng tạo áp lực thì chắc có lẽ nó cũng sẽ dần chán con bé không tài không sắc này thôi! Cuộc hôn nhân này bà chấp nhận không nổi...

Con bé cũng quá bạo dạn đi, có thể dọn đến biệt thự ở chung với con trai bà thì chắc cũng có ý định! Có ông bà già ở đây, hai đứa ngủ riêng. Nhưng nếu không có... Haiz... Đã vậy thằng bé mới gần gũi nó mà đã đổ máu, không biết lâu dài sẽ còn nhiều điều xui xẻo đến mức nào!

Nhìn đồng hồ đã gần 12 giờ khuya, thấy Nguyễn Hữu Lộc vẫn còn ngồi trên bàn làm việc, bà Nga nhẹ nhàng bước đến đặt tay lên vai ông, khẽ hỏi:

-Ông nghĩ sao về con bé Lạc Mẫn?

...

Nếu Nguyễn Hữu Lộc ông nhớ không lầm thì cô bé này đích thị cũng là ân nhân cứu mạng ông năm đó ở cô nhi viện ngoại thành Bạch Trì. Cách đây 2 năm ông có đi làm từ thiện và đột ngột bị lên cơ đau tim. Ngực ông đau thắt quặn, nhưng do ông đi ra ngoài dạo mát, bên trong lại đang tổ chức tiệc nên không có ai giúp đỡ cả. Chỉ may là có một cô bé, tuy không xinh đẹp nhưng lại cực kỳ tốt bụng. Cô ấy còn biết cách giúp ông tìm nơi thư giãn toàn thân, còn tìm thuốc cứu ông qua cơn đau. Sau khi tỉnh lại, ông hỏi tên báo đáp, cô bé mỉm cười rồi chỉ cười thật tươi rồi nói:

-Bác đừng nghĩ nhiều, bác khỏe là con vui rồi. Sau này bác hạn chế stress nhé, còn nhớ vận động và ăn đồ ăn ít dầu mỡ nữa! Hi hi!

-Cám ơn cháu. Cháu học ngành y sao mà rành bệnh của người già bọn ta thế?! _ Lời nói đùa đã lâu rồi ông mơ. Phải chi thằng con trai ông cũng hiểu được ông được như cô bé đáng yêu này! Chẳng hiểu sao mới gặp một lần mà ông rất có thiện cảm với cô bé. Chắc là vì cô bé đã cứu ông một lần bước chân tới quý môn quan chăng?!

Đoạn hồi ức đó như đoạn phim chiếu chậm. Hôm đó ông gặp là một Lạc Mẫn mỉm cười, luôn tươi cười, lại còn khéo léo, có hiểu biết còn có cả sự tốt bụng, niềm nở! Nhưng sao hôm nay ông cứ cảm thấy có điều gì không đúng...

-Cứ để mặc nó đi, thằng Nam cũng là đứa khôn ngoan, không dễ gì bị ai ức hiếp đâu, không phải đây là điều bà đã nói với tôi sao?!

-Nhưng tôi vẫn cảm thấy...

...

Ông đứng dậy, day day trán, vỗ vỗ vai bà Nga rồi nói tiếp:

-Bà cứ yên tâm đi, hãy thuận theo tự nhiên! Tin tôi đi, cô bé Lạc Mẫn đó không phải là người xấu đâu! Nó còn từng là ân nhân cứu mạng tôi đấy!

Rồi ông mới kéo bà ngồi mà kể lại câu chuyện năm đó. Cuối cùng bà Nga mới ậm ừ:

-Ông đã nói vậy tôi đành thôi. Dù gì người ta cũng có ơn với gia đình ta... Nhưng tôi cũng sợ con bé không hợp với thằng Nam, sợ nó sẽ đỡ lờ luôn mối duyên đầu...

Nguyễn Hữu Lộc tắt chiếc đèn ngủ, đắp chăn cho vợ, ôm bà Nga vào lòng nói:

-Nó là đàn ông con trai, lại là người tri thức, tôi nghĩ nó không sai lắm trong việc quyết định tìm bạn đời cho mình!

Thật ra trước lúc đến đây ông cũng đã có ý định cản Nguyễn Trọng Nam lấy vợ, nhưng thấy đó là cô bé năm xưa. Ông cũng tin thằng nhóc này không làm, chắc nó cũng cảm mến con bé vì tính tình. Nhưng sao hôm nay cô bé dường như muốn phô diễn hết tật xấu cho ông bà xem, chẳng lẽ nó không ưng thằng Nam... Rất nhiều câu hỏi cùng thắc mắc đặt ra... Nhưng khi ông nói chuyện cùng con trai, nó chỉ cố tìm cách lảng tránh. Chỉ dứt khoát không chịu chấp nhận rời xa con bé mà thôi!!! Khi ông dùng tài sản gia đình uy hiếp nó, nó còn ngang nhiên: “Con đã chọn Lạc Mẫn. Đời này chỉ cưới cô ấy!”

Cả hai vợ chồng tâm sự rồi cũng ngủ một giấc dài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38: Vu quy

Lạc Mẫn mệt mỏi nằm thờ dài trên giường. Cô không biết rốt cuộc mấy ngày qua mình đã vật vả trải qua như thế nào. Nguyễn Trọng Nam cương quyết làm đám cưới gấp, gấp đến nỗi chỉ trong vòng batháng là có cái đám cưới hoành tráng. Nguyễn Trọng Nam như kẻ cố chấp, dứt khoát đòi làm sáu lễ, làm ai cũng mở mắt lên. Mọi người ai cũng biết làm lễ thì không phải đơn giản, nào là tiền bạc, nào là công sức nên khuyên mãi hần mới nhau mà chấp nhận làm ba lễ: Dạm ngõ, ăn hỏi và rước dâu.

Lạc Mẫn lúc này khóc cũng không nổi nữa! Vì sao ư?! Vì hai chân cả người cô mỗi như trong những bộ đầm cưới vừa dài vừa dày. Cô thay đã phải ba bộ rồi, cũng may mắn hần mua những bộ áo cưới thương hiệu quốc tế nên chất liệu vải khá là nhẹ nhàng.

Đang nằm nghỉ cửa phòng bỗng mở ra. Chẳng ai xa lạ, chính là Trình Anh. Cô bé mấy ngày nay đều ở lại nhà Lạc Mẫn để phụ làm đám cưới cho cô. Và Trình Anh cũng cho cô biết rằng Trương Ngũ đã đi nhập ngũ rồi, nghe nói khoảng hai ba năm gì đó mới về. Trương Ngũ trước khi đi chỉ gọi lại cô một cái thiệp nhỏ hoạt hình đáng yêu ghi mấy dòng nắn nót: “Chúc cậu hạnh phúc, Lạc Mẫn. Nếu cậu không hạnh phúc hãy gọi cho tôi 093 xxx xxxx. Tôi sẽ luôn đứng về phía cậu, đồ ngốc!”

Đọc đến đây Lạc Mẫn bỗng dưng nghẹn cứng lời. Cô không nói ra nổi. Cô không kịp một lần gặp cậu để giải thích, để cảm ơn, và để kêu cậu đừng chờ đợi người phản bội là cô... Cũng may trước đó cô đã gọi lại đôi bông tai, lần này Trương Ngũ không từ chối mà là chỉ lấy lại một chiếc, còn một chiếc vẫn xin cô hãy nhận đùm cậu.

Nguyễn Trọng Nam cũng vừa lúc này bước vào, Trình Anh nhanh tay xếp gấp tờ thiệp bỏ vào túi mình. Nguyễn Trọng Nam nhìn thấy hai gò má Lạc Mẫn đã có giọt ngấn giọt dài, vuốt má cô, hần hôn nhẹ lên trán cô, giọng khê khàng nói:

-Đang đám cưới mà sao em lại khóc nữa rồi? Đám cưới xong anh cũng đâu bắt em về Bắc làm dâu đâu mà sợ?! Hửm?

Lạc Mẫn không giẫy ra nhưng âm thầm ngồi kéo dần khoảng cách của hai người. Người đàn ông dịu dàng trước mặt này đích thị là một tên điên, tên biến thái!

Lạc Mẫn nói về Nguyễn Trọng Nam như vậy không phải là không có nguyên do. Vì chỉ cách đây vài tuần, hần thuê người của trung tâm đá quý đến nhà để chọn trang sức cho cô thì bỗng dưng hần hỏi: “Công ty các cậu có đặt làm đồ bằng vàng không?”. Và kết quả hần đặt một chiếc xích dài bằng vàng, còn kéo cổ chân trắng nõn của cô vuốt ve, miệng thì thào: “Sau này em có trốn hãy trốn cho thật xa, đừng bao giờ để anh bắt được. Nếu không anh tuyệt đối sẽ mang cho em chiếc xích này, để suốt đời em cũng không trốn được. Để suốt đời em phải sống bên anh.” Lạc Mẫn mò hỏi lạnh thì nhau đồ, cô tới giờ vẫn còn sợ hần sẽ làm thật! Nguyễn Trọng Nam đích thị kiếp trước là một kẻ tồi, còn kiếp này là một kẻ biến thái!

-Thôi, em nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai anh sẽ đến cùng em làm lễ lên đèn rồi rước dâu._ Tiếng nói cùng cái ôm chặt của hần kéo Lạc Mẫn từ suy nghĩ về lại thực tế. Cô rùng mình nhẹ làm cho Nguyễn Trọng Nam cười giòn.

...

Quả nhiên hôm sau, chỉ tờ mờ bốn giờ sáng, nhà trai đã đến trước cửa nhà Lạc Mẫn làm lễ. Đoàn trai nhờ sáu người con trai mặc áo dài khăn đóng màu đỏ bưng sáu mâm quả đem theo bánh, rượu, trái cây cùng cau trầu đứng lễ nghĩa. Nhà Lạc Mẫn cũng chuẩn bị sáu cô gái xinh xắn mặc áo dài khăn đóng màu vàng bưng quả làm lễ rước dâu qua nhà trai.

Cả khu xóm nhỏ nhà Lạc Mẫn như xôn xao cả lên. Vì nhà họ Lạc làm lễ rước dâu quá lớn, đoàn người như kéo dài ra gần nửa con đường lớn. Và đặc biệt chàng rể lại là người nổi tiếng giàu có, và tiếng tăm ở thành phố Bạch Trì. Không biết bao nhiêu người con gái xung quanh đều ngưỡng mộ Lạc Mẫn, trong đôi mắt đó còn ánh rõ lên sự ganh tỵ, vì sao cô vừa tốt nghiệp chuẩn bị ra trường lại câu được một con kim quy chứ?! Rồi còn bao nhiêu lời khó nghe rằng cô còn nhỏ mà đã biết quyến dụ đàn ông nên mới lấy thầy giáo!

Nghe mấy lời này Trình Anh chỉ muốn bay ra tát thẳng vào mặt họ bảo Mẫn Mẫn nhà cô quá tốt, chỉ là người ta thương quá hồi cưới thôi biết chưa?

Lạc Mẫn thấy vậy chỉ đóng cửa sổ nói:

-Trình Anh à, cậu có hơi vậy giúp tớ trang điểm đi được không?!

-Xùy! Chuyên gia trang điểm nổi tiếng nhất Bạch Trì đã làm hết rồi, tớ chỉ có thể ngồi ngắm cậu thôi, cô dâu xinh đẹp ơi!

Hôm nay, nói Lạc Mẫn xinh đẹp cũng không ngoa. Nguyễn Trọng Nam chọn cho cô trong ngày lễ lên đèn trọng đại này là một bộ áo dài truyền thống màu đỏ rực với những cánh hoa vàng. Bên ngoài chiếc áo dài là một chiếc áo khoác hoa ren, khoác lên vô cùng thướt tha thủy mị. Còn trên tóc cô là chiếc khăn đóng cùng màu. Gương mặt tròn của trang điểm được trang điểm kỹ lưỡng với màu son đỏ hồng, đôi má phấn được phết nhẹ nhàng nhưng vô cùng tươi mới, đôi mắt thì vẽ lên càng làm cho to và long lanh hơn. Trên cổ Lạc Mẫn còn đeo một chuỗi ngọc trai dài đủ để nổi bật trên chiếc áo dài đỏ.

Lạc Mẫn vốn đáng người tròn trịa nhưng tướng đi nét đứng thì vô cùng duyên dáng, nên mỗi bước cô đi như càng tôn lên nét dịu dàng tươi thắm của người con gái đôi mươi đến nỗi Lương Trạch Vũ cũng phải đỏ mặt. Hắn không ngờ Nguyễn Trọng Nam lại chăm chút cho hôn lễ thô bé nhỏ thật thà kia hôm nay lại rực rỡ hoa lệ như vậy trong chiếc áo nàng dâu. Nhìn ánh mắt thẳng thắn quý đa tình ngày nào đi, giờ chỉ còn hình ảnh cô dâu của nó thôi. Chắc đêm nay cô dâu sẽ vất vả nhiều đây!

Nguyễn Trọng Nam lễ nghĩa đi tới nắm lấy tay Lạc Mẫn, làm cho gò má cô không chỉ hồng vì phấn mà còn hồng thêm vì thẹn thùng. Từ ngày ở biệt thự kia thì Nguyễn Trọng Nam đối với cô tuyệt đối là giữ lễ, cũng lắm chỉ hôn trán hôn má cô mà thôi. Khi trưởng tộc họ nhà gái tuyên bố xin làm lễ lên đèn, thì Nguyễn Trọng Nam nhẹ nhàng nắm tay Lạc Mẫn cùng thắp lên ngọn lửa từ đèn trên bàn thờ. Giờ phút này gương mặt Nguyễn Trọng Nam vô cùng nghiêm túc. Vì đơn giản hắn mong hai người có thể thật sự trăm năm hạnh phúc, có được một tương lai tốt đẹp yêu thương!

Sau đó trưởng tộc nhà gái mới khui rượu và để cô dâu đi chào hỏi những người bề trên bên nhà trai và nhận phong bao đỏ cũng như những lời chúc từ người bề trên. Khi kính rượu đến mẹ Nguyễn Trọng Nam, Lạc Mẫn cảm nhận được không khí có vài phần trầm xuống. Bà nhẹ nhàng đặt phong bì đỏ vào khay rượu, nói giọng nhẹ nhàng:

-Con về làm dâu, mẹ chỉ mong con giữ tròn lễ giáo cùng với trọng tình trọng nghĩa với thằng Nam thôi. Con làm được không, Lạc Mẫn?!

Lạc Mẫn cảm giác ánh mắt Nguyễn Trọng Nam cùng với ánh mắt mẹ mình có bảy phần giống nhau, Lạc Mẫn còn đang suy nghĩ trả lời làm sao cho đừng bề mặt thì Nguyễn Trọng Nam đã cười, quay sang nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình:

-Mẹ chỉ đùa với em thôi, chúng ta sẽ hạnh phúc mà đúng không em?!Cô chỉ biết cúi mặt gục đầu rồi nhấp tiếp ly rượu.

...

Tiệc lên đèn kết thúc thì khoảng 9h sáng thì đến phiên lễ rước dâu. Nguyễn Trọng Nam đặt hai mươi chiếc xe hơi bảy chỗ, để chở những người dự tiệc đến nhà trai dùng bữa. Chưa dừng ở đó, tối nay hắn cũng đã đặt tiệc ở nhà hàng Valdemond hơn cả trăm bàn. Ai chẳng biết Valdemond là nhà hàng lớn còn nổi tiếng đắt đỏ của thành phố Bạch Trì, một bàn tiệc ở đó ít nhất cũng chục triệu. Lạc Mẫn cảm thấy lần này hắn dường như muốn làm cho cả thế giới biết là hắn đám cưới vậy! Chẳng bù với kiếp trước chú rể còn không muốn xuất hiện, khi xuất hiện còn nồng nặc mùi nước hoa của người khác chứ đừng nói chỉ là tổ chức tung bừng.

-Em thấy vui không?!

Nguyễn Trọng Nam nắm tay Lạc Mẫn trong xe hoa, cười dịu dàng đưa tay cô lên môi hôn khẽ. Nhưng Lạc Mẫn cứ như người vô cảm, cô luôn luôn giữ thái độ im lặng và xa cách.

-Thật sự anh không hối hận khi lấy một người... Ừm...

Thay cho câu trả lời chắc có lẽ nụ hôn sâu! Đến khi son môi của Lạc Mẫn trôi đi gần hết, Nguyễn Trọng Nam mới buông cô ra. Hắn vuốt nhẹ đôi môi mọng:

-Bây giờ em có hối hận cũng muộn màng rồi...

...

Còn phía ngoài người chờ Trình Anh đem bụng đồ dùng của cô đây qua nhà chú rể không ai khác chính là Lương Trạch Vũ!

-Á!!! Anh chạy cho đằng hoàng được không?! Tôi mà trượt tay thì sao?!

-Cô ôm tôi thì đâu có bị gì?!

-Ôm cái đầu anh! Nếu không phải sợ để đồ Lạc Mẫn xuống tôi đã đánh anh một trận cho anh phẳng não luôn rồi!

Câu nói đó vô tình khiến người nào đang cảm lái ô tô càng tăng tốc... Làm cho Trình Anh muốn rụng cả trái tim bé nhỏ.

-Anh hai à, chậm lại đi...

-Kêu tôi là “anh” lại đi!

-Anh! Anh! Anh được chưa?! ... Đứng là đồ điên.

Lời nói không một chút dịu dàng nhưng chẳng hiểu sao lại làm cho Lương Trạch Vũ cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hắn không hiểu sao từ hôm bữa gặp con nhóc này ở trường Lam Sơn thì hắn lại rất ấn tượng nha! Khuôn mặt xinh đẹp nhưng lời nói thì cứ như hồ vậy, rất đặc biệt! Vô cùng thú vị.

Lúc đầu chiếc mô tô của Lương Trạch Vũ luôn dẫn đầu để chụp ảnh và quay phim nhưng không hiểu sao lúc gần đến căn biệt thự của chú rể thì nó lại đi chậm nhất đoàn. Đôi khi hắn còn cố tình chạy sát những nơi có phong cảnh xinh đẹp để diễn giải hay hỏi cô những câu bông đùa thú vị. Nhưng Trình Anh cứ dường như không tìm không phôi, cô chỉ chuyên tâm bùng đồ cho Lạc Mẫn, một lời cũng tiếc trả lời cho người đàn ông tuần tú phía trước. Lúc bùng xong va li cho cô dâu, Trình Anh bèn cho Lương Trạch Vũ một cái lườm sắc nhọn!

...

Đãi xong buổi tiệc ở nhà Lạc Mẫn phải tiếp tục đến nhà hàng để đãi tiệc. Khắp không gian một nhà hàng to lớn như vậy mà Nguyễn Trọng Nam đã bao hai lầu, không gian khắp nơi đều được trang trí bằng hoa hồng đỏ và trắng xen lẫn nhau. Tám hình cưới đầu vào thật sự vô cùng lung linh: Trong cảnh trời chiều, Lạc Mẫn mặc chiếc đầm soare trắng cầm theo đóa hoa hồng cùng màu ngồi trên ghế dài, chú rể thì quỳ một chân vուն tay nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô. Trông đôi mắt chú rể ai cũng cảm thấy được một trời yêu thương nhưng nụ cười của cô dâu vẫn còn nét gì đó vô cùng gượng ép.

Tiệc cưới hôm nay Nguyễn Trọng Nam đã chuẩn bị ba bộ quần áo cưới cho hắn và Lạc Mẫn. Bộ đầu tiên là chiếc đầm đuôi cá dài có đính đá phản ngược ra làm lễ lúc đầu dài tha thướt để chào mừng khách lúc đầu vào dự tiệc. Lúc nào Nguyễn Trọng Nam cũng vòng chặt lấy tay Lạc Mẫn, làm như sợ thoát ra cô sẽ chạy mất tăm hơi, Lạc Mẫn nhiều khi phải kêu hắn nói lỏng vòng tay thì mới chịu nổi. Mỗi lần như vậy Nguyễn Trọng Nam chỉ cười ngượng ngùng, rồi thả lỏng tay cô ra thật. Nhưng chưa đầy năm phút thì cánh tay cô lại vào vị trí cũ!

Lúc chuẩn bị lên sân khấu làm lễ rót rượu và chúc phúc của cha mẹ hai bên, Lạc Mẫn lại khoác lên mình chiếc soare trắng chữ A sang trọng, mái tóc búi lên gọn gàng, bên trên đội vương miện cùng chiếc khăn voan trắng. Nhìn Lạc Mẫn như vậy, bàn tay Lạc Hy như bám sâu vào da thịt thêm vài phần theo nụ cười e lệ của cô.

Trong lúc đưa cô lên sân khấu, Lạc Thổ Trọng không quên dặn:

-Ráng ở tốt với chiều chuộng chồng con đó. Đắc tội với nhà họ Nguyễn cả nhà ta sẽ gặp nhiều rắc rối đấy.

Lạc Mẫn thật sự muốn khóc. Đây rốt cuộc là đám cưới hay bán cô?! Nói cô ngu ngốc thì khi Nguyễn Trọng Nam lần này vứt bỏ cô thì cũng sẽ xong hết mọi chuyện. Nợ ân tình với nhà họ Lạc cũng sẽ xong xuôi... Nhưng liệu lần này hắn có còn tùy hứng như kiếp trước?! Tại sao trong đôi mắt màu cà phê ấy, cô cảm nhận có một điều gì đó kỳ lạ?! _ Đó là những câu hỏi bất chợt thoáng qua trong đầu Lạc Mẫn nhưng cũng đủ làm cho cô cảm thấy bối ngỡ, lo sợ.

Nguyễn Trọng Nam lại lần nữa đỡ tay Lạc Mẫn trong những tràn vỗ tay nhiệt liệt của quan khách. Khi tuyên bố hai người chính thức là vợ chồng và đeo nhẫn cưới cho nhau, Lạc Mẫn còn thần thần thờ thờ thì Nguyễn Trọng Nam dứt khoát đỡ lấy mái tóc được búi sau lưng của Lạc Mẫn một cách khéo léo kéo cô vào ngực, đặt lên môi cô một nụ hôn trong tiếng reo hò khắp phòng. Ngoài những đôi mắt, cùng tràng vỗ tay thì cũng có những cái nhìn ghen ghét hay cái biu môi dè dặt, và lần trong số đó thì bà Nga – mẹ Nguyễn Trọng Nam cũng có. Từ ngày bà gặp bà đã không vừa lòng con bé Lạc Mẫn này?! Nó có gì tốt cơ chứ?! Đáng người không tốt, mặt mày cũng chẳng đẹp xinh, đã vậy còn luôn luôn để con trai bà chịu khổ, chẳng hiểu thằng Nam nó vừa ý con bé ở điểm nào mà luôn luôn che chở như vàng như ngọc, bỏ mặc lời người mẹ nuôi nó ba mươi mấy năm trời ra sau lưng. Mà không phải chỉ thằng con bà mà ngay cả chồng bà – Nguyễn Hữu Lộc cũng đồng ý mới dẫn đến cái hôn sự điên rồ này, mọi thứ đều làm theo phong tục tập quán bên đàn gái! Không biết con trai bà đã hao của bao nhiêu cho nhà người họ Lạc rồi...

Sau khi nụ hôn kết thúc Nguyễn Trọng Nam cầm lấy micro, phát biểu vài lời trước mặt mọi người:

-Cám ơn tất cả mọi người đã đến chung vui trong ngày cưới của Nguyễn Trọng Nam tôi, có gì phục vụ không tốt mong mọi người bỏ qua cho. Cám ơn ba mẹ đã đồng ý cho con cưới Lạc Mẫn và cám ơn ba mẹ vợ sinh ra Lạc Mẫn và cám ơn định mệnh đã cho tôi gặp được em ấy. Cám ơn em đã đồng ý lấy anh Lạc Mẫn...

Hiding from The Rain and Snow

Trying to forget but I won't let go

Looking at a crowded street

Listening to my own heart beat

So many people all around the world
Tell me where do I find someone like you girl
Take me to your heart, take me to your soul
Give me your hand before I'm old
Show me what love is - haven't got a clue
Show me that wonders can be true
They say nothing lasts forever
We're only here today
Love is now or never
Bring me far away
Take me to your heart take me to your soul
Give me your hand and hold me
Show me what love is - be my guiding star
It's easy take me to your heart
Standing on a mountain high
Looking at the moon through a clear blue sky
I should go and see some friends
But they don't really comprehend
Don't need too much talking without saying anything
All I need is someone who makes me wanna sing

Lời bài hát từ môi Nguyễn Trọng Nam ấm áp, giàu ngữ điệu... Lạc Mẫn cũng phải nhận ra đây là bài hát cô vô cùng nổi tiếng “Take me to your heart”. Lời bài hát thể hiện sự trân trọng và yêu thương qua từng giai đoạn và lời ca ... Hãy cho anh biết tình yêu là điều gì mà anh chưa sáng tỏ. Hãy cho anh thấy những điều kỳ diệu có thể thành hiện thực... Hãy đưa tay cho anh và ôm anh thật chặt. Em hãy là vì sao dẫn lối cho anh biết tình yêu là gì? Điều đó đơn giản lắm... hãy đưa anh đến trái tim em.

Ca từ ngọt ngào sâu lắng, giọng hát trầm ấm dễ nghe, thêm cả hàng nghìn người chứng kiến. Thêm vào đó Lạc Mẫn thấy được trong đôi mắt sâu kia là một biển trời đầy dịu dàng, đôi môi mông khê nhếch lên cười trông chẳng khác gì nam sinh đang lần đầu ngỏ lời yêu... Thật sự trong phút chốc chắc Lạc Mẫn không nhận ra rằng tim mình cũng lạc mất đi một nhịp.

Đây có phải cô mơ hay không?! Đến khi bài hát đã kết thúc Nguyễn Trọng Nam nắm tay cô đi mừng rượu từng bàn, Lạc Mẫn vẫn chưa diễn tả được cảm giác đỏ mặt, tay run của mình lúc này... Bao nhiêu ly rượu đưa đến thì Nguyễn Trọng Nam chỉ để Lạc Mẫn nhấp môi còn lại một mình uống cạn!

Đang đi bỗng Lạc Mẫn cảm giác chân mình bỗng sưng rộp lên rồi, Nguyễn Trọng Nam lấy đôi tay khê vuốt lên đôi má đang chau lại của cô, hôn vào trán cô, rồi vui vẻ nói:

-Em vào thay bộ đầm khác đi, lát anh vào ngay!

Lạc Mẫn cũng không dám ngược mắt lên mà chỉ gật đầu rồi nhanh chóng cầm soare bước vào trong làm chủ rở cũng chỉ biết sờ sờ lên mặt mình mà cười thầm.

Lạc Mẫn, anh không biết mình đang say rượu hay đang say tình?

Bỗng hần cảm nhận được đang được vuốt ve bởi một đôi tay thon mịn. Theo phản xạ, không phải bàn tay trắng mập của ai Nguyễn Trọng Nam phải ra nhanh chóng.

Nhìn lại thì ra Mỹ Lệ - vợ kế của nhà bất động sản nổi tiếng, lão Trần Vĩnh Kiên! Một cái liếc mắt của cô nàng đầy quyến rũ, đôi môi đỏ mọng khép hờ như thu hút người đàn ông trước mắt. Nguyễn Trọng Nam cười xã giao, dùng rượu xong nhanh chóng đi về phòng thay đồ của mình.

Nguyễn Trọng Nam đoán quả không sai. Mỹ Lệ đã nổi gót theo sau hắn vào không gian chật hẹp này! Những ngón tay sơn màu đỏ rực mò lên như rắn nước định mò vào trong chiếc áo vest đen là đến lồng ngực rắn chắc. Đôi môi đỏ rực sán lên gần môi hắn, Nguyễn Trọng Nam nhanh chóng nắm lấy bờ eo thon gọn kia để kéo dần khoảng cách của cả hai, sau đó nhanh chóng thu tay lại.

-Có vợ rồi Nam quên luôn tôi sao?!

Nguyễn Trọng Nam cười:

-Làm sao dám quên chị Lệ, đã mấy lần giúp em nhiều thứ chứ?!

Mỹ Lệ lại tiếp tục sán lên gần hơn nữa, lần này Nguyễn Trọng Nam nghiêm túc tránh ra:

-Chị Lệ thông minh lại xinh đẹp, quyến rũ tài giỏi có bao nhiêu người đàn ông mơ ước. Em nghĩ Trần Vĩnh Kiêm lấy được chị quả là phúc phận ba đời!

Lần này Mỹ Lệ thật sự tránh ra, cô ta ngồi vắt chân lên trên chiếc ghế inox phòng thay đồ để lộ ra đôi chân dài miên man cùng với làn da trắng mịn trên chiếc đầm đỏ rực lửa đầy phong tình hút mắt.

-Tôi thông minh, xinh đẹp lại quyến rũ sao bằng Lạc Mẫn, cô dâu của tổng giám đốc Nam hôm nay. Nếu không sao cậu lại bỏ tôi mà chọn cô nàng ...

-Ha ha! Vợ em làm sao so nổi với chị Lệ, chị đừng chấp nhất cô ấy trẻ người non dạ, lại ngây thơ ngờ nghệch.

Mỹ Lệ khẽ chau đôi mày liễu, cô nàng đứng dậy, vuốt lại mái tóc xoăn lộn của mình, khẽ nói:

-Chắc cậu không quên những gì cậu hứa với tôi trước khi giúp cậu ký xong vụ hợp đồng thương mại với Jackson chứ?! Cậu bảo nếu xong cậu sẽ ...

Chưa để Mỹ Lệ dứt câu, Nguyễn Trọng Nam đã hào sảng tiếp lời:

-Em sẽ gọi vào tài khoản cho chị 40% lợi nhuận từ hợp đồng lần ấy. Sẵn tiện có dịp vợ chồng em mời chị ghé nhà dùng bữa cơm. Còn đây là quà em dành tặng chị, xem như chút đền đáp cho chị!

Nguyễn Trọng Nam cười phải phép nói, tay còn lưu loát lấy ra một chiếc nhẫn kim cương trao cho Mỹ Lệ. Cô nàng quả nhiên ngẩn ngía kỹ lưỡng rồi mĩm cười vào không gian mà vui vẻ cất bước đi:

-Thật ra, nếu được tôi vẫn thích cậu đền đáp giống lời hứa lúc trước hơn. Nhưng dù sao cũng cảm ơn tổng giám đốc Nam ra tay hào phóng. Mong có dịp hợp tác với Trọng Nam.

-Cảm ơn chị Lệ. Chúc chị dùng bữa vui vẻ!

Dứt lời, Nguyễn Trọng Nam đóng sầm cửa mà bước vào nhà tắm rửa tay. Rửa ba lần xà phòng mới hong khô tay rồi dùng khăn giấy lau những nơi mà Mỹ Lệ chạm vào. Đến khi gương mặt muốn ửng đỏ thì thùng rác cũng đã gần được một phần ba Nguyễn Trọng Nam mới ngưng tay mà thay áo.

Nhìn lại gương mặt rạng rỡ trong gương, Nguyễn Trọng Nam mới tin thì ra mình hôm nay thật sự lại một lần nữa có được Lạc Mẫn – người vợ yêu của hắn. Nguyễn Trọng Nam thở phào một hơi, tự nhủ: “Lạc Mẫn ơi, lần này anh tuyệt đối không làm bản thân, vì em xứng đáng là người anh trân quý cả đời.”

...

Từ lúc khách khứa đi về, Lạc Mẫn đợi đến muộn rụng người. Sau tà áo đầm công chúa của Val Stefani màu nude kết hợp cùng voan dài tha thướt là tiếng kêu gào của bao tử cô gái đứng gần mình. Nguyễn Trọng Nam cũng cảm nhận được điều đó, và khẽ hỏi vào tai Lạc Mẫn:

-Em đói rồi phải không?! Hai vợ chồng mình vào dùng cơm tối nhé.

Lạc Mẫn vẫn im bất, hắn chưa kịp chờ vị khách cuối cùng ra mà đã thừa ba mẹ hai bên đưa Lạc Mẫn vào để dùng tiệc. Lúc đi còn dịu và cầm chiếc đầm dài lên cho cô, làm cho bà Nga thật sự không thể vừa mắt nổi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39: Tân hôn

Người khách cuối cùng là Trần Hạo Nam. Dĩ nhiên, anh chàng này không để cặp vợ chồng mới cưới này vào ăn uống thoải mái mà làm lơ mình.

- Tổng giám đốc Nam quên tôi rồi sao?!

Lời nói chặn bước Nguyễn Trọng Nam, đồng thời cũng làm hấn buông tà váy giúp cô dâu xuống mà xoay người ôm vai Lạc Mẫn nói:

- Thật vinh hạnh cho gia đình chúng tôi.

Trần Hạo Nam nở nụ cười rạng rỡ, đưa tay tiện thể vuốt lại mái tóc sáng bóng của mình mà nhìn về phía Lạc Mẫn:

- Khi nào có thời gian, vợ chồng hai người hãy đến Sweet house, Trần gia chúng tôi sẽ có một món quà bất ngờ cho vị phu nhân xinh đẹp này!

Lạc Mẫn chỉ lặng im, dù sao ánh nhìn của tên Trần thiếu này cô cảm giác cũng chẳng có gì tốt đẹp vì nó có đến hai, ba phần soi xét. Nếu Lạc Mẫn cảm nhận được thì định ý của người đàn ông như Nguyễn Trọng Nam còn mạnh mẽ hơn, nên để Lạc Mẫn ghé ngang tiệm nhà hấn một mình ư?! Không bao giờ!!!

—

- Vợ ơi, thức dậy đi em.

- Ừm...

Đến khi Lạc Mẫn tỉnh lại thì đã là ngôi biệt thự của Nguyễn Trọng Nam. Cô mới phát hiện mình đang được người ta bồng lên lầu. Sau khi dùng xong tiệc ở nhà hàng, lại thêm vất vả cả tuần rồi đủ lễ nghĩa nữa nên Lạc Mẫn ngủ say trên xe hơi lúc nào chẳng hay. Tay chân Lạc Mẫn theo phản xạ định giãy thì hấn đã thôi khí vào vành tai trắng của cô:

- Em giãy nữa, anh hôn đó, bây giờ em là vợ anh rồi.

Mở miệng đóng miệng cả ngày nay đều là “vợ” không lẽ hấn sợ cô quên thân phận của mình sao? Lạc Mẫn đành nín lời mà để Nguyễn Trọng Nam bồng cô lên lầu, rồi bỏ xuống giường tân hôn. Nhìn những cánh hoa hồng đỏ rực làm cho Lạc Mẫn không thể lạc một nhịp... Còn cặp gối tân hôn màu đỏ rực...

Hôm nay, bao nhiêu là thứ, mọi thứ đều do Nguyễn Trọng Nam lo liệu, sắp xếp. Lạc Mẫn dù có ngốc cũng biết những buổi tiệc lễ xa xỉ này không ít hơn tiền tỷ. Nhưng đêm tân hôn hấn cương quyết không chịu đặt phòng ở khách sạn, mà lại phải chạy về đến căn biệt thự này! Đôi khi Lạc Mẫn cũng không biết người đàn ông này muốn thứ gì...

Hôm nay, gương mặt điển trai cô đã nhìn đến mức thuộc cả từng cử chỉ này vẫn luôn luôn một biểu cảm cười dịu dàng, mặc kệ cô có nhăn mặt hay khó chịu. Thậm chí đôi khi cô còn muốn phát điên vì sự kiểm soát của hấn mà lớn tiếng thì Nguyễn Trọng Nam vẫn một bộ dáng “không có việc gì”. Đến phòng, Nguyễn Trọng Nam tự nhiên cởi thẳng chiếc áo vest ra, rồi dần cởi luôn cả áo sơ mi, lộ ra lồng ngực rắn chắc, Lạc Mẫn chỉ biết xoay người qua chỗ khác để tránh hình ảnh bóng mắt đó. Nhưng chạy trời không khỏi nắng, Lạc Mẫn dần cảm thấy bờ ngực vững chắc phía sau lưng cùng hơi men rượu chénh choáng. Bàn tay to cũng dần dà di chuyển lên trước ngực cô, không hèn mà bóp nhẹ như vuốt ve như lông vũ nhưng làm Lạc Mẫn không khỏi la toáng lên:

- Anh làm gì vậy???

Nguyễn Trọng Nam mặt dày cười tiếp tục sản tới, bàn tay do cô di chuyển mà trượt khỏi bầu ngực sữa, nhưng lại luôn lách đặt vào nơi đùi to trắng mịn của cô gái đang ngồi khép người trên giường. Miệng thì cười cười trông có vài phần giống lưu manh đang trêu đùa phụ nữ:

- Làm gì đâu? Anh đụng vợ mình thôi mà. Đêm tân hôn anh có sờ toàn thân em cũng không ai nói gì được. Anh không những sờ mà còn muốn hôn, còn muốn...

Lạc Mẫn ít nhiều cũng cảm thấy hôm nay Nguyễn Trọng Nam nhiều lời hơn, nhây nhura hơn và... ít lạnh lùng hơn. Ban nãy suốt dọc đường trên xe Nguyễn Trọng Nam cứ lải nhải “Vợ à, vợ ơi! Hôm nay em đẹp lắm a!” Rồi không kiêng nể gì ai mà hôn vào má cô hai cái liền! Thật sự Lạc Mẫn chỉ muốn độn thổ nhưng khí lực so với người đàn ông say xỉn này quá mạnh nên giãy ra còn “bị” hấn hôn thêm vào má còn lại cho cân xứng! Người tài xế trẻ phía trước mặt lạnh như tiền nhưng lúc sau cũng nhin không nổi mà liếc về phía cô rồi cười đầy gian ý!

Lúc này người đàn ông này lại một lần nữa là chồng cô rồi. Nhưng lần này thái độ của hấn hoàn toàn khác hấn với kiếp trước làm đầu óc nhỏ của cô dường như rối tung rối mù. Kiếp này, thật ra thời gian này dường như Nguyễn Trọng Nam đã xóa sạch đêm kinh hoàng đó, hấn suốt ngày chỉ quan tâm cô thật dịu dàng, luôn luôn lo lắng cho cô, nhìn vào đôi mắt sâu đen đó cô không nhìn ra được một tia giả dối.

Nếu đây là lúc trước có lẽ đây cô đã bị nhấn chìm trong hạnh phúc và tình yêu đầy sắc hồng với người chồng điển trai, đầy quan tâm này rồi... Nhưng có lẽ lòng cô cũng đã khác... Lần này cô sẽ không để mình bỏ mạng một cách vô ích! Nếu thật sự là quá khứ tái diễn cô cũng sẽ buông bỏ hai tay tiền hấn về bên người mới, vì đơn giản bây giờ cô không yêu hấn! Nên cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ không đau khổ! Gạt nhẹ người đàn ông đã bất tỉnh còn đặt tay ôm chặt eo cô, nhưng bất ngờ Nguyễn Trọng Nam bật dậy, ép Lạc Mẫn vào sát tường, môi mòng phả mùi rượu vào gương mặt cô:

- Em đẹp lắm, Lạc Mẫn!

Đôi mắt sáng quắc cùng với lời nói cùng hành động liếm môi đầy khêu gợi làm cho rạng mây hồng dần xuất hiện trên mặt cô.

- Anh... Anh đi tắm trước đi! Người anh... mùi kinh quá!

Không biết có còn lý trí nghe Lạc Mẫn nói gì không nhưng thật sự Nguyễn Trọng Nam mơ mơ màng màng hơi men đứng dậy lảo đảo cho Lạc Mẫn một màn rửa mắt, lâu lâu Nguyễn Trọng Nam còn quay sang mỉm cười với cô vợ nhỏ rồi mới xoay người vào nhà tắm.

Nghe tiếng nước chảy róc rách, tâm trí Lạc Mẫn thật sự rối bời. Cô đã thử mở cửa để trốn sang phòng khác nhưng không ngờ căn phòng này đã bị khóa trái, và cô còn nghe giọng nói văng ra, làm cô buồn luôn cả chân gối:

-Vợ à, anh ra với em ngay đây. Em nôn nóng rồi à?

Nhìn quanh chỉ còn cửa sổ không lẽ cô phải nhảy cửa sổ thật sao?! Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh... Cuối cùng Lạc Mẫn quyết định giả bộ làm “cá chết” trên giường cho qua đêm nay rồi tính!

Lúc ra, Nguyễn Trọng Nam không thấy gì ngoài một cục tròn vo chỉ chừa đôi chân nhỏ ngoài không khí do phủ không hết mà thôi. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống giường, đưa đôi tay thô to nắm lấy cổ chân tròn mịn của Lạc Mẫn, làm cô giật thót người, nhưng cô run run quyết định lặng thinh. Cảm nhận được cổ chân của ai đang âm thầm run rẩy, Nguyễn Trọng Nam chỉ khẽ mỉm cười rồi đưa cổ chân cô lên môi mà hạ xuống một nụ hôn; dường như làm vậy cũng chưa đủ thỏa mãn nên người đàn ông này còn vờn lười ra liếm gót hồng.

-Em... thích không?

Thấy Lạc Mẫn vẫn nằm im giả chết, Nguyễn Trọng Nam vẫn tiếp tục hành động của mình, còn mạnh dạn hơn khi cắn nhẹ lên đôi chân trần. Đôi tay tranh thủ lúc ai kia đồ mặt ửng tai mà gỡ luôn lớp chăn duy nhất cô treo lên người. Lạc Mẫn chỉ biết nép người vào giường, cầu mong hắn buông tha cho mình. Cô sợ lắm... Nhớ lại lần trước... Hắn làm đến mức cô đau điếng người, còn nhấn tâm dùng thuốc kích thích, ép cô không muốn cũng phải dạng chân ra... Nhớ lại vết bầm tím trên người!

Những ký ức xấu về lần đầu làm cho nước mắt Lạc Mẫn không ép cũng tự động chảy dài trên đôi má bầu tròn. Nguyễn Trọng Nam chỉ say mê hôn nhẹ khắp đôi chân trần rồi dần dà bàn tay càng không yên phận mò mẫm lên trên, nhưng định đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào sâu lắng thì phát hiện cô vợ mập của mình đã sứt sịt rồi! Nguyễn Trọng Nam nhin không nổi mà vờn tay ra lau khô lệ cho Lạc Mẫn.

Hắn thờ dãi xoay người lên nằm ôm cô vào lòng, thấy Lạc Mẫn vẫn còn run, Nguyễn Trọng Nam không nhin nổi mà nghiêng rặng nghiêng lợi:

-Em còn khóc nữa anh không đảm bảo là sẽ không làm gì em đâu!

Nước mắt hết rơi nhưng cô vẫn thút thít, Nguyễn Trọng Nam xoay người cô đối diện hắn. Hắn thom lên mái tóc loạn ướn đầm mồ hôi của cô, rồi vờn tay chặn lại hai bàn tay đang loạn xạ định đẩy hắn ra, môi mỏng khẽ buông lời:

-Em biết không... Lạc Mẫn. Hôm nay, là ngày anh vô cùng hạnh phúc! Anh đối với em là thật lòng, chẳng lẽ những ngày qua em không cảm nhận được gì sao?

Rồi đưa bàn tay cô lên lồng ngực nóng hực, Lạc Mẫn định rút tay lại, nhưng Nguyễn Trọng Nam chặn lại. Hắn đã choáng hơi men, nhìn đôi môi khẽ mở của Lạc Mẫn, cảm lòng không đậu mà trái khế khẽ chuyển động qua lại, cơ thể theo sinh lý tự nhiên mà “thăng” lên!

-Lạc Mẫn... Lạc Mẫn...

Lạc Mẫn không do dự đẩy mạnh hắn ra, cô gần như là muốn điên lên, tên này là ngựa giống sao?! Bên ngoài phong lưu khoái hoạt mà cứ mỗi lần đụng vào cô thì luôn luôn là về mặt hảo sắc!

-Anh bị điên à?! Ban nãy vào trong phòng thay đồ đừng tưởng tôi không thấy!!! Chẳng lẽ anh về nhà định làm tình thánh, ban ơn cho tôi sao???

Nhưng người nào vẫn cười cười, chống tay lên nhìn cô đỏ bừng mặt:

-Sao nè, cục cưng?! Em thấy gì nè?!

-Tôi... Tôi thấy anh và... và một người phụ nữ vào bên trong căn phòng thay đồ... Cả hai người... Đừng đụng vào tôi!!! Lạc Mẫn gạt phắt tay Nguyễn Trọng Nam ra! Đúng! Đây là cô kiêu chuyên! Cãi nhau đêm tân hôn, ngày hôm sau ly hôn! Đây là cái kết cô muốn! Kiếp trước đêm tân hôn hắn ra vào khách sạn lên báo cô cũng làm nger mà mỉm cười lấy lòng. Lần này, đừng mơ!

Ai ngờ, người đàn ông này đè ngã cô xuống giường, hôn lên môi cô say đắm, đến khi Lạc Mẫn thờ hồng hộc thì hắn mới buông ra. Nhưng ngay sau đó lại dán lên cổ cô, nói thầm:

-Anh và cô ta là trong sạch. Không tin em có thể kiểm tra anh... từ đầu đến chân.

Rồi mặt dầy lảo đảo cho Lạc Mẫn xem, dùng sức mạnh áp lên người cô, cọ qua cọ lại vài cái rồi Lạc Mẫn cảm nhận được người phía trên nằm im re. Ngủ cực kỳ nhanh!

Lạc Mẫn chỉ biết thờ phào, cô thật sự sợ con thú hoang trong người Nguyễn Trọng Nam sẽ không dễ dàng gì bỏ qua cho cô đêm nay! Thật ra, lúc đầu do tò mò Lạc Mẫn cũng đã nghe lén, nhưng chẳng nghe được gì cả! Chỉ thấy lúc vừa ra khỏi, cô gái xinh đẹp đó nhẩn nháy, mỗi bước đi như muốn trừng phạt mặt đất cũng đủ hiểu người đàn ông trong đó đã chọc tức cô ta!

Đẩy cái người đàn ông còn nằm lên người cô mà kêu “Vợ! Vợ! Vợ ơi...” ra một bên, tự cuộn chân lại ngủ! Mặc xác hán luôn, đồ lỏa thể tự kỷ! Lạc Mẫn đầu hay người nằm cạnh bên giờ tay nhẹ sang vận điều khiển máy lạnh sang còn có âm mười lăm độ. Có lẽ nghĩ tên đàn ông này đã say rồi nên Lạc Mẫn cũng từ từ lạc vào giấc ngủ thật say, thì ai đó tự động kéo chăn ra trùm lại cho bản thân, miệng còn lầm bầm: “Heo nhỏ! Càng ngày em càng nhẫn tâm”

Lạc Mẫn chịu lạnh rất kém, nên trong vô thức cả cơ thể cô tự động tìm nơi nào ấm áp, dễ chịu mà dựa vào thoải mái ngủ, đôi khi còn trẻ con là dụi dụi đầu vào “gối ômi”! Nguyễn Trọng Nam cười nhẹ, dùng tay vòng cô vào trong lòng, hôn lên môi cô, tham lam mút một cái làm cho ai chau mày lại mới chịu thả ra, cười thầm rồi ngất mũi cô một cái:

“Vợ à, kiếp này anh ăn chắc em rồi!”

Bàn tay khéo léo thuận thể kéo móc khóa áo sau lưng Lạc Mẫn rồi tuột xuống hẳn, xúc cảm mềm mại làm Nguyễn Trọng Nam lưu luyến không thôi nhưng vì không hù dọa người thương mà hán nhịn tất cả! Cái này chỉ là vì tốt cho cô thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40: Trần thiếu

Lạc Mẫn ngồi thần người trước quán trà sữa Your life ở giữa phố Bạch Trì phồn hoa. Còn gần nửa tháng nữa là cô có giấy báo điểm, rồi cô sẽ tìm cách đi về địa phương khác để học đại học. Mà điều quan trọng là không biết Nguyễn Trọng Nam có chấp nhận không. Rồi còn mẹ cô nữa...

Từ ngày cô và Nguyễn Trọng Nam tổ chức lễ cưới đến nay đã được gần một tuần, nhưng ông chồng trên giấy tờ của cô vẫn bật bóng tin hồng. Nghe hán nói do vụ làm ăn bên Mỹ lại xảy ra sự cố, lại là việc lớn, huy động vốn cũng gặp khó khăn, nên hán đành đích thân đi để giải quyết, kèm theo đó còn là việc ra mắt dòng sản phẩm đồ công sở mới cho mùa hè năm nay. Mỗi ngày, đúng ba buổi, cô đều phải bật chiếc ipad lên mà gắp mặt hán, ngày nào cũng lòi ngọt lòi ngào. Đúng ra lúc đầu Lạc Mẫn cũng định từ chối việc “kiểm tra thường xuyên” này, nhưng nghĩ lại nếu thật sự chọc hán điên lên thì thâm canh cũng là cô mà thôi, tại sao không làm theo?! Chán rồi thì đầu cũng vào đấy! Nhưng đã gần hai tuần rồi, ngày nào cũng là “Em ăn gì chưa?” hay là “Chờ anh về chúng ta đi tuần trăng mật em nhé!” hoặc là hỏi cô thích món gì, thích loại kẹo nào. Lạc Mẫn luôn luôn định trả lời quoa loa, nhưng những lúc như thế thì hán lại lạnh mặt hỏi cô: “Hay em muốn anh mua thêm vài thứ như thế này về để dùng, hửm?”, còn đề tiện cầm hình ảnh những thứ “đồ chơi” kinh khủng lên hỏi cô. Nên cô dù muốn dù không cũng vẫn phải cùng hán tí mĩ chọn quà cho chính mình! Thật trêu chọc!

Đồng hồ điểm đã hai giờ rồi, cô hẹn với hiệu trưởng trại trẻ mồ côi Ươm mầm là ba giờ sẽ đến nơi, chắc có lẽ cô cũng nên thu xếp mà đi! Bước ra cầm chìa khóa xe, treo thêm cả đồng hồ linh kinh do cô mua trong Coop mart gần đó cho những đứa trẻ này, nào là quần áo hè, nào là bánh kẹo,... Từ ngày đám cưới xong, có lẽ việc cô được Nguyễn Trọng Nam mua cho một chiếc xe riêng mà không cần tài xế và vệ sĩ theo là điều cô thích nhất! Lạc Mẫn cũng vừa lấy bằng lái xe xong nên tay lái dĩ nhiên còn khá yếu. Dốc của quán trà sữa lại khá cao, lúc Lạc Mẫn chạy xe xuống bị vấp phải một viên gạch chắn ngang đường nên xe bị chao đảo!

Lạc Mẫn gắng gượng đỡ xe nhưng cô nghĩ kết quả là dĩ nhiên mình được xe “đề” rồi! Nào ngờ chiếc xe nhẹ bỗng đi, nhìn lại mới thấy có một bàn tay đang nắm lấy tay lái giúp cô. Ngược lên là Trần Hạo Nam – thiếu gia Trần gia!!!

Lạc Mẫn bỗng buông luôn cả tay lái!

-Á!!!!

-Này! Cẩn thận!!!

...

Rốt cuộc là nhờ Trần Hạo Nam mà cô và đồng đồ của Lạc Mẫn vẫn bình an vô sự, nhưng mồ hôi của Trần thiếu thật sự chảy ra không ít!

-Này, Nguyễn phu nhân có thật là có bằng lái không?!

Lạc Mẫn chau mày:

-Anh có ý gì?!

Trần Hạo Nam giờ tay to về vô tội:

-Tôi không có ý gì cả?! Chẳng qua là phu nhân có nên mời tôi một ly nước không?! Nếu không nhờ tôi thì cô và đồng đồ lẫn chiếc xe này đã được bay xuống đường rồi, hửm?

Lạc Mẫn không muốn dây dưa cùng tên đàn ông này, vì cô cảm thấy hán cùng với Nguyễn Trọng Nam là cùng một loại người – loại hồ ly xảo quyệt nhưng lại luôn tỏ vẻ mình là một người hiền lành vô hại! Nhưng xét về tình về lý thì đúng là cô không thể không mời ly nước này rồi! Cứ tưởng đầu hán

không dùng đồ ngọt giống cô, nào ngờ hần đã đồng ý vào Your life và gọi một ly trà sữa mật ong dùng với pudding socola.

-Trần thiếu cứ dùng từ từ, tôi có việc xin đi trước!

-Phu nhân ghét tôi sao?!

-Tôi... tôi không có!

Trần Hạo Nam chỉ phì cười, hần nhìn Lạc Mẫn rồi bung tay hai cái, vươn người lấy ra từ sau tóc Lạc Mẫn hai thanh chocolate, làm Lạc Mẫn cũng giật cả mình. Sau đó, Trần Hạo Nam đưa Lạc Mẫn một thanh, mình một thanh, tự nhiên mà ăn rồi cười tươi. Nói thật, nếu nụ cười Nguyễn Trọng Nam đem cho cô sự nguy hiểm cùng cực, thì nụ cười của người đàn ông trước mặt này làm cho cô nhớ tới Trương Ngũ, nó sáng lạn và đẹp như ánh mặt trời lúc ban mai kia! Nó thật sự làm cô bất giác cũng muốn nở nụ cười chung...

-Nè, cô không thích chocolate hở?!

Lạc Mẫn không nói không rằng chỉ cảm thấy bản thân là gái đã có chồng còn nhìn chằm chằm người ta, thật sự là quá ư là luống cuống, nên cúi xuống mà gặm nhanh thanh chocolate ngọt lịm. Cô cảm nhận cô họng mình cũng ngọt theo đôi phần.

-Nội tôi rất quý phu nhân, nên muốn ngỏ lời mời cô đến Trần gia dùng loại bánh mới. Nhưng hữu ý không bằng hôm nay vô tình, cô có muốn đến không?!

-Nhưng tôi còn có hẹn.

-Tôi đi với. Dù sao tôi cũng đang rảnh!

...

Trần Hạo Nam quả thật là keo bám dính, suốt chặng đường đi cậu ta cứ nói với cô những cách làm bánh ngọt – đề tài mà Lạc Mẫn vô cùng yêu thích. Xen lẫn trong đó là những câu chuyện cười hay câu đố mẹo làm cô phải chao đảo đầu óc, sau đó là những tràng cười không dứt! Nhưng phải thú thật từ ngày bị Nguyễn Trọng Nam ép hôn cô cứ tưởng bản thân không bao giờ nở nổi nụ cười nữa, nhưng không ngờ cả ngày hôm nay cô đã phải cười đến đau cả bụng. Thật sự Trần Hạo Nam quả là hài hước. Anh ta có thể không nói tiếng nào, nhưng từ tay này sang tay kia lấy ra những con chim bồ câu, hoặc vui hơn nữa là những cây kẹo bông ngọt lịm...

Trần Hạo Nam còn say sưa đùa nghịch cùng lũ trẻ đến mức Lạc Mẫn còn có cảm giác anh ta mới thân quen với nơi này! Bây giờ anh ta đang đóng vai cá sấu rượt lũ trẻ chạy khắp cả sân cô nhi viện...

Lúc này, Lạc Mẫn đang đứng cùng với viện trưởng cô nhi viện – bà Chi. Bà là người phụ nữ tốt bụng mà Lạc Mẫn vô cùng yêu quý, hoặc có lẽ cô cảm nhận được từ bà sự ấm áp của một người thật sự dành tâm lòng cho những đứa trẻ đang nò đùa đang kia và cũng như dành cho cô.

-Hôm bữa, đám cưới con tổ chức thật lớn!

-Dạ, con cảm ơn viện trưởng! Con chỉ tiếc không thể cùng đi tâm sự nhiều hơn! Đạo này bọn trẻ tốt chứ dì. Bé An có còn khóc quấy?! Còn thằng nhóc Thành có còn không chịu học nữa không ạ?

-Không, chúng nó đạo này rất ngoan. Nhưng có lẽ chúng đã biết rằng cô nhi viện này sắp...

Lời chưa kịp dứt thì Trần thiếu đã chạy lại chỗ hai người, miệng còn treo nụ cười chưa dứt làm cho người khác cảm giác dễ chịu. Thật ra, dì Chi chỉ muốn nói là chồng cô – Nguyễn Trọng Nam đã định sẽ quy hoạch khu này thành trung tâm thương mại, và kiên quyết dời đất cô nhi viện Ước mơ của bà. Cô có thể nói với cậu ấy dời lại một năm không, nhưng nghĩ lại có lẽ bà sẽ đưa Lạc Mẫn đến tình huống khó xử nên cũng đành im lời.

Trần Hạo Nam giờ tay lên chỉ chỉ đồng hồ với Lạc Mẫn chỉ việc cô đã hứa sẽ về Trần gia dùng bữa như đã hứa với bà nội hần. Lạc Mẫn cười then thừng nhìn viện trưởng, đơn giản dù sao cô cũng sợ người ta sẽ bảo cô là hạng gái không đáng hoàng. Nhưng viện trưởng Chi là ai mà không hiểu cô gái có thân hình mũm mĩm này chứ?! Cô luôn luôn là một người con gái hiền lành, nhu hòa như nước, cũng là một đóa hoa, và có lẽ giờ đã là thời điểm đóa hoa này khoe sắc dưới ánh mặt trời tuổi thanh xuân... Chỉ tiếc là cô đã lấy chồng quá sớm, nếu không bà nghĩ Lạc Mẫn sẽ không ít chàng trai theo đuổi đâu!

Cậu bé Trần thiếu này cũng thật sự là người ôn hòa, nhưng sao gương mặt này bà lại cảm giác có gì đó rất thân quen... Trước khi đi cậu ấy còn không quên tạm biệt lũ trẻ và nhét vào tay bà một phong bì dày cộm.

—

Tại Trần gia.

Trần Lệ Nhung bước vào gian bếp với thái độ gấp gáp, bà nhìn Lạc Mẫn rồi ánh mắt xa xăm mà miệng nở một nụ cười hiền từ:

-Con lại chơi rồi à?!

-Dạ, thưa bà! _ Lạc Mẫn cảm thấy rất ngại ngần đứng dậy, vì Trần Hạo Nam bảo cô ở trong đây đợi bà nội hần đến. Đây là lần thứ hai Lạc Mẫn gặp người phụ nữ lớn tuổi này, nhưng sao cô cứ cảm thấy như hai con người khác vậy. Hôm nay trong ánh mắt bà không khỏi đầy sự yêu thương... Cứ như

là nhìn đứa cháu xa vắng lâu ngày vậy!

Bà kéo chiếc ghế ngồi đối diện Lạc Mẫn, vừa ngồi xuống bà đã mở đầu cuộc trò chuyện bằng những câu chuyện rất ư là đời thường, làm Lạc Mẫn cũng vui bớt phần nào sự ngại ngùng, cùng lo âu, thấp thỏm.

- Quê con ở đâu?

- Dạ, quê con ở Sa Giang.

- Nơi đó có những dòng sông rất đẹp, và còn nổi tiếng bởi các món bánh ăn kèm rau sống rất tuyệt. À rồi còn món bún mắm nữa đúng không?

- Dạ!

...

Cứ người tiếp lời, người trả ý, cuộc trò chuyện của họ đã trải qua gần một tiếng đồng hồ mà chưa dứt, nụ cười cũng chưa dứt trên môi Lạc Mẫn... Cô thật sự người phụ nữ đứng tuổi trông có vẻ khó gần này lại thật sự là một người phụ nữ tuyệt vời! Bà ấy kể cô nghe những câu chuyện về cô con gái út của mình, nói cho cô nghe những kinh nghiệm khi làm bếp và làm sao mà một người phụ nữ như bà lại có thể thành lập được Sweet house. Câu chuyện tình của bà và chồng của mình làm cho Lạc Mẫn thật sự rất thích. Họ yêu nhau từ thời còn đi học, sau đó ông phải đi quân dịch cho lính ngự, nhưng vẫn trốn quân ngũ để theo bà lên Bạch Trì cùng nhau sinh sống. Họ cưới nhau chỉ bằng vài mâm cơm, nhưng ông ấy đã làm tài xế taxi để về nên ước mơ làm bánh cho bà giữa cuộc sống loạn lạc thời ấy! Nhưng nghe nói hai người ở với nhau chỉ có ba mụn con, một người thì mất từ lúc sinh ra, do nhiễm trùng thai nhi. Còn người còn lại thì chính là bố của Trần Hạo Nam bây giờ, người còn lại là cô con gái út cũng cùng đam mê với bà – Trần Thị Tuyết!

Nhưng khi nói về Trần Thị Tuyết chẳng hiểu sao Lạc Mẫn cứ cảm giác ánh mắt Trần Lệ Nhung nhìn mình có vài phần triu mến. Bỗng bà hỏi cô:

- Nói chuyện này giờ với bà già này, chắc con cũng chán rồi. Con có muốn vào làm thử vài chiếc bánh không?

- Dạ, làm gì có ạ. Con cũng muốn làm nhưng ... con sợ...

Bếp là nơi chứa những “tuyệt kỹ” của một thương hiệu ăn uống. Cô không thể tùy hứng vào nơi ấy!... Huống hồ đây còn là thương hiệu bánh nổi tiếng vô cùng!

Trần Lệ Nhung làm sao có thể không nhìn ra ý này của Lạc Mẫn, bà chỉ trách con bé này thật sự không biết nên nói là quá khờ khạo hay là quá tốt bụng.

- Con cứ yên tâm. Ta cho phép, con đừng ngại!

Rồi bà dắt Lạc Mẫn xuống lầu dưới, mở cánh cửa ra, một khu làm bếp đầy đủ tiện nghi bóng loáng với những khuôn bánh nóng hổi đang chuẩn bị đem ra bán làm Lạc Mẫn hoa cả mắt! Bà vừa xuống thì những đầu bếp đã ngưng tay mà cúi đầu, nói: “Chào bà chủ!”, Trần Lệ Nhung đáp lại: “Chào mọi người. Mọi người làm việc tốt!”. Rồi ai nấy lại quay lại công việc của mình. Lạc Mẫn được Trần Lệ Nhung dẫn đi xung quanh giới thiệu mọi thứ, dĩ nhiên kể luôn tò tò phía sau là Trần Hạo Nam cũng luôn phụ họa cho cô, nhưng trong quá trình tuyệt đối là nghiêm túc!

Bỗng dừng Trần Lệ Nhung cả người dựa vào trong tủ bánh, Trần Hạo Nam nhanh chóng đỡ bà. Hắn quay sang nói với Lạc Mẫn:

- Nội tôi bị chứng hạ đường huyết, chắc này giờ bà vui quá nên không chú ý sức khỏe rồi!

Lạc Mẫn không nói không rằng quay sang lấy ra trong chiếc ví nhỏ của mình vài viên kẹo mà bóc vỏ ra, cô đưa cho Trần Lệ Nhung dùng. Sau đó mới quay sang giải thích:

- Bà nội chỉ bị thiếu đường thôi, ăn vài viên kẹo hay uống một ly nước đường hoặc trà đường thì sẽ ổn thôi. Khi bà không còn chóng mặt anh hãy mời bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe cho bà.

Trần Hạo Nam lúc này cũng thờ phào nhẹ nhõm, đúng là bác sĩ đã nói với hắn như vậy. Lạc Mẫn đúng là, bà nội đã không nhìn lầm người... Mà có lẽ hắn cũng không nhìn lầm khi mở lòng ra với cô.

Thật ra, chắc Lạc Mẫn cũng không ngờ hôm cô đi cùng với Nguyễn Trọng Nam đến tiệc Trần gia thì trong mắt Trần Hạo Nam cô chẳng khác nào hạng gái ham danh, tham lợi ngoài kia! Nhưng sau tiệc cưới của cô, hắn nhận thấy rõ cô gái mập mạp này hoàn toàn không phải bộ dáng nịnh nọt người giàu, và ánh mắt cô nhìn hắn rõ ràng còn có chút khinh ghét khó giải thích! Thật ra, thái độ Trần Hạo Nam thay đổi hoàn toàn là từ lúc vô tình bắt gặp cô tự mình đem tặng từng bộ quần áo cho những người cơ nhỡ gần khu ổ chuột thành phố Bạch Trì. Hôm đó, cô chỉ đơn giản với chiếc áo thun cùng quần jeans nhưng nụ cười luôn treo trên môi, nhìn vào vô cùng chân thật lẫn ấm áp – khác hẳn với khi đối diện với hắn hay Nguyễn Trọng Nam!

Thêm vào đó thằng cu Duy nhà hắn luôn luôn không ngớt lời khen cô gái này! Thậm chí nó nghe cô đến chơi còn xin về sớm để được gặp cô! Và thêm nữa hôm nay, cô trò chuyện và còn hiểu rõ về người già như vậy làm Trần Hạo Nam hắn cũng mở rộng tầm nhìn. Cũng có lẽ bà nội hắn đoán đúng – cô chính là cô cháu gái năm đó của Trần gia... Vì những gì hắn dò hỏi được từ vợ chồng Lạc Thổ Trọng đều khớp với những gì nội kể. Nhưng tại sao bà lại không chịu nhận cô?

Sau khi đưa Trần Lệ Nhung về phòng nghỉ ngơi, Trần Hạo Nam nghe lời bà quay lại dạy cô làm một số loại bánh ngọt dễ làm và hấp dẫn. Nhưng suốt gần một tiếng này, tiếng của Thanh Duy cứ lảng vảng mãi dưới chân làm phân tâm biết bao nhiêu là sự tập trung của cả hai:

-Chị tốt bụng! Chị ăn thử bánh này đi! Bánh tart dừa này là bánh mà bé Duy thích nhất đó!

-Rồi. Rồi. Duy đi chơi đi, để cậu dạy chị ấy làm bánh khoai lang nữa! Lát cho con thử nhé!

Cậu bé phụng phịu bỏ đi, nhưng lát sau lại quay lại làm mặt quỷ với Trần Hạo Nam rồi còn trét cả đồng bột vào chiếc quần đen của cậu ta! Trần Hạo Nam chỉ biết cười hòa, bảo “Thằng nhóc này nghịch ngợm thật! Cô đừng cười!” rồi chuyên tâm chỉ cô để nhiệt độ như thế nào cùng những bí quyết nhỏ như thêm sữa cùng bơ loại nào giúp cô làm cho món bánh khoai lang này thêm đậm mùi hơn. Nhìn gương mặt trắng mịn của Lạc Mẫn chuyên tâm nghe từng lời mình nói, không hiểu sao Trần Hạo Nam còn thích thú hơn cả dạy nghề cho những người ghi ghi chép chép.

Nhìn gương mặt cô luôn kè sát mình, có lẽ Lạc Mẫn quá chuyên tâm nên không để ý hai má ai đã đỏ ửng lên rồi. Bỗng Trần Hạo Nam vươn tay đem đồng khoai lang còn sót lại trét lên má Lạc Mẫn, làm cô la toáng lên, rồi trận chiến bột mì bắt đầu, dĩ nhiên không thể thiếu bé Duy... Và cũng may đây là căn bếp riêng của Trần gia chuyên nấu ăn gia đình, nên chỉ có tiếng cười mà thôi!

...

-Cô vào nhà đi!

Trần Hạo Nam để lại nón bảo hiểm lên xe Lạc Mẫn, đứng sau vẫy tay nói với cô.

-Anh về bằng gì?

-Tôi là đàn ông con trai, bắt taxi về là được mà! Với lại cô đừng nghĩ tôi chỉ biết làm bánh, tôi cũng học võ năm năm rồi đấy!

Làm như Trần Hạo Nam sợ Lạc Mẫn không tin còn giơ cánh tay mình lên cho cô thấy cơ bắp. Lạc Mẫn chỉ biết phì cười:

-Tôi biết rồi! Anh không những biết làm bánh, mà còn biết làm ảo thuật nữa. Hôm nay, thật sự cảm ơn anh rất nhiều!

Thật ra, hôm nay Lạc Mẫn rất vui, cười rất nhiều, cô còn được dùng bữa cơm với Trần gia. Lúc đầu, Lạc Mẫn cũng rất e sợ họ, nhưng dần nhận ra họ cũng là những con người vui vẻ, hiếu khách, thậm chí có phần làm cho Lạc Mẫn cảm thấy cảm giác ấm cúng của một gia đình! Cô thật sự rất yêu quý họ. Nhưng có khi nào khi Nguyễn Trọng Nam trở về cô sẽ không bao giờ được gặp lại hay bước vào Sweet house nữa, nên không dám nói với Trần Hạo Nam “Hẹn gặp lại!”

Còn có một người chờ cô chạy xe vững vàng sau cánh cửa biệt thự to lớn kia rồi mới lẳng lặng rời đi...

Vừa bước vào nhà, để dép lên kệ, chưa kịp đặt tay lên công tắc đèn điện, Lạc Mẫn đã bị giọng nói từ trong nhà phát ra làm cho cô run tay rơi cả hai hộp bánh mà người nhà họ Trần tặng cho cô:

-Đi đâu giờ này mới về?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41: Chỉ cần em thay đổi anh cũng sẽ thay đổi

Là Nguyễn Trọng Nam! Chẳng phải hán nói là tuần sau nữa mới về sao?!

Chưa kịp suy nghĩ hay suy nghĩ mà Lạc Mẫn cảm thấy toàn thân mình hai cánh tay bị kéo quặt ra sau lưng, cảm giác từng hơi thở lạnh lẽo như muốn xuyên qua từng lỗ chân lông của cô. Giọng Nguyễn Trọng Nam lại vang lên sau tai:

-Người đây hơi thở tươi trẻ nhĩ?! Em chê tôi già à?!

Hai câu hỏi băng quor, làm Lạc Mẫn gần như gãy dựa càng ghé hơn. Nếu cô cảm giác không lầm thì đây là điềm báo trước cho ngọn lửa giận của người mà cô phải gọi bằng chồng này.

Lạc Mẫn quả nhiên không sai, giây tiếp theo cô cảm nhận được cái đau điếng trên vai. Hấn cắn cô! Cắn cô một cái đau điếng, làm Lạc Mẫn bất giác hét lên:

-Đau... Anh điên à?! Anh là chó à?! Á... Anh muốn làm gì đó?!

Nguyễn Trọng Nam cười khê, vừa đẩy ngã cô xuống chiếc ghế sofa to lớn, vừa nhanh nhẹn chuyển qua cố định hai tay cô lên đỉnh đầu, dùng cả thân người to lớn chèn ép viên thịt nhỏ nộn thịt là cô!

-Tôi không chỉ là chó, mà còn là chó sói nếu em dám lên phen cùng thằng khác! Tôi sẽ xé nát cả hai!

Hai chữ “lên phen” thật sự làm Lạc Mẫn có phần chột dạ, nhưng tức giận thì nhiều hơn, cô hét đến khàn cả giọng:

-Anh là đồ điên! Chỉ có anh cùng người khác! Đừng có nổi điên lên rồi cắn bậy, nếu không vừa lòng thì ly hôn đi!

Ly hôn – hai chữ này đối với Lạc Mẫn kiếp này nhẹ tựa như hồng, trong khi lúc trước chỉ cần có người thấp thoáng nói hai từ này về cuộc hôn nhân của cô thì Lạc Mẫn đã khóc thút thít rồi. Còn đối với Nguyễn Trọng Nam thì hai từ này chọc hấn giận không ít. Bao nhiêu mơ ước một đêm lãng mạn bên vợ đã bay sau đầu. Giờ hấn mới hiểu trong tình yêu, ai yêu nhiều, ai quan tâm nhiều thật sự đã thua! Bây giờ hấn thua trắng tay! Mọi công sức chuẩn bị từ hoa, đồ trang sức, quần áo mới thêm hai tấm vé đi Mỹ hưởng tuần trăng mật xem như bị người vợ nhỏ này xem như rác rưởi!!!

Không! Hấn không tin hấn không trị nổi cô!

Lạc Mẫn cảm thấy ánh mắt của Nguyễn Trọng Nam có sự biến chuyển từ tuyệt vọng sang bi thương rồi bây giờ quay về giá lạnh, đáy lòng đã sợ có điều không may, nhưng không hiểu sao lá gan cô lại tiếp thêm để cô hét lên sau cái hôn gần như là ngấm cần cổ cô:

-Dì Nhân ơi... Cứu con!!! Cứu con với!!!

Nguyễn Trọng Nam nhếch mép, đưa môi đến bên tai Lạc Mẫn:

-Em cứ kêu đi ấy ra đây xem tôi trực tiếp làm em đi! Có người xem tôi cũng không ngại!

Lạc Mẫn quả nhiên im bất, cô la hét nhưng bị đổi lại bằng nụ hôn nóng bỏng. Bàn tay hấn gấp gáp sờ đến hai khóa to lớn trước ngực Lạc Mẫn, hơi thở càng ngày càng dồn dập, mặc kệ cô khóc la, gầy dựa đến mức cầu hấn bị thương trên cánh tay! Xúc cảm mềm mại, cảm giác man mát làm hấn nhớ như phát điên, lửa nóng rạo rức khắp cả cơ thể, nơi nào cũng tự ý mà chà cõ chuẩn bị xong trận.

-Anh... Anh hứa nếu tôi không muốn sẽ không làm... Á... Ahh...

Lạc Mẫn chưa dứt câu Nguyễn Trọng Nam đã nhin không nổi mà cắn vào một đóa anh đào của cô, tư thế trên ghé làm cho Lạc Mẫn tựa quỵ phải ưỡn cả người dậy, làm hấn dễ dàng liếm láp nơi tròn đầy, làm nó ướt át thêm dưới ánh đèn trắng sáng. Nguyễn Trọng Nam nghe cô nhắc đến chỉ ngóc đầu lên mà khinh bỉ:

-Đó là khi em ngoan kia... Còn bây giờ em không ngoan a.

-Không!!! Đừng!!!

Lạc Mẫn hét chói tai khi bàn tay thô to của Nguyễn Trọng Nam không kiêng kị mở khóa và luồn tay vào xoa bóp nơi vùng tam giác thần bí!!! Nhưng cô cảm giác có gì không đúng...

-Miệng trên thì nói không, miệng dưới thì đã ẩm ướt đến thế này...

Rút cánh tay lên thì gương mặt cả hai đều biến dạng: Lạc Mẫn thì đỏ thẹn, Nguyễn Trọng Nam thì dường như là cứng đờ...

—

Lần này Lạc Mẫn cũng nhìn lịch đoán được là ngày đèn đỏ của mình đến đúng ngày. Bình thường cô hơi bị ghét những ngày phiền phức này, nhưng hiện thời cô cảm thấy nó cũng tốt quá đấy chứ! Nếu không hôm nay hấn có nổi điên lên mà... Lạc Mẫn cứ tưởng Nguyễn Trọng Nam không thỏa mãn thú tính cũng sẽ mặc kệ cô, đi ra ngoài tìm niềm vui mới hay gì tương tự nhưng hấn chỉ bó lên lâu, đi tắm rồi đi ngủ như sinh hoạt bình thường.

-Em có tắt đèn đi ngủ không?! Không thì tôi không ngại dạy em một số thứ tới sáng đâu.

Quả nhiên ánh đèn ngủ lơ mờ cũng tắt nốt, nhưng người ngồi ngẩn người nãy giờ vẫn không muốn nằm xuống cạnh con người điên cuồng kia. Cô chẳng biết sao bây giờ chỉ cần hấn có mặt trong nhà dù không làm gì được cô nhưng phải như là keo dính, chỉ trừ lúc đi tắm cô kiên quyết khóa trái cửa! Nếu không ai biết hấn có muốn tắm chung không?

-Tôi chưa buồn ngủ. Tôi qua phòng sách đọc sách.

-Em có giấy báo thi đại học rồi.

Câu nói này thật sự kéo tâm trí của Lạc Mẫn lại, nói thật ra cô chỉ muốn qua phòng đọc sách rồi ngủ lại đó cho tới sáng. Cô muốn tránh hấn lúc nào thì tránh mà thôi... Nhưng giờ hấn nói vậy chẳng phải nhắc cô nếu cô còn lộn xộn thì... Mà chẳng phải bây giờ chưa tới ngày sao?

Lạc Mẫn đang ngồi suy nghĩ thì vòng tay rắn chắc đã choàng ra sau eo cô, ôm chặt cô vào lòng, nhịp thở đều đặn. Lúc này, dường như Nguyễn Trọng Nam đã quá mệt mỏi sau những ngày làm việc, đi công tác tất bật mà không quan tâm nổi cô vợ nhỏ của mình tựa quấy nổi, chỉ một mực ôm cô rồi chìm vào giấc ngủ.

—

Buổi sáng Lạc Mẫn thức dậy thì Nguyễn Trọng Nam đã rời giường, cô chưa kịp dụi mắt thì dì Nhân đã lên mời cô xuống lầu dùng bữa sáng.

Không khí buổi cơm vô cùng nặng nề, rõ ràng chỉ là một chiếc bàn tròn với thức ăn cùng hai vợ chồng vừa cưới nhưng lại chẳng hề có một tiếng nói. Lạc Mẫn bỗng nhớ đến tờ giấy báo đậu đại học kia mà bạo dạn lên tiếng:

-Tối qua, anh có nói với tôi về tờ giấy báo đậu đại học.

Quả nhiên lời nói thành công làm cho Nguyễn Trọng Nam ngược mắt lên nhìn Lạc Mẫn, nhưng nói đúng hơn là nhìn vào chén cơm vừa ăn xong của mình.

-Xúc giúp tôi bát cơm.

Đi Nhân đứng cạnh bên vừa đưa tay định xới cơm thì Nguyễn Trọng Nam bỗng nheo đôi mắt nhìn về phía Lạc Mẫn:

-Đi đi xuống đi. Tôi bảo cô ấy.

Lạc Mẫn nhìn dì Nhân khó xử không biết làm sao đành cười hiền với bà rồi đứng dậy cầm chén của người đối diện.

-Bớt nhiều quá.

Lạc Mẫn vừa quay lại mức ít cơm ra, chưa kịp đặt xuống bàn thì hấn lại nói:

-Ít quá, tôi ăn không phải người.

Lạc Mẫn thờ một hơi thật sâu, bụng cá thối cơm đến bên tay hấn:

-Anh muốn ăn ra sao thì tự mà bớt.

-Tôi cưới nàng dâu, không phải cưới bà dâu. Hay em muốn tôi điện về nói chuyện với cha vợ.

Nói với Lạc Thổ Trọng chẳng khác gì lão ta sẽ làm khổ mẹ cô. Lạc Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi mà mở miệng:

-Anh muốn cái gì đây, Nguyễn Trọng Nam?

Rốt cuộc hấn cũng không lên tiếng làm khó cô nữa, nhưng cả buổi cũng không trả lời cô về giấy báo điểm đại học. Lạc Mẫn cũng tức giận vì dường như hấn cố tình làm khó cô đủ mọi điều.

Đến lúc dùng bữa sáng, hấn quay sang nói với dì Nhân:

-Từ nay về sau việc nhà dì không cần làm nữa, vợ tôi sẽ làm. Dì chỉ cần trông coi nhà, mua nguyên vật liệu về cho cô ấy nấu ăn thôi. Nếu tôi biết dì giúp cô ấy làm gì tôi đảm bảo dì sẽ không đi làm được nữa!

Lạc Mẫn lặng im, đối với cô làm việc nhà không phải là chuyện khó, dù sao cô cũng chỉ cần dì ấy bầu bạn cùng mình mà thôi. Thấy dì Nhân định ghi gì lên sổ tay, Nguyễn Trọng Nam ra hiệu tay bảo không cần, hấn quay sang nhìn Lạc Mẫn, hươ hươ trước mắt cô là chiếc chìa khóa xe, làm Lạc Mẫn không khỏi hoảng hồn:

-Từ nay về sau, em không cần tự đi xe nữa, muốn đi đâu tôi cũng đã thuê tài xế cho em rồi. Còn về trường đại học thì tôi đã chọn cho em trường quốc tế, còn khoa em có thể tự mình chọn, ban chiều sẽ có người đến đưa cho em giấy nhập học, em chỉ cần điền thông tin vào là xong. Tuần trăng mật tôi đã định đi Mỹ vào cuối tuần này.

Rồi hấn dứt khoát mà lấy áo khoác đi thẳng ra cửa. Lạc Mẫn gần như là phát hỏa, cô đứng phất dậy:

-Tôi không muốn!!!! Tôi muốn tự đi xe! Trường tôi cũng muốn tự chọn! Còn nữa, là tôi không muốn đi Mỹ!!! Anh thích thì tự mà đi!

Quả nhiên Nguyễn Trọng Nam chỉ cười khẩy, quay sang nắm lấy cằm của người đuổi theo mình ra tận cửa:

-Tôi đây là thông báo cho em biết, không phải hỏi ý kiến em.

Rồi không chờ Lạc Mẫn có phản ứng đã phất tay làm cô dường như hơi choáng váng.

Chỉ trong một buổi sáng có cần đem đến cho cô thái độ như vậy không?! Nguyễn Trọng Nam chỉ thiếu lấy xích xiềng cô lại thôi, mà cô phản kháng không lại. Nói đúng hơn là không thể phản kháng, hấn ban này đã nhắc nhở cô, gia đình cô vẫn còn nằm trong tay hấn! Căn nhà và cuộc sống bây giờ của bọn họ lẫn cô là hấn bố thí cho... Không! Là cô bán thân đổi được! Bán thân cho một kẻ mà cô căm hận lẫn chán ghét!

Đi Nhân chỉ biết quay lưng bỏ đi, bà thật không hiểu nổi hai người trẻ này. Rõ ràng tổng giám đốc Nam vô cùng yêu thương vợ mình, chỉ vừa quay lưng đi là đã nhắn tin cho bà rằng hãy chăm sóc cho tốt phu nhân, đừng để cô ấy làm việc gì quá sức. Lời nói ngắn gọn nhưng là toàn tâm toàn ý lo cho vợ. Thêm nữa, hôm qua cậu ấy về cũng vô cùng sớm, còn xách cả va li quà cho cô, còn có cả hoa hồng, định chờ cô về sẽ tạo bất ngờ. Nào ngờ, chờ hoài, chờ hoài đến tận 9h cậu ấy lo lắng đến mức gọi điện hỏi thư xem có vụ tai nạn nào không? Lo lắng đến tận 10h cậu ấy vẫn không dùng cơm thì phu nhân về, còn là nhờ một thanh niên đưa đến tận gần cửa. Tổng giám đốc nổi điên đến mức quăng luôn cả bó hoa hồng, rồi mới xuất hiện cả đồng việc làm khó

làm dễ sáng nay. Haiz...

Nguyễn Trọng Nam ngồi trên xe đến công ty trong lòng vẫn không thể nào yên, tâm tư và ý nghĩ đều là gương mặt giận dữ đỏ hồng của cô vợ của hắn, rồi lại nghĩ tới việc cô đi đến Trần gia, bên cạnh có tên Trần thiếu khôn kiếp. Dù biết là có thể chỉ là cô thích ăn bánh ngọt nên đến nhà họ, nhưng hắn vẫn không thể nào chịu nổi cô có liên hệ cùng người đàn ông khác không phải mình. Chỉ tiếc hắn quá thương cô mà cho cô tự do không ai theo dõi nên giờ mới ngồi âm ức đến thế này! Lật chiếc bóp da ra, hắn tự thầm nói với mình: “Lạc Mẫn, chỉ cần em thay đổi anh cũng sẽ thay đổi...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mập Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42: Yêu em

Lạc Mẫn đang bận rửa chén thì chuông cửa vang lên, cô đi ra nhìn vào camera thì thấy là gương mặt quen thuộc – mẹ cô! Đồng thời cũng là giọng vệ sĩ: “Phu nhân, có người xưng mẹ phu nhân muốn gặp.” Lạc Mẫn cười rộ lên, cũng đã gần hai tuần rồi cô mới thấy mẹ, cũng vì người đàn ông kia dường như muốn cách ly cô, cô vội nói: “Được, cho họ vào giúp tôi đi.”

Lạc Mẫn cũng không ngờ đến thăm mình còn có cả cô em gái Lạc Hy. Vừa bước vào nhà, cô ta liếc nhìn từ trên xuống dưới Lạc Mẫn: Một bộ đồ ở nhà hình gấu hoạt hình trẻ con lại rẻ tiền, trên người lại còn đeo chiếc tạp dề dính đầy nước, chứng tỏ vừa làm việc nhà xong! Trong mắt người con gái tưởng chừng nhỏ tuổi ấy không khỏi ánh lên cái nhìn có phần khinh miệt.

Sau cuộc họp cổ đông lần này xong, Nguyễn Trọng Nam vừa đắc cử là người nắm giữ cổ phần nhiều nhất của công ty bất động sản Hưng Thịnh, tạo một danh tiếng cùng vị thế mới cho người đàn ông.

-Này, cậu không tính đi dạy học nữa à?

-Không hứng thú.

-Ồ, đi dạy rồi lấy luôn học sinh của mình, cảm giác thế nào?! Có tươi mới không?

Vừa nói, Lương Trạch Vũ vừa đưa ra vẻ mặt đầy tà ý, làm Nguyễn Trọng Nam phải ngước lên tặng cho hắn một ánh mắt lạnh như băng.

-Miệng chó không mọc nổi ngà voi. Nói linh tinh nữa coi chừng tôi cắt lưỡi cậu!

Nói thật Lương Trạch Vũ có phần e dè thằng bạn chí cốt này, nó thuộc dạng im lặng, cái gì cũng kiệm lời, còn đặc biệt là đôi mắt không to nhưng đủ hẹp và sắc để làm người khác nổi da gà. Nhìn tới nhìn lui, Lương Trạch Vũ vẫn cảm thấy cô bé Lạc Mẫn nhà hắn không biết làm sao chịu nổi một ông chồng như quả bom nổ chậm thế này!

-Không nói thì thôi, mà cậu có biết cô bé Trình Anh không?

-Không quen. _ Nguyễn Trọng Nam không rời mắt khỏi tờ báo cáo. Sau đó thuận tay mà bắt lấy chiếc điện thoại lên, nghe xong khẽ nhàu mày, rồi quay phắt người sang lấy chiếc áo vest treo sau ghế dựa bỏ đi. Lương Trạch Vũ thấy thế liền hỏi:

-Này, cậu đi đâu thế?! Còn đóng công việc này thì sao?!

Nguyễn Trọng Nam không buồn quay đầu lại:

-Chẳng phải kỳ này cậu cũng là một cổ đông lớn trong dự án cuối năm nay sao?! Sẵn giúp tôi quản lý tốt công ty hôm nay luôn nhé!

-Này, đừng quên buổi hẹn boxing cuối tháng này với tôi nhé!

...

-Chị à, cái đầm hoa này xinh thật. Chị cho em được không?!

Đây là đầm Nguyễn Trọng Nam mua cho cô. Cô chưa từng mặc chiếc đầm này lần nào, nhưng dù sao đây cũng không phải là đồ của cô. Cô biết nói sao đây? Nhưng nếu cô không cho thì chắc hắn cô ta sẽ tìm đủ mọi cách vò vĩnh thứ khác... Lạc Mẫn tuy sống hai kiếp người nhưng Lạc Mẫn vẫn chưa biết nói câu từ chối... Nhất là mẹ cô cũng luôn chiều theo ý cô ta.

-Con có thể cho em con chiếc đầm này không, Lạc Mẫn? Dù sao thì con còn cả tủ mà!

Lạc Hy nghe thế cười tít cả mắt, chạy lại đung đưa cánh tay Lạc Mẫn:

-Đừng rồi đó chị! Chị còn cả tú nữa mà, với lại em thấy mình mặc chiếc đầm hoa này sẽ rất đẹp nha. Chị xem đây là quà cho em có động lực thi chuyển cấp đi!

-Nhưng cái đó...

-Cái đó em cứ tặng em ấy đi.

Giọng nói từ cửa thu hút ánh mắt ba người trong phòng Lạc Mẫn. Nguyễn Trọng Nam! Thấy hẳn thì mẹ Lạc Mẫn có cảm giác hơi xấu hổ, bèn đứng dậy kéo chiếc đầm kia từ tay Lạc Hy, bảo:

-Con bé này, con thật là...

Nguyễn Trọng Nam sai bước chân đến bên cạnh Lạc Mẫn, kéo cô vào trong lòng, đặt nhẹ môi lên trán cô:

-Vợ à, em cứ tặng cho Lạc Hy đi. Chẳng phải chuyển công tác vừa rồi anh đã mua cho em một chiếc đầm trần châu và một bộ trang sức kim cương mới sao?!

Lời nói vừa thốt ra làm cho Lạc Hy không khỏi ghen tức, quên mất ý nghĩa thực sự mà người đàn ông này muốn nói. Đó là thứ cô đang cầm trên tay chỉ là đồ cũ mà thôi, cái tốt hơn thì không tới phần cô đâu.

Nguyễn Trọng Nam còn tiện tay lấy hộp trang sức đặt trên bàn trang điểm Lạc Mẫn, đem ra đeo lên cổ cô, tự nhiên thể hiện tình cảm của bản thân một cách chân thành nhất:

-Anh đã nói mà, em vô cùng hợp, mà em cứ ngại ngùng mãi. Đúng là vợ anh ngốc thật!

Bộ trang sức gồm bông tai, nhẫn và dây chuyền làm bằng kim cương cao cấp được mài sáu cạnh sắc sảo, thêm đó là kiểu dáng đều kiều kỳ đeo lên trên làn da trắng của Lạc Mẫn làm cho hai người phụ nữ trong phòng cũng phải sáng mắt!

Nguyễn Trọng Nam hẳn kiếp trước đúng là sai lầm, chỉ thấy Lạc Hy là một cô bé có dã tâm, có chí cầu tiến cùng một thái độ niềm nở với mình, nhưng nay đã hiểu rõ cô ta thật sự là một con người tham lam, ích kỷ! Không biết lúc trước cô vợ ngốc này của hắn đã chịu biết bao nhiêu là oan ức. Nào là sự ghê lạnh của hắn, sự khinh miệt của mẹ chồng, sự chèn ép của đứa em gái xấu tính,... Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyễn Trọng Nam như có một dòng nước nóng chảy qua, càng cảm thấy thương cảm hơn cho Lạc Mẫn.

...

Những món ăn cầu kỳ được dọn lên suốt bữa ăn làm Lạc Hy ăn đến mức muốn nghẹn, không biết là nghẹn vì tức hay vì ganh tỵ. Cô à không thể nào quên được thái độ của Nguyễn Trọng Nam khi gọi đầu bếp nhà hàng đem những món ăn làm từ tôm hùm, bảo ngư lại đầu tiên là sờ mái tóc của Lạc Mẫn. Sau đó, thì khế hờn trách Lạc Mẫn là tại sao lại ngốc như vậy, muốn tiếp mẹ và em thì chỉ cần gọi điện cho nhà hàng là được rồi, sao lại phải vào bếp vất vả như vậy! Còn bảo là cô làm như vậy làm hắn thật sự rất là đau lòng. Nhìn cảnh tượng chồng thì thương tiếc, âu yếm, còn Lạc Mẫn thì thẹn thùng đỏ hồng cả má, Lạc Hy chỉ muốn nổi điên!

Lúc vừa vào nhà, nhìn Lạc Mẫn quay quần bên máy hút bụi cùng bồn rửa chén, cô ta nghĩ cô chị mập này thì ra chỉ chuyển từ người làm nhà cô sang làm osin cao cấp mà thôi. Thật không ngờ anh rể lại hết mực yêu thương, cưng chiều con người béo tròn xấu xí kia! Còn không tiếc mua toàn những món đồ hàng hiệu, cao cấp về chất muốn thêm cái tủ quần áo thứ hai trong phòng! Nhìn đúng là làm người ta ảm ức!!! Đúng ra vị trí bà chủ Nguyễn gia, chủ nhân của căn biệt thự cao cấp cùng những món đồ tuyệt vời đó là cô chứ không phải con người ngu ngốc chỉ biết ăn ăn ăn đó!!!

Nhìn ánh mắt của Lạc Hy, Lạc Mẫn trong lòng cũng tự dung cảm thấy vui vui... thì ra cảm giác có người bên vực cũng tốt như vậy... nên hiển nhiên buổi ăn này cô dùng rất ngon miệng. Vì đồ ăn và tâm trạng người ăn rất tốt mà!

—

Sau bữa cơm thì Nguyễn Trọng Nam cho tài xế đưa hai mẹ con họ về, còn gởi họ một ít trái cây. Vừa quay mặt vào nhà thấy Lạc Mẫn định cản Lạc Mẫn vào bếp rửa bát, nhưng nghĩ lại thái độ cùng lời nói của cô, lý trí không khỏi lên tiếng: “Phải cho cô ấy một bài học! Phải cho cô ấy một bài học!”

...

10 phút trôi qua, trên máy tính của Nguyễn Trọng Nam không gõ được một chữ.

30 phút trôi qua, trên tờ giấy cũng không có một chữ nốt.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, rốt cuộc hắn nhịn không nổi mà đi xuống lầu lấy cốc là đi uống nước để nhìn xem cô bé mập của hắn sao giờ này còn chưa lên phòng đọc sách.

Nhưng không ngờ, vừa bước xuống là thấy Lạc Mẫn đang ngồi quận người nơi ghế sofa, từng giọt mồ hôi chảy ướt cả tấm lưng tròn của cô, làm cho Nguyễn Trọng Nam không suy nghĩ nổi mà một bước thành ba chạy đến ngay. Cảm nhận cơ thể cô lạnh ngắt, hắn không khỏi lo lắng cùng cực:

-Em làm sao vậy, Lạc Mẫn?

Lạc Mẫn không trả lời nổi, chỉ nhủu mày nhỏ lại, quặn người mà ôm bụng.

Nguyễn Trọng Nam luống cuống tay chân, tay định đưa lên gọi bác sĩ thì Lạc Mẫn bỗng ngăn lại, cố gắng nói ra vài chữ:

-Tôi đau bụng hằng tháng... Đứng... Đứng gọi bác sĩ!

“Đau bụng hằng tháng. Đau bụng hằng tháng”. Nguyễn Trọng Nam suy nghĩ một hồi mới tiêu hóa nổi câu nói của Lạc Mẫn, không tự giác được đưa tay ôm cô vào lòng, gọi di Nhân đem thuốc lên cho cô. Còn bản thân hắn thì bế cô lên, nhẹ nhàng bước vào phòng. Đặt cô lên giường, bản thân cũng tự động leo lên giường, cởi áo ra rồi ôm chăm lấy Lạc Mẫn, cố gắng dùng hơi ấm cơ thể sưởi ấm cho cô. Bàn tay to vén chiếc áo của cô lên, xoa xoa nơi vùng bụng làm Lạc Mẫn xấu hổ vô cùng! Nhưng vì con đau cứ quặn thắt từng cơn nên cô cũng không còn hơi sức đâu mà kháng cự.

Lạc Mẫn chỉ biết nằm lì trong lòng Nguyễn Trọng Nam, nhưng không biết có phải vì cô tưởng tượng hay vì hơi ấm từ bàn tay của Nguyễn Trọng Nam mà dường như cơn đau cơ thắt nơi bụng cô cũng giảm đi lúc nào chẳng hay...

Trương Hồng Tiệp là người đưa hồ sơ nhập học vào trường đại học Quốc tế cho Lạc Mẫn, nhưng Lạc Mẫn đã ngủ say nên Nguyễn Trọng Nam ra nhận thay. Sẵn tiện, hắn cũng gọi cô vào thư phòng bàn một số dự án mới của công ty, nhờ cô báo với nhóm thiết kế hạn đề đưa ra thị trường cũng như là để ký hợp đồng với đối tác.

Nhìn gương mặt Nguyễn Trọng Nam chỉ chăm chú vào tài liệu, bàn tay của Trương Hồng Tiệp không khỏi nắm lại. Vào công ty gần nửa năm, cô cũng không khỏi không xiêu lòng trước người đàn ông hoàn mỹ với vẻ đẹp cùng sự nghiệp thành công này. Cứ tưởng cả hai sẽ có một chuyện tình đẹp như mơ vì ngày ngày gặp mặt, nhưng không ngờ anh ấy đã có người trong lòng. Đã vậy còn là một người con gái không có chút gì nổi bật và xứng đáng với những gì mà anh ấy dành cho cô ta... Rõ ràng chỉ là một con bé không hiểu sự đời, đã vậy còn dường như có vẻ chán ghét Nguyễn Trọng Nam...

Nguyễn Trọng Nam thấy biểu hiện như không tập trung của Trương Hồng Tiệp bèn ngưng lại cuộc nói chuyện: “Nếu thư ký Trương cảm thấy không khỏe, hãy về nhà nghỉ ngơi đi.”

Trương Hồng Tiệp biết mình luống cuống, nên vội nói:

-Không sao. Chắc có lẽ tôi qua em ngủ hơi muộn.

-Vậy à, vậy cô nên giữ gìn sức khỏe hơn.

Nguyễn Trọng Nam định xoay người bước đi thì Trương Hồng Tiệp dường như lấy hết can đảm mà ôm chăm lấy sau lưng hắn. Nguyễn Trọng Nam khó chịu phát tay ra ngay!

-Nguyễn tổng... Em... Em thích anh!

Trương Hồng Tiệp nghĩ đây có lẽ là cơ hội cuối cùng, đã kết hôn thì có thể ly hôn! Với lại chẳng phải Nguyễn tổng đối với cô cũng có hai ba phần đặc biệt sao. Nếu để cả hai có con thì có lẽ còn khó khăn hơn cho suy nghĩ của cô. Với lại những người đàn ông thành đạt không phải cũng luôn luôn có con, có phò sao?

-Tôi đã có vợ.

-Em không cần danh phận. Em...

Nguyễn Trọng Nam quay sang, hai tay dút vào túi quần, dáng vẻ lạnh lùng xa cách gấp vạn phần.

-Nhưng tôi không thích cô. Ngày mai, cô đến văn phòng lấy giấy chuyển bộ phận công tác.

Cách từ chối lạnh lùng, dứt khoát cũng đủ lạnh lùng, đủ đau đớn cho Trương Hồng Tiệp. Cô ta thẹn đến đỏ tận mang tai, bèn ôm đống tài liệu một cách quoa loa rồi bỏ đi nhanh nhất hay gọi là bỏ chạy. Nguyễn Trọng Nam còn cho Trương Hồng Tiệp ở lại công ty vì nể trọng nhân tài, mong cô ta an phận. Vì dù sao lúc trước cũng là hân tình cô nguyện, nên hắn không trách người ta lẳng lơ... Chỉ trách bản thân không chung thủy mà thôi.

Di Nhân báo phụ nữ đau bụng ngày đèn đỏ thì dùng nước dứa rất tốt, nên Nguyễn Trọng Nam đích thân đem lên phòng cho Lạc Mẫn. Nhưng chú heo con lười biếng chỉ ôm bụng không chịu dậy, Nguyễn Trọng Nam cũng không muốn ép cô, chỉ kêu cô dậy uống một viên thuốc giảm đau rồi ngủ.

Sau khi Lạc Mẫn chìm vào giấc ngủ, cô mơ mơ màng màng cảm nhận có một bàn tay ấm áp luôn đặt lên bụng cô, vô cùng dễ chịu, làm cô không còn đau bụng nữa mà tự giác rúc người vào chiếc lò sưởi dịu dàng ấy. Đã vậy chiếc lò sưởi ấy hình như còn biết nói, cứ lâu lâu lại nói rằng: “Anh yêu em...”. Thật kỳ lạ a...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 43: Sinh con

Cả ngày dường như tâm trạng của Lạc Mẫn vẫn còn lằng lằng. Sáng sớm ra Nguyễn Trọng Nam đã đi mất dạng rồi, nhưng ngón ngang trước mặt cô là cả đống thơm. Nào là pudding thơm, nào là thơm riêm đường, rồi còn nước thơm. Nhìn cô thì dì Nhân chỉ cười khề, làm Lạc Mẫn cũng hồng cả mặt, dĩ ấy còn bỏ sung một câu viết trên giấy từng chữ rõ ràng: “Đây đều là những món Nguyễn tổng tự tay chuẩn bị cho phu nhân.”

“Đồ tâm thần!!!!” _ Đây là những gì Lạc Mẫn thầm nói trong thâm tâm, nhưng chắc cô không khó nhận ra trong thâm tâm của mình có một ngọn lửa ấm áp đang hiện lên. Thì ra cũng có người ngoài mẹ quan tâm cô, nhưng liệu ... Haizzz.. Chắc có lẽ cũng chỉ là lòng thương hại nhất thời. Nhưng vậy tối qua, người ôm cô cả đêm, người cho cô vòng tay ấm áp đến nỗi sáng nay cô còn ngủ hạnh phúc đến quên cả giá lạnh... Chẳng lẽ không phải là mơ...

Cứ chiều đúng 17h tan tầm thì 17h30 lại thấy đáng hấn ở nhà, nhưng không nói với cô một lời nào, chỉ dùng com xong lại lên thư phòng. Nhưng tối phải ngủ chung phòng cùng hấn, là điều Lạc Mẫn sợ nhất, nhưng trừ việc đắp chung cái chăn thì Lạc Mẫn không thấy người đàn ông này làm gì đáng sợ cả... Nhưng cô nào biết chỉ khi cô cất tiếng ngáy nhẹ chuyển sâu vào giấc ngủ thì lại có ai đó ôm cô vào lòng mới yên tâm mà đi vào giấc ngủ sâu đến tận sáng!

Có lẽ ngày Lạc Mẫn mong nhất cũng đến, ngày Trình Anh điện thoại rủ cô đi chơi, nhưng buồn thay cô đang bị cấm túc ở nhà. Vừa ra khỏi cửa thì đã bị vệ sĩ hai hàng chặn lại, nói phải có lệnh tổng giám đốc Nam mới cho cô đi! Cô điện cho hấn thì chỉ nhận được mấy chữ lạnh lùng “Không được đi!” Cô ức đến muốn khóc! Tình trạng giam lỏng này cũng gần cả tuần hơn rồi... Không lẽ hấn định biến cô thành chim hoàng yến trong lồng thật sao?!

Dường như cảm thấy bạn thân khó xử, Trình Anh vui vẻ bảo cô cứ cho số nhà, cô bé sẽ đến nơi. Lạc Mẫn nghe vậy vui khôn xiết! Cuối cùng cũng có người thật lòng muốn đến thăm cô. Hấn chỉ không cho cô ra khỏi nhà chứ đâu cấm có người đến chơi với cô! Phải không?!

...

Ngồi tám chuyện một hồi, nhìn sắc mặt hồng nhuận cùng với gia cảnh của Lạc Mẫn, Trình Anh đoán được phần nào cô bạn của mình không bị chồng “ngược đãi” đi... Nhưng mướn vệ sĩ đứng canh hai hàng, thật sự là có hơi làm quá đi!!! Chẳng lẽ sợ nhỏ mập này leo rào bỏ trốn sao...

-Này, cậu có bị anh ta ăn hiếp không?!

-Không... Không có... (^)

Trình Anh vốn là cô bé tò mò, miệng thì chóp chép viên trân châu cùng vị trà sữa ngọt lịm trước cổng trường cô mua qua nhà Lạc Mẫn mà hỏi tiếp, lần này giọng nhỏ hơn, gương mặt cũng “đen tối” hơn:

-Anh ta và cậu có... có ... ấy ấy với nhau chưa?! Nó có đau không?!

-Trình Anh... Cậu... Cậu... Cậu hỏi làm gì?!

-Có chưa... Kể tớ nghe đi. Thầy Nam hồi xưa tới giờ trong trường mình toàn nghe đồn là băng son mỹ nam, đẹp mà khó đụng vô cùng... Con gái ai không tò mò... Cậu nói tớ nghe xem... Thầy có tuyệt như lời mấy chị khóa trên nói không?!

Trời ơi, rốt cuộc muốn cô nói sao đây?! Nói hấn như con dã thú có thể trên giường gần hai ngày hại cô thừa sống thiếu chết sao?!

Lạc Mẫn ghen hống đành nhìn đồng hồ, rồi lảng sang chuyện khác:

-Trưa rồi, cậu ở lại ăn com với tớ luôn nha!!! Dì Nhân ơi, con xuống phụ dì dọn com nha.

Rồi biến mất hút, làm Trình Anh vênh môi lên:

-Xí, nhỏ này có chồng rồi làm bộ bí mật này nọ. Thấy ghét! Lát cậu chết với tớ!

...

Quả thật là lát sau Trình Anh đã cho Lạc Mẫn biết tay bằng cách rượt nhau đuổi bắt, đánh nhau hà rầm trên giường, còn dùng chân cuộn lại đánh trện. Làm cả hai cười tít mắt!

Đến lúc cả hai mệt nhừ, nằm xuống giường thì Trình Anh mới hỏi:

-Lạc Mẫn, cậu định nộp đơn vào trường nào?!

-Tớ... Tớ cũng chưa biết! Nhưng Trọng Nam muốn cho tớ vào học trường quốc tế!

Trình Anh nghe đến đây, giật bắn người dậy:

-Không phải ước muốn của cậu là học trường sư phạm sao?! Học trường quốc tế sao vốn ngoại ngữ cậu chịu nổi?! Thêm vào đó chẳng phải là cậu phải tự quyết định sao?! Anh ta làm gì gia trưởng thế?!

-Tớ... Tớ...

-Cậu với anh ta cãi nhau?!

Lạc Mẫn cúi gằm mặt, không những cãi nhau mà còn là chọc anh ta tức lồng lộn.

-Cậu và anh ấy đang giận nhau?

Lạc Mẫn cũng gật gù đầu... Trình Anh chỉ biết thờ dài, cô vuốt lại mái tóc lộn xộn của Lạc Mẫn, rồi nắm lấy bàn tay mập của cô:

-Nếu bây giờ kinh tế cậu lệ thuộc thì cậu phải biết điều tỵ! Mình thấy anh ấy thật sự có tình cảm với cậu. Đạo này đâu thấy anh ấy lên đài vì lộn xộn tình cảm đâu. Cậu phải biết làm cho anh ta cậu nói gì nghe nấy chứ, nhõ này!

-Tớ... Tớ phải làm sao đây?!

-Nghe tớ này, dù muốn dù sao cậu cũng là vợ của người ta rồi. Tớ là bạn thân mới nói thật nhé, cậu nhìn này, cậu tốt hơn lúc trước vô cùng, cơm áo toàn đồ tốt, tay chân cũng bớt chai sạn khô cần đã vậy còn tránh được con nhỏ Lạc Hy khó ở kia nữa, rồi còn cả ông cha dượng luôn gắt gỏng với cậu nữa! Anh ta tính ra cũng đã tốt lắm rồi, không để cậu chung sống với cha mẹ chồng. Tớ còn nhớ ngày đám cưới rõ ràng là anh ấy đỡ rượu hết cho cậu đó, bé mập! Tớ nghĩ cậu nên mềm mỏng nói chuyện với anh ấy đi. “Vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường”, ba mẹ tớ thường bảo nhau vậy đó?! Không phải sao?! Chẳng phải cả hai làm hòa thì cậu cũng nhẹ nhõm hơn sao?! Ở chung dần sẽ có tình cảm mà, cậu không thương thì cậu cũng có một chỗ dựa có phải là cây to bóng mát hơn gia đình cậu không?!

Nếu cả hai không gây nhau hay xích mích nữa, có phải gạt bỏ những chuyện không vui như Trình Anh nói thì Lạc Mẫn cô sẽ có những tháng ngày êm đẹp không?! Cô sẽ có mà quên những trò hề tiện hấn làm ra... Nhưng liệu... sẽ được yên thân không?!

Thật sự thứ Lạc Mẫn cô muốn chẳng phải là những tháng ngày yên bình sao?! Bây giờ cứ chung sống cho tốt đi, chỉ cần cô không giao trái tim mình ra, đừng để cho người ta giày vò tâm hồn mình nữa là được... Cần gì phải sống chết đối kháng với hấn?! Phải chăng người luôn ăn khổ là cô?! Nghĩ cũng buồn, chẳng lẽ cô sống đi chết lại hai kiếp lại không thông được câu “nước tới đề chặn” như cô bé Trình Anh kia sao?!

Nhưng sâu trong thâm tâm Lạc Mẫn thì luôn tự hỏi “con nước” kia tại sao cả hai kiếp đều là một người đàn ông... Kiếp trước, cô yêu hấn, hấn lạnh lùng ghét bỏ cô... Kiếp này, cô rời xa hấn, hấn lại bám như quỷ đòi mạng... Có phải thật sự nếu cô không nhún nhường có khi nào hấn sẽ nhốt cô cả đời trong lòng bàn tay, một bước cũng đừng hòng thoát không?!

Chắc có lẽ là vậy thật rồi...

Rốt cuộc buổi chiều hôm ấy, Lạc Mẫn cũng đích thân vào bếp, nấu ăn cho bữa cơm chiều với hai món quen thuộc: Trứng chưng, canh hẹ đậu hũ trắng. Khi xong được món canh, để hỗn hợp trứng vào nồi hấp, Lạc Mẫn mới thuận tay lấy điện thoại ra nghịch. Nghe tiếng bước chân, cô tưởng dì Nhân đã phoi đồ xuống vào bếp chơi với mình, bèn không quay đầu lại mà nói: “Dì ơi, lại đây coi video này với con này, dễ thương lắm!”

Quả nhiên người kia bước lại gần xem cô gái nhỏ đang cặm cụi tập trung xem cái gì mà miệng cười không ngưng. Thì ra cô đang xem một video cậu nhóc người Châu Á độ chừng mười tháng uống nước, khuôn miệng nhỏ nhắn tươi cười uống nước còn tạo ra âm thanh “chặc! đặc!”, đôi mắt to lúng liếng nhìn quanh. Cái miệng nhỏ đôi khi còn chảy cả nước dãi nhưng trông đáng yêu vô cùng! Cậu bé thật sự bụ bẫm và trắng trẻo trông rất dễ cưng!

Lạc Mẫn lo chỉ vào hai má của đứa trẻ mà cười tí mắt, còn không ngừng đưa tay vào màn hình: “Trời ơi! Coi cái miệng kia! Cưng chết đi được đi nhì!”

-Thích trẻ con thế à.

Lạc Mẫn giật hết cả mình khi nghe giọng nói này!!!! Đây chẳng phải Nguyễn Trọng Nam đó sao! Hồn phách như bay lạc khiến Lạc Mẫn cũng buông lỏng làm chiếc điện thoại rớt xuống. Cũng may hấn nhanh tay chụp lại cho cô. Tới lúc hấn đưa lại cho cô cũng gần cả hai ba phút, sau khi đối diện với ánh mắt bén nhọn đó cô mới dám nhận lại mà ậm ừ... câu “Cảm... ơn...”

Sau đó hấn xoay người thông thả ra khỏi phòng bếp. Bỏ lại Lạc Mẫn một hồi chưa tỉnh trí, lúc này cô mới thấy trên cầu thang dì Nhân vừa bước xuống, nhìn cô cùng Nguyễn Trọng Nam rồi cười hiền.

...

Nguyễn Trọng Nam về hai mắt không khỏi sáng lên rồi nhanh chóng vụt mắt, trên bàn là những món vô cùng quen thuộc, chỉ ngửi mùi hương thôi đã làm cho trái tim hấn như ai đó cầm dao cùn mà cắt từng mảnh nhỏ, làm máu thịt như rỉ máu không ngừng... Có lẽ, lúc trước hấn bỏ lỡ quá nhiều thứ giản đơn, đến nỗi bỏ lỡ cả những niềm hạnh phúc cùng vợ mình rồi dần bỏ lỡ cả cô nữa... Nguyễn Trọng Nam ngồi vào bàn, còn Lạc Mẫn ngồi đối diện hấn, hai má có lẽ còn vì chuyện ban nãy mà xấu hổ:

-Dùng cơm... _ Giọng Lạc Mẫn lí nhí nói. Cô không biết nói gì hơn, chỉ hai món ăn đơn giản này mà muốn hấn đồng ý cho cô tự do có phải là... hơi khó không?!

Không nói, nhưng không khó nhận ra khoe môi một đường thẳng tắp của Nguyễn Trọng Nam đang tự động cong lên. Hôm nay, không biết vì món ăn ngon hay tâm trạng vui mà Nguyễn Trọng Nam ăn liền cả ba bát cơm. Trong suốt bữa ăn, Lạc Mẫn còn can đảm gấp cho hắn hai miếng thức ăn... Đến khi bữa ăn kết thúc, cô tự làm tròn bốn phận dọn dẹp chén bát thì giọng ai vang lên:

-Chẳng phải em có việc muốn nói sao. Lên phòng rồi nói!

Di Nhân vẫy tay ý bảo Lạc Mẫn để đồ cho bà, Lạc Mẫn nhanh nhẩu đưa đôi mắt tròn đảo một vòng rồi về phòng.

Nguyễn Trọng Nam đã thay áo ngoài xong, phô ra ngoài không khí là những đường nét rắn chắc đẹp khỏe khoắn của phái nam, hương dầu gội còn thoang thoảng trong không khí làm Lạc Mẫn không khỏi tim đập thình thịch thình thịch!

-Em không phải làm bao nhiêu chuyện cũng vì có việc muốn nói với tôi sao?!

-Tôi... Tôi...

Chưa kịp mở lời thì giọng Nguyễn Trọng Nam đã cắt ngang:

-Có việc muốn nhờ tôi thì đến gần tí, dạo này tôi mệt nghe không rõ.

Lạc Mẫn chậm chạp từng bước đến cạnh hắn, chưa kịp ngồi xuống thì đã bị một tay Nguyễn Trọng Nam bế ngồi lên trên đùi hắn, Lạc Mẫn không khỏi đỏ gien mặt, tìm cách đứng dậy thì bị nhấc trở lại, cảm nhận hơi thở của Nguyễn Trọng Nam phả lên cổ của mình, cô ghen lời muốn nói.

-Muốn nói gì đây?! Hừm?!

Dường như cảm thấy Lạc Mẫn thẹn chưa đủ hắn còn nâng cằm cô lên, dùng môi mỏng phớt lên trên đôi gò má vì nuôi dưỡng tốt mà hình như có phần nộn thịt hơn mấy tháng trước.

-Tôi... Tôi... Em... không muốn học trường quốc tế!

-Tại sao?!

-Em thích học sư phạm của thành phố, với lại ngoại ngữ em không giỏi sợ không theo kịp bạn bè.

-Sư phạm thành phố thì có gì hay?! Chẳng phải cơ sở hạ tầng không bằng trường quốc tế sao?! Ngoại ngữ không giỏi thì anh lại tiếp tục dạy em.

Chẳng biết là vô tình hay hữu ý mà Lạc Mẫn cảm nhận chữ “dạy” Nguyễn Trọng Nam nhấn nhá thêm mấy phần lực, bàn tay cũng bắt đầu không yên phận mà vuốt ve lên xuống cái eo mập của cô. Làm đầu óc của ai không tự giác mà liên tưởng đến những tháng ngày “dạy học” đầy ám muội của hắn...

Lạc Mẫn không biết làm sao, vì giờ lý lẽ không thể cãi lại hắn rồi, nghe Trình Anh bảo dạo này hắn còn dời cả nhà cô sang một căn nhà khá là rộng rãi trên trung tâm thành phố, căn nhà kia thì đóng cửa rồi. Bây giờ chẳng phải ngoại trừ nơi đây cô thật sự đã không còn chốn dung thân rồi sao... Nghĩ nhiều việc, nước mắt lại long lanh trên khóe mắt, hai tay no tròn bất giác cũng muốn tìm một nơi nương tựa mà quàng lên cổ hắn – kẻ hại cô thành kẻ “vô gia cư” mà thút thít.

-...

-Ừm... _ Lạc Mẫn vẫn chôn mặt nơi hõm vai to lớn của hắn, vô tình hít phải hương thơm từ cơ thể hắn cùng với mùi mồ hôi khỏe mạnh, cũng cảm nhận nhịp tim cứ đập mạnh lên từng hồi của người cô gọi là chồng này.

Cả hai im lặng hồi lâu, bàn tay Nguyễn Trọng Nam chuyển qua vuốt ve cái bụng tròn của cô làm Lạc Mẫn e sợ đến rúc người lại, nhưng thoát không ra khỏi vòng tay kiên cố nên hai má đỏ hay hay:

-Hay là chúng ta có con đi, rồi tôi sẽ để em tự do làm những gì mình thích... Chỉ cần không rời xa tôi.

“sinh một đứa bé!” “Sinh một đứa bé!” Đây là ước vọng của cô kiếp trước, nhưng kiếp này cô không muốn!!! Sinh một đứa bé rồi chẳng phải cuộc hôn nhân này mãi mãi không bao giờ chấm dứt sao?! Vậy đúng là “không thể rời xa” rồi!!! Có xa nhau thì đứa trẻ vẫn là mối liên kết duy nhất. Tuy bây giờ cô quyết định muốn sống hòa bình cùng Nguyễn Trọng Nam, nhưng không có nghĩa là không đến lúc phải chia xa. Nếu thật sự đến lúc hắn chán ghét cô, cô sẽ không đau lòng và níu kéo như lúc trước mà sẽ tự giải thoát cho cả hai. Vì vốn dĩ cuộc hôn nhân này từ đầu cũng không là tự nguyện và tình yêu...

-Tôi... Tôi còn muốn đi học... Và lại, tôi... tôi

Nguyễn Trọng Nam kéo mạnh cằm cô lại, ép cô hai mắt to tròn với ánh mắt hẹp dài như xuyên thấu lòng dạ người đối diện:

-Có thật là chỉ vì muốn đi học không?! Có con rồi tôi cũng cho em đi học tiếp mà. Hay em sợ có mối liên hệ máu mủ cùng tôi, hừm?!

Giọng nói gần nhẹ, thể hiện thái độ tức giận của chủ nhân làm Lạc Mẫn không khỏi thẹn lòng mà cúi mặt xuống nhưng lại bị hắn bắt phải ngẩng đầu lên đối diện. Lúc này, gương mặt cô đã đỏ hồng, làm cho lòng Nguyễn Trọng Nam cũng mềm xuống không ít, nhưng vẫn một mực ép Lạc Mẫn trả lời:

-Vi... Vi... tôi bị khó sinh...

Nghe vậy, đôi mày kiếm chau lại, vấn đề này không phải hần không biết. Cũng vì như vậy nên kiếp trước hần mới không ngại cùng người khác ân ái, còn bây giờ dù muốn dù không hần tin khoa học hiện đại sẽ giúp hần và cô có chung một sinh linh bé nhỏ. Có con rồi, nó sẽ là chìa khóa gắn kết hai vợ chồng bọn họ ở tâm hồn và thể xác. Đến lúc đó, cả cha mẹ hần cũng không thể tìm lý do mà làm khó Lạc Mẫn.

-Làm gì có! Vợ anh làm gì lại khó sinh.

Nói rồi, hần ôm cô vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cô.

Nguyễn Trọng Nam cảm thấy bản thân càng ngày càng quá đa nghi, cô vợ này thua mình đến tận gần mười tuổi, bản tính trẻ con cũng là bình thường, bây giờ cô thuận theo mình có lẽ vì muốn được tự do ra ngoài đây mà! Không lẽ phúc lợi to lớn này hần lại không muốn nhận sao?! Rõ ràng người thâm thương trộm nhớ đang tự động lăn đến bên người không cần dùng vũ lực ép buộc, người đàn ông nào lại không muốn! Nói thật nếu không phải do áp lực công việc quá lớn, hần còn thắc mắc không biết mình có thật sự “vô dụng” rồi không?! Từ ngày ép buộc Lạc Mẫn bị ám ảnh tâm lý thì dường như gần hai tháng rồi hần chưa đụng vào đàn bà. Cùng lắm thì chỉ là những lần nhìn hình cô mà “tự giải quyết”...

Nguyễn Trọng Nam kéo Lạc Mẫn lại, cả hai cùng ngã trên giường lớn. Nằm đối diện Lạc Mẫn, hần gạt nước mắt còn vương trên đôi mắt cô, miệng không khỏi cười dịu dàng:

-Mấy ngày rồi đều là do anh không tốt. Em đừng buồn nữa. Hai vợ chồng ta chung sống thật tốt nhé!

-Vậy... Vậy anh có thể đừng ép tôi nữa không?!

Lạc Mẫn mở to đôi mắt, môi vênh lên mà nói, làm yết hầu Nguyễn Trọng Nam không khỏi lên xuống không ngừng. Không nhịn được mà vươn người ôm cô vào, định hôn lên đôi môi phấn hồng tươi ngọt đó thì bị cô chặn lại:

-Anh có hứa không?!

Nhưng lúc này tâm trí hần chỉ còn có khoảng da thịt đang rộng mở do động tác nằm xuống của Lạc Mẫn, để lộ cả khe ngực quyến rũ làm hơi thở hần dồn dập không thôi, còn yết hầu cũng không tự chủ mà lên xuống... Lời nói cũng trầm khàn khàn đặc:

-Em cho anh đi... Mẫn Mẫn... bà xã... Ngoan... Rồi có gì chúng ta từ từ bàn...

Lạc Mẫn cảm thấy tay chân rối bời vì đôi môi của ai vừa thốt ra lời hỏi cô nhưng chưa đợi cô trả lời đã sát chặt vào cổ cô, phả vào đó những làn hơi nóng bỏng. Bàn tay cũng không nhân hạ mà vói sâu vào trong chiếc áo ngủ phồng phênh của cô...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44: Ngọt

Lạc Mẫn hai tay theo phản ứng muốn đẩy Nguyễn Trọng Nam ra, nhưng vẫn không dám! Cô sợ đẩy hần rồi giấc mơ học trường đại học công lập của cô cũng tan theo mây khói. Cô chậm chạp để mặc hần hôn lên môi mình, rồi trải dài những nụ hôn đó lên cổ, lên tay... Bàn tay còn không tự chủ mà run run gõ từng cục áo của mình...

Trong lòng Lạc Mẫn thầm nhủ, không sao, không sao... Thà mình tự coi còn hơn hần xé bỏ, sẽ làm mình đau da thịt hơn gấp mấy lần.

Nguyễn Trọng Nam thấy Lạc Mẫn chủ động như vậy, trong lòng mừng không thôi! Liên chuyển từ dịu dàng sang cuồng nhiệt, bờ môi cũng không tự chủ được mà dùng lực hơi mạnh, trải dài những chấm đỏ khắp bờ vai nõn nà, vang lên những âm thanh “chặc! chặt!” vô cùng ái muội.

Bàn tay cũng kéo xuống chiếc quần ngủ không chắc chắn, làm Lạc Mẫn phải kêu lên “A” một tiếng. Nguyễn Trọng Nam nghe thấy, cười trấn an cô, tay còn lại vuốt cái đầu nhỏ đang loay hoay mãi không yên, miệng thì thầm:

-Bà xã... Bà xã...

Rồi chờ cô cũng để mê trong điệu nhạc của dục vọng hần mới có thể tự do khám phá thêm những vùng đất mới.

-Ừm... _ Theo những nồng nhiệt từ cánh tay cho đến bờ môi của Nguyễn Trọng Nam mà cơ thể Lạc Mẫn dần rung động, bàn tay nắm chặt lấy tóc hần hưởng thụ cảm giác ngọt ngào mà hần mang lại.

Nhưng tự lúc nào, hần lại ngẩn đầu lên, liếm khẽ cánh môi mòng thám ướt chất lỏng không rõ là gì, đầy ma mị hỏi cô:

-Thích không... Bà xã... Hừm?!

Rồi từ từ người đàn ông cao lớn trườn lên người, cố gắng không để cân nặng của mình chèn ép cô khó chịu. Lúc này, Lạc Mẫn mới cả kinh!!! Hắn đã cởi bỏ chiếc khăn tắm trên thân người từ lúc nào rồi! Nơi cứng rắn đó còn đang chuẩn bị tiến vào cơ thể cô... Lạc Mẫn còn nhớ lần đó, hắn làm không biết mệt mỏi, hắn làm cô đến khi cô khàn giọng van xin hắn vẫn như đã thú rong ruổi trên người cô... Làm đến khi nơi đó của cô tê rần, đến khi cô ngất đi tỉnh lại mấy lần vẫn không buông tha. Tư thế thì hắn toàn sử dụng những tư thế quái dị, còn không ngừng nói những lời dâm dăng, si nhục cô... Cứ mỗi lúc cô tỉnh dậy đều là đau, là si nhục, là tê rần... Rồi ngày qua ngày cô phải thoa thuốc mới bớt cảm giác đau rát... Không!!! Không!!! Cô không muốn!!!

Theo quán tính Lạc Mẫn mặc kệ đến kế hoạch mà bản thân đã tính toán kỹ, khóc nức lên, hai chân giãy đạp liên tục mong thoát khỏi vật đáng sợ kia. Nguyễn Trọng Nam tuy dục vọng dằng dặc, nhưng cũng cảm thấy sự bất thường của cô. Tay chân cô rung lên bần bật, mồ hôi lạnh toát ra cả cơ thể căng cứng. Và hắn cũng không phải là người hay quên. Có lẽ chính ký ức lúc trước của cô đã làm cho cô sợ quan hệ vợ chồng đến như vậy!

Nhìn Lạc Mẫn tóc tai rối bù, nước mắt chảy hàng dài, miệng méo mào kêu: “Không!!! Không!!! Không muốn đâu mà... Đau lắm... Van xin anh... Van xin anh... Trọng Nam, tha cho tôi đi...” Từng lời, từng tiếng cô nói như kim châm vào tim hắn, như có hàng ngàn con kiến gặm nhấm từng mảnh da thịt trên người hắn. Thì ra thương yêu một người là thế, khi cô ấy đau, mình còn cảm thấy thương tổn hơn gấp vạn lần!

Hắn nhẹ nhàng lui cậu bé to lớn đang ngẩng cao đầu của mình ra, mà nhẹ nhàng chèn ép lên người cô để cô không có những hành động loạn trí nữa. Hắn thờ dài, đầu gục vào đầu cô mà thủ thủ:

-Anh không làm... Không làm nữa... Khi nào bà xã hết sợ thì chúng ta mới tiếp tục... Nhé!

Không biết hắn lặp đi lặp lại những câu nói trấn an đến bao lâu thì Lạc Mẫn mới ngưng khóc, mới thút thít mà nhìn hắn, rồi xấu hổ mà nhắm chặt mắt.

Nguyễn Trọng Nam cười khò... Không lẽ chỉ vì lần chiếm đoạt đó mà suốt đời này cô sẽ bị ảnh hưởng tâm lý như vậy sao?! Không!!! Hắn không tin, hắn sẽ từ từ thuần phục cô vợ này. Hắn muốn không chỉ là thể xác của cô mà còn muốn lòng cô cũng phải ở trên người hắn. Hắn tin mình có thể làm cho cô dần chấp nhận mình.

Nghĩ là quân tử thế, nhưng dục vọng dưới thân thì biết làm sao đây?!? Phải biết là đàn ông khi căng cứng đến thế này thì dù muốn dù không cũng phải phóng thích chứ! Hắn thương cô như vậy, nâng niu cô như vậy, không lẽ cô tính để cho hắn phải mất mặt đến mức tự giải quyết hay sao?!?!

Ý nghĩ luôn đi kèm hành động, hắn bắt giắc mà nắm bàn tay mềm mại của cô mà nắm lấy nơi căng cứng của mình, thấy cô mở to mắt định hét lên hắn dừng lại đôi chút, nói bằng cái giọng trầm khàn khó nghe:

-Không làm bằng tay... chẳng lẽ em muốn anh...

Rồi bàn tay còn trống kia như có như không vuốt ve vùng đùi trắng của Lạc Mẫn làm cô sợ hãi, cố gắng bỏ qua ngại ngùng mà đưa tay cho hắn lên lên xuống xuống theo nhịp điệu ngày càng nhanh...

Đến gần cả hơn nửa giờ khi hắn thỏa mãn rồi gài lên một hơi dài mới buông tha cho đôi tay sắp mỏi nhừ của cô. Nhưng sau khi “xong việc” hắn không như trong trí nhớ của cô: Sẽ bỏ mặc cô rồi quay ngoắt vào phòng tắm, mà là lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau tay cho cô, rồi mới xoay người vào nhà tắm. Nhưng không phải để tắm cho bản thân! Mà hắn xả khăn lau lại người là chĩa mũi cho Lạc Mẫn, rồi sau đó lau tay cô lại lần nữa, rồi không quan tâm gì bản thân mình mà nằm xuống ôm cô vào lòng, khẽ thì thầm:

-Bà xã, cảm ơn em... Ngủ ngon!

Lạc Mẫn cũng ngỡ ngàng trước thái độ của hắn dành cho mình. Trái tim cô như khẽ chùng mấy nhịp đập, gượng gạo cả khuôn mặt tròn. Nhưng tiếng thờ đều và ầm ập bên tai như phép màu giúp cô cũng quên đi cái giá lạnh mà chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Đêm nay thật bình yên, bình yên từ giấc ngủ cho đến tâm hồn. Khi sáng sớm tiếng đồng hồ báo thức vang phòng, Lạc Mẫn bò dậy thì bị một đôi tay kéo vào lòng, cô mới hay đêm qua... Sau khi... Sau khi như vậy... Cô và Nguyễn Trọng Nam đều chưa mặc quần áo a!!!!

Lạc Mẫn bò nhanh xuống giường thì bị tiếng nói nghe còn đậm mùi mệt mỏi, nhưng từ tính trầm thấp kéo lại:

-Em đi đâu đó?! Mới 5h sáng mà.

-Tôi... Tôi... Tôi phải đi chuẩn bị bữa sáng.

-Có đi Nhân rồi mà, còn sớm, quay lên nào bé ngoan. _ Tiếng nói của hắn như ướp mật đường, là lời dụ dỗ ngọt ngào nhất, nhưng Lạc Mẫn nhanh chóng buông bỏ tất cả định chạy vào nhà tắm mặc lại quần áo rồi trốn khỏi cảnh tượng xấu hổ này càng sớm càng tốt! Nếu không cô sợ mình sẽ không dám nhìn mặt ai hết!!! Từ lúc trước đến giờ, Lạc Mẫn cô là người phụ nữ truyền thống, không bao giờ ngủ lỏa thể như thế này, mà còn chung giường với người khác giới nữa!!!

Nguyễn Trọng Nam tuy hai mắt vẫn còn chưa đủ sắc sảo như lúc tỉnh táo, nhưng cũng đủ để nhìn thấy viên thịt trắng tròn ôm cục thích kia đang định lăn đi mất! Hắn bèn bật dậy, nhanh chóng kéo cô lại, ôm cô thả lên giường mặc kệ cô xấu hổ đến má nóng hực.

-Sáng sớm, em không yên thì tôi cũng không để em yên đâu nhé!

Nói rồi, dùng bộ phận phái nam cạ cạ vào bụng cô, làm Lạc Mẫn thật sự trở thành chú thỏ con, mặc cho hắn ôm rồi đưa về giường ngủ tiếp.

Ngủ lại làm người ta ngủ rất say, nhất là đối với những người ăn được ngủ được như Lạc Mẫn. Cô đánh một giấc trên chiếc giường lớn đến tận 10h sáng. Tỉnh dậy còn thấy người đàn ông đối diện đã thức dậy từ lúc nào, và bàn tay đang tùy ý chu du trên mấy sợi tóc của cô.

Lạc Mẫn giật bản người, sờ lên người thì thấy bản thân đã được mặc quần áo rồi. Nhìn lại thì thấy Nguyễn Trọng Nam cười gian xảo:

-Anh mặc vào đó. Có chỗ nào trên người anh mà nơi này chưa chạm qua đâu... Thậm chí hôm qua anh còn hôn vào...

Vừa nói hần vừa vuốt ve cánh môi mỏng của mình, lời nói ra thì ngả ngớn, đầy vẻ trêu đùa. Lạc Mẫn ngượng chín đỏ mặt, bàn tay mập không tự chủ đưa lên môi hần nhằm ngăn lại lời nói không biết xấu hổ của hần! Nguyễn Trọng Nam tranh thủ cơ hội vờn đầu lười ra thưởng thức lòng bàn tay mập trắng của vợ mình, làm cô rớt cuộc cũng phải vội rút tay lại, nhưng không được!!!

Cô quay sang nhìn thì thấy ngoài trời nắng đã lên cao, nhìn lên đồng hồ treo tường mới phát hiện đã là 10h mấy sáng. Giờ này mà đến đại học sư phạm nộp đơn chắc tới chiều cô mới về được được!!! Cũng tại hần hại cô cả mà...

Như đọc được suy nghĩ trong mắt Lạc Mẫn, Nguyễn Trọng Nam thu lại bộ dáng yêu nghiệt của mình. Hần khề khàng bỏ bàn tay đã bị hần vờn đến “ướt át” của cô ra, bẹo hai má nức ních đang lo trời lo đất kia, nói bằng giọng khàn khàn đặc trưng:

-Anh có quen với phó bộ trưởng Bộ Giáo dục. Chuyện này chỉ cần nói với ông ta thì em muốn nộp đơn lúc nào cũng được.

Lạc Mẫn nghe xong thì dường như còn không tin được. Nguyễn Trọng Nam khề cười, tranh thủ hôn lên má cô một cái rồi mới nói tiếp:

-Đi. Anh đưa em đi nộp đơn nhập học nào!

-Không... Tôi... tự đi được mà. Với hôm nay là thứ hai, anh không đi làm à? _ Lạc Mẫn cố tìm lý do để hần đừng đưa mình đi. Hần cho cô tự do chọn trường nộp đơn là cô vui rồi, không cần hần đi theo cho cô cả đồng áp lực.

-Hôm nay anh nghỉ phép cả ngày.

-Nhưng...

-Vậy học trường quốc tế nhé. _ Nguyễn Trọng Nam liếc mắt nhìn cô, Lạc Mẫn im bất.

Ấn sáng hay nói đúng hơn là ăn trưa xong, Lạc Mẫn lấy hết can đảm mới dám nói với hần đừng dùng chiếc Lamborghini veneno của hần đưa cô đi được không, cô không muốn gây sự chú ý.

Không muốn làm phật ý cô vợ nhỏ, Nguyễn Trọng Nam đồng ý đưa cô ra ngoài bằng xe hai bánh.

Hôm nay, để phù hợp với cô, hần mặc cho mình một chiếc áo sơ mi xanh dương, để hở cổ, đeo một sợi dây chuyền đen trên lồng ngực rám nắng, phối hợp ăn ý cùng chiếc quần bò dài quá gối vô cùng trẻ trung. Nhìn Lạc Mẫn hoàn toàn không nghĩ đây là người đàn ông luôn luôn chuộng màu đen cùng phong cách đàn ông trưởng thành, mạnh mẽ. Hình tượng này rõ ràng là một thanh niên trẻ trung, sáng lạn!

Nguyễn Trọng Nam thấy Lạc Mẫn nhìn mình, bèn nổi tính trêu chọc, đứng ép sát cô:

-Sao?! Nhìn chồng em đến muốn chảy nước dãi kìa. Đi công việc rồi về anh cho em “ăn” đến ngấy nhé!

Lạc Mẫn chẳng biết nói sao với những biểu hiện dạo gần đây của người đàn ông này! Hần luôn thích trêu chọc cô, nói những lời nói ám muội đến mức trái tim cô cũng phải đập nhanh mấy nhịp. Chẳng lẽ đây lại là trò chơi mới của hần... Cho cô ăn kẹo ngọt rồi cuối cùng đẩy cô vào con đường tuyệt vọng...

Trong lúc Lạc Mẫn ngẩn ngơ, Nguyễn Trọng Nam đã dẫn cô xuống tầng hầm để xe. Trong đó chứa gần cả chục chiếc xe hai bánh. Lạc Mẫn thật sự không ngờ! Toàn là những chiếc moto hiệu nổi tiếng: Yamaha, Ducati, Bonneville,...

Nguyễn Trọng Nam lúc trước có sở thích đua xe chợ đêm, sau đó lớn lên thì cũng dần quên đi thú vui nguy hiểm này mà lao vào việc làm ăn để làm giàu.

Nhìn những chiếc xe xếp hàng dài, Lạc Mẫn thật sự không biết nói sao?! Không đi siêu xe, đi những chiếc moto này thì gây chú ý có ít hơn không?! Cô nghĩ là không! Nhưng may trong dòng xe motor đó thì có một chiếc cô cho là bình thường nhất: Exciter.

Lạc Mẫn không ngờ người như Nguyễn Trọng Nam lại có mặt mạo hiểm như vậy! Hần vừa leo lên xe đã thành thực chuyển động, làm nóng động cơ rồi mới quay ra sau hỏi cô:

-Ôm anh cho chắc nhé!

Lạc Mẫn lặng thinh nhưng tay âm thầm nắm chắc vĩ xe phía sau, quyết định không ôm hần! Khi xe chuyển động, cô nào thấy ánh mắt ai lóe lên ánh sáng dị kỳ! Hần phóng như bay, cô ngồi phía sau, nghe được cả tiếng động cơ xé gió, Lạc Mẫn vốn nhát gan, sợ mình bay xuống đường, cô liền theo quán tính ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc phía trước, làm ai kia không khỏi cười đắc ý. Quả nhiên khi Lạc Mẫn ôm eo, thì tốc độ điều khiển xe dần chuyển động chậm lại, thấy vậy Lạc Mẫn lại định buông ra, tay cô vừa buông ra thì xe lại tăng tốc. Cứ thế chừng khoảng bốn năm lần rớt cuộc Lạc Mẫn cũng biết chỉ cần cô ôm hần thì tốc độ của xe sẽ luôn luôn trung bình, thậm chí là có phần hơi chậm. Nên vì an toàn của bản thân Lạc Mẫn đành ôm hần suốt chặng đường đến trường đại học sư phạm.

Đến nơi, Lạc Mẫn lại nói muốn tự mình đi nộp đơn, không muốn làm gì khác người, năn nỉ một hồi thì Nguyễn Trọng Nam lại lần nữa chiều ý cô! Gỡ chiếc mũ bảo hiểm nặng trĩu ra cho cô, hất vuốt lại mái tóc cô, thì bị cô theo quán tính gạt ra. Vì đơn giản những người xung quanh, không ít người đều tập trung ánh mắt vào họ!

Nguyễn Trọng Nam cười nhẹ rồi thật sự bỏ tay ra. Chờ cô chuẩn bị chạy trốn chết, hấn chạy theo nắm tay cô lại, hôn một cái sâu vào mái tóc cô, rồi cố ý nói lớn:

“Nộp đơn rồi ra nhé vợ! Anh ngoài này chờ em!”

Sau đó không ngoài dự đoán, cả đoàn người không khỏi chú ý rồi bàn tán về cô và Nguyễn Trọng Nam. Lạc Mẫn xấu hổ, chạy trốn chết đi, để lại Nguyễn Trọng Nam đứng cao ngất phía sau dõi theo.

“Vợ mập ngốc ghê! Em đừng hòng chạy thoát khỏi anh!”

...

Do xấu hổ và bị bàn tán khắp nơi mà Lạc Mẫn chạy như tên bay vào phòng tuyến sinh. Trên đường đi, lại vô tình đụng vào một người, làm người ta rớt hết cả tài liệu trên tay.

Cô lính quỳnh nhặt lên để còn tranh thủ giờ nộp đơn buổi chiều, miệng không ngừng nói: “Xin lỗi! Xin lỗi ạ!”

Nhặt xong, cô còn chưa kịp nhìn mặt người đụng phải thì giọng nói quen thuộc lại vang lên:

-Sao lúc nào gặp em cũng nghe em xin lỗi vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45: Đừng ghét anh nữa nhé, bà xã...

Đập vào mắt Lạc Mẫn là cậu thanh niên mặc đồng phục thể dục trường Sư phạm, đầu còn đội nón lưỡi trai, gương mặt trông vô cùng rạng ngời! Phải nhìn gần mười giây Lạc Mẫn mới nhận ra đó là Trần Hạo Nam... Anh ta... Anh ta...

Chưa kịp có thắc mắc, Trần Hạo Nam đã nhặt xong đồng hồ sơ bay dưới đất xuống, rồi vươn tay ra tỏ thái độ muốn bắt tay với Lạc Mẫn:

-Chào đàn em! Rất vui được quen biết.

Lạc Mẫn thật sự còn chưa tiêu hóa được điều này. Rốt cuộc chuyện này là sao?! Còn đang ngơ ngẩn thì chàng thanh niên rực rỡ phía trước đã nắm lấy tay cô, lôi cô vừa đi vừa nói:

-Em đi nộp hồ sơ đúng không?! Tôi dẫn em đi xếp hàng.

...

Nguyễn Trọng Nam đứng giữa trời trưa, hấn chỉ ngồi trên xe trầm tĩnh đọc sách, đã hơn 14 giờ chiều, hấn định chiều nay dẫn cô vợ nhỏ ra ngoài hóng gió một bữa, không biết có kịp không. Tiếng người qua lại Nguyễn Trọng Nam nghe không ít người chỉ trỏ vào mình, nhưng hấn không bận tâm, vì bây giờ bảo bối của hấn chỉ có mình Lạc Mẫn mà thôi! Đúng là cô gái ngốc, muốn tự mình làm mọi thứ nên chắc giờ này vẫn còn xếp hàng trong dãy dài thí sinh đang chờ nộp đơn chứ gì...

...

Nộp đơn xong, Lạc Mẫn mới quay sang cảm ơn Trần Hạo Nam

-Cảm ơn anh. Tôi... Hẹn gặp lại!

Cánh mày trên gương mặt đang tươi cười của anh chàng khề chau lại, hỏi:

-Này, vô tình thế sao, tôi tốn nhiều mồ hôi với em như vậy, một ly trà tắc cũng không phải là quá chứ?!

Lạc Mẫn chưa kịp mở miệng từ chối thì anh chàng đã dắt tay cô rồi chỉ về phía căn tin trường, cười hề hề.

Lạc Mẫn nhìn về phía điện thoại đang rung trong túi mình mà cười khổ. Nếu giờ này mà ông chồng trên danh nghĩa của cô biết, không biết việc gì sẽ xảy

ra nữa...

Nguyễn Trọng Nam đối diện với những ánh mắt qua lại của nữ sinh, hắn chỉ cười lấy lệ. Đến khi gần khoảng 16h hắn mới khóa cốp xe mà bước vào khuôn viên trường tìm cô.

Đi ngang qua với vẻ ngoài nổi bật Nguyễn Trọng Nam không khỏi bị các nữ sinh nhìn ngắm rồi bình luận đủ kiểu, nhưng hắn chỉ chọn cách làm ngơ để mà đi tìm cô vợ nhỏ không biết lạc đến phương nào.

Nhưng khi đi ngang qua sân sau, Nguyễn Trọng Nam bèn thấy một cảnh gai mắt chường tai: Gương mặt phúng phính cười tươi, môi ngậm ống hút còn không che dấu được khoe môi đang vênh lên thể hiện sự vui thích, mà quan trọng là bên cạnh cô là một nam sinh!!!

Chớp mắt Nguyễn Trọng Nam đã bước nhanh đến nắm lấy tay của Lạc Mẫn làm cô choáng váng, quay sang mới thấy ánh mắt lạnh lẽo của ai đang giạt giạt, hồn vía cô cũng như muốn lên mây. Không biết lần này lại lớn chuyện gì nữa đây!

-Đi về! _ Tiếng nói của Nguyễn Trọng Nam dường như phát ra từ kẽ răng.

Lạc Mẫn đành khó xử quay sang nói với cậu thanh niên đang ngồi kia: “Xin lỗi nhé... Tôi về trước...”

Bộp!

Trần Hạo Nam cũng dùng một tay nắm lấy đôi tay trắng mập kia của Lạc Mẫn.

Nguyễn Trọng Nam nheo mắt lại, dùng sức kéo mạnh nhưng bàn tay kia dường như cũng quyết không muốn buông.

-Buông ra!

Cậu thanh niên kia ngược mặt lên làm Nguyễn Trọng Nam cũng hơi có phần ngạc nhiên, là Trần Hạo Nam – Trần thiếu!

-Trần thiếu đây là có ý gì mà không buông tay vợ tôi ra.

Từ “vợ tôi” nhấn mạnh ý hai ba phần làm cho Trần Hạo Nam chỉ cười nhạt, tay khá là buông lỏng, nhưng giọng nói vẫn còn ngạo nghễ:

-Đây là vợ Nguyễn tổng, nhưng là bạn học mới của tôi, chẳng lẽ không thể nói chuyện hay sao?

Lạc Mẫn là người vô cùng khó xử lúc này, một bên là người đàn ông ưa nổi giận trên danh nghĩa đang là chồng cô đây, một người là người bạn cô cũng khá quý mến. Cả hai có biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn ba người không?! Ngay đầu đi nộp đơn thôi cô không muốn quá nổi bật, để những ngày tháng sau này không được yên thân a...

Cô đưa ánh mắt nhìn về phía hai người đàn ông này, nhưng dường như không ai có ý định buông ra cả, chỉ có càng ngày càng nắm chặt. Bầu không khí thì càng ngày càng căng thẳng, Lạc Mẫn cảm thấy dường như cả hai thật sự như đang chuẩn bị đánh nhau chứ không đùa...

-Đau...

Đến khi từ này phát ra từ môi Lạc Mẫn thì Trần Hạo Nam thật sự buông tay, còn Nguyễn Trọng Nam chỉ là thả lỏng ra, nhưng ngay sau đó là hành động khó ai ngờ. Hắn mạnh mẽ kéo eo của Lạc Mẫn mà dán môi mình lên môi cô, ép buộc cô phải tiếp nhận trước mặt tất cả mọi người. Đến khi cảm thấy Lạc Mẫn sắp không thở nổi hắn mới buông cô ra, toàn thân tròn của Lạc Mẫn như một vũng nước mà thuận thế bị Nguyễn Trọng Nam kéo vào lòng, hắn nhìn Trần Hạo Nam với ánh mắt đắc ý.

-Xin lỗi làm phiền Trần thiếu rồi.

Trần Hạo Nam lúc đầu hơi ngạc nhiên trước hành động độc chiếm này của Nguyễn Trọng Nam, nhưng sau đó là cười nhạt, đi thoáng qua Nguyễn Trọng Nam để lại lời nói nghe đầy ẩn ý:

-Giữ vợ kiểu này ... Chưa hẳn là hay đâu.

Nguyễn Trọng Nam cười, đưa tay Lạc Mẫn lên môi, mắt sắc nhìn Trần Hạo nam, khề hừ:

-Vợ của tôi, không bạn Trần Thiếu quan tâm.

Ai ngờ cậu thanh niên đứng ngang vai Nguyễn Trọng Nam cười lớn, nhìn về phía Lạc Mẫn nháy mắt mới quay sang Nguyễn Trọng Nam:

-Cần tôi quan tâm hay không... Đâu phải Nguyễn tổng nói là được. Quyền lựa chọn là ở phụ nữ mà. Đúng không, Lạc Mẫn?

Lạc Mẫn cảm nhận được bàn tay đang run lên, nắm chặt tay cô đến phát đau kia!

Hai người đàn ông giao nhau ánh mắt, như hổ và báo đối đầu, không ai chịu thua kém ai! Chỉ có Lạc Mẫn mới là người khó xử, lo sợ...

...

-Dừng lại đi!!! Á!!!

Lạc Mẫn hét lên đầy sợ hãi khi Nguyễn Trọng Nam phóng xe như bay lên đường cao tốc! Cô hét đến rát cả cổ họng nhưng dường như cũng không ngăn được máu say tốc độ của người đàn ông này.

Nguyễn Trọng Nam mỗi lần chạy đều chỉ còn vài cm nữa là tông vào xe lớn, đã vậy còn chạy hết tốc độ, mỗi lần như vậy trái tim bé nhỏ của Lạc Mẫn như muốn nhảy ra lồng ngực. Cả người nhin không được mà ôm chặt hân, không biết là sợ hay tui thân mà cô roi cả nước mắt, thậm một mảng nhỏ áo sơ mi của Nguyễn Trọng Nam. . .

Tốc độ xe thật sự chậm lại.

-Về nhà, nấu mì cho anh được không?!

-Hà?

Đang chạy xe vừa xong trên đường cao tốc, Lạc Mẫn thật sự có điều không tiêu hóa nổi những lời vừa nghe rõ mồn một kia.

Nhưng thấy tốc độ xe thật sự chậm lại, miệng nhanh lẹ đồng ý với hân.

Vừa về đến nhà cô đã bay vào bếp nấu mì gói, để thêm cái trứng, để thêm vài lát cà chua cùng ít salad trong tủ lạnh dưới đôi mắt giám sát như chim ưng của Nguyễn Trọng Nam. Đến khi xong rồi hân lạnh băng ngồi xuống yên lặng ăn mì.

Lạc Mẫn thật sự không ngờ hôm nay con người Nguyễn Trọng Nam lại kỳ lạ như vậy. Thật ra, lúc bắt gặp cô và Trần Hạo Nam vui vẻ cười đùa cô cứ nghĩ hân sẽ nổi điên lên, ít nhất là đối với cô như gần một tuần trước, nhưng thật sự trừ cái hôn bá đạo làm mọi người nhìn chằm chằm kia với lúc chạy như bay trên đường kia thì hân không làm gì thương tổn cô cả! Đã vậy, về đến nhà cũng không có thái độ hân học hay đáng sợ gì, chỉ trừ gương mặt không hề đổi sắc kia.

Liếc xuống đôi tay trắng mập không ngừng xoắn vào nhau của Lạc Mẫn, Nguyễn Trọng Nam bỗng hỏi:

-Ban nãy, nói gì mà em vui thế?

-Ồ... Dạ, nói gì cơ?!

Thấy đối phương vẫn yên lặng ăn mì, cứ tưởng mình nghe nhầm, nhưng suy nghĩ kỹ lại hình như không phải, chỉ nghĩ được ban nãy mình ngồi nói chuyện cùng Trần Hạo Nam:

-Chuyện... Chuyện học hành thôi... Ừm

Chưa nói hết câu Nguyễn Trọng Nam đã không nói không rằng đứng dậy kéo tay Lạc Mẫn mà hôn vào môi cô. Nụ hôn ướt át, chứa đầy ghen tuông cùng chua chát. Đáng chết!!! Cô có biết lúc hân nhìn cô cười cùng người đàn ông khác hân chỉ muốn hủy diệt cô cùng tên khốn ấy thôi không?!

Nhưng nhớ lại những lần hân nóng giận, những lần hân nổi cáu, cô chỉ có lặng lẽ khóc, rồi lại khóc.... Nước mắt ướt đầm bờ vai hân như lúc ban chiều hân chạy xe như điên... Sao hân lại nhẫn tâm được, nhìn cô khóc, lòng hân ần ần đau. Hân biết cho cô ra ngoài đi học là một ván cược lớn, cô sẽ tiếp xúc với người khác phái, đương nhiên không tránh được sự vui tươi của tuổi trẻ! Hân thật sự rất muốn khóa cô ở lại nhà, một mình hân nhìn, một mình hân yêu! Nhưng như thế cô sẽ không vui – hân chắc chắn như thế!

Làm thương tổn cô một lần đến mức giờ hân chạm vào là cô lại khóc rống lên, nên hân... Thật sự không dám! Đành trút giận qua nụ hôn này và bắt cô nấu cho mình bát mì như ngày xưa. Để khẳng định rằng cô vẫn là của hân mà thôi!!!

Nụ hôn chứa mùi vị mì, hân còn ghê tởm ép cô nuốt xuống mì trong miệng mình, dùng chiếc lưỡi dài ép cô phải nuốt xuống. Đến khi cô muốn nôn ra lại tàn nhẫn chặn lại! Cứ thế gần năm phút đồng hồ hân mới chịu buông cô ra để cả hai bình ổn nhịp thở. Hân ôm cô vào lòng, lâu lắm mới thốt ra vài lời:

-Anh vì em nhẫn nhịn như vậy. Đừng ghét anh nữa nhé, bà xã...

Lạc Mẫn khẽ nhắm mắt lại che giấu đôi hốc mắt ửng hồng. Vì những câu nói này cô đã đợi chắc có lẽ đã mấy chục năm, trái tim khẽ chùn xuống vài giây, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh cực kỳ. Lòng cô tự hỏi: "Nguyễn Trọng Nam, anh muốn tôi làm sao đừng ghét anh đây?..."

Trần Lệ Nhung khẽ vuốt ve tám hình con gái trên bàn thờ:

-Việc con giúp ta lấy ADN của Lạc Mẫn thế nào rồi, Hạo Nam

Trần Hạo Nam chỉ trả lời là chưa tìm được cơ hội. Có trời mới biết trong lòng hân có vài phần mong là cô gái đó không có quan hệ huyết thống gì với Trần gia...

Lúc ấy, hân là vật đã có chủ, hân cũng muốn cướp!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 46: Ngọt (2)

Ngồi trên máy bay, ở khoang thương nhân sang trọng, lại ngồi gần Nguyễn Trọng Nam, cảm giác của Lạc Mẫn lúc này chỉ có là ... khó chịu cùng với ngọt ngào. Chỉ khoảng mười phút hần lại quay sang nhìn cô cười tủm tỉm, hoặc là hỏi cô có muốn ăn uống gì không mặc kệ thái độ hờ hững của cô.

Từ vé máy bay đi Mỹ bỗng dưng đổi lại là đi Hong Kong, Lạc Mẫn càng ngày càng không hiểu nổi người đàn ông này định phí phạm đến mức nào!? Không yêu thì không để tâm, câu nói này bây giờ đang ứng nghiệm với cả hai người lúc này... Lạc Mẫn chắc hẳn không nhớ cô đã từng vui mà buộc miệng bảo “Ước gì một lần được đến phố ăn vặt của Hong Kong một lần cho biết!” mà ai kia đã đổi cả lịch trình và hủy cả chuyến bay.

Trên máy bay, nhìn xuống những đám mây trắng bông bênh, lâu lâu lại thấy được nền trời xanh dương hiền hòa làm lòng người ta cũng nhẹ nhàng thư thái thêm biết bao. Lúc này, bỗng Lạc Mẫn lại nhớ về cô nhi viện Uơm mầm, lâu rồi cô cũng chưa ghé thăm bọn trẻ... Mà khoan! Chẳng phải mấy hôm trước viện trưởng có điện cô sao. Qua điện thoại cô nghe giọng bà khóc nức nức, bà bảo công ty của chồng cô sắp thu lại mảnh đất cô nhi viện rồi... Đó không những là tâm huyết của bà, mà nếu mất mảnh đất đó rồi, lũ trẻ sẽ ra sao đây?! Bà còn nhờ cô nói với Nguyễn Trọng Nam xin dời lại khoảng một thời gian quy hoạch để đi tìm kiếm nhà hảo tâm mà xin chuyển nơi ở sao?!

Lúc này, đầu óc Lạc Mẫn không khỏi rối ren... Chuyện lớn như vậy mà giờ này cô mới nhớ... Đúng là làm chim hoàng yến lâu ngày thì con người ta cũng trở nên đầu óc lẫn lộn...

Lại quay sang nhìn Nguyễn Trọng Nam đang chú tâm cầm sấp tài liệu tiếng nước ngoài dày cộm mà đọc, Lạc Mẫn thật sự không biết làm sao... Ai chẳng biết, hẳn là người đàn ông vàng kim, nhưng ai hiểu được sau lưng hần tính toán ghê gớm đến mức nào mới giàu có như hôm nay... Mảnh đất hần muốn thu hồi chứng tỏ giá trị không nhỏ, dời lại khoảng thời gian đối với doanh nghiệp mà nói chẳng khác nào bỏ tiền xuống biển, hẳn có chấp nhận không?! Nhất là chỉ vì một lời nói của một người vợ luôn không được lòng như cô?!

Nguyễn Trọng Nam tuy mắt đọc tài liệu nhưng vẫn không quên lâu lâu ngắm nghía khuôn mặt cô vợ nhỏ này. Biểu cảm của cô đúng là phong phú thật, nhìn mấy đám mây trôi ngoài kia cũng có thể cười sau đó lại ưu tư, suy nghĩ nhiều như vậy sao?! Lựa cho cô hàng ghế ngồi gần cửa sổ xem như là đúng ý cô rồi...

Đến khi xuống sân bay, Lạc Mẫn không quen đi máy bay nên dĩ nhiên bị say sẩm chóng mặt, đều phải dựa hết vào ông xã để đi r axe đến khách sạn.

Đến bàn lễ tân, cô nghe hần nói bằng tiếng Anh cho một phòng. Chờ hần quay người sang cô to gan hỏi nhỏ cô tiếp tân với vốn tiếng anh ít ỏi của mình: “The room with... 2 bed?”. Cô lễ tân cười tươi rồi gật đầu làm Lạc Mẫn không khỏi thở hắt ra. Sau đó nhanh chân mà chạy theo hần lên nhận phòng.

Nguyễn Trọng Nam sau khi tắm xong mới quay sang hỏi cô:

-Em dùng được thức ăn người Hoa không?! Hay để anh nhờ người mua giúp em vài món ăn Việt Nam nhé. Giờ em đi tắm trước đi.

Đổi lại Lạc Mẫn chỉ mở to mắt nhìn hần. Thật sự, thời gian vừa rồi cô cảm nhận sự thay đổi rõ rệt của Nguyễn Trọng Nam đối với cô. Khi lên giường hần không như cầm thú dầy vò cô trong đêm mưa đó, mà chỉ nhẹ nhàng ôm hôn cô sau đó xoa nắn toàn người cô như tìm chút lạc thú để dè dặt lại dục vọng của mình. Còn mọi việc đều quan tâm kỹ lưỡng, không to tiếng nặng lời, đi đâu công tác cũng mua về quần áo, mỹ phẩm hay những món đồ linh tinh xinh xắn hoặc lung linh. Nếu cô không sống lại mang theo những ký ức oan khúc của lúc trước, chắc hẳn cô đã yêu chết người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa quan tâm, chăm sóc này rồi. Nhưng đúng là trời già treu người... Cứ mỗi lần nhìn hần dịu dàng với cô, cảm nhận trái tim mình khẽ ngừng mấy nhịp vì người đối diện là Lạc Mẫn lại tăng thêm lo sợ trong lòng. Cô biết đây là người đàn ông hoàn mỹ, nhưng hần có một thói xấu đó là “có mới nới cũ”. Có thể lúc này cô thư ký xinh đẹp kia chưa đến, cũng có thể cô đang là món hàng lạ lẫm trong mắt hần. Nhưng nếu một ngày những bóng hồng xinh đẹp kia chập chờn quanh hần mãi, hần chịu nổi sao, rồi một ngày Lạc Hy cũng sẽ trở mã rục rờ như đoá hoa hồng chói mắt, lúc đó hần sẽ không ngại mà quẳng cô vào xô nhà.

Thà chi bằng đừng ảo tưởng hiện tại để bớt đau khổ cho tương lai, chẳng phải sao?! Bây giờ cô yên phận đóng vai trò một người vợ để tất cả mọi người đều êm đẹp, rồi tới lúc đường tình chia đôi ngã cô sẽ mạnh bước ra đi, không lưu luyến gì những ngọt ngào này cả.

Hần thấy trong mắt cô là cả một vùng trời suy nghĩ xa xăm, trong đó có hình ảnh của hần, nhưng cũng chỉ là ảnh ảo vụt thoáng qua mà thôi. Không lẽ càng già hần càng nhạy cảm sao? Nghĩ vậy, tay dài vươn ra nắm cầm cô đối diện với mình:

-Em làm sao vậy?!

Lạc Mẫn không biết đây có phải là thời cơ tốt không, nhưng cô cũng đánh liều để nói một mạch:

-Nguyễn Trọng Nam, xem như tôi xin anh một chuyện. Anh có thể dời thời gian quy hoạch vùng đất của cô nhi viện Uơm mầm không?! Một tháng cũng được, hai tháng cũng được... Tôi và bọn trẻ trăm ngàn lần biết ơn tấm lòng của anh.

Nguyễn Trọng Nam nghe tuy không rõ ràng lành mạch, nhưng cũng hiểu sơ ý Lạc Mẫn đang nói đến vấn đề gì. Hần buông tay, từ từ ngồi xuống bên cạnh Lạc Mẫn. Gần mười lăm phút, hần mới nhắm mắt lại không biết suy nghĩ gì, mà tay thì ôm eo của Lạc Mẫn, kéo cô dựa sát vào lồng ngực mình, hỏi:

-Em biết tôi quy hoạch mảnh đất đó để làm gì không?!

Thấy cô lặng im, hần cười khẽ.

-Tôi quy hoạch mảnh đất đó để hợp tác cùng một tập đoàn khác xây dựng khu thương mại, mặt hàng thời trang của All world chúng tôi sẽ độc quyền được bán tại đó, thu lại lợi nhuận cao cho những thiết kế mới của công ty. Không chỉ vậy, công ty anh còn lấn sân sang thị trường nhà đất, nắm giữ cả vùng trời rộng lớn đầy tiềm năng. Một năm, em biết thu lợi nhuận bao nhiêu không?!

Cô vẫn im lặng.

-Có thể thu đến mấy chục tỷ nếu không kể thời gian đầu chi phí đầu tư các thứ. Vì lấy được mảnh đất đó anh thật sự tốn không ít tâm tư, một mặt mua chuộc cán bộ địa phương đó, một mặt tìm cách hợp tác với tập đoàn kia để hỗ trợ thêm nguồn vốn, một mặt thì đấu tranh với thế lực của các mạnh thường quân để được dự án này.

Lần đầu tiên Nguyễn Trọng Nam nói nhiều như vậy với một người phụ nữ. Bình thường, mẹ hần cũng không biết hần phải đối mặt với những khó khăn gì đang diễn ra trong công việc, cuộc sống... Vì hần biết, mẹ hần kỳ vọng ở hần rất nhiều. Còn Lạc Mẫn cô thì khác, cô không phải là những phụ nữ kia chỉ cần thấy mã ngoài cùng gia sản to lớn của hần mà là bên bờ cuối cùng của cuộc đời hần, kiếp trước không kịp tâm sự cùng cô, cũng may hần còn gặp được cô ở nhân sinh này...

-... Vậy... Vậy là không được đúng không?! _ Đôi mắt to của Lạc Mẫn thật sự đã ầm ầm nước.

Nguyễn Trọng Nam nhìn cô như vậy, đầu tiên là ngây người sau đó thì là cười to, ôm cô hôn vào trán cô một tiếng:

-Ông xã hứa với em là sẽ được. Anh sẽ cho dời dự án này 6 tháng, anh có một mảnh đất khá tốt, sẽ cho người xây dựng một nơi cho bọn trẻ. Em vừa lòng chưa?!

Lạc Mẫn thật không ngờ sau những khó khăn cùng kế hoạch làm ăn đó mà hần có thể thật sự hứa cùng cô. Nụ cười bắt gặp nở rộ trên môi. Nụ cười chân thành, nụ cười của sự vui sướng của người phụ nữ khi được thương yêu chiều chuộng. Nụ cười ấy đơn giản nhưng đẹp mắt vô cùng, khiến Nguyễn Trọng Nam chỉ muốn nhìn mãi mà không muốn dứt ngang nụ cười ấy.

Nói là nói thế, chứ hần cũng cảm lòng không được mà cúi xuống thơm vào trán cô thêm một cái nữa. Giọng nói cũng khàn khàn:

-Ông xã cho em được như ý nguyện rồi. Vậy em cho anh lại gì đây, hửm?!

Lạc Mẫn lúc này hơi cứng lại cả khuôn mặt, chẳng lẽ hần muốn...

Nguyễn Trọng Nam cười, áp mặt mình vào mặt cô, phồng một bên má lên dùng một ngón trỏ chỉ chỉ. Lạc Mẫn xem như hiểu ý, nhẹ nhàng đặt cánh môi lên bên má hần. Thơm một cái!

Nguyễn Trọng Nam dường như chưa vừa lòng, đưa luôn cả má còn lại. Lạc Mẫn cũng tương tự như vậy.

-Không phải chỉ hai cái hôn vậy là thỏa mãn anh đâu nga. Anh còn muốn nhiều hơn nữa. Em làm anh thua lỗ số tiền có thể lên đến chín hay mười số không, nên em hãy suy nghĩ đến cái giá em phải trả cho anh đi.

Vừa nói hần vừa xoa bờ vai nhỏ của cô đầy hàm ý. Lạc Mẫn thẹn thùng tránh sang. Đã mấy lần hần hàm ý cô cùng hần nên có chung một sinh linh nhỏ, chỉ vì cô luôn né tránh cùng khúc ruột thịt nên hần đành bảo chờ từ từ... Lạc Mẫn cô nghĩ một khoảng thời gian chán ngán hần sẽ tìm người khác thế thay thôi, nào ngờ người đàn ông này lại đồng ý đánh đổi nhiều thứ như vậy... Thật là lòng cô có cảm giác thật khó tả...

—

Thật sự Hong Kong rất đẹp. Hần dẫn cô đi một vòng thành phố, cảnh vật xanh mát, đường phố hiện đại, cảm nhận hơi mát trong lành cùng thư thái nơi đây. Sau đó còn nói sẽ dẫn cô đến một nơi bí mật. Đảm bảo cô thích!

Biết Lạc Mẫn ở nhà thích xem phim kiếm hiệp, nên sẵn tiện đưa cô đi dạo một vòng phim trường của TVB hay gọi khác hơn là TVB city.

Thật sự khi chuẩn bị đi đến bán đảo Cửu Long, hần giả vờ vô tình nói muốn đổi ý thì gương mặt cô buồn xuống thấy rõ, làm hần thỏa mãn vô cùng mà nhéo hai má phụng phỉnh cứ phụng phịu mãi của cô.

Vừa đến nơi, Lạc Mẫn như chú chim én sổ lồng, chạy loanh quanh khắp nơi, cũng may chân hần dài mới theo giữ chú thỏ mập này được!

Hòa vào trong dòng người, Lạc Mẫn cứ chụp không ngừng tay về những cửa phù quan huyện, về cả những cửa hàng làm bánh bao, về cả những con đường được bài trí theo lối cổ xưa. Nhưng không tự chụp cho hai người một tấm nào, làm Nguyễn Trọng Nam không khỏi nhủ mi!

Lúc cô đang vui cười chụp hình thì bỗng Nguyễn Trọng Nam kéo tay cô, dùng màn hình trước của điện thoại chụp chung hai người một tấm hình.

Sau đó kiểm tra lại thấy chỉ có bản thân mình là cười, còn cô nàng mập nào đó chỉ mở to mắt, cái miệng còn méo xệch, hần không vui, kéo cô lại lần hai, giọng đã đổi thái độ:

-Em mà không cười là anh hôn rồi quay phim lại luôn đó, em cũng biết ai mạnh hơn mà đúng không?!

Lạc Mẫn im lặng khẽ nhếch môi lên cười gương gao, nào ngờ vừa lên ống kính, hấn đã đem môi kề vào má cô! Chưa đầy vài giây sau lại thả ra cười tươi rạng rỡ, sau đó người nào đó mặt dày còn đem máy bấm hình đó up ngay lên mạng xã hội để tối đó Lạc Mẫn nhận biết bao nhiêu là comment trên ghẹo.

Bức ảnh đó thế mà được báo mạng đăng tải đến chóng mặt, còn kèm theo những tiêu đề “siêu giật gân” như “Cuộc sống hạnh phúc của vợ chồng Nguyễn tổng”; “Nụ cười rực rỡ của băng son mỹ nam bên cạnh vợ”; “Chuyện tình đẹp như mơ của Nguyễn Trọng Nam”

Thật sự đêm đó sau khi đi về tới khách sạn cả người cô mệt như chết nhưng vừa mở điện thoại lên thì gần cả trăm lượt bình luận, thông báo gọi đến cô. Lạc Mẫn thật sự người đàn ông trước mắt này là Nguyễn Trọng Nam! Hấn còn có thể tự tin đưa hình ảnh hai người lên mạng xã hội sao?! Rồi sau này lỡ có ly hôn danh tiếng của hấn sẽ về đâu?!

Đang thần thờ thì hơi thở mạnh mẽ đã phả lên trên cổ nhỏ của Lạc Mẫn, bàn tay tiện thể vòng qua ôm cô vào lòng rồi lướt trên màn hình điện thoại cảm ứng, cười tươi:

-Hiệu ứng mạnh thật bà xã?! Sau này chúng ta làm vài tấm độc đáo hơn nữa đi.

Nói rồi bàn tay vội kéo mạnh chiếc áo cô ra, làm lộ cả vùng cổ trắng nõn, Lạc Mẫn chưa kịp hoảng hồn thì hấn đã hôn lên khe ngực, rồi dùng điện thoại chụp ngay lại làm cô chưa kịp trở tay. Lạc Mẫn giật lại đến mức cả hai tay vẫn không toại nguyện nên đành nhắm mắt đi ngủ, dù sao thì hình ảnh đen tối của cô không phải là lần đầu hấn chụp. Định đi ngủ giường riêng, ai dè hấn hăm hực, nhắc cô nợ hấn vụ cô nhi viện, làm cô bầm lòng mà ngủ chung với hấn như lúc ở nhà!!! Với lại ngày mai hấn nói sẽ dẫn cô đi thưởng thức những món ăn vặt đặc sắc của Hong Kong, rồi dẫn cô đi mua sắm nếu còn dư thời gian. Lạc Mẫn chìm vào giấc ngủ, không biết có người vẫn chưa ngủ mà cứ khẽ vuốt mái tóc dài của cô, hơi thở nóng hừng hực nhưng vẫn gắng gượng đè nén mà khẽ khàng hôn lên môi cô, trúc trắc nhưng đầy nhiệt thành và trân trọng.

Người đàn ông nào đó ra sức yêu thương cô hết mực, kiềm nén hết tất cả những gì của bản thân, chỉ mong cô hạnh phúc, chỉ mong trái tim cô lần nữa bị hấn khóa lại bằng sợi chỉ vô hình của tình yêu. Nhưng liệu mọi việc có mãi êm đềm cho người có tình nên duyên hay không?! Chắc có lẽ câu trả lời còn nằm ở phía trước, được sương mù định mệnh bao quanh. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mập Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 47: Bắt cóc

Quả thật ba ngày nay ngày nào Lạc Mẫn cũng rất vui. Nguyễn Trọng Nam không phải dẫn cô đi đến những nhà hàng sang trọng mà là những quán ăn nổi tiếng nhờ lời người dân địa phương. Ăn đến mức Lạc Mẫn cũng cảm thấy bản thân mình sắp lún đi luôn rồi. Nào là món bánh trứng, nào là bạch tuộc chiên, nào là viên cà ri, ... Hầu như tất cả các món ăn vặt siêu ngon của Hong Kong thì Nguyễn Trọng Nam đều đưa cô đi rồi. Còn buổi sáng thì dẫn cô đi lễ chùa, đi dạo Disney land Hong Kong tham gia các trò chơi.

Cảm giác của Lạc Mẫn mấy ngày vừa qua thật sự rất tuyệt. Đi cùng cô không phải là ông chồng bá đạo, mặt lạnh mà là một người bạn đường tốt bụng, vui vẻ và nhiệt thành. Bất cứ muốn làm gì hấn đều hỏi cô, cái gì cô không thích hấn đều không làm. Tỷ như cô không thích có vệ sĩ đi theo, thật sự những kẻ mặt áo đen mặt lạnh như tiền đó đều biến đi đâu không không thấy dạng. Tỷ như cô nói không thích đi xe hơi thì hấn cũng đồng ý cùng cô ... đi bộ!

Cô còn lớn gan mua một hộp đậu hủ thối ném thử. Sau khi dùng xong cô lớn gan phả vào mặt hấn một phát! Nguyễn Trọng Nam chỉ cười, quay sang ngất nhẹ chớp mũi cô rồi bảo “Heo nghịch ngợm”. Lúc ấy, ánh mắt Lạc Mẫn như quay về ngày đầu nơi hai người gặp gỡ nơi sân trường Lam Sơn. ... Cũng nụ cười ấy... Cũng sự dịu dàng ấy... Đã trói buộc trái tim nhỏ bé của cô... thịnh thích! Thịnh thích. . .

Bây giờ, cả hai đang ngồi trong một quán trà sữa sau bữa cơm tối! Cô thật không ngờ được mình cùng người đàn ông trước mắt này lại có những giây phút hòa hợp nơi đất khách quê người. Vị trà sữa thơm lừng, béo ngậy cùng trân châu dai dẻo làm lòng cô gái trẻ ngọt ngào lâng lâng nên lời nói cũng tự động chảy ra, cô vươn tai kéo một sợi tóc che đi vầng trán Nguyễn Trọng Nam:

-Nguyễn Trọng Nam... Nếu thật sự quay lại lúc đầu anh có ép buộc tôi không?

Hấn quả nhiên buông tay đang đùa nghịch chiếc bánh trứng vừa gọi cho cô ra, trầm ngâm một hồi, đôi mắt trầm ngâm nhìn cô, môi mím khẽ mở:

-Vậy nếu quay lại lần nữa, em có cho anh một cơ hội không?

Lạc Mẫn cũng lặng im, cụp mắt xuống. Dù sau nhiều ngày ở bên, hấn cũng chiều cô có thể nói là vô độ. Cảm giác thật sự... Rất lạ... Trái tim cô mỗi khi đi gần hấn lại đập nhanh hơn một ít. Hấn luôn đi bên cô, chỉ cho cô những điều mới lạ, khi về phòng thì lại dùng dầu xoa bóp gót chân, cánh tay cho cô, thức ăn cũng đều do hấn mua, cô không lo âu gì cả... Đây là một cuộc sống mà lúc trước Lạc Mẫn thật sự mơ ước! Đôi khi hấn còn tình nghịch trên chộc làm cô phì cười hay đỏ thẹn vì những ngôn từ không biết xấu hổ, làm cho trái tim phụ nữ không khỏi thổn thức. Khi ngủ, hấn không ôm li cô mà là vòng tay cô vào tay mình, rồi đắp chung một cái chăn, không hề có bất cứ hành động nào làm cô sợ sệt. . .

Nhưng mỗi khi nhớ về hình ảnh năm đó hân ôm trên người là Trương Hồng Tiếp, người hân có con là Lạc Hy, người hân ôm áp là người phụ nữ khác, người chán ghét cũng là cô thì Lạc Mẫn lại rứt rứt giấu lại trái tim mình. Nên nếu cho cô quyết định lại lần nữa thì cô vẫn sẽ không cùng hân đây đưa... Nhưng đòi làm gì còn nếu như?!

Nguyễn Trọng Nam không thích cảm giác cô đang đắm chìm vào thế giới riêng mình mà bỏ mặc hân, nên cương ngạnh mà kéo cầm cô dậy, nào ngờ đập vào mắt hân là đôi mắt đỏ hoe, mũi khịt đỏ. Cô hất tay hân ra, đẩy chiếc ghế, đứng dậy một cách chật vật chạy về phía nhà vệ sinh.

Nguyễn Trọng Nam định đứng dậy đuổi theo thì bỗng nhiên khựng lại... Có lẽ cô cần một khoảng thời gian một mình. Mấy ngày nay, thật sự hân chỉ mong có thể cho cô những kỷ ức đẹp, chuẩn bị cho những tháng ngày hôn nhân cả hai cùng vun đắp sau này... Mà không, hiện tại chỉ có một người thôi...

Chờ sau 40 phút vẫn không thấy bóng dáng Lạc Mẫn bước ra, lúc này Nguyễn Trọng Nam thật sự tin là mình cần bước vào xem... Cô có bỏ trốn hay không?!

Nhưng tìm đến nơi nhà vệ sinh không bóng dáng một ai, nên hân cũng cả gan đi vào gian nữ... Không một bóng người!

Lúc này, Nguyễn Trọng Nam không khỏi nhíu mày, chạy như bay ra ngoài, quả nhiên trên sàn nhà sạch sẽ khác thường...

Không ổn!!!! Lạc Mẫn bị bắt cóc!!!!

—

Lạc Mẫn lúc này chỉ biết bản thân đã bị trói chặt đưa lên một chiếc xe, cô bị bịt chặt miệng và mắt, chỉ nghe tiếng động cơ di chuyển! Ban này, vừa vào nhà vệ sinh định rửa mặt thì cô nghe tiếng động lạ, quay sang đã bị chụp thuốc rồi đưa đi, cô chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra?!

-Đại ca, tụi em đã bắt được nó, giờ giải quyết thế nào?!

Tiếng Việt?! Tên đó nói tiếng Việt?! Vậy vụ việc này ắt hẳn có liên quan đến Nguyễn Trọng Nam và thành phố Bạch Trì... Lạc Mẫn biết việc liên quan này ắt hẳn không nhỏ, mồ hôi cô nặng nề rơi xuống.

Cô chỉ nghe loáng thoáng có một câu, cùng tiếng cười đầy tà ý của bọn đàn ông ngồi trên xe. Cô đoán có khoảng hai tên đi chung xe với mình! Cả cuộc đời Lạc Mẫn chưa bao giờ gặp phải đối mặt với sự việc này, cô chỉ là một người bình thường! Có trùng sinh lại cũng chỉ yêu đời hơn mà thôi, chứ chưa hề là một nữ cường nhân có thể đối mặt với muôn ngàn thế trận như trong tiểu thuyết được!!!

Nhưng cô biết một điều, bọn chúng không có ý tốt gì với cô! Nên kéo dài thời gian chắc hẳn là việc đương nhiên!!!

Lạc Mẫn giãy đạp sau đó quặn người, làm ồn cả không gian xe làm cho kẻ phía trước cũng phải chú ý!

Nhưng lần này hân không lên tiếng nữa mà chỉ mạnh bạo kéo cô dậy, giật đau cả đầu cô, Lạc Mẫn đau điếng người nhưng vẫn nhịn xuống, quần quai đứt dỗi hơn... Rốt cuộc, bọn chúng cũng thả đồ bịt miệng cô ra!

-Đau... Đau bụng quá...

Lúc này, có một tên nói tiếp:

-Mày đừng giờ trò! Không tao giết bây giờ!! _ Giờ đây lại là một giọng khác. Lạc Mẫn cảm thấy bản thân càng ngày càng nguy hiểm, vì bọn chúng này giờ cô nghe được là năm sáu giọng nói với ngôn ngữ Việt – Hoa trộn lẫn!

...

Bốp!

Cả thân hình Lạc Mẫn va vào nền nhà lạnh lẽo, tay chân bị trói chặt nên chỉ có thể kêu lên “um... um”. Cô giả đau bụng, làm ầm lên rồi cuộc bọn chúng cũng phải đưa cô ra khỏi xe, nếu không lắm là đi ra bụi rừng, vì dưới chân Lạc Mẫn toàn là cây cỏ. Sau đó cô lớn mật nói là muốn đi ngoài, bọn chúng vẫn canh chừng. Lạc Mẫn liếc nhìn gỡ một chiếc giày đá ra xa nhất có thể, còn cố gắng làm gãy những bụi cỏ trong mỗi bước đi, bọn chúng phát hiện! Và kết quả là cô bị lôi kéo thô bạo đi đến nơi nào đây!!!

Chát!

Tiếng tát tay giòn vang ngừng lại trên gương mặt trắng mịn. Một tên chửi thề ầm lên bằng ngôn ngữ cô không biết.

Rồi không biết ra sao, Lạc Mẫn chỉ cảm thấy có hai ba bàn tay sờ loạn khắp cơ thể mình... Tiếng xé rách quần áo vang lên làm cô không cảm nhận được cái đau trên da thịt do bọn côn đồ bắt ép nữa. Cô cắn mạnh vào chiếc vải bịt miệng... Nhưng dường như chỉ còn vô ích!!!! Bọn chúng định cưỡng bức cô... Những tiếng cười dâm ô vang vọng khắp căn phòng... Lạc Mẫn sợ run người, cô cố gắng bỏ chạy tránh xa lũ người man rợ này! Nhưng dường như mỗi lần thì trên gương mặt cô đều có thêm một cái tát!

Đến khi cô cảm nhận cả chiếc đùi to lớn của mình cũng đã bại lộ ngoài không khí thì cô gần như tuyệt vọng!

Nguyễn Trọng Nam!!!! Anh mau đến cứu tôi...

...

Đoàng!

Tiếng sùng vang trời. Sau đó là tiếng kêu la thảm thiết của một gã đàn ông giữa trời đêm rộng lớn!

Lại thêm một tiếng nổ nữa. Lạc Mẫn cảm nhận những bàn tay ghê tởm trên người mình đã đình chỉ hoạt động, nhưng ánh sáng chưa được trả về với cô.

Rồi có một bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ trên má Lạc Mẫn, giọng điệu bình thường đối với Lạc Mẫn là đáng sợ nay lại dường như thân quen vô cùng:

-Anh... Xin lỗi. Lạc Mẫn, em có sao không?!

Miệng thì nói vậy, đôi bàn tay khẽ cời lớp áo khoác ngoài, trùm lại toàn thân cao thấp cho cô, gỡ nhẹ lớp băng mắt cùng vải bịt miệng cho Lạc Mẫn.

Cảm xúc như dâng trào, Lạc Mẫn òa vào lòng Nguyễn Trọng Nam khóc nức lên!

Đáng sợ! Quá đáng sợ!!!! Chỉ trễ một tý thôi là cô đã không thể sống nổi nữa rồi... Cô thật sự rất sợ... Nếu hấn không đến chắc mai cô sẽ trở thành một tử thi rồi... Lạc Mẫn nghẹn ngào, ôm chặt Nguyễn Trọng Nam, cảm nhận hơi ấm của hấn, cảm nhận... Có một dòng chất lỏng không tên ươn ướt thân thể hấn... Lạc Mẫn ghì bàn tay mình lên, nhìn kỹ mới hay cả cơ thể Nguyễn Trọng Nam đã nhuộm đỏ một tầng máu đỏ!!! Chuyện gì vậy?!

-Trọng Nam?! Trọng Nam?! Anh...

Hấn không nói gì cả, chỉ ôm cô dậy, miệng hôn lên trán cô trấn an:

-Không sao nữa rồi. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi... Làm em sợ rồi.

Lúc này, bên ngoài mới có những người áo đen quen thuộc bước vào. Lúc này Lạc Mẫn mới nhìn rõ trên đất có hai thân thể người đàn ông to lớn. Trên đất nhuộm đỏ một mảng... Đầu óc Lạc Mẫn quay cuồng... Mùi máu nặng nề xộc lên mũi gay gắt, làm cô muốn nôn... Nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo để nghe những lời người áo đen kia nói với Nguyễn Trọng Nam:

-Có một tên chạy đến bìa rừng, có xe đưa hấn chạy thoát.

Nguyễn Trọng Nam cảm nhận được bàn tay đang bấu chặt lấy lưng mình, bèn xoay người cô lại lấy tay che đôi mắt Lạc Mẫn lại, khẽ phân phó:

-Đem một tên về Bạch Trì, còn lại những kẻ bên ngoài giao cho cảnh sát Hong Kong, hiện trường ở đây phiên các cậu xử lý. Bảng số xe đó tra ra cho tôi...

Vừa dứt câu thì đôi tay che mắt Lạc Mẫn cũng buông lơi kèm theo hơi thở mỏng manh. Cả thân người cao to nơi cô dựa vào đều buông lỏng, lúc này hai người vệ sĩ mới chạy ngoài vào đỡ hấn dậy. Lạc Mẫn còn ngơ ngẩn thì người vệ sĩ lớn tuổi ban nãy nhìn cô:

-Nguyễn tổng nôn nóng cứu phu nhân, một mình chạy xe đuổi theo, ầu đã với bọn bắt cóc sợ ý dễ bị thương. _ Lời ngắn gọn, người vệ sĩ mặt lạnh diu đỡ cô ra ngoài, tránh không gian ngột ngạt nơi đây.

Lạc Mẫn ngơ ngẩn cả người, nước mắt cũng ngưng rơi... Cái gì mà một mình chạy xe đuổi theo... Bọn chúng ít nhất ban nãy cũng nắm đến sáu người, hấn không sợ chết sao... Vì “nôn nóng cứu cô” sao?! Rõ ràng... Rõ ràng quá khứ hấn là một kẻ ích kỷ, chỉ biết cho bản thân thôi mà. Sao giờ đây?!

Giờ đây... Khi bóng dáng cao lớn đó để vệ sĩ diu đi, lòng Lạc Mẫn vô cùng khó diễn tả. Con kinh sợ do bị bắt cóc kia chưa thuyên giảm thì nỗi lo âu càng tăng khi nhớ đến Nguyễn Trọng Nam vì cô mà cả người đầm máu... Bàn tay cũng vậy máu... Hấn có sao không?! Bọn bắt cóc đó là ai?! Điều bọn chúng muốn thực ra là gì?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 48: Tôi cho anh cơ hội!!!

Sau đó Nguyễn Trọng Nam được vệ sĩ đưa vào bệnh viện lớn tại Hong Kong tiến hành cấp cứu. Lạc Mẫn được người phiên dịch nói là hấn bị mất máu cấp do bị đâm vào ổ bụng, còn vài cm nữa là thủng ruột, nhưng hấn lại cử động mạnh liên tục làm cho vết thương rách ra. Lạc Mẫn nghe đến đó thật sự vô cùng sợ hãi, bàn tay cô nhìn lại vừa ký xong tờ giấy đồng ý phẫu thuật cũng dính đầm máu người.

Ngồi chờ khi phẫu thuật xảy ra, cô thật không biết nói gì... Bao nhiêu hình ảnh về những tháng ngày đã qua cứ như một thước phim... Lần đầu cô gặp hân... Lần đầu rung động, rồi lại tới ngày cứu hân trên xa lộ... Rồi bị hân lừa gạt đến làm việc nhà mỗi tuần rồi lại ép hôn cô... Bao nhiêu là nước mắt bỗng dung tuôn ra từ khóe mắt hạnh. Cô sống lại cũng gần được ba năm rồi. Quá nhiều thứ thay đổi! Lòng người thật sự khó đoán, nhất là lòng người đàn ông mà đang trong phòng cấp cứu kia... Cô đã quá nghi ngờ lòng dạ hân, sợ lại lần nữa tổn thương, sợ lại tiếp tục sai lầm, ông trời sẽ không cho cô cơ hội lần nữa...

Nhưng hình ảnh Lạc Mẫn thấy rõ nhất vẫn là ánh mắt, là ánh mắt ban nãy hân nhìn cô. Ánh mắt màu cà phê sâu, trong ấy chỉ phản chiếu hình ảnh gương mặt đầy sợ hãi của cô, trong đôi mắt ấy như chứa cả trời dịu dàng và bảo vệ. Bàn tay của hân dù buông lỏng đôi mắt cùng thân người cô ra, trước khi ngã xuống hân chỉ nói: "Lo cho phu nhân..."

Lạc Mẫn thật sự không biết tại sao mọi việc lại thành ra thế này?!

...

Sau gần ba tiếng phẫu thuật, bác sĩ người Hong Kong trưởng khoa phẫu thuật mới đẩy cửa ra. Ông nhìn Lạc Mẫn, rồi thờ dãi nói một loạt câu nói Lạc Mẫn nghe không hiểu. Người phiên dịch nói lại: "Ông ấy bảo tổng giám đốc Nam đã qua hồi nguy hiểm, nhưng do mất máu cấp và vết thương khá sâu và rộng mà hiện tại vẫn còn mê mang, không biết lúc nào tỉnh, mong người nhà ở bên cạnh trong lúc này để giúp bệnh nhân mau hồi phục!"

Lạc Mẫn nghe xong thật sự không biết cảm giác mình đang cảm nhận là gì, tuy trong lòng đã không còn nỗi lo hân nguy kịch, nhưng... sao lại đầy cảm giác lo lắng, lo đến khi nào hân tỉnh, lo hân tỉnh rồi cô sẽ dùng tâm thế gì để đối diện đây.

Nhìn lại xung quanh còn một phiên dịch viên và ba vệ sĩ, Lạc Mẫn nói nhỏ:

-Mọi người nghỉ trước đi.

Rồi cô quay sang nhờ thông dịch viên hỏi rằng cô có thể vào thăm Nguyễn Trọng Nam chưa. Bác sĩ bảo là cô nên đợi khoảng sáng mai hãy vào, bây giờ hãy cho bệnh nhân chút thời gian nghỉ ngơi. Lạc Mẫn cười khẽ cảm ơn nhưng khóe môi nặng trĩu.

Cô kêu mọi người đi nghỉ ngơi, nhưng họ kiên quyết nói hân bảo phải làm tròn là bảo vệ cô. Cô cũng mệt nói nhiều nên đến một chiếc ghế dài nằm nghỉ, nhưng quá nhiều chuyện xảy ra cô không thể nào ngủ nổi.

...

Đã bốn ngày rồi, chưa thấy dấu hiệu Nguyễn Trọng Nam tỉnh lại.

Cô ngồi trên ghế thoải mái để đầu cho hân, cố gắng để hân không phải truyền dịch dinh dưỡng, nhìn những vết kim châm xanh đỏ đầy cánh tay hân, lòng Lạc Mẫn cũng ần ần đau. Lúc trước, có thể nói người đàn ông năm kia là một kẻ vô cùng yêu thương bản thân, nhưng nay nhìn hân mà xem: Giương mắt anh tuấn góc cạnh càng rõ ràng, nhưng xanh xao, đôi mắt sắc sảo kia nhắm nghiền, hàng mi dày không hề lay động, thật sự làm người nhìn tưởng đang hân đang ngủ, ngủ một giấc ngủ bình an.

Nhưng giờ dưới lớp áo bệnh nhân là một vết thương được may lại và băng khá dày đã thấm đượm máu, nhìn rất kinh người, nghe nói hân bị đâm đến ba nhát!

Điện thoại lại rung lên, Lạc Mẫn buông chén cháo trong tay, bắt máy. Đón tiếp cô là giọng Lạc Thổ Trọng, giọng ông ta vẫn ồ ề như xưa, hào hứng nói:

-Dạo này con khỏe không, Lạc Mẫn?! Nghe nói hai vợ chồng đi Hong Kong, cả nhà nhớ quá nên ba xin số điện thoại rồi mua thẻ đăng ký điện con nè!

Lạc Mẫn khẽ nhắm chặt mi, đã gần bốn đêm cô chợp mắt không được, cứ nhắm mắt lại là đêm hôm đó lại chạy về, máu thấm rồi tiếng súng vang và cuối cùng là Nguyễn Trọng Nam cả người đầy máu, nên cô cũng cảm thấy choáng váng, lâng lâng.

-Lạc Hy em con nó nghe bạn bè bảo Hong Kong có nhiều đồ trang sức đẹp lắm, con có thể mua cho con bé vài món không... Tút tut...

Lạc Mẫn mạnh tay nhấn phím đỏ trên màn hình. Cô quá mệt mỏi rồi. Cô đã gả cho Nguyễn Trọng Nam để đổi lại căn nhà cho lão ta còn thêm những số hời không nhỏ ông ta mới hôn hờ như vậy. Bây giờ vẫn còn muốn lợi dụng cô sao?! Không biết có phải từ ngày được Nguyễn Trọng Nam bệnh vực mà cô lớn mật hay không, chứ bây giờ ít nhất cô cũng đã dám đấu tranh vì bản thân một tí chẳng phải sao?! Lạc Mẫn cười chua chát.

Chắc cô không thể đáp ứng nổi rồi... Nếu một ngày hân ta trở mặt, thì khối tài sản kia cũng không phải của cô, nên cô không muốn lòng vương bận đến những vật chất kia, để đầu óc và cả tâm hồn được thanh thoi.

Nhìn ánh sáng chói lóa nơi cửa sổ, Lạc Mẫn mạnh tay kéo rèm lên, cho ánh nắng chiếu sáng cả căn phòng... Cuộc đời cô thật sự rất buồn cười... Cứ mãi vòng lẩn quẩn, người không muốn dây dưa thì cứ mãi dây dưa, nay lại dây dưa càng sâu...

Bốn ngày nay không chỉ Lạc Thổ Trọng mà cha mẹ Nguyễn Trọng Nam cũng vì tin tức của con trai mà điện cô, cô chỉ biết nói dối là cô và Nguyễn Trọng Nam định ở lại thêm một tuần nữa. Đến khi họ bảo đưa điện thoại cho Nguyễn Trọng Nam thì cô lúng túng, chỉ biết nói hân đang tắm hoặc nói hân mới vừa đi ra ngoài một tý... Thật sự cô cũng cạn dần lý do rồi... Cô không biết mình nói dối là đúng hay sai?! Nhưng ít nhất là đúng trong hiện tại! Tránh cho ba hân lo lắng quá lại thành bệnh, mẹ hân thì nhất định sẽ đòi bay sang đây, tạo nên đồng rắc rối!

Lạc Mẫn ngồi xuống, vuốt khẽ sợi tóc trên trán Nguyễn Trọng Nam, cô khẽ hát:

“Có lẽ là những kỷ niệm ngày hôm qua em phải chôn vùi,
Những tiếng cười, giọng nói và nụ hôn kia em phải lãng quên.
Đến phút này chẳng thể ngờ, người em yêu em vẫn tồn tại,
Có quá nhiều những dối lừa, anh bây giờ khác anh ngày xưa!
Bởi em luôn tin vào cảm giác, chẳng suy nghĩ lý trí làm chi!
Tuồng là khi yêu hết mình, anh sẽ yêu như em yêu anh.
Nhận ra anh yêu người mới đến và em biết đã yêu lầm anh...
Em sai rồi... Yêu sai người... Em chỉ biết trách em mà thôi...”

Giọng hát Lạc Mẫn không hay, nhưng nghẹn ngào cảm xúc, lần đầu cô nghe bài hát này cô đã nhớ đến hấn, nhớ đến những cảm giác và hoàn cảnh của cô... Giọt nước mắt lấp lánh nhẹ nhàng rơi xuống, rớt ướt một mảng ga giường bệnh, cô nắm lấy tay hấn, khẽ thì thầm:

-Nguyễn Trọng Nam, anh có nhớ anh đã hỏi tôi gì không?!... Nếu lần này, anh tỉnh lại, tôi... Tôi sẽ cho anh cơ hội...

Cô không biết quyết định lần này của mình là đúng hay sai, nhưng cô nghĩ có lẽ cô cũng đã quá mệt mỏi rồi, cứ cho hấn một cơ hội đi, một cơ hội để đánh thức ý thức sống của ai, dù cơ hội này có lẽ... Mãi cũng không kết quả đâu. Lạc Mẫn cười buồn, khẽ thở dài ra, dùng một tay lau nước mắt.

Không biết nhờ những giọt nước mắt của cô hay nhờ câu nói “cho anh một cơ hội” mà hàng mi của ai kia khẽ giật giật, ngón tay cũng khẽ cử động. Lạc Mẫn còn mãi loay hoay đi thổi nguội tiếp bát cháo, thì giọng khó nghe thều thào làm cô suýt nữa rơi cả bát cháo:

-Mẫn... Mẫn...

Rất lâu sau, cô mới nghe hấn nói được tiếp:

-Em...Không gạt anh chứ...?! Khụ... Khụ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 49: Ngọt (3)

-Mẹ kiếp! Các người lại để hấn bình an quay trở về Bạch Tri rồi sao?! Thật là một lũ vô dụng!

Một lão già ngồi trên ghế đệm thẳng tay quăng gạt tàn thuốc vào hai ba người đang quỳ phía dưới. Hấn tức đến mức thở hồng hộc!

Một cô gái trẻ khẽ kháng vuốt lên bộ ngực lão, nói giọng điệu yêu kiều:

-Ông chủ... Anh đừng tức giận, có hại cho sức khỏe a.

Hấn thất vọng phui tay cô ta ra:

-Em không biết đâu. Để nó quay về Bạch Tri là như “cá gặp nước” nhất định sẽ điều tra cho ra, rồi không biết khi nào sẽ đáp trả anh một cách đau đớn!!

Lão là một vị chủ tịch địa phương có liên quan đến cô nhi viện Uơm mầm. Mảnh đất rõ ràng đã được bàn giao xong xuôi, dùng một cái hấn bảo dòi thời hạn, dĩ nhiên căn hộ triệu đô để lão dưỡng già ở Mỹ cũng tiêu tùng! Mẹ kiếp, điều tra ra mới hay tất cả đều do con vợ mới của Nguyễn Trọng Nam! Nghe nói bây giờ kẻ trên thương trường trước kia lạnh lùng, nguyên tắc nay thật sự đã bị vợ hấn nắm trong lòng bàn tay! Chỉ cần một ý nhỏ cô ta không thích thì nghe nói Nguyễn Trọng Nam cái gì cũng làm!

Thật sự là trong lòng lão đã là lần thứ hai Nguyễn Trọng Nam đắc tội. Lần trước, là khi con gái lão tỏ tình với hấn ta trong tiệc sinh nhật, lão cũng tiếp lời ngỏ ý muốn kết thông gia với nhà họ Nguyễn. Nào ngờ, Nguyễn Trọng Nam thẳng thừng từ chối, còn cho biết đã có người trong lòng. Trong lễ đính hôn lão mới biết hấn thích dạng phụ nữ tròn đầy chẳng giống ai cả! Mẹ kiếp! Lão đã mất mặt hai lần nên định lần này phải người bắt cóc, “xử” đẹp vợ hấn sau đó đòi một số tiền chuộc để gỡ vốn phần nào! Nào ngờ... Hừ, giờ lão lại uống công lo nghĩ nữa rồi!!!!

...

Lạc Mẫn nhẹ nhàng đi xuống cầu thang. Hôm nay là ngày cô vào sinh hoạt đầu khóa học, nói với cô về tư tưởng chính trị cũng như sơ lược về nhà trường, cũng khá thú vị! Cô còn may mắn chung với Trình Anh học cùng một trường, khác khoa! Cô học khoa giáo viên tiểu học, mầm non; còn cô nàng Trình Anh học hóa học.

Đang đi cùng với Trình Anh, bỗng một tiếng gọi từ sau vọng tới:

-Chờ anh với.

Lạc Mẫn quay sang mới thấy Trần Hạo Nam – Trần thiếu. Trình Anh cũng theo phản xạ quay sang, miệng há hốc, sau đó quay sang thọc vào eo Lạc Mẫn một cái, nói nhỏ vào tai cô: “Cậu ngon rồi bé mập, có chồng đẹp trai dữ thân, bây giờ còn quen một tiền bối đẹp trai không kém, chỉ kém chồng cậu về chiều cao và cơ bắp tí thôi, hen?”

Trần Hạo Nam nhìn thấy đi bên cạnh Lạc Mẫn là người lạ, nên cũng biết mình cần thể hiện phép lịch sự, gãi gãi đầu ngại ngại:

-Chào em, anh là Trần Hạo Nam, sinh viên năm 2 ngành tâm lý học.

-Em là Trình Anh, bạn Lạc Mẫn, năm nay vừa đậu vào khoa hóa học của trường! _ Trình Anh tươi cười hòa nhã.

-Anh mời hai em đi uống nước được không?! Sẵn ghé sang tiệm bánh Sweet home gần đây thưởng thức món Mousse Matcha gần đây của tiệm luôn! _

Trình Anh cười tươi, được mời ăn thì đương nhiên cô không từ chối, nhưng về phần Lạc Mẫn thì từ sau khi Nguyễn Trọng Nam bị thương, cô cũng ngại tiếp xúc với người khác giới. Một mặt, cô sợ sẽ đem lại phiền phức không đáng có cho họ, bởi đám người bắt cóc cô còn chưa tìm ra. Một mặt, cô cảm thấy Trần Hạo Nam cũng không phải người đơn giản như Trương Ngũ, nên cô không thích thói! Ánh mắt anh ta mỗi lần nhìn cô cứ như bầu trời bao la kia, không biết nó muốn gì, đôi khi dịu dàng, đáng mến đôi khi lại như trời khi sắp đổ mưa, buồn bã kèm theo những ánh nhìn khó hiểu. Nên dĩ nhiên, Lạc Mẫn từ chối!

Gần đến cổng trường vẫn chưa thuyết phục được người đẹp, Trần Hạo Nam biết mình đừng nên dây dưa, sẽ tạo nên hình ảnh không tốt! Hẩn lịch sự chào tạm biệt, và hẹn cả hai cô vào dịp khác!

Ra tới cổng trường, Lạc Mẫn cảm giác có gì đó ... sai sai! Cự nhiên tài xế xe cô ra nói chuyện cùng một người quen thuộc, Lương Trạch Vũ! Vừa thấy cô và Trình Anh bước ra, hần liền huơ tay liên tục, gương mặt bình thường nhìn đã đủ phong hoa nay lại càng thêm phần yêu nghiệt. Nguyễn Trọng Nam có gương mặt đẹp như điêu khắc nhưng lạnh lùng, khó gần thì gương mặt anh chàng này trông vô cùng lãng tử. Nhưng đối với Trình Anh, thì hẳn ta lại chẳng có gì tốt đẹp!

-Chào chị dâu! Còn người đẹp nào đây?! Là cô bé Trình Anh đây mà. Có cần anh đưa về không?

Thái độ rõ ràng chẳng có gì đáng hoàng cả! Trình Anh lạnh lùng quay ngoắt sang nơi khác, chỉ nói gọn với Lạc Mẫn:

-Thôi, tớ đi bắt buýt về nhà! Cậu về nhà cẩn thận.

Trình Anh dường như miễn nhiễm với vẻ lãng tử đó của Lương Trạch Vũ, làm anh chàng hơi xụ mặt, nhưng nhanh chóng quay đầu chiếc motor nổi bật chạy là đà đuổi theo cô nàng!

Lạc Mẫn cười khê, chẳng lẽ là Lương Trạch Vũ này thích Trình Anh rồi! Nghe cô bạn này kể từ hồi đi ăn đám cưới cô đến giờ không có ngày nào hẳn đừng nhần tin hẹn cô đi ăn, rồi tặng hoa tặng quà cả! Nhưng Trình Anh đều mặt lạnh làm ngơ đẹp luôn! Lương Trạch Vũ kiêu trước cũng là tay ăn chơi có tiếng, không biết lần này là thật lòng toàn ý với Trình Anh hay lại trò đùa mới nữa đây... Haizz... Nhưng Lạc Mẫn tin Trình Anh là người mạnh mẽ, sẽ không bao giờ thua thiệt ai đâu.

Cô ngồi vào chiếc xe màu đen lạng lẹ rời đi. Từ ngày vụ việc ở Hong Kong, cô cảm thấy việc có tài xế cùng vệ sĩ đi sẽ ít đem lại phiền phức nhiều hơn, trước khi phía cảnh sát chưa đem đám người kia ra ánh sáng!

...

Vừa về đến nhà, Lạc Mẫn đã thấy cô nàng hộ lý trẻ tuổi xinh đẹp mà mình mời từ bệnh viện FV buồn bã bỏ đi, hỏi ra mới biết Nguyễn Trọng Nam không chịu hộ lý làm giúp việc gì, nên thẳng thừng ném tiền vào người ta rồi đuổi đi! Lạc Mẫn thở dài, người xinh đẹp không phải luôn là sở thích của hần sao, không lẽ ý tốt của cô lần nào cũng sai sao?!

Ban sáng, Lạc Hy đến nhà cô sớm, Lạc Mẫn giả vờ còn ngủ say, sau đó len lén nghe lén trong phòng hần thế nào. Cửa phòng mở ra, chính miệng Nguyễn Trọng Nam hò hững:

-Lần này là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô vì nể mặt chị cô – Lạc Mẫn, nếu cô còn có ý không phải phép với anh rể là tôi thì tôi sẽ làm cho cô tốt nghiệp không yên xuôi đâu!

Sau đó, cô liền quay về phòng, nghe hần mạnh mẽ tiễn khách! Thật sự, Lạc Mẫn khó diễn tả cảm giác trong người lúc này, cô cảm giác như có chút dòng nước ấm chảy ngược vào tim, ít nhất hẳn còn biết tôn trọng cô một chút, chỉ ít là không suồng sã như kiếp trước.

Lạc Mẫn đang suy nghĩ thần thờ, tay vừa đẩy cửa phòng hần thì đã nghe tiếng khó chịu:

-Em định bỏ đi luôn à, sao giờ này mới về?!

Lạc Mẫn thấy vậy, định đi xuống lầu làm thức ăn rồi mới lên kêu hấn, nào ngờ đâu người đàn ông nào đó bật dậy, thổi khí vào vùng cổ nhạy cảm của cô, khẽ nói giọng hầm hừ nhưng không còn khó chịu như ban nãy nữa:

-Vợ ơi, em đừng giận nữa mà, anh không cố ý nặng lời với em đâu.

Lạc Mẫn thờ dài, đẩy hấn ra vì da gà cô theo lời nói nũng nịu của người đàn ông trưởng thành mà nổi lên hết rồi. Từ ngày cô nói cho hấn cơ hội trong bệnh viện ở Hong Kong thì thật sự Nguyễn Trọng Nam thay đổi càng ngày càng rõ. Nhưng tóm gọn lại trong mấy câu “Cô nói một, hấn không nói hai”!

-Tôi không giận, anh bỏ ra trước đi được không?

-Không! Anh không bỏ! Anh bỏ ra em lại tìm cách cách xa anh! Ông xã chỉ thích em thôi.

Lạc Mẫn bực mình giãy mạnh khỏi vòng tay hấn, Nguyễn Trọng Nam khẽ buông ra, Lạc Mẫn quay sang thấy hàng chân mày kiếm của hấn khẽ chùng, lo sợ đọng vào miệng vết thương, Nguyễn Trọng Nam liền lấy cơ giả bộ đau đớn! Có trời mới biết hấn thích được Lạc Mẫn quan tâm đến mức nào, nên dù có vô liêm sỉ “một tý” cũng không thành vấn đề.

Rốt cuộc Nguyễn Trọng Nam cũng được như ý muốn, Lạc Mẫn nào là thay băng gác rồi lau người trên cho hấn, sau đó hấn mới như sam mà ôm cô Lạc Mẫn, môi mỏng khẽ mấp máy:

-Bà xã, anh đói bụng...

Lạc Mẫn khẽ nhủ mảy, hai má phụng phịu cũng đỏ lên như hai trái đào lớn vì không biết hấn “đói” theo nghĩa nào a...

Sau khi nấu xong ít cháo thịt cùng làm món salad cho Nguyễn Trọng Nam, Lạc Mẫn bắt tay vào làm món ăn tối cho chính mình. Hôm nay cô rất thèm ăn món chiên, ban nãy học xong tạt qua chợ cô mua mực về làm mực chiên xù. Món này cô rất thích nhưng chiên cô cũng rất sợ bị văng dầu. Vừa để vào miếng đầu tiên dầu nóng đã nổ, không biết có trúng vào da Lạc Mẫn hay không mà cô nàng khẽ kêu lên, làm Nguyễn Trọng Nam đang ngồi an nhàn nhìn ngắm cô chạy đến.

-Có sao không em?!

Hấn cầm tay cô vừa nói vừa nhìn quanh vật liệu của cô, thì ra cô vợ ngọc này của hấn làm mực chiên giòn. Lạc Mẫn rút tay lại, cô khẽ lắc đầu. Nguyễn Trọng Nam nhìn cô hai má phụng phịu, gương mặt tròn đầy, hai mắt bồ câu to lúng liếng thêm đôi môi nhỏ vênh lên nói thâm thì gì đó, nhin không nổi mà cúi xuống thom lên má cô, rồi lại thom lên trán cô, hấn nói:

-Thôi, em lên lầu lấy sách vở xuống học bài đi.

Lạc Mẫn thoát khỏi vòng tay hấn chạy ù lên lầu lấy sách tập, đến khi cô đảo xuống thì đã thấy hấn bỏ đồng mực của cô vào bao polymer, đang ra sức xóc lên cho bột áo đầy đồng mực khoanh của cô. Nghe tiếng bước chân, Nguyễn Trọng Nam vừa cười vừa nói:

-Sau này, em lưu ý một tý, để vào bao xóc lên bột sẽ phủ đầy làm miếng mực khi chiên sẽ không bị bắn dầu tung tóe đâu.

Nhìn Nguyễn Trọng Nam xắn tay áo sơ mi lên, mang tạp dề nhìn thật sự rất khác! Rất có khí chất của hình ảnh người đàn ông của gia đình trong mắt Lạc Mẫn. Nguyễn Trọng Nam trước kia Lạc Mẫn biết là một người đàn ông tự kiêu tự đại, chưa bao giờ để cơ thể làm bẩn và bám mùi dầu nên dĩ nhiên hấn không bao giờ bước vào bếp! Nhật một cọng rau Lạc Mẫn còn nghi ngờ hấn không làm nổi vậy mà... Vậy mà hôm nay hấn lại thành thực chiến hết khoanh mực, còn tiện thể làm sốt cho cô chấm kèm, sau đó tìm kiếm một ít bắp cải trong tủ lạnh mà bào ra để làm gỏi cho cô ăn đừng ngán.

Bữa cơm chiều rất yên lặng, nhưng tuyệt đối không lạnh lùng, vì người đàn ông rõ ràng quan tâm đến khẩu vị của vợ đến mức muốn bón cho cô! Lạc Mẫn thì ăn rất ngon, hương vị rất vừa miệng cô. Nói giống đầu bếp năm sao thì thật sự là nói quá nhưng cách trình bày cùng với chất lượng thì có thể mở quán được rồi. Cả buổi chiều cô không động tay đến vào bếp nữa, mọi việc đều là Nguyễn Trọng Nam lo liệu.

Ăn xong, chén bát ai đó còn ung dung đặt vào máy, tự nhiên điều khiển đến mức Lạc Mẫn tưởng chừng phòng bếp này cô đã bị đổi chủ thành khách.

Đến lúc lên giường, Nguyễn Trọng Nam ôm cô vào lòng, trước đó còn nói: “Anh đang bị thương đó!” làm Lạc Mẫn mềm lòng mà không giãy nảy nữa. Hấn xoa vòng eo tròn của Lạc Mẫn, thấy cô im lặng mà lớn mật mò lên bộ ngực tròn đầy của ai. Lạc Mẫn thật sự nổi giận mà dùng tay tát một cái rõ mạnh vào bàn tay đang làm loạn kia, làm Nguyễn Trọng Nam nhớ lời đã hứa sau khi cô đồng ý cho cả hai cơ hội: “Không được cô cho phép thì chỉ được ngủ chung ôm nhau ngủ là cùng!” Thế là hấn cố gắng kiềm chế cảm giác nóng rực lại, bỏ môi khẽ tìm kiếm vành tai nhỏ trắng trẻo dễ thương của ai khẽ liếm láp, miệng hôn trách:

-Lạc Mẫn, sau này đừng rời xa anh nữa, được không?! Vợ chồng mình hòa nhé.

Ai dè tiếng ngáy nhỏ đều đều đã phát ra từ người phụ nữ trong lòng hấn rồi. Đúng là chú heo nhỏ ngốc nghếch! Nhưng hấn thích! Cô thật sự tin tưởng hấn đến mức đó sao, không sợ hấn đối quá làm càn sao?! Bèn nhìn lại ổ bụng cùng vết đau ran rát nơi vết thương. Cô không sợ cũng phải, vì lúc này hấn chưa thể sinh long hoạt hổ được mà! Nguyễn Trọng Nam khẽ đắp chăn lại ngay ngắn rồi quay ra bàn làm việc, mở màn hình laptop lên. Sau màn hình là

cả một bàn hội nghị lớn vì chờ chủ tịch hội đồng quản trị.

-Đề mọi người chờ lâu rồi.

Chỉ một câu đơn giản mà hấn bắt những lão già này đợi gần cả tiếng đồng hồ rồi. Nhưng nào ai dám lên tiếng than trách mà chỉ cười xòa rồi báo cáo từng phần thuộc lĩnh vực sở tại mà thôi.

Khi kim đồng hồ lặng lẽ chỉ mười hai giờ, Nguyễn Trọng Nam đóng lại màn hình Laptop, bàn tay nhủu chặt. Kẻ bắt cóc Lạc Mẫn lần này đúng là cả gan, con cáo già lần này Nguyễn Trọng Nam sẽ lôi cả đuôi lẫn người ra khỏi hang!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 50: Ý nghĩ độc chiếm

Nguyễn Trọng Nam nằm đọc sách, nhìn sang thấy cô gái nhỏ kế bên vẫn còn say ngủ, bàn tay to vô thức đưa lên vuốt lên mấy sợi tóc của cô, thương yêu cúi người xuống hôn lên trán cô, làm cho cô khẽ chau mày, cái môi mỏng chu chu lên.

Nhìn đồng hồ đã gần chín giờ sáng, mới khê lay cô dậy. Đã nghỉ dưỡng tròn một tuần, đã đến lúc hấn đến công ty rồi, nếu không sợ rằng sẽ có người tưởng hấn đã chết rồi. Người đàn ông trên giường như nghĩ đến ai mà môi mỏng nhếch lên đầy ác ý!

-Ừm...

Ánh sáng chói mắt chiếu vào nhãn cầu làm cô hơi khó chịu, theo thói quen lại dụi dụi mắt. Nguyễn Trọng Nam thấy bản thân cũng sắp trẻ con như cô rồi, khê béo má cô làm cô choàng tỉnh:

-Hôm nay là ngày cuối anh nghỉ rồi, chúng ta đi dạo phố, em nhé?!

Lạc Mẫn còn đang ngỡ ngác, thì nghe hấn dẫn ra mỗi câu lớn hơn:

-Với anh nghe nói hôm nay quán trà sữa Cute gần khu Công trường Lộ A khai trương đang khuyến mãi rồi đó!

Trà sữa Cute – nơi có nhiều món thạch thơm ngon mà cô thích... Mà khoan, gần nhà cô thì chẳng lẽ...

-Sẵn ghé thăm mẹ em luôn, chịu không?!

Lạc Mẫn mừng muốn rơi nước mắt, liền gật đầu như mổ thóc. Cô đã bị nhốt cùng chung chỗ với hấn bao lâu rồi, bao lâu cô chưa được về nhà gặp mẹ rồi... Buổi sáng này lão cha dượng chưa về, Lạc Hy cũng đến tối mới về do đi học thêm, cô sẽ được ở riêng với mẹ...

Nhìn cô như vậy, người đàn ông khê xót xa, thì ra cô vợ này của hấn khao khát tình thương đến vậy... Đến mức mình bị người ta lợi dụng đến như vậy cô vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Rốt cuộc Nguyễn Trọng Nam cũng để Lạc Mẫn một mình về nhà, còn bản thân bảo sẽ quay về công ty xử lý chút việc. Lạc Mẫn vừa về đến cửa nhà, cô nhìn hàng hoa giấy màu hồng mà lòng khê dao động. Cô đã đi lâu quá, đến khu vườn nhỏ cũng đổi người chăm sóc luôn rồi. Vừa vào đến cửa cô đã thấy cách bày trí cửa hàng tạp hóa, thấy mẹ cô đang cầm chổi lau tước trong nhà, Lạc Mẫn bỗng muốn chạy òa vào lòng bà như những lần còn bé cô bị Lạc Hy giành đồ chơi. Nhưng Lạc Mẫn cố kiềm chế lại cảm xúc, cô biết bây giờ mình đã lớn rồi... Cũng phải biết kiềm chế cảm xúc, nên Lạc Mẫn chỉ nhẹ nhàng mà bước vào nhà, cô khê gọi “Mẹ ơi...” Sau đó chờ bà nhìn lên, cô mới cười thật tươi, rồi khê đẩy cửa rào mà bước vào.

Buổi trò chuyện của hai mẹ con bên bàn cơm vô cùng vui vẻ. Lạc Mẫn hỏi dạo này gia đình thế nào?! Hỏi thăm cha dượng cô cũng đã ổn định việc buôn bán chưa?! Hỏi Lạc Hy vào lớp 10 có tốt không?! Nghe nói con bé không vào Lam Sơn nhưng cũng vào được một trường hạng khá ở thành phố Bạch Trì. Rồi sau đó là lời hỏi thăm của bà về cuộc sống vợ chồng cô. Lạc Mẫn thành thực vừa ăn cơm vừa nói “Cô rất hạnh phúc.” Sau đó cũng không đề cập gì nhiều, vì thật sự trong lòng cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng cuộc hôn nhân này. Tuy nói cho hấn cơ hội, nhưng đó chỉ là câu nói cô nhất thời thốt ra thôi, chứ cô cũng chưa thật sự gạt bỏ được quá khứ đau thương kia. Nhưng ít nhất bây giờ cô và hấn chung đụng cũng dễ chịu hơn trước. Vì lần đó thật sự hình ảnh của hấn trong mắt cô cũng tốt lên đôi chút. Không cưỡng ép cô nữa đã là điều tốt nhất rồi

Nói là chuyển nhà cho người nhà họ, nhưng cũng là một căn hộ rộng rãi hơn, ngoài đường lộ thuận lợi cho việc mua bán, cũng cách không xa căn nhà cũ cô ở. Được một mình thoải mái, Lạc Mẫn đi bộ lại căn nhà cũ khi xưa, vì nơi đó chứa rất nhiều kỷ niệm của cô... Vui có... Buồn có...

Đang đi, bỗng có tiếng trẻ con vui đùa, cùng tiếng rao bánh mì xung quanh khu xóm nhỏ làm lòng Lạc Mẫn bỗng nhẹ nhõm hấn... Cuộc sống cô mơ ước khi lớn lên đó là cùng chồng ở trong một khu phố nhỏ, bình dị, giản đơn nhưng căn nhà của họ thì luôn ngập tràn hạnh phúc. Đang suy nghĩ vẩn vơ thì cô cũng đã đến tiệm trà sữa lề đường quen thuộc khi xưa cô hay uống. Nhìn kỹ thì có một vị khách nam đang mua, nhìn kỹ lại thì cô thấy quen quen... Cậu

ta quay mặt sang, Trương Ngũ! Đúng là Trương Ngũ rồi! Vừa hay lúc này tầm mắt Trương Ngũ cũng rơi vào Lạc Mẫn.

Cô hôm nay mặc chiếc đầm hoa màu hồng trắng điểm những cánh hoa phấn hồng nhạt, mái tóc ngang vai được cột lên kiểu đuôi gà quen thuộc, làm cho tim cậu vẫn xao xuyến như ngày nào... Cô ấy vẫn trông ngây thơ, đáng yêu với gương mặt tròn phúc hậu và đôi mắt hạnh ngập nước. Trong đầu Trương Ngũ lúc này ngập tràn hình bóng nữ sinh Lam Sơn năm xưa... Chỉ thiếu đi kèm chiếc xe đạp màu hồng mà cậu ưa chuộng là “sến súa” mà thôi!

Lạc Mẫn nhìn Trương Ngũ, khẽ cúi đầu, giấu đi trong mắt sự ngượng ngùng, vì những việc mà mình đã gây ra cho cậu. Cả hai không ai nói một tiếng gì trong buổi chiều tà hôm ấy, chỉ có ánh mắt đối trao, trong hai ánh mắt hai con người trẻ ấy chứa muôn vàn những câu hỏi, nhưng môi vẫn lặng câm. Cảnh ấy đối với người khác thật đẹp, thật gọi nhiều kỷ niệm nhưng trong mắt người đàn ông từ phía lầu cao kia nhìn xuống thật là gai mắt! Làm cho không khí xung quanh hẳn cũng dường như lạnh xuống không ít trong nắng hoàng hôn ảm áp.

Trương Ngũ lắc ly trà sữa trong tay: hương mật ong, bánh flan cùng trân châu trắng đặt vào tay Lạc Mẫn rồi khẽ cười lướt qua cô cũng như lướt qua những kỷ niệm của hai người thời áo trắng học trò.

Lạc Mẫn đứng lặng người, vị trà sữa chiều này sao lại nhạt và đắng quá...

Chiều nay, Nguyễn Trọng Nam dẫn Lạc Mẫn đi ăn ở nhà hàng Buffet nhưng Lạc Mẫn từ chối, cô bảo hôm nay không muốn ăn. Hắn cũng không ép, hỏi cô có muốn đi dạo đâu không?! Lạc Mẫn chỉ lắc đầu, nhưng nhìn qua không muốn làm người đi chung mất hứng cô đành nói đi dạo khu mua sắm cũng được. Do Lạc Mẫn không chú ý nên không thấy trong đôi mắt dài đầy thích ý, môi mông khẽ cười, bàn tay to nắm trọn đôi tay đầy đặn của cô mà chuyển tay lái sang khu mua sắm của Nhật mới mở sắm uất nhất nhì thành phố Bạch Trì.

Sải bước bên Lạc Mẫn, Nguyễn Trọng Nam cố tình đi thong thả, một tay vẫn nắm chặt tay cô, thấy món gì xinh xắn hay Lạc Mẫn để mắt hơi lâu tí thì hắn đều dừng lại, hỏi cô thích không?! Nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu cùng cái đầu nhỏ cúi xuống của cô mà thôi. Mãi đến một chiếc túi hình mèo máy được làm bằng nhung xanh, Lạc Mẫn mới nhìn mà nhẹ gật đầu. Lúc này cũng có một giọng nói nữ vang lên:

-Cái bóp đó con cũng thích nữa. Ba mua cho con đi!

Nguyễn Trọng Nam nheo mắt lại, khẽ ngẩng đầu lên mới biết hóa ra là người quen! Lâm Thái Hạo - trưởng cục xây dựng của khu dân cư Quy An, cùng con gái lão ta!

Nhìn thấy Nguyễn Trọng Nam, người đàn ông đang ngênh mặt, gật đầu liên tục với con gái bỗng sững lại. Nguyễn Trọng Nam cười nhếch môi, tay cũng đưa ra mà dùng tay đang nắm tay Lạc Mẫn chuyển sang ôm eo cô, khẽ kéo cô lại gần mình, đối với thái độ kèn kiệu của cô gái trẻ, hắn chỉ hừ nhẹ, chờ lão già kia xử sự.

Rốt cuộc lão ta cũng nhìn ra hắn khó chịu mà kéo cô con gái mình lại, hạ giọng:

-À, đây chẳng phải Nguyễn tổng cùng phu nhân sao?! Cái bóp này thật sự vô cùng hợp với dáng vẻ tươi trẻ của cô, nên cha con tôi xin nhường a.

-Tôi không cần ông nhường. _ Nguyễn Trọng Nam mở miệng.

-À à, không nhường! Không nhường! Là hai người đến trước nên dĩ nhiên là của phu nhân a.

Thấy lão cũng biết điều nên Nguyễn Trọng Nam chỉ hừ nhẹ, quay sang ôm Lạc Mẫn rồi nói với nhân viên:

-Gói lại cho tôi.

Rồi đặt lên quầy tiền mệnh giá gấp đôi, không nhìn sang hai người một lớn một nhỏ kia mà quay đi!

Đến khi bóng dáng âu yếm đó khuất dần tầm mắt, lão già Lâm Thái Hạo rốt cuộc cũng xụ mặt, nổi điên, gờ tay lên muốn tát vào mặt con gái lão một cái:

-Mày điên à! Mày có biết ban nãy là ai không?! Đó là vợ tổng giám đốc Nguyễn đó, mày mà đụng vào thì chỉ có thua thiệt?! Biết chưa hả con?!

Rồi bỏ mặt cô con gái kêu kỳ khóc lóc chạy theo mà thẳng bước ra ngoài!

Khốn nạn! Mày còn sống về thì đúng là rắc rối to của tao! Nguyễn Trọng Nam!!! Mày nhất định phải chết!!! Mày làm nhục tao đã là lần thứ ba rồi!!!

Nhớ lại hai cô người yêu bốc lửa của hắn chỉ vừa ôm được vào tay thì thẳng nhai đó đã hưởng trọn tất cả, còn làm cho bọn phụ nữ đó sẵn sàng bỏ lại lão mà chạy theo thẳng nhân tình trẻ! Chỉ là một tháng thôi lão đã bị hắn chơi đến hai vỏ lớn! Sau đó vỏ thứ ba là mảnh đất cô nhi viện Ươm mầm!

Nguyễn Trọng Nam!!! Nhắc đến ba tiếng đó là hắn nghiêng răng nghiêng lợi! Không phải con vợ nhỏ của mày cũng là mày cướp về sao?! Tao sẽ cho mày biết cảm giác cảm giác bị cướp đi hạnh phúc!

Vừa lái xe về tới nhà, Lạc Mẫn mệt mỏi muốn đi ngủ thì Nguyễn Trọng Nam kéo tay cô lại:

- Ăn tý bánh ngọt nhé!

- Tôi không muốn ăn.

- Nhưng từ trưa đến giờ em còn chưa ăn gì mà. Dùng thử bánh kem này đi, là gia đình của nhân viên anh làm rồi gởi tặng đó.

Lạc Mẫn cuối cùng cũng thử dài mà ngồi vào bàn, chiếc bánh kem xinh đẹp màu tím nhạt được cắt ra một miếng tam giác vừa ăn đặt vào chén thủy tinh, đưa lên môi cô là chiếc thìa đầy kem.

Lạc Mẫn nhận chiếc đĩa bánh từ tay Nguyễn Trọng Nam, cô ngửi lên mũi là mùi rượu, hơi hăng! Cô nhúm mi, đặt đĩa bánh xuống:

- Tôi không biết uống rượu.

Nguyễn Trọng Nam chỉ cười nhẹ, đưa một thìa lên môi mình, ăn xong mới thông thả nói:

- Chỉ là rượu nhẹ thôi mà. Em ăn tý đi, cho anh vui. Ngày mai anh phải đi làm lại rồi, sẽ không có thời gian ngồi ăn với em đâu!

Lạc Mẫn nghe lời để miếng bánh vào trong miệng, cảm nhận lớp kem của bánh ngọt ngào, mềm mịn kèm theo hơi rượu nhẹ kết hợp hoàn hảo với hương việt quốc. Còn bánh bông lan phía trong thật sự mềm và thơm mùi trứng tự nhiên. Thật sự rất ngon, rất mới lạ! Nên cô theo quán tính của con sâu ham ngọt trong người mà dùng đến tận năm sáu miếng bánh.

Lúc ăn Lạc Mẫn cũng ngại nhìn vào người khác nên không thấy người đàn ông đối diện đã ngưng dùng bánh từ lúc nào. Mà trong ánh mắt ấy bắt đầu rực lửa dục vọng, đôi tay thăm gõ vài nhịp, môi mòng nhếch lên như chờ đợi một điều gì sắp xảy ra!

Đến khi miếng bánh cuối cùng vào miệng, bỗng dưng thay cho cảm giác mát lạnh của bánh kem thì là cảm giác nóng rực! Nóng từ cánh môi, chiếc cổ trắng mập cho đến những vùng cơ thể. Hay nói đúng hơn là nóng toàn cơ thể!

- Ừm... Nóng! Nóng quá!

- Em uống tý nước đi, sẽ mau... hết nóng thôi!

Lạc Mẫn như bị mê hoặc mà uống xuống cốc nước lạnh, nhưng nào ngờ sau đó là cảm giác nóng mãnh liệt hơn nữa, cô cảm thấy nơi... nơi nhạy cảm của mình cũng rất là nóng! Nóng đến mức... Muốn có người khác an ủi!

Lạc Mẫn nhìn thấy Nguyễn Trọng Nam lúc này thật sự rất quyến rũ! Vóc dáng cao lớn được ôm trọn bởi chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng, được hấn tùy tiện xắn lên đến trở tay, lộ ra đôi tay cường tráng. Đôi chân dài thì ẩn ẩn hiện dưới quần sơ mi đen, bờ môi mòng đang nhấm nháp rượu đỏ nên đỏ mọng, trông thật gợi cảm... Phải chi, Ừm... lúc này hấn “an ủi” cô thì...

Không được! Lạc Mẫn lắc mạnh đầu mong tìm được chút lý trí của mình, mò mẫm đến cầu thang, Nguyễn Trọng Nam thấy thế sai bước dài theo cô, nhìn cô khó chịu vịn vào hai chân vào nhau mà hấn cũng nóng cả người... Vật nhỏ, em lợi hại!

Vào đến phòng, Nguyễn Trọng Nam âm thầm đóng cửa khóa lại.

Thấy Lạc Mẫn vẫn không chủ động, hấn đành động thủ cởi bỏ lớp áo sơ mi, rồi quay sang nhìn cô nàng đang tập tễnh bước vào nhà tắm kia mà ôm cô lại, thổi khí vào tai cô:

- Ngoan... Ông xã phục vụ em...

Lạc Mẫn như mất lý trí mà vòng tay qua cổ hấn, để Nguyễn Trọng Nam nhấc bổng cô quay về giường.

Bờ môi nhỏ tìm kiếm nguồn mát từ cánh môi mòng. Chỉ mút, hôn thôi dường như chưa đủ thỏa mãn cô. Nhưng người đàn ông nào đó đã giành lại thể chủ động mà luyến lưu đưa cả lưỡi vào miệng cô, cùng khuấy đảo đến khi cánh môi cô sưng lên và nhịp thở gần như không chịu nổi mới lưu luyến buông cô ra.

Bàn tay to thành thực kéo khóa chiếc váy hoa, sau đó xoa nắn đôi ngực tròn, sau đó nhẹ nhàng nâng niu hôn lên chúng như đền bù cho những lần thô bạo lúc trước. Lạc Mẫn ngại ngừng kéo tay hấn ra, nhưng đôi má ửng hồng chứng tỏ cô cũng không chịu nổi nữa... Hấn kéo tay cô ra, hôn lên môi cô, thành thực gọi lên dục vọng khó kiềm chế của cô gái nhỏ, để cô không chịu nổi mà để hấn làm càn lên hai khóa no tròn.

Sau đó Nguyễn Trọng Nam tự động làm đủ các màn dạo đầu, để lại trên thân cô gái nằm dưới thân nở rộ ra, gương mặt đỏ hồng, đôi môi mòng khê mở ra, phát ra âm thanh rừ rừ gì không rõ, hấn mới giải phóng bản thân.

Lúc này cảm giác thân thể nóng rực, khao khát được lấp đầy đã lấn áp đầu óc cô gái nhỏ, cô mơ màng mở mắt ra, thấy vẫn gương mặt thân quen, bỗng cô dường như nhớ chuyện gì, ngáp ngừng không còn rừ rừ như ban nãy nữa.

Thấy vậy, Nguyễn Trọng Nam khẽ chạm thân mật thân dưới với cô nhưng không đi vào, làm cho ngọn lửa nóng trong cơ thể Lạc Mẫn như dâng cao cực hạn. Cô cơ khát hấn... tiến vào... Bàn tay to còn không ngừng chu du trên tấm thân trắng nõn của Lạc Mẫn, còn tùy tiện mà hôn vào xương quai xanh tinh tế của cô, kéo dài xuống hai hạt đậu nhỏ đang cứng lên trong không khí rồi đến chiếc bụng tròn nhể mỡ hôi của cô...

-Ừ.. Ừm...

-Tôi là ai?!

Những khiêu khích bức phá cả trí óc của cô, cô run run gờ tay đưa lên muốn với tới gò má trắng tấy của Nguyễn Trọng Nam:

-Nguyễn... Nguyễn... Trọng Nam a.... A!

Như thường cho Lạc Mẫn, Nguyễn Trọng Nam ngược lên nhìn cô, đôi môi rời khỏi địa phương giữa hai chân cô mà liếm môi đầy quyến rũ, bàn tay to lần lên bộ ngực căng đầy của cô, giọng trầm thấp đầy khiêu khích vang vọng cả căn phòng lớn:

-Anh là gì của em?!

Hắn rướn người lên vuốt ve gương mặt tròn của Lạc Mẫn, gương mặt này hắn nhưng nhớ đã mười lăm năm, lúc trước mắc sai lầm to lớn mới buông tay để cô ra đi trong nuối tiếc. Bây giờ, có chết hắn cũng không muốn buông tay cô. Chờ đợi câu trả lời của cô chỉ thấy tiếng kêu ngai ngùng a... ừm... Nguyễn Trọng Nam khẽ lay thân vào huyết động của cô thêm một chút nữa, làm cô kêu lên đầy sung sướng, sau đó râm rì theo lời dẫn lối của hắn:

-Ah... Ah... Là ... chồng... chồng Chồng...

Hắn vuốt ve khắp người cô, môi mòng gặm cắn vành tai cô, thì thầm vào tai cô những lời dụ dỗ:

-Em yêu anh không?! Em có muốn anh làm em thỏa mãn suốt đời không?! Nếu em yêu anh chúng ta mới tiếp tục, nếu không... Chúng ta dừng lại thôi!

Có trời mới biết hắn còn khó chịu hơn cô đến mức nào, nhưng vì hắn muốn cô thật sự phải biết người đang cùng cô là ai?! Là gì của cô?! Và cam tâm thừa nhận mình yêu hắn... Thuộc về hắn... Dù chỉ là trên giường cũng được.

Đôi mắt phượng nheo lại, nhìn chiếc vòng kim cương đặt trên đầu giường kia mà gọi lên nhiều ý nghĩ sâu xa...

-Yêu... Yêu... Anh... ah...

Vừa dứt chữ yêu thì thân dưới hắn đã như mảnh thú mà xông vào động nhỏ tràn đầy nhu tình của cô mà vận động... Làm cả hai kêu lên tiếng thờ dài thỏa mãn!

Thấy vừa vào Lạc Mẫn nhú chặt mảy, môi cắn vào nhau, hắn đau lòng đành chỉ lướt động, chỉ khẽ vuốt ve cho cô thả lỏng, mới thông thả mà ra vào. Sợ làm cô đau, hắn còn hôn lên môi cô, để cô có đau thì cũng cần mình chứ không làm thương tổn bản thân... Đến khi thấy Lạc Mẫn chỉ còn hừ hừ nhẹ nhàng, hai chân mập mạp quán chặt lấy thắt lưng, cửa mình cũng cắn chặt nhưng dường như đã không còn co rút đau đớn như lúc này thì Nguyễn Trọng Nam mới dám lướt động theo nhịp điệu... Nhưng vẫn không dám hoang dã như mọi khi, hắn sợ cô đau... Sợ cơ thể cô sẽ lại tổn thương như khi xưa...

Đến khi cảm thấy cô khó chịu hắn mới lật người Lạc Mẫn lại, cho cô nằm nghiêng người qua một bên, mà bản thân thì nắm lấy một chân cô, thông thả ra vào...

...

Đến khi cô thiếp đi ngủ tự lúc nào, Nguyễn Trọng Nam lưu luyến buông cô ra, lấy chiếc vòng kia đeo vào tay cô, khẽ hôn lên tay cô, rồi hôn lên má cô:

-Anh yêu em... Nhưng cũng sợ mất em... Đừng trách anh nhé, Lạc Mẫn.

Rồi không rút vật dưới thân ra, mà chặn lại nơi nữ tính của Lạc Mẫn.

Hắn mong lần giao hoan này cô sớm sẽ có quý tử của hắn, để cả hai gần nhau hơn nữa. Nên chịu đựng thân thể ướt đầm mồ hôi mà giữ lại dòng dịch trắng sữa xuất ra ba lần của mình trong cơ thể của cô. Hắn tính không làm thì sắp đến ngày đèn đỏ của cô đi. Khả năng mang thai rất cao... Cô và hắn sẽ bên nhau... Cả đời... Rồi đôi mắt hẹp nhắm lại, ôm cô gái nhỏ bên cạnh an lòng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 51: Anh ta ngoại tình!

Đến đồng hồ điểm đến 8h sáng, Lạc Mẫn mới bị một bàn tay to vỗ nhẹ vào hai gò má mủm mủm.

-Thức dậy ăn sáng nào bà xã!

Lạc Mẫn nheo mắt lại, gương mặt Nguyễn Trọng Nam dần phóng to trước mắt, cô theo phản xạ lui lại vào góc giường, kéo chăn lên che đi qua ngực,

sau đó mới xoa xoa hai vai xem quần áo có bị sai lệch gì không...

Thật sự đêm qua cô chỉ nhớ cô ăn bánh kem sau đó cả cơ thể nóng rực lên rồi đầu óc mơ mơ hồ hồ, nhưng thấy kiện quần áo còn trên cơ thể, cô cũng an tâm phần nào. Nguyễn Trọng Nam biết cô nghĩ gì, chỉ cười khẽ!

Nhưng đây là quần áo ngủ... Lạc Mẫn bậm gan hỏi hần:

-Đêm qua... Đêm qua... Chúng ta... Chúng ta...

Hần thở nhẹ, ngồi xuống kéo cô vào lòng, miệng tự nhiên nói:

-Đêm qua, em bị say sau đó cứ trèo lên người anh đòi hỏi. Bị em bắt buộc, anh phải chịu thôi. Sao?! Bà xã có cảm giác gì không?_ Nói xong dường như sợ chưa đủ thuyết phục Nguyễn Trọng Nam còn cười cười rồi nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lạc Mẫn nghe xong cô giãy dụa mạnh mẽ, tay ôm đầu hồi tưởng! Cô không nhớ!!!! Càng không có mà... Cô không có có mà... Cô không thể nào đòi bụng mà ăn quà người đàn ông này! Cô không muốn mà!

Nhìn Lạc Mẫn như vậy, Nguyễn Trọng Nam thật sự tức giận! Rõ ràng cô đã nói sẽ cho hần cơ hội lúc ở bệnh viện Hong Kong mà! Bây giờ dùng một cái quay về Bạch Trì cô tỏ ra không ưa thích gì thân mật cùng hần! Nếu đêm qua hần không giờ chút thủ đoạn có phải cô tính suốt đời làm con rùa rút cổ cho khỏi tình cảm vợ chồng này không?!

Nguyễn Trọng Nam dùng tay nâng cằm Lạc Mẫn lên, mạnh mẽ ấn lên đó một nụ hôn. Môi mỏng cắn nát bờ môi nhỏ, đầu lưỡi thô to xâm nhập vào cái miệng đang không chịu hé răng kia. Lm khó thở sau gần hai phút bị đầu lưỡi quấn quanh môi nhỏ, khe hở miệng thì đầu tiên chính là chiếc lưỡi kia tấn công vào khoang miệng cô, cô dùng lưỡi đẩy hần ra thì lại thành ra hần quấn chặt mãi không buông... Đến khi Lạc Mẫn khó chịu, thở không nổi mà dùng tay đánh vào lồng ngực hần, hai mắt mở to thì Nguyễn Trọng Nam mới buông tay!

Cô cuồng quýt lui thân thể vào góc giường. Nguyễn Trọng Nam liếm khoé môi, tà tứ gầm nhẹ:

-Lạc Mẫn, rõ ràng em đã hứa là cho tôi cơ hội. Vợ chồng thân mật là chuyện dĩ nhiên, đêm qua em cũng rất hưởng thụ mà, bây giờ lại thái độ như vậy, em xem tôi là cái gì?!

Nhớ lại lời hứa lúc trước cùng hần, cô bỗng ghen lời.

-Em coi tôi là gì? Tính đùa một đêm rồi quên sạch?!

Thất Lạc Mẫn vẫn ngờ ngác đôi mắt, cô thấy người đàn ông này thật sự dường như sắp mất kiểm chế rồi. Rõ ràng là bữa sáng tốt đẹp, rốt cuộc lại thành thế này, cô cuộn người lại, hai mắt mở to nhìn hần nhưng đã ngăn nước:

-Tôi... Tôi... xin lỗi.

Nguyễn Trọng Nam nhìn cô gần 5 phút sau đó thở dài, hần đành chịu thua cô. Hần không nói gì nữa chỉ bỏ lại cho cô bóng lưng cô đơn. Lạc Mẫn cũng chậm chạp xuống lầu.

Trước mặt cô là bữa ăn sáng phong phú, có sủi cảo tôm thịt đang bốc khói nghi ngút cùng ly nước cam tươi với những lát cam được cắt cẩn thận. Nhưng người làm bữa sáng này đã đi mất tăm rồi! Cô bước lại gần tủ lạnh, mới thấy trên đó có một dòng chữ với nét chữ rõ ràng, rành mạch: "Bánh tráng miệng trong tủ."

Lạc Mẫn cười cười, thì ra hần đã hao tâm cho bữa sáng như vậy. Mà cô phá hỏng cả rồi!

Kể từ ngày hần bị thương ở Hong Kong về đến lúc vết thương hồi phục trong nhà đều không thấy bóng dáng của di Nhân. Hần nói muốn ở cùng cô nên chỉ nhờ di ấy đến vào buổi trưa quét tước trước sau. Từ lúc hần hồi phục thì sáng nào sau khi tập thể dục xong hần đều đích thân xuống bếp. Và thật sự là tài nấu nướng thật sự không tệ. Các món ăn mỗi ngày mỗi khác đa dạng phong phú, hình thức cũng bắt mắt. Và nhất là những hôm cuối tuần, Nguyễn Trọng Nam thường làm bánh kem hay những món tráng miệng linh tinh cho cô!

Thật sự đây là thay đổi rất lớn của người đàn ông kiêu ngạo này, không phải cô không thấy... Cũng không phải không có tí cảm động nào... Mà là, cô vẫn sợ một khi mình quá yêu thích những ngọt ngào này rồi thì chuyện kiếp trước lại xảy đến nữa. Lạc Mẫn cô là người yếu đuối không mạnh mẽ cường đại đến mức có thể chấp nhận chồng mình ôm ấp người khác! Lúc nhìn hần người đẫm máu nằm trong bệnh viện ở Hong Kong thì cô biết tâm cô đã phần nào lay chuyển, nên mới buộc miệng mà nói ra lời cho cả hai cơ hội.

Có đôi khi thật sự cô rất muốn nói với hần về những gì mình trải qua, hỏi hần xem hần có thể đảm bảo yêu cô không?! Hần có thể dùng thời gian để chứng minh và cùng nhau sống những ngày tháng với người nhầm lẫn như cô không?! Nhưng trái tim nhỏ của cô vẫn không đủ mạnh mẽ.

Nên Lạc Mẫn chấp nhận lặng thinh, chấp nhận cứ vài ngày thì con ác mộng màn mưa, người đàn ông mình yêu tay trong tay người phụ nữ khác, còn mình thì chết lặng dưới bánh xe tải!

Tâm trạng tồi tệ khiến Lạc Mẫn cũng không muốn dùng bữa sáng, cô đi thay đồ chuẩn bị cho tiết học buổi sáng.

Đang ngồi thư thả trong lớp học, cô mới chợt để ý trên tay mình xuất hiện một chiếc vòng kim cương lấp lánh, vây quanh giữa là đá quý màu tím. Cả

chiếc vòng được làm bằng bạc cao cấp mát lạnh, gồm năm viên đá quý tinh xảo màu tím được mài dũa ở giữa chiếc vòng. Còn xung quanh đó là những viên kim cương chói mắt. Món nữ trang này thật sự quá đẹp hay vì lòng Lạc Mẫn đã mềm ra với những thay đổi của người đầu ấp tay gối mà trái tim cô như có chút khe khẽ ngọt ngào.

Món đồ vật này rất đẹp, nhưng cô vẫn không muốn khoa trương lắm đâu. Lạc Mẫn định mở ra bỏ vào túi, nhưng mở mãi gần nửa giờ lén lút trong lớp học, chiếc vòng vẫn không ra. Cô thở dài bất lực.

Lúc này điện thoại Lạc Mẫn chợt rung lên, có hai tin nhắn đến. Tin đầu là bức hình một bóng lưng đàn ông sánh vai cùng một người phụ nữ xinh đẹp đi đến khách sạn. Mà vóc người này không ai xa lạ chính là Nguyễn Trọng Nam! Tay Lạc Mẫn run run bấm vào nút tin nhắn thứ hai, dòng chữ: “Muốn biết mọi việc ra khỏi công trường queo trái.”

Suốt buổi học lòng Lạc Mẫn gần như ở trên mây. Trong đầu cô không khỏi nhớ đến hình ảnh Nguyễn Trọng Nam trong tay ôm Trương Hồng Tiệp cười khinh thường khi nói về cô, càng không quên là hấn làm cho Lạc Hy có thai. Lúc ấy, lòng cô đau lắm... Đau đến tưởng chừng như bóp nghẹn cả nhịp thở của cô. Giờ đây lại là hình ảnh hấn đi cùng người phụ nữ khác... Chẳng lẽ đây là hấn muốn trả thù cô sao?!

Lạc Mẫn thầm mong cho mau tan giờ để cô đi đến gặp người nhắn tin này!

—

Ra khỏi công trường, cô nói với tài xế có hẹn với bạn. Sau đó đi về hướng phía trái công trường. Trước mặt cô là một người phụ nữ khá là xinh đẹp. Mà nếu Lạc Mẫn không lầm đây chính là Dương Thùy Ái – ngôi sao nổi tiếng một thời. Dáng người cô nâng bốc lửa trong chiếc váy màu cam xẻ sâu khe ngực, vóc người thon gầy càng được đẩy cao bởi chiếc gầy cao gót cùng màu. Mái tóc xoăn uốn lượn được thả xuống tự do, càng làm quyến rũ. So ra với cô nàng mập mạp trước mắt, cô ta khẽ cười khinh thường. Nhưng dù sao lão già Lâm Thái Hạo cũng giao cho cô rồi. Nếu lần này làm cho con bé mập ngu ngốc này thành công rồi xa Nguyễn Trọng Nam thì sẽ chính thức rước cô vào làm bà lớn Cục trưởng. Nói tới Nguyễn Trọng Nam cô ta vẫn còn sôi tức. Ban đầu, à mới nổi tiếng cũng từng cùng hấn dây dưa một khoảng thời gian. Khoảng thời gian sung sướng đó à vẫn chưa quên, bao nhiêu người phải cúi đầu, còn có thể hào phóng mua sắm, cộng thêm người đàn ông vừa tà mị vừa lạnh lùng đó nữa. Ở bên ngoài anh ta lịch lãm bao nhiêu thì lên giường lại “cảm thú” bấy nhiêu! Nhưng chỉ được một tuần thì người đàn ông đó nói với cô ba tiếng “Tôi chán rồi!” Sau đó đưa cô một số tiền rồi bảo từ đây chấm dứt. Nói không hận người đàn ông bạc tình đó mới là lạ, vì thật sự cô cũng từ người của lão già nương tựa hiện tại mà nhảy sang người Nguyễn Trọng Nam. Xong lão già mê sắc đó lại tìm đến cô!

Hận Nguyễn Trọng Nam bạc tình, cô ta giờ đây cũng đủ để giàu có và tài lực, nhưng cô vẫn còn muốn trả thù tên đàn ông làm cô vừa yêu vừa hận đó!

...

Trước mắt Lạc Mẫn là những bức ảnh chụp bóng lưng Nguyễn Trọng Nam cùng một người phụ nữ tay trong tay vào khách sạn. Ngày được chụp cách đây là khoảng một tuần. Cùng với lời nói như gai đâm vào lòng của Lạc Mẫn:

-Tôi khuyên cô nên ly hôn cùng với tổng giám đốc Nam đi. Anh ta trước giờ nổi tiếng trăng hoa, không ai có thể giữ chân của anh ta lâu đâu. Cũng từng là một người phụ nữ của Nguyễn Trọng Nam – chồng cô hiện giờ, nên tôi cũng hiểu cảm giác của cô hiện giờ! Mà nếu chờ đến lúc anh ta chán cô thì tôi nghĩ cô sẽ không có kết cục tốt hơn tôi là mấy!

Sau đó cô ta còn thở dài chán nản, cười tự giễu nhìn gương mặt Lạc Mẫn gần như trắng tờ giấy.

Trước khi đi, cô ta còn đưa cho Lạc Mẫn một số điện thoại bảo nếu cô có ý muốn rời xa Nguyễn Trọng Nam thì hãy liên lạc, rồi sẽ có người giúp cô chu toàn mọi thứ.

Mồ hôi Lạc Mẫn tuôn ra trên đôi má mím mím, môi nhỏ khẽ cắn vào nhau. Người đưa đến cho cô tin này, cô tin là kẻ có vị trí, và cũng có thể là một trong những kẻ đối đầu với Nguyễn Trọng Nam. Nhưng điều đó không phải là thứ mà cô quan tâm. Dù sao với tính cách ngang tàng, bá đạo đó thì đi đâu hấn cũng có kẻ thù. Nhưng hấn cũng không phải dạng người hiền lành mới có thể tồn tại tốt như bây giờ! Cô quan tâm chính là: Nguyễn Trọng Nam, anh ta lại ngoại tình. Sau đó Lạc Mẫn khẽ cười buồn, ông bà ta có câu “Giàng sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Nhưng cô không ngờ kiếp này hấn còn không nhẫn nại hơn kiếp trước! Vậy mà trước mặt cô vẫn làm dáng vẻ tinh thánh! Càng ngày cô càng không hiểu nổi người đàn ông này! Hấn không cần phải mệt mỏi như vậy, chỉ cần một lời cô sẽ tự động biết khôn mà lùi bước...

Vốn Lạc Mẫn bây giờ chưa hề rung động sâu sắc với Nguyễn Trọng Nam như kiếp trước, nên đối với cô hai chữ “ly hôn” người phụ nữ xinh đẹp kia nói cô không hề tổn thương. Cô không lẽ nhìn không ra thái độ bên ngoài đồng cảm nhưng bên trong lại như khiêu khích kia sao. Cô ta như muốn bảo rằng tôi xinh đẹp, quyến rũ như thế còn bị người ta cho ra rìa thì cô cũng sớm muộn thôi, Lạc Mẫn à!

Lạc Mẫn vỗ ỉt nước lên mặt cũng tiện vuốt luôn những giọt nước vô hình nơi khóe mắt, làm cho tinh thần và cả đầu óc mình tỉnh táo! Chắc có lẽ đến lúc cô đã phải nhờ đến người khác giúp mình thoát khỏi nhà tù “ngọt ngào” này rồi...

—

Nguyễn Trọng Nam nhẹ nhàng bước vào cửa đã là lúc kim đồng hồ chỉ đến một giờ sáng. Hôm nay đúng là công việc quá nhiều, đầu óc của hấn đến giờ nặng như đeo chì. Tuy Lương Trạch Vũ đã giúp hấn xử lý, nhưng vẫn còn nhiều việc quan trọng cần hấn giải quyết! Và nhất là lời hứa với cô vợ nhỏ càng làm hấn phải đấu tranh tri hoãn dự án của vườn cô nhi Ươm mầm nữa.

Hấn bước vào phòng, thấy cô vợ nhỏ đã ngủ say, chỉ đi đến bên giường, khẽ khàng đặt lên trán cô một nụ hôn. Sau đó luyến tiếc mà thay áo rồi vào tắm rửa. Có trời mới biết hôm nay không về nhà ăn cơm cùng cô hấn có bao nhiêu nhớ cô, bao nhiêu là muốn ôm cô vào lòng, hận không thể thu nhỏ cô

mang theo bên người. Chỉ tiếc là cô hơi “quá khổ” mà thôi. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng nhớ đến cô còn tương lai, dù sao hấn cũng muốn cô gái nhỏ của mình có những ước mơ chính đáng, chưa thật sự đến mức muốn bẻ gãy đôi cánh nhỏ của cô!

Hấn ra khỏi phòng tắm, thấy cô còn say ngủ mới bước vào thư phòng, mở máy tính cá nhân lên, chăm chú nhìn vào màn hình với nét mặt dịu dàng hiếm thấy. Nhưng chỉ lát sau, gương mặt hấn bỗng lạnh nhạt, bàn tay nổi gân nắm chặt lại, khóe môi mỏng khẽ nhếch lên.

Lạc Mẫn, em ép anh phải bẻ gãy cánh của em sao?!

Sorry mn nhá, thi xong ta lại nhận đồ án và theo lệnh má ma đại nhân là dọn dẹp nhà, ta dọn từ sáng tới gần tối, cố gắng lết lên đăng chương.

ahhihi, lần đầu thử chế độ chống copy này. Vì đơn giản có nhiều bạn quá đáng lắm, lấy không hề xin phép ta luôn... :cry: Nếu mấy bạn đó có ý thức tý thì mình cũng sẽ dễ tính a ;)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Nhỏ Mập Mạp Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.